J.C. POLLOCK
AMENINŢAREA

Generalului-locotenent în retragere Samuel V. Wilson, prieten, consilier,confident şi comandant, în deplinătatea sensului acestui cuvînt.

1

ST BARTS – INDIILE FRANCEZE DE VEST – 2 OCTOMBRIE

Maria era sigură că-l mai văzuse cîndva. A lăsat aparatul de fotografiat pentru a studia mai îndeaproape pe bărbatul înalt şi deşirat pe care îl avea în faţă. Părea că are în jur de 40 de ani. Părul blond-roşcat era cîrlionţat după urechi şi la ceafă, încadrîndu-i faţa osoasă şi puternică iar ochii îi erau reci şi adînci. Nu era tipul de figură pe care s-o uiţi repede. Era îngrijit, purta blugi şi adidaşi şi un tricou alb cu mîneci lungi, pe care le suflecase pînă la coate. Bronzul auriu, de Caraibe, dovedea că nu era străin, de insule.

Nu putea identifica în el pe vreunul din membrii echipajelor puţinelor iahturi luxoase care se aflau acum în port şi nici nu-l putea plasa printre nenumăraţii marinari profesionişti pe care îi cunoştea – o comunitate dezlînată, care frecventa aceleaşi baruri şi crîşme din porturile cu iahturi din întreaga lume şi care se recunoşteau unii pe alţii din privire şi după meseria de vaporean, dacă nu se ştiau după nume. Cu toate acestea, îi părea suficient de familiar. Era posibil să fie unul din excursionştii care veneau în fiecare dimineaţă cu cataramanele din insula St. Martin, însă se îndoia de asta: nimic nu indica că este un „turist”. Poate era, pur şi simplu, şi-a zis, unul din acei oameni care îţi reaminteau de altcineva. Cu toate acestea nu era capabilă să înlăture gîndul care o stăpînea şi care o făcea să presupună că era mai mult decît atît.

„Select Café”, de pe a cărei terasă Maria făcea fotografii, se afla pe o stradă paralelă cu portul Gustavia din St. Barts. Micul restaurant cu bar, năpădit de şoareci, era mult mai cunoscut sub denumirea de „Sandvişul cu brînză din Paradis” (sau „Sandvişul cu untură”, cum îl considera Maria), după cîntecul scris despre el de un fost star al rockului. Localul atrăgea o parte din turişti şi localnici, printre ei aflîndu-se proprietari de magazine şi oameni care curăţau plaja, dar şi unii care tocmai coborîseră de pe iahturi. Era în afara sezonului – octombrie – şi turiştii nu invadaseră insula, iar oamenii frumoşi care-şi petreceau iarna pe insula la modă încă nu sosiseră. Numai cîteva din mesele şubrede de pe terasă erau ocupate, iar circulaţia de-a lungul cheiului şi pe străduţele înguste, împînzite cu buticuri, ale oraşului-port, era foarte redusă.

Maria „a tras” o fotografie unui tînăr dezordonat şi slab, în jeanşi scurţi şi cu un maiou soios. Avea ochi languroşi şi apatici ca de şopîrlă şi sta lîngă perete, la bar, cu spătarul scaunului aplecat într-un unghi precar, în timp ce se holba în gol. I-a mai făcut o fotografie, captînd jocul interesant de umbre şi lumini de pe faţa lui cărnoasă şi indolentă. Apoi, atenţia i s-a îndreptat din nou către masa din colţul îndepărtat al cafenelei, unde stătea bărbatul ale cărui trăsături continuau să-i sîcîie memoria. Sta la umbra unei ramuri ce atîrna deasupra lui.

Nerealizînd privirea atentă şi scrutătoare a Mariei, Jerry Sincavage s-a lăsat mai adînc în scaun, întinzîndu-şi picioarele sub masă, în timp ce bea bere dintr-o sticlă cu gîtul lung. Era relaxat, interesat de orice, dar, de fapt, de nimic, în timp ce privirea i se plimba prin cafenea. Avea aerul unui om care aştepta să se întîmple ceva, neinteresat de ce va fi, dar, cu toate astea, gata pentru orice.

Maria a ridicat aparatul de fotografiat şi încet-încet a focalizat faţa dură, care nu exprima nimic. Ţăcănitul obturatorului, ca şi zgomotul motoraşului care trăgea filmul, l-au trezit pe Sincavage din starea sa de reverie. Ochii duri, care pîndeau un pericol, s-au îndreptat către Maria şi s-au fixat asupra ei. Ea a zîmbit, dar i s-a răspuns cu o privire rece şi fermă. S-a ridicat de la masa şi s-a îndreptat către el.

— Vă deranjează dacă iau loc? Sta în picioare în faţa lui, cu părul castaniu, lung pînă la umăr, luminat din spate de soarele tîrziu de după-amiază.

După ce a cîntărit situaţia, nevăzînd nici o ameninţare imediată, Sincavage a ridicat din umeri şi a luat o înghiţitură de bere, în timp ce Maria se aşeza. Primirea nu a fost cea pe care o aştepta. Înfăţişarea ei deosebită şi frumuseţea clasică de castiliană rareori, sau aproape niciodată, nu erau întîmpinate cu indiferenţă de sexul opus.

— Maria Padron, spuse Maria întinzîndu-i mîna.

Sincavage s-a aplecat şi a strîns mîna întinsă, fără a se prezenta. Arătînd către aparatul de fotografiat din poala ei, întrebă:

— Ţi-ai făcut un obicei din a face fotografii străinilor?

— Fotografiatul este *hobby*-ul meu, iar dumneata ai o figură foarte fotogenică, a spus Maria. Apoi a adăugat: Am senzaţia că

ne-am mai întîlnit undeva; nu ştiu unde, dar îmi păreţi foarte cunoscut.

— Nu cumva asta este trăsătura mea esenţială? spuse Sincavage.

În timbrul vocii lui nu era nimic prietenos sau care să arate că îi face avansuri.

Expresia feţei Mariei s-a schimbat imediat ce momentul de recunoaştere i-a apărut în privire.

— Albumul, a zis ea cu un aer de triumf. Acolo te-am văzut. Erai unul dintre prietenii lui Jim din Vietnam. Făceai parte din aceeaşi grupă de operaţiuni speciale în care a servit şi el.

— Jim şi mai cum?

— Jim Boos. Făcea parte din Corpul Special Naval din Vietnam. Cred că din 1968 pînă în 1972.

Maria a crezut că a văzut un licăr în ochii de un albastru deschis ai lui Sincavage, dar figura sa impasibilă a rămas neschimbată.

— Este o poză a ta în albumul lui Jim, împreună cu ei şi grupa sa din Corpul Special... A fost făcută după o misiune specială. Obişnuia să vorbească uneori despre tine, cînd se lăsa copleşit de amintirile din zilele petrecute în Vietnam. Numele tău este Terry... sau Jerry, sau aşa ceva.

— Mă confuzi cu altcineva.

Maria s-a încruntat şi a dat din cap. Fotografia de opt pe zece pe care o vedea acum cu ochii minţii era de 20 de ani, motiv pentru care, la început, a avut greutăţi în a-şi aminti unde îl mai văzuse pe bărbatul care sta în faţa ei – dar era sigură că era el. Liniile caracteristice vîrstei erau mai adînc gravate pe frunte şi pe pomeţi proeminenţi ai obrajilor, ca şi în jurul ochilor, dar faţa îi era aceeaşi; avea acel tip de figură care nu se schimbă odată cu vîrsta, mai ales atunci cînd stăpînul se străduie să se menţină în formă.

— Nu l-ai cunoscut pe Jim Boos?

— Scuză-mă. N-am auzit niciodată de el. Sincavage s-a uitat din nou la aparatul Mariei. Nu am avut ghinionul să fiu trimis în Vietnam. Eşti turistă?

— Nu, spuse Maria. Sînt căpitanul lui „Cheetah”.

— Căpitan? Nu-i venea să creadă.

— Da, răspunse Maria liniştită, obişnuită de-acum cu reacţia şovină a bărbaţilor. O femeie-căpitan era un lucru neobişnuit

într-o profesie dominată în special de bărbaţi, dar Maria, deşi se îndrepta spre treizeci de ani, era un marinar de clasa întîi şi beneficia de mai multe avantaje decît îi aducea poziţia pe care o avea.

— Ce este acest „Cheetah”? o întrebă Sincavage.

— Este o goeletă de circa douăzeci de metri, spuse Maria cu mîndrie. Apoi adăugă într-o notă mai solemnă:

— Jim Boos a fost căpitanul ei pînă acum doi ani, cînd a fost omorît. Din nou bărbatului i-a trecut pe faţa un licăr care era departe de dezinteres, dar i-a dispărut tot aşa de repede cum apăruse.

Sincavage a dat din cap şi s-a uitat prin cafenea.

— Stai mai mult aici?

— Încă o săptămînă, spuse Maria. Mai am timp pînă ce va sosi secundul. Atunci cînd va apărea proprietarul, vom pleca într-o lungă croazieră.

— Sînteţi un vapor-charter?

— Nu, „Cheetah” nu a fost niciodată aşa ceva.

Sincavage a examinat-o pe Maria atent, observîndu-i pielea măslinie, perfect netedă, şi ochii căprui, expresivi, care exprimau încrederea în sine.

— Poate într-una din zile vom putea lua masa împreună. Voi sta aici cîteva zile. Mai ales că eşti singură!

— Poate, zise Maria. Sesiză o schimbare subtilă în tonul şi purtarea lui Sincavage. Era o schimbare care îi spunea că probabil a greşit cînd a recunoscut că este singură pe „Cheetah”. Nu era nimic clar, dar un semnal de alarmă din subconştient a pus-o în gardă.

În timp ce Sincavage şi-a ridicat berea pentru a mai lua o înghiţitură, Maria a observat în palma sa o cicatrice pronunţată; se întindea de la articulaţiile degetelor pînă la încheietura mîinii. Pielea era ca un pergament şi îi lipsea pigmentaţia, marginile cicatricei erau de un cafeniu închis. Maria mai văzuse arsuri şi înainte, provocate de obicei de grenade cu fosfor sau substanţe inflamabile.

Sincavage a surprins punctul spre care îşi îndreptase Maria atenţia şi şi-a întors mîna pentru a se uita la cicatrice ca şi cum era ceva demult uitat.

— Un accident de instrucţie, a spus el nepăsător. Un tîmpit nenorocit a lansat o salvă de aruncător de mine de foarte aproape.

— Fosfor alb, a remarcat Maria.

Sincavage a ridicat din sprinceană.

— O observaţie interesantă din partea unui marinar… şi, mai ales, a unei femei.

— Sînt plină de surprize.

— Pun pariu că eşti!

Între timp Sincavage s-a afundat mai adînc în scaun, dar simţind că nu stă comod, şi-a schimbat poziţia, lăsîndu-se pe spătarul lui.

Maria a realizat imediat care era motivul disconfortului său: conturul mînerului plat al unui pistol automat ce se ivea de sub tricou. A presupus că era probabil un „Walther” P.P.K. sau o „Beretta” de 0.38. Arma era vîrîtă sub centura jeanşilor, la şold, şi nu putea fi observată de cineva care nu şi-a petrecut timpul în preajma bărbaţilor care poartă arme ascunse.

Născută în comunitatea expatriaţilor cubanezi, la Miami, Maria îi cunoştea foarte bine pe aceşti oameni. Erau numai două luni de cînd taică-său, liderul unui guvern anti-Castro, murise pe plaja Giran, în timp ce comanda Brigada de asalt 2506, în timpul invaziei din Golful Porcilor; mama i-a murit un an mai tîrziu, într-un accident de maşină. Ea a fost crescută de un unchi şi de o mătuşă, angajaţi ai C.I.A., care erau profund implicaţi în mişcarea de eliberare a Cubei. Copilăria şi-a petrecut-o în Bahamas, în Florida Everglades şi alte localităţi secrete ale taberelor de pregătire ale gherilei anti-Castro, împînzite peste tot în zona Caraibelor. Odată cu educaţia oficială. Maria a beneficiat şi de o îndoctrinare profundă şi de o pregătire specială în domeniul armelor de foc şi al tacticii forţelor de gherilă; existau prea puţine arme, sau aproape nu exista nici o armă, pe care ea să nu o folosească cu o abilitate ieşită din comun. Trăise tot timpul într-o stare de nesiguranţă şi intrigi, iar acum instinctele, pe care învăţase să le recunoască şi sub influenţa cărora să acţioneze, o apărau, făcînd-o să se simtă neliniştită din pricina bărbatului de lîngă ea.

— Trebuie să plec, zise ea, ridicîndu-se de la masă. Scuză-mă pentru deranj!

Sincavage a dat afirmativ din cap şi a aplecat către ea sticla de bere.

— Te voi mai vedea pe aici.

— Ştii că s-ar putea să mai ai o dublură pe undeva în lume, spuse Maria, în timp ce se întoarse să plece.

— Se spune că toată lumea are.

Maria i-a mai aruncat un zîmbet prietenos şi s-a îndepărtat. Sincavage a continuat să o urmărească pînă ce a ieşit din cafenea şi a dispărut în direcţia portului.

St. Barthélemy, mai bine cunoscut sub numele de St. Barts de către majoritatea vizitatorilor, este un loc de refugiu pentru cei din familii ca Rockefeller, Rothschild şi Biddle din Philadelphia, alături de europeni bogaţi (majoritatea francezi) şi de americani. O insulă frumoasă, pastorală, cu plaja cu nisip alb, în inima Indiilor franceze de Vest. Nu există prea multe semne care să sugereze zilele turbulente din secolele 16 şi 17, de port şi centru de aprovizionare a piraţilor şi corsarilor, care prăduiau vasele spaniole încărcate cu bogăţii, şi care se ascundeau printre insuliţele de coastă şi micile strîmtori în aşteptarea galioanelor nefericite, încărcate cu aur, ce se întîmpla să navigheze în zonă.

Vechile cărări de secole au fost înlocuite în ultimii treizeci de ani cu drumuri înguste şi întortocheate, iar satele veşnice, cocoţate pe coastele dealurilor ce dau spre golfurile şi fiordurile insulei, îi conferă ceva din ambianţa Coastei de Azur din zilele ei de glorie. Fără îndoială că există o puternică influenţă franceză, care se trage de la urmaşii imigranţilor bretoni şi normanzi. Bătrînele încă mai poartă rochii negre, lungi şi *quichenootes*, bonete albe scrobite, din Bretania.

Spre deosebire de multe alte insule din Caraibe, nu există, practic, sărăcie în rîndul localnicilor harnici, iar casele bine întreţinute şi viu colorate, ca şi vilele luxoase împînzesc plajele şi coastele munţilor. Gustavia, capitala micuţei insule şi, de altfel, singurul oraş, cu clădirile sale colorate pastelat, îngrămădite în jurul portului ticsit, în timpul sezonului, de iahturi luxoase cu catarge înalte este locul în care se înghesuia un număr de buticuri deosebite, care se întind de-a lungul debarcaderului şi a străzilor. strîmte, pavate cu piatră. Hermes, Gucci şi alte shopuri extrem de scumpe, restaurantele cu mîncăruri şi băuturi fine, tot atît de bune ca şi cele de la Paris, fixează nivelul de viaţă din insulă pentru rezidenţii bogaţi, ca şi

pentru turiştii purtători de cărţi de credit ce sînt aduşi pe insulă de vasele de croazieră. Gustavia era portul favorit din Caraibe al Mariei Padron. Destins, complicat, seducător şi incredibil de neaglomerat şi de necorupt, Gustavia era locul pe care îl căuta în fiecare an pentru a-l vizita. Dacă renunţa vreodată la navigaţie şi s-ar stabili undeva, se hotărîse pentru St. Barts. Întîlnirea de la cafenea îi readusese în memorie amintiri dulci-amare despre Jim Boos, de aceea şi-a petrecut restul zilei pe mica plajă presărată cu cochilii, Petite Anse de Galet, de la marginea oraşului. Umplîndu-şi mîna cu cochilii s-a întors pe „Cheetah", tocmai la timp pentru a prinde momentul în care ziua lăsa să cadă ceea ce francezii numesc *l'heure bleu* – ora cea albastră – atunci cînd ultimele raze de soare dispar dincolo de orizont. În lumina slabă, pelicanii planau pe deasupra portului, ridicîndu-se sus pe cer, pentru ca, după aceea să se arunce în apa mării pentru a prinde ultima masă a zilei. Fusese un apus de soare deosebit de frumos; cerul scînteia într-o lumină roşu-intensă, stacojie, în timp ce marea se întuneca, devenind de culoarea peruzelei luminiscente, trecînd de la un albastru închis la culoarea onixului odată cu căderea nopţii. Era deja seara tîrziu cînd a început să adie briza peste portul mic şi insuliţă, aplecînd copacii şi agitînd apa mării. După cîteva minute, vîntul a încetat, lăsînd în urmă un cer tropical, albastru închis, fără nori, scînteind sub mulţimea de stele.

„Cheetah" era acostat cu pupa între o corabie cu motor şi o altă şalupă, care tocmai sosise după ce navigase în jurul insulelor învecinate. Cu catargul de înălţimea unui bloc cu nouă etaje, dominîndu-le pe toate celelalte, „Cheetah" atrăgea atenţia oriunde mergea. Acest vas cu o carenă din aluminiu, de douăzeci şi cinci de metri, al cărui proprietar – Zack Shafer – cheltuise mai multe milioane, devenise unul dintre cele mai luxoase iahturi din lume. Maria se afla pe puntea inferioară, aplecată deasupra mesei pe care se afla harta, la postul de navigaţie şi control. A îndreptat o lumină aflată deasupra capului pe paginile vechi şi cam mucegăite ale unui album şi a fixat o lupă, foarte aproape, pe o fotografie de opt pe zece, protejată de o bucată de plastic. A apropiat lupa şi mai mult, a îndepărtat-o din nou, pînă cînd a focalizat şi mărit suficient de mult subiectul.

S-a concentrat asupra bărbatului care stătea în genunchi lîngă Jim Boos, într-un grup de tineri luptători, în ţinută neîngrijită, care tocmai se întorseseră dintr-o misiune periculoasă, ultrasecretă, din Vietnamul de Nord. Costumele lor de luptă în junglă erau uzate, murdare şi pătate din cauza transpiraţiei; părul, încîlcit, cădea peste bentiţele legate în jurul frunţii şi toţi erau neraşi de trei-patru zile. Unii dintre ei stăteau în genunchi, sprijinindu-şi trupurile obosite de armele proptite în pămînt. Doi bărbaţi, care stăteau în picioare în rîndul doi, ţineau un steag nord-vietnamez capturat, iar mîinile libere arătau litera „V”, de la victorie. Gradul ridicat de adrenalină, provocat de misiunea de luptă reuşită, începea să dispară. Zîmbetele strîmbe de pe feţele brăzdate de vopseaua de camuflaj reda uşurarea pe care o simţeau acum; privirile abătute redau epuizarea şi stresul. Maria şi-a adus aminte că Boos îi spusese că fotografia era făcută după o misiune comună a Grupului de Operaţiuni Speciale şi că cinci din cei şase oameni din grupa specială făceau parte din cadrul Beretelor verzi ale armatei, iar ceilalţi din grupa sa din Corpul Special Naval. Mariei îi reveni în minte un alt fapt uitat: Boos îi spusese că toţi, în afară de trei din cei aflaţi în fotografie, erau acum morţi, ucişi în acţiune în timpul altor misiuni.

Maria a continuat să studieze fotografia.

— El este! spuse cu voce tare, amintindu-şi că Boos îi povestise că bărbatul care o privea din fotografie era. unul din cei care făcuseră parte din Beretele Verzi. A schimbat punctul de focalizare al lupei, dar nu a putut găsi arsura din podul palmei – era ascunsă în spatele încărcătorului armei sale. Dar nu era nici o îndoială în ceea ce priveşte trăsăturile fine şi dure, ca şi ochii duşi în fundul capului. În mod sigur era bărbatul cu care vorbise în cafenea.

În unele ocazii cînd Maria întîlnise prieteni ai lui Jim Boos care luptaseră cu ei în Vietnam, aceştia nu discutau despre război şi acţionau ca şi cînd nu se întîmplase niciodată nimic; refuzau încercările lui Boss de a-i atrage să-şi depene împreună amintirile despre faptele de arme. Nu erau atraşi de poveştile de război şi nici nu voiau să-şi amintească. Portabil. că aşa stăteau lucrurile şi cu Terry… sau Jerry. Sau era posibil să fi încheiat un contract cu C.I.A., aşa cum, de altfel, făcuse şi Boos un timp, iar

el ar fi recunoscut că era ultimul lucru pe care şi-l dorea. Oricum, cu siguranţă, avea un motiv să nu dezgroape trecutul.

Maria se gîndi la prietenul ei, Jack Gannon, şi zîmbi. Acesta acţionase împreună cu Boos în Grupul de Operaţiuni Speciale; se hotărîse ca după terminarea croazierei să-l viziteze cu prilejul călătoriei pe care o făcea anual în S.U.A. A scos fotografia din album, a pus-o într-un plic, pe care a scris: „întreabă-l pe Gannon despre el”.

Şi-a îndreptat privirea către micuţul său jurnal zilnic, unde îşi păstra şi fotografiile. Era foarte meticuloasă; îşi nota conţinutul fiecărui rolfilm, menţionînd modul de fixare a vizorului şi viteza cu care făcuse fotografiile, data, ora şi luminozitatea, precum şi amănunte referitoare la subiecţii fotografiaţi.

După ce a terminat şi acest lucru, şi-a turnat un pahar cu vin şi s-a urcat pe bordul pustiu. Întinzîndu-se pe banca capitonată din cocpit, şi-a pus sub cap o pernă şi a ascultat muzica ce venea de la sistemul stereo. Atenţia i-a fost atrasă de barca cu motor ce era acostată lîngă „Cheetah”. Luminile din interior dezvăluiau un bărbat şi o femeie, de vîrstă medie, care se pregăteau pentru ceea ce Maria considera a fi o aventură pe coastă. Bărbatul, în frac, şi femeia, într-o splendidă rochie de seară cu paiete, au ieşit pe punte îndreptîndu-se spre pupă, unde s-au oprit şi au privit în direcţia Mariei. Maria a ridicat paharul spre ei şi a dat din cap, în timp ce ei s-au îndreptat spre pasarelă şi au coborît pe ţărm.

Inspirînd adînc aerul dulce-sărat adus în port de briza nopţii, Maria a închis ochii şi s-a lăsat cotropită de muzica dulce şi legănatul lin al vasului. Gîndurile îi erau din nou la Jim Boos, şi reflecta cît de mult îi lipsea, ce prieten şi profesor bun îi fusese. Efectele unei zile în bătaia soarelui, paharul cu vin şi mîngîierea brizei oceanului o făceau să picoteze, şi, curînd după asta a căzut într-un somn uşor plin de vise.

2

WASHINGTON, D.C.

Steven Whitney Bradford al III-lea se încadra şi încununa grupul tinerilor politicieni veroşi din Washington, care se aflau pe o cale rapidă spre succes. El considera, pe drept cuvînt, că cea mai mare calitate a sa era aceea că oamenii îl subapreciau; nu părea să fie ceea ce era, o mască pe care o folosea cu mare succes faţă de cei care cedau în faţa şarmului şi a aerului său curtenitor. Cu deprinderile sale sociale şi prin munca sa tenace îşi făcuse drum pe primele trepte ale ierarhiei politice. La început ca organizator al studenţilor republicani din campusul universitar, apoi ca organizator neobosit de campanie electorală. Recompensa pentru eforturile depuse era poziţia pe care o deţinea în Biroul personalului preşedintelui S.U.A., o funcţie de prestigiu pentru cineva de vîrsta sa, funcţie care, spera el, îl va menţine într-o carieră lungă şi profitabilă.

În aparenţă, Bradford avea de toate: origine nobilă, inteligenţă ascuţită, înfăţişare aristocratică, diplome de la şcolile de drept şi legături sociale adecvate. Ceea ce nu avea, şi care valora mai mult decît orice altceva, nu avea bani. Averea pe care o strînseseră străbunicul şi bunicul său fusese făcută praf de recent decedatul său tată, descris chiar şi de cei mai caritabili prieteni ai săi ca un desfrînat iresponsabil şi un beţivan, fără a fi însă alcoolic.

Modestul fond lăsat lui Bradford de bunica sa din partea tatălui îi era suficient pentru a-şi plăti studiile şi a face faţă obligaţiilor studenţilor de la Princeton, dar nu era suficient pentru a-şi croi un drum şi a absolvi Facultatea de Drept de la Yale, lucru ce a scos în evidenţă caracterul său imoral.

Accentul bostonian şi manierele din Ivy League[1] ascundeau înfumurare şi aroganţă, care vizau imoralitatea şi acţiunea de a vinde droguri colegilor săi întru studenţie pentru a-şi face loc şi a absolvi Facultatea de Drept. La urma urmei, se privase, pe nedrept, de moştenirea sa legală. Era dator. Micile sale incursiuni, pentru cîştigarea unor bani nemunciţi – vînzînd cîteva grame de haşiş sau de cocaină colegilor cu scopul de a-şi mări fondurile de cheltuieli – i-au stimulat pofta de mai mult, mult mai mult. În timpul verii, după primul an la Facultatea de Drept,

[1] Divizie de fotbal care cuprinde echipe din universităţi americane din mai multe oraşe (n.t.).

pleacă la Miami şi, prin relaţii asigurate de un prieten, ia legătura cu un traficant, care i-a permis să-l păcălească pe fostul său furnizor. Pe măsură ce îi creştea credibilitatea şi lista de clienţi, sporea şi cantitatea de cocaină pe care o avea la dispoziţie. Exploata piaţa „de plasare” cît se putea de mult, devenind expert în „tăierea” proviziilor sale cu lactoză, pentru a le mări greutatea şi volumul, a amfetaminelor, pentru a le conferi un grad mai ridicat de reacţie, iar procainei pentru a-i amplifica şi mai mult efectul de toropeală. Produsul pe care, în cele din urmă, îl plasa clienţilor săi nu prea sofisticaţi, nu conţinea mai mult de 12 la sută cocaină pură. Procesul acesta i-a permis să mărească doza de patru uncii la aproape o jumătate de kilogram, mărindu-şi în felul acesta şi profiturile.

Pînă la absolvirea Facultăţii de Drept nu numai că îşi plătise împrumuturile făcute ca student, ci reuşise să ascundă o sută şaptezeci şi cinci de mii de dolari în diverse conturi în bănci de-a lungul ţărmului. Anul următor i-a asigurat conducătorului campaniei electorale a preşedintelui o clientelă, aşa cum i-a asigurat şi noi cunoştinţe, odată cu intrarea în Oficiul de personal al preşedintelui S.U.A. Noii săi clienţi, situaţi pe o scară sociala mai înaltă, sînt aghiotanţii de la Casa Albă ca şi colegii din Oficiul de personal – oameni tineri, orientaţi spre a se realiza, atraşi de capitală, visînd la faimă, putere şi bani. Împrejurările îi erau favorabile pentru a-şi extinde piaţa de desfacere la aproape un kilogram pe lună, ceea ce-i da posibilitatea de a obţine un venit de două mii de dolari pe zi, fără taxe, dacă accepta calea de a continua în acelaşi fel. Deşi lacom, Bradford nu era nerăbdător sau nesăbuit. Extinderea pieţei de desfacere însemna mărirea riscului, o treabă pe care nu voia să o facă.

Atent să nu atragă atenţia asupra sa, nu întreprindea nimic care să iasă din comun în ceea ce priveşte poziţia şi salariul. Nu avea maşini sport care să bată la ochi, nici costume impecabil croite şi nici nu făcea cheltuieli care să-i depăşească cîştigul; avea numai o căsuţa în Reston, Virginia, pentru care trebuia să plătească o ipotecă, ce se afla la treizeci şi cinci de minute de biroul său din Old Executive Office Building. Nu era cocainoman şi nu a fost niciodată. Nu avea nevoie de cocaină ca să se simtă autoritar sau invulnerabil; ego-ul îi furniza aceste calităţi. De asemenea, nu avea nevoie de euforia sau de puterea şi energia

provocate pe cale chimică; provocarea şi emoţiile de a învinge sistemul ca şi banii pe care îi cîştiga îi asigurau acest lucru.

Totul mergea ca pe roate. Mai bine decît îşi imaginase că va fi. Aceasta pînă acum două săptămîni, cînd tipul din Miami a luat legătura cu el, folosind numele furnizorului său drept recomandare. Omul îl înfricoşase rău de tot. Nu îl ameninţase direct, dar era un individ periculos, care ştia că, în cazul în care informaţia despre afacerile sale cu droguri se scurgea la autorităţi, Steven Whitney Bradford al III-lea ar fi petrecut următorii douăzeci de ani în închisoare. Propunerea omului nu era lipsită de tentaţie – cinci kilograme de cocaină pură pentru orice informaţie pertinentă, transmisă la timpul oportun. Nu era cazul să ia o decizie lucidă; nu era nici o altă cale decît să-i dea omului ceea ce voia. Pentru prima dată în viaţa sa se vedea ameninţat, iar siguranţa de sine zdruncinată. Suma substanţială pe care urma s-o obţină din vînzarea cocainei promise îi potolea frica într-un fel, dar simţea o anumită nelinişte atunci cînd se gîndea la turnura neplăcută a evenimentelor – pierderea controlului şi situaţia de a fi la cheremul altcuiva. Informaţiile pe care le voia tipul nu lăsau nici o îndoială în mintea lui Bradford asupra scopurilor cărora urmau să servească, dar, de-a lungul celor douăzeci şi nouă de ani necesităţile lui Bradford fuseseră pe primul plan, iar pe toţi ceilalţi putea să-i ia dracu.

Aerul rece de toamnă mirosea a ploaie în timp ce Bradford se plimba de-a lungul Bulevardului Pennsylvania. pe lîngă clădirea Trezoreriei, traversînd Strada 15, N.W. către Old Ebbit Grill. A intrat în „Washington landmark”, cel mai vechi bar-restaurant din capitală, şi a trecut pe lîngă mesele aglomerate din restaurant, salutînd din cap figurile familiare, în timp ce îşi croia drum spre ambianţa mai intimă a barului cu lambriuri de lemn din spatele restaurantului. Barmanul a zîmbit şi a dat din cap cu înţeles, a scos repede o bere Brass, pe care a pus-o în faţa lui Bradford, zicîndu-i prietenos:

— Cum merg lucrurile, Steve?

Era unul din clienţii lui Bradford, unul care folosea cocaina ocazional, două-trei grame lunar.

Bradford a mormăit un răspuns, s-a uitat la ceas, apoi s-a îndreptat către cabina telefonică din nişa de la celălalt capăt al barului.

Era timpul. O altă privire nervoasă la ceas, o înghiţitura rapidă de bere, după care s-a dat jos de pe taburet şi s-a îndreptat spre telefon.

Maşina B.M.W., închisă, din care se produseseră numai şapte serii, circula cu geamurile acoperite de-a lungul autostrăzii Dolphin, îndreptîndu-se spre vest, lăsînd în urmă cerul, care se întuneca, din Miami. Jorge Madrigal urma aceeaşi rută pe care se întorcea de la birou spre locuinţa sa de mic-burghez din suburbiile sud-vestice ale ţinutului Dade. Madrigal, un agent de bunuri mobile, căsătorit, cu două fete, implicat în viaţa şi treburile comunităţii, era imaginea respectabilităţii.

Afacerile sale cu bunuri mobile îi asigurau un venit legal de peste o sută de mii de dolari pe an. În calitate de manager secund al mai multor carteluri de droguri, care acţionau acoperit în transporturile de cocaină – patru sute de kilometri deodată – pe care le dirija şi coordona din Bahamas spre un depozit din Miami, mai câştiga de şase sau şapte ori venitul de mai sus. Madrigal organiza şi planifica operaţiunile de contrabandă, în timp ce soţia sa îşi petrecea ore în şir la telefonul public sau la cel mobil din Mercedes-ul său, aranjînd transferurile finale de expediere a cocainei către traficanţi şi livrările de geamantane pline cu bani gheaţă către înalţii manageri din cartelul Medellin. Era o afacere în familie, cu excepţia celor două adolescente atrăgătoare, care nu ştiau nimic de viaţa dublă a părinţilor lor.

În timp ce Madrigal încetinea viteza B.M.W.-ului pentru ca în dreptul autostrăzii Palmetta să vireze spre sud, ţîrîitul telefonului său celular întrerupse liniştea din interiorul luxos al maşinii. A ridicat receptorul din furcă, fiind sigur că această conversaţie nu putea fi controlată.

Era o siguranţă falsă. Convingerea că telefoanele celulare sînt un mijloc sigur de comunicaţie fusese de mult timp invalidată de magiile electronice ale agenţilor de culegere de informaţii. Un baleiaj sofisticat, de viteză foarte mare, echipat cu aparat de decodificare de semnal în bandă şi programat automat numai pe canalele celulare dintr-o anumită zonă, poate, în decurs de cîteva secunde de la punerea în funcţiune a telefonului mobil, să localizeze şi să intercepteze semnalele pe frecvenţa radio a transmisiei-tintă.

Neobservată de Jorge Madrigal, o furgonetă argintie, avînd însemnele unei firme de curăţare a covoarelor şi care călătorea în spatele B.M.W.-ului său de o jumătate de oră, făcea tocmai ce am spus mai înainte. Furgoneta, unul din posturile cele mai recente de supraveghere, putea acţiona de la o distanţă de cincisprezece-şaisprezece metri de obiectiv fără a stîrni suspiciuni. Un perete despărţitor solid împărţea cabina şoferului de partea din spate, unde se aflau consola de supraveghere electronică şi echipamentul operatorilor. Supravegherea vizuală, inclusiv aparatura de urmărire pe timp de noapte, se făcea printr-un periscop ascuns, care se rotea la 360 de grade; imaginile pe care le prindea se proiectau pe un monitor pe consolă şi erau, în mod automat, înregistrate de un videorecorder, conectat la un imprimator care realizează o copie foto a oricărei scene în cincisprezece secunde. Sistemul de supraveghere auto al furgonetei consta. din receptori şi sintetizatori de înaltă performanţă pentru controlul mijloacelor de transmitere acoperită („ploşniţe”) şi un *scanner* deosebit. Sub vehicul se aflau ascunse patru microfoane ultrasensibile care culegeau sunetele pe o rază de 16 metri, în cazul în care furgoneta era parcată la un post de observare static.

Ca atare, interceptarea comunicaţiilor de la telefonul mobil al lui Madrigal nu era singura măsură de supraveghere folosită de oamenii din furgonetă. Sub capota B.M.W.-ului, mascat în sistemul electric al maşinii, era ascuns un mic cub negru, nu mai mare decît unghia degetului mare de la mînă, un emiţător alimentat de la bateria maşinii, indiferent dacă motorul mergea sau nu. Emiţătorul era aşa de sofisticat, încît putea transmite un semnal la un indicator direcţional pe o arie de treizeci de mile pătrate, dînd posibilitatea echipei de supraveghere să localizeze B.M.W.-ul şi să-l urmărească de la o distanţă sigură fără a-i fi teamă că va fi observată sau că îi va pierde urma. Emiţătorul mai avea o calitate: putea fi pornit sau oprit prin telecomandă, permiţînd astfel celor din Agenţia de Luptă contra Drogurilor să-l oprească atunci cînd maşina era controlată de oamenii lui Madrigal pentru „ploşniţe”. În plafonul B.M.W.-ului era ascuns un alt microfon şi mai sofisticat, care capta conversaţiile pasagerilor din maşină. Folosind o tehnică cunoscută sub denumirea de „înghesuit”, microfonul era proiectat să transmită pe o frecvenţă puţin diferită de cea a postului de televiziune

Miami, permiţîndu-i să nu fie detectat, sau, în cazul în care era observat, să fie luat drept o „scurgere” a semnalelor staţiei TV produsă de „măturătorii mecanici” ce treceau pe deasupra casei şi maşinii lui Madrigal în fiecare săptămînă pentru a controla supravegherea electronică. Tocmai această „ploşniţă” a captat zgomotul ciripitor al telefonului mobil şi i-a transmis furgonetei, alertîndu-i pe cei doi tehnicieni ce urmăreau consola încorporată în telefon, îndemnîndu-i să pornească *scanner*-ul.

Pe ecran au dansat o mulţime de puncte albastre, pînă ce *scanner*-ul s-a fixat pe canalul care înregistra convorbirea telefonică a lui Madrigal. Magnetofonul, pus în mişcare automat de vocile umane, şi care era conecta; la *scanner*, a ţăcănit şi a început să înregistreze fiecare cuvînt al „obiectivului”, care nu bănuia nimic. Persoana care a telefonat nu şi-a spus numele, iar convorbirea a fost succintă şi la obiect, aproape codificată. Mai tîrziu, a fost interpretată greşit de oamenii de la Agenţia de Luptă contra Drogurilor (A.L.D.) care au ascultat convorbirea în biroul din Miami. A fost considerată o confirmare a unei afaceri cu droguri sau transfer de bani în oraşul New York, ceea ce nu prezenta interes pentru biroul lor.

Telexul trimis sediului A.L.D. din New York, a doua zi de dimineaţă, suna astfel:

Intercepţie-comunicaţie – Miami – 2 octombrie ‘90, orele 18:40.
Obiectivul: Jorge Madrigal.
Interlocutorul: Necunoscut.
Madrigal: Alo?
Necunoscutul: Am cîteva informaţii preliminarii în legătură cu ce m-ai rugat.
Madrigal: Dă-i drumul.
Necunoscutul: 13 şi 14 octombrie. Oraşul New York. O.N.U. şi „Waldorf-Astoria”. Datele sînt sigure, dar itinerariul detaliat nu este complet.
Madrigal: Cînd vei avea toate detaliile?
Necunoscutul: Peste trei sau patru zile. Aranjamentele finale sînt în curs de desfăşurare.
Madrigal: Sună-mă imediat ce le ai. Îţi voi pune la dispoziţie o legătură ia New York, pentru datele pe care mi le-ai dat.
Necunoscutul: Ah! (Pauză). O legătură newyorkeză?

Madrigal: Dacă în ultimul moment mai intervin modificări, cînd eşti în oraş, le vei pasa unei alte legături. Ai înţeles?
Necunoscutul: Da.
Madrigal: Aştept să mai aud de tine peste cîteva zile.
Terminat.

În noaptea aceea, Steven Whitney Bradford al III-lea a dormit puţin. Telefonul pe care l-a dat la Miami era un prim pas pe care nu îl mai putea face înapoi, într-o lume periculoasă, plină de riscuri mortale, în care ştia că nu era pregătit să supravieţuiască. A stat treaz aproape toată noaptea, încercînd să conceapă un plan de acţiune în cazul în care lumea sa s-ar destrăma, şi încercînd să se convingă pe el însuşi că situaţia nu era chiar aşa de disperată cum părea.

Jorge Madrigal, după ce a făcut dragoste cu frumoasa sa soţie, s-a odihnit bine. A adormit adînc, ştiind că magnaţii din cartel vor fi încîntaţi de succesul său în compromiterea şi recrutarea unui om atît de aproape de informaţiile de care aveau nevoie – un om inclus, de fapt, în planificare. Făcuse treabă bună, şi cum îşi cunoştea şefii, va fi răsplătit din plin.
Trei luni mai tîrziu va fi şi el arestat, împreună cu soţia, spre groaza fiicelor, vecinilor şi prietenilor. Pentru a li se reduce pedeapsa, fiind acuzaţi de trafic de droguri şi de spălare a banilor, îşi vor recunoaşte vina, şi, drept urmare, următorii şapte ani din viaţă şi-i vor petrece în puşcărie. Dar toate acestea se vor întîmpla prea tîrziu pentru a mai avea vreun efect asupra a ceea ce Jorge Madrigal şi Steven Whitney Bradford al III-lea puseseră în mişcare în acea seară de octombrie, printr-o convorbire telefonică ce durase mai puţin de treizeci de secunde.

3

Înfiinţat în 1865 ca birou de aplicare a legii de către Trezoreria S.U.A., Serviciul Secret al Statelor Unite este cea mai veche agenţie de investigaţii generale din America. Singura lui misiune, pînă în 1901, era să păstreze structura economică a ţării prin prevenirea falsificării banilor şi a contrafacerii cecurilor şi creanţelor. Nu exista nici o Direcţie de Operaţiuni de Protecţie (D.O.P.) pînă ce preşedinţia a fost preluată de Teddy Roosevelt, în urma asasinării preşedintelui McKinley, şi pînă în anii ‘50, cînd a fost ucis şi vicepreşedintele, numai preşedintelui şi primei-doamne li se asigura protecţia personală.

Pînă la asasinarea lui John F. Kennedy, în 1963, şi, ulterior, asasinarea lui Robert F. Kennedy, în 1968, Serviciul Secret a rămas o agenţie mică de numai 284 de agenţi, după care s-a, dezvoltat foarte rapid. Congresul, răspunzînd nemulţumirii publice ca urmare a acestor asasinate, a ordonat ca serviciul să-şi îndrepte atenţia principală, alocarea de mijloace băneşti şi forţe umane spre operaţiuni de protecţie şi nu spre investigaţii (falsificări, contrafaceri, fraudă), ceea ce a dus la o situaţie care provoacă încă lupte interne între cele două departamente. D.O.P., de acum „umflat”, era însărcinat cu ceea ce devenise răspunderea principală a serviciului – o răspundere care a continuat să crească după 1968 pentru a include protecţia personală nu numai a preşedintelui, a primei-doamne şi a vicepreşedintelui, ci şi a tuturor candidaţilor la preşedinţie pe timpul campaniilor electorale, a înalţilor demnitari aflaţi în vizită, ca şi a şefilor de state, precum şi a tuturor foştilor preşedinţi care sînt în viaţă.

Aderînd la un cod al tăcerii, care rivalizează cu cel al Mafiei, Serviciul Secret a reuşit să păstreze detaliile şi extinderea metodelor şi operaţiunilor sale faţă de presă şi. drept urmare, de opinia publică. Cel mai secret dintre toate departamentele serviciului este Divizia de Informaţii (D.I.). D.I. este interesată, printre altele, de cazurile de ameninţare – sau de „cazurile cu nebuni”, aşa cum se referă la ele, adeseori, agenţii care le lucrează. Într-un mic birou, la etajul opt, din Strada G nr. 1800, la două blocuri distanţă de Casa Albă, un grup de douăzeci de agenţi şi patruzeci de analişti de informaţii se află pe urmele a sute de cazuri cunoscute de ameninţare introduse într-o mare bancă computerizată de date.

Expeditorii de scrisori şi persoanele care telefonează sînt categorisite în funcţie de ameninţarea făcută. În cazul unei scrisori anonime de ameninţare la viaţa preşedintelui, analiştii cercetători caută în banca de date pentru a găsi similitudini în scriere şi expresii comune cu cele din cazuri anterioare de ameninţare. Dacă nu există nici o asemănare, se deschide un „caz de ameninţare”, iar investigaţia este încredinţată biroului din teren al Serviciului Secret din oraşul cel mai apropiat de locul de origine al scrisorii. Odată descoperit, autorul scrisorii, este intervievat şi evaluat de către agenţi şi i, se deschide un dosar permanent, care rezultă într-un control privind deplasările sale din şaizeci în şaizeci de zile. În condiţiile unei vizite prezidenţiale într-un loc despre care se ştie că există un „caz de ameninţare”, biroul local din teren al Serviciului Secret asigură o supraveghere timp de 24 de ore sau, în situaţii extreme, persoana poate fi reţinută pînă ce preşedintele părăseşte zona.

Ameninţările telefonice înregistrate de centrala Casei Albe sînt imediat derivate la centrul de operaţiuni ale Diviziei de Informaţii unde un agent încearcă să-l ţină la telefon cît mai mult pe cel care a sunat, care crede că vorbeşte la Casa Albă, pentru a se da de urma telefonului de unde sună. Operaţiunile se desfăşoară aici permanent, şapte zile pe săptămînă, adunîndu-se informaţii şi răspunzîndu-se cererilor de informaţii ale băncii de date, cereri venite de la 80 de birouri de teren, din întreaga ţară. Împreună cu secţia antiteroristă, secţia pentru străinătate şi secţiile regionale din S.U.A., D.I. are agenţi repartizaţi ca oameni de legătură cu restul agenţiilor de informaţii, inclusiv C.I.A., Agenţia de Informaţii a Armatei, (D.I.A.), Agenţia Naţională de Securitate (N.S.A.) şi F.B.I.

Coşmarul cel mai mare, pentru operaţiunile de protecţie ale Serviciului Secret, îl constituie cazul de ameninţare necunoscut. Asasinul potenţial, care lucrează de unul singur, în intenţia de a-l omorî pe preşedinte, dar nedesconspirîndu-se prin izbucniri emoţionale sau nervoase, prin scrisori sau telefoane. Orice agent trebuie să recunoască, indiferent cît de specialist este şi oricît de devotat datoriei sale, că un ucigaş ce doreşte să-şi sacrifice propria viaţă în cursul acţiunii are o mare şansă de reuşită, indiferent de măsurile de securitate luate de Serviciul Secret. Atentatul lui Hinckley asupra preşedintelui Reagan ilustrează din punct de vedere grafic acest adevăr amar. Toţi

agenţii care asigurau perimetrul interior din jurul preşedintelui în ziua aceea şi-au făcut datoria în mod corect, aşa cum fuseseră pregătiţi să şi-o facă, şi au reacţionat pe loc la încercarea de atentat. Totuşi, s-a datorat şansei (calibrul mic al armei folosite) faptul că preşedintele a fost numai rănit şi nu ucis.

Fiecare agent care lucrează în Divizia de Protecţie a preşedintelui trăieşte tot timpul un coşmar. Acest coşmar a început să-şi arate primii colţi într-o seară ploioasă de octombrie la Washington, în biroul D.I. al agentului de legătură pe lîngă agentul special însărcinat cu Divizia de Protecţie a preşedintelui.

Sediul Serviciului Secret
Washington, D.C.

Susan Olsen se afla în biroul său din cadrul Diviziei de Informaţii, muncind ca de obicei, pînă tîrziu; acceptase, încă de la începutul carierei sale, orele neregulate ale slujbei. Dacă era întrebată, ar fi recunoscut că actuala sa însărcinare marca un progres considerabil faţă de stresul constant, deplasările şi munca în. ture pe care le suporta în calitatea sa de gardă de corp a primei-doamne – un turneu de doi ani care pusese capăt unei căsătorii, care deja scîrţîia.

Telexul pe care îl cerceta îi fusese înmînat de omul de legătură al C.I.A. pe lîngă D.I., care acum se îndrepta spre uşă, bombănind ceva despre soţia sa care îi va arunca lucrurile în stradă dacă va mai lipsi de la vreunul din recitalurile fiicei lor. Susan i-a aruncat un zîmbet de compătimire, în timp ce el s-a întors şi a fugit pe coridor spre liftul care tocmai sosise.

Nota informativă pe care i-o înmînase fusese îndreptata spre D.I. de noul Centru de Luptă contra Drogurilor (C.L.D.). creat în cadrul C.I.A., ca răspuns al cererii făcute de Mike Maguire, agentul special însărcinat cu Divizia de Protecţie a preşedintelui acum zece luni; el trebuia să fie informat cu toate datele referitoare la locul unde se află şi la deplasările conducătorilor cartelurilor columbiene de droguri.

Zvonurile persistente referitoare la unele comploturi pentru asasinarea şi răpirea preşedintelui şi familiei sale, drept represalii la politica americană contra drogurilor; făcuseră ca D.I. şi C.L.D. din cadrul C.I.A. să-i ţină pe magnaţii cocainei sub o

atentă supraveghere. Nu existau informaţii cît de cît credibile care să indice că comploturile nu erau nimic altceva decît zvonuri şi lăudăroşenii ale magnaţilor cartelului de stupefiante, dar, aşa cum se întîmpla cu toate ameninţările adresate preşedintelui sau familiei sale, indiferent cît de obscure şi cît de îndepărtate erau, ele nu erau privite cu indiferenţă de Serviciul Secret. Erau clasificate în funcţie de probabilitatea de a se materializa într-o acţiune deschisă – de. la clasa I-a pînă la clasa a III-a, cele de clasa I-a avînd prioritate – şi li se răspundea ca atare. Magnaţii cartelurilor, avînd în spatele lor sume imense de bani precum şi intenţii declarate în mod făţiş, erau în ochii lui Mike Maguire clasificaţi în clasa I-a.

Raportul pe care Susan Olsen îl ţinea în mînă fusese primit acum două ore la centrul de operaţiuni de la sediul din Langley al C.I.A. Sosise dintr-o insulă din Marea Caraibelor, St. Barts, unde echipa de supraveghere a Centrului de Luptă contra Drogurilor (C.L.D.) din C.I.A. detectase urmele unui magnat al drogurilor, pentru ca să se împiedice din neatenţie de o adunare a şefilor cartelurilor de cocaină din Medellin, Cali, Bogota şi Coasta Nordică. Patru bărbaţi urmăriţi de Ministerul de Justiţie din Columbia şi de Departamentul de Justiţie din S.U.A., sosiseră, în particular, cu avionul, la diferite intervale de timp, în cursul zilei. Vînaţi şi hărţuiţi, şi-au adus fiecare cîte o coterie de oameni de pază pe micuţa insulă mai izolată şi se sechestraseră în interiorul unei vile izolate ce da spre golful St. Jean. Un al cincilea bărbat, necunoscut C.L.D., li s-a alăturat la scurt timp.

Echipa de supraveghere a Centrului de Luptă contra Drogurilor a înfiinţat imediat un post de observaţie pentru a-i ţine sub observaţie 24 de ore din 24 şi au cerut sprijinul Forţelor Delta pentru a organiza o operaţiune de capturare a celor daţi în urmărire, a-i aduce în S.U.A. şi a-i trimite în fata tribunalului înainte de a se imprăştia din nou în cele patru zări. Era o cerere pe care directorul adjunct al C.I.A. pentru Operaţiuni, Richard Houser, nu s-a mai deranjat s-o obţină de la director, cunoscînd destul de bine inutilitatea încercării de a solicita cooperarea din partea guvernului francez de a desfăşura o operaţiune clandestină pe insulă, care era teritoriul lui suveran. Housen se mai arsese o dată, atunci cînd i se refuzase survolarea

teritoriului Franţei pentru raidul din Libia şi nu a mai vrut să rişte.

În ciuda faptului că numai preşedintele avea dreptul să autorizeze astfel de operaţiuni în afara teritoriului în împrejurări deosebite, cu ştiinţa sau aprobarea guvernului respectiv, directorul adjunct pentru Operaţiuni (D.A.O.) ştia că aceasta nu se va ridica niciodată de la sol. În cel mai bun caz, se vor afla implicaţi într-o luptă prelungită cu pistoalele contra gărzilor de corp ale magnaţilor drogurilor, care, conform notei informative, erau în număr de 28 şi erau înarmaţi cu puşti-mitraliere introduse ilegal la bordul avioanelor particulare. Dar descrierea locului unde se ascundeau magnaţii drogurilor, făcută de echipa de supraveghere, arăta că orice încercare de atac asupra vilei de pe colină ar însemna un conflict armat chiar în inima Meccăi turistice frecventate de cei bogaţi şi cu influenţă, ceea ce ar fi produs uciderea unor trecători nevinovaţi. Neavînd nici o garanţie de a-i prinde vii pe magnaţii drogurilor, neexistînd o operaţiune de tip comando bine organizată de Forţele Delta, cărora i-ar fi fost necesare cel puţin cîteva zile pentru a planifica şi apoi pentru a se deplasa, precum şi imposibilitatea de a realiza o acţiune rapidă, improvizată, cu personalul ce se afla la St. Barts, D.A.O. luase hotărîrea de a lăsa ocazia să-i scape din mînă. Echipei de supraveghere i s-a ordonat să-i urmărească şi să strîngă informaţii, însă să nu întreprindă nici o acţiune independentă. Luînd legătura cu Divizia de Informaţii din Serviciul Secret de pe lîngă Divizia de Protecţie a preşedintelui, Susan Olsen reciti cu atenţie nota informativă de două pagini şi comentariile D.A.O. pe care le semnase: a hotărît să nu ceară să li se acorde o atenţie imediată şi le-a strecurat într-un dosar, alături de celelalte date ce urmau să fie incluse a doua zi de dimineaţă în raportul de informare zilnică a şefului D.P.P., Mike Maguire. A încuiat dosarul în seiful din birou, a înghesuit în geanta diplomat un teanc gros de rezumate, pentru a le citi în noaptea aceea, şi-a pus mantaua de ploaie şi a părăsit clădirea. Ridicîndu-şi gulerul pentru a se feri de ploaie, a evitat maşinile de pe Strada G, punîndu-şi în gînd să se oprească puţin la magazinul de delicatese din Tyson’s Corner. Va servi cina, gata pregătită, de una singură, în faţa televizorului.

4

ST. BARTS

Barul şi restaurantul murdar, de pe o stradă laterală situată puţin mai departe de portul Gustavia, i-au adus aminte lui Jerry Sincavage de unul din acele locuri tropicale uitate demult. Un ventilator cu palete late, fixat în tavan, se învîrtea încet deasupra capului, expediind, nori albaştri de fum de ţigară stătut, îndreptîndu-i spre ferestrele deschise pentru a primi aerul nopţii. În jurul cîtorva mese se aflau nişte turişti, bronzaţi şi îmbrăcaţi în haine viu colorate, care se amuzau-de istoriile animate ale aventurilor de pe insulă din timpul zilei. La celalalt capăt al camerei, rezemaţi de colţul întunecat al barului, se găseau trei bărbaţi pe care Sincavage îi urmărea cu atenţie. Ei nu-şi găseau rostul printre ceilalţi clienţi. Pentru un observator cu imaginaţie, era uşor să presupună că trioul, dur şi aprig, complota să răstoarne vreun guvern. De fapt, unul din bărbaţi, cel cu părul negru scurt şi creţ, şi cu faţa ciupită de vărsat, fusese implicat într-o astfel de operaţiune acum trei ani. Sincavage i-a cîntărit bine din punct de vedere al durităţii şi muşchilor. Toţi trei, a presupus el, erau, probabil, în slujba omului cu care avea întîlnire peste o oră.

Ciugulind din friptura pe care o comandase pur şi simplu ca să treacă timpul, Sincavage se gîndea la fata care se apropiase de el în cafenea. După ce a plecat, o urmase de la distanţă şi a văzut-o strîngînd scoici de pe plajă, după care a continuat să o urmărească pînă cînd a revenit pe „Cheetah”. Întotdeauna ştiuse că era posibil ca, într-una din zile, să fie recunoscut de cineva din trecutul său, dar acesta era numai al doilea incident în aproape douăzeci de ani. Primul avusese loc la Saigon, cu cîteva zile înainte de căderea oraşului în mîinile armatei nord-vietnameze, într-o cafenea de pe o stradă retrasă din cartierul Cholon. Îl aşteptase în stradă, i-a răsucit gîtul şi l-a lăsat mort pe alee.

Acum se folosea de un paşaport fals canadian care îi conferea identitatea lui Roger Carlson, din Montreal. Sincavage avea întotdeauna patru paşapoarte şi patru seturi de acte de identitate, inclusiv permise de conducere auto, pe care le ţinea ascunse într-un compartiment al bagajului pe care îl ducea cu el. Două din paşapoarte, unul britanic şi altul australian, conţineau fotografii ale sale cu înfăţişarea schimbată – ochelari,

părul vopsit şi barba erau suficiente pentru a-l face de nerecunoscut – şi tocmai pe acestea le folosise în cele şase călătorii pe care le-a făcut în Statele Unite de cînd a revenit din Vietnam.

Sincavage presupunea că mai exista doar o mînă de oameni în lume care fuseseră legaţi de el suficient de mult timp pentru a-şi reaminti de trăsăturile sale, fără a mai vorbi de numele lui real sau de ceva din trecutul său. Nu avea nici un prieten din copilărie, era orfan, un copil dificil, pasat de la o familie adoptivă la alta, pînă cînd a venit vremea să se înroleze în armată. Toţi prietenii pe care şi i-a făcut fuseseră în Forţele Speciale în timpul războiului şi majoritatea căzuseră la datorie; aşa cum era cazul cu marea majoritate a bărbaţilor care petrecuseră lungi perioade de timp în luptă, avea mai mulţi prieteni morţi decît vii. Odată cu trecerea anilor, se relaxase, devenind mai puţin precaut în efortul de a se ascunde în locuri îndepărtate aşa cum era St. Barts, de aceea întîmplarea aceasta l-a surprins cu garda la pămînt.

Incidentul din după-amiaza aceea i-a readus în memorie o mulţime de amintiri din Vietnam legate de Grupul de Operaţiuni Speciale şi de Jim Boos. Deci „Fund de Raccoon”, era mort. Rînjetul strengăresc al acestuia îi trecu rapid prin minte. Neworleandezul dur şi vînjos, de origine franceză, era unul dintre cei mai buni combatanţi cu care acţionase în cursul celor şase schimburi pe care le-a petrecut în Vietnam. Fata a spus că fusese omorît şi nu că a murit. Ei bine, dacă cineva l-a omorît pe „Fund de Raccoon” acela trebuie să fi fost expert. Curiozitatea profesională aproape îl făcuse să întrebe cum se întîmplase, dar o asemenea întrebare de la un presupus străin ar fi confirmat imediat suspiciunea fetei.

După ce i-a făcut semn ospătăriţei şi şi-a achitat nota de plată, Sincavage a părăsit restaurantul şi s-a urcat în Mini-Moke-ul pe care îl închiriase de dimineaţă. Vehiculul de tip Jeep, de producţie australiană, era mijlocul cel mai obişnuit de transport pe insulă şi avea şi de ce să fie aşa. Mic şi rapid, pentru a se putea strecura pe drumurile întortocheate şi înguste, avea o transmisie solidă care se potrivea ideal cu terenul deluros. De la Gustavia, Sincavage a urmat drumul principal spre nord în afara oraşului, urcînd pe dealuri spre un mic aeroport pe care l-a lăsat în urmă. Curbele foarte strînse coborau un munte foarte abrupt,

iar drumul era atît de îngust încît maşinuţa de-abia începea. A schimbat în viteza întîi, pentru a o putea controla mai bine, pînă ce va ajunge pe porţiunea plată a drumului de coastă care înconjura golfuleţul care ducea la satul St. Jean. Sătucul, care în timpul zilei era un furnicar de activităţi turistice, era liniştit acum. Magazinele, galeriile şi terenurile de sporturi marine, care se înghesuiau unele în altele, erau închise, dar cîteva din restaurantele şic. care dădeau spre golfuleţ şi plaja în formă de semilună, erau încă deschise. Siluetele perechilor ce se bucurau de o masă romantică luminată de lumînări treceau pe lîngă Sincavage, care îşi continua drumul.

La doi kilometri mai departe de sătuc, drumul pitoresc se apropia şi mai mult de ocean şi mergea paralel cu ţărmul stîncos, bătut de vînturi. În interiorul ţinutului apăreau grupuri-grupuri de case ciudate, vopsite în culorile vii ale paletei caraibiene, case ce se cocoţau pe poalele dealurilor. După alţi doi kilometri, peisajul a devenit şi mai rural, în timp ce drumul suia şi apoi cobora în văi largi, presărate cu căsuţe ale localnicilor, pentru ca în cele din urmă să devină o fîşie neagră ce şerpuia între ţărmul stîncos şi zidurile de piatră care le despărţeau de păşunile aride pe care păşteau caprele. Ici şi colo, prin scurte deschizături în vegetaţia luxuriantă a unor terenuri bine întreţinute, Sincavage vedea scînteierea luminilor unor vile luxoase din insulă, ascunse şi presărate în munţii tociţi de deasupra oceanului, pentru a nu fi văzute.

Sincavage a urmat drumul principal de-a lungul coastei, plăcîndu-i serpentinele, curbele, suişurile drepte şi coborîşurile abrupte ale terenului ce se desfăşura pe lîngă ţărm. Refăcea cu atenţie drumul parcurs în acea dimineaţă cînd scotocise zona unde urma să se întîlnească cu omul care îl căutase şi îl convocase pe insulă. Reducînd viteza, a mers circa doi kilometri de-a lungul unui drum de acces cam întortocheat care ducea la o vilă aşezată pe creasta unei stînci ce da spre ocean, după care a revenit pe acelaşi drum pe care mersese din sat. Controla drumurile secundare care se despărţeau din drumul de coastă şi se îndreptau spre munţi, pentru a vedea dacă există vehicule de filaj postate în apropiere.

Zona era pustie, cu excepţia lui „Southern Cross” (Crucea Sudului), un iaht de patruzeci de metri, cu motor, ancorat pe timp de noapte într-un golf retras, sub vilă. Iahtul luxos nu

fusese acolo azi de dimineaţă, cînd a făcut recunoaşterea. Două cupluri serveau masa la pupă, într-un cadru liniştit. Sincavage a stins farurile şi a parcat maşina pe o alee nemarcată, la o sută de metri depărtare de drumul către vilă. S-a aşezat pe capotă şi, printr-un binoclu de mare putere pe care l-a luat din sacoşa de nailon în care avea tot ce vrei şi ce nu vrei, a văzut încă doi bărbaţi ce se plimbau pe iaht prin salonul principal. Deasupra pupei, puntea era în întuneric şi liniştită, chiar prea întunecată pentru a distinge ceva, dar în spatele unuia din tendere a zărit forma unei siluete – o parte a ceea ce părea a fi o cameră video, fixată asupra vilei şi, în mod sigur, un aparat standard pe un vas de plăceri. După ce a determinat linia de vedere şi unchiul de observaţie de pe iaht, Sincavage şi-a fixat un traseu de deplasare care să-l facă neobservat.

Lăsînd Mini-Moke-ul în afara drumului principal, fără a fi văzut, şi-a tras pe el o geacă de mătase neagră care să-l protejeze contra aerului rece al nopţii şi de sub tricou şi-a scos „Walther”-ul P.P.K. pe care îl avea la brîu. Introducînd un cartuş pe ţeavă, a ridicat piedica de siguranţă şi şi-a pus pistolul într-un toc „Velcro”. pe care l-a legat în partea de jos a piciorului stîng. chiar deasupra gleznei. A făcut cîţiva paşi, s-a oprit pentru a-şi regla pasul şi tocul pistolului, după care a pornit.

Vila cu un etaj, din stucatură şi sticlă, se afla pe un promontoriu stîncos care stăpînea vederea panoramică a golfului însingurat, a plajei de alabastru şi a marii de dincolo de ea. Se afla într-o lume a sa. Din colt se înălţau stînci ascuţite ce o flancau de ambele părţi. Chiar dedesubt unde luna lumina nisipul alb şi se reflecta în apele negre, se ridica oceanul ale cărui valuri se spărgeau uşor de mal; alte valuri loveau plaja cu un sunet ritmic, liniştitor, amplificat de foşnetul uşor al palmierilor şi de ecoul valurilor ce se loveau de un recif îndepărtat. Uitînd de frumuseţea peisajului, Sincavage o percepea numai ca un instrument util – zgomotul de fond, purtat pe aripile vîntului de noapte, acoperea orice mişcare din zonă.

Drumul care ducea în spatele vilei era abrupt şi stîncos, cu suficientă vegetaţie tropicală şi tufişuri care să ascundă orice apropiere de micul zid din piatră ce înconjura domeniul. Ajuns la zid, s-a mişcat încet de-a lungul perimetrului, oprindu-se şi urmărind totul, pînă ce a localizat gărzile de securitate, înarmate cu automate „Uzi”, cum a observat Sincavage.

Indiferent la ce-ar mai fi fost buni, în mod clar, erau slab pregătiţi pentru misiunea de asigurare a securităţii locului. În loc să împartă domeniul în sectoare şi să patruleze zona, ei luaseră poziţii statice care lăsau neacoperite porţiuni întinse. Sincavage a ales un astfel de loc ce se afla complet în întuneric şi s-a strecurat dincolo de zid. A stat ghemuit şi s-a apropiat cu atenţie, folosind drept acoperire copacii şi arbuştii ce duceau la marginea terasei din piatră ce înconjura casa. În jurul terasei, la întîmplare, mai erau postate alte opt gărzi cu arme automate, dar şi aceştia lăsau spatii libere în cîmpul lor vizual.

În interior, cinci bărbaţi sorbeau cîte o înghiţitură din paharul plin, stînd în fotolii şi pe canapeaua de pluş şi piele din camera de zi, ale cărei uşi din sticlă erau deschise spre briza oceanului. Tonul aprins al conversaţiei ce se desfăşura foarte alert, în spaniolă, s-a întrerupt brusc, întrucît patru dintre bărbaţi au tresărit la apariţia neanunţată a lui Sincavage. Al cincilea bărbat sta nemişcat, cu o privire năucită. Nu îl cunoştea pe intrus după figură, dar, instinctiv, ştia cine este şi ce vrea. A ridicat mîna să-l calmeze pe bărbatul din faţa sa, care întinsese mîna către arma din tocul de umăr de sub jachetă.

— O intrare foarte dramatică, i-a spus lui Sincavage. Sînt impresionat.

— Să nu fii, a zis Sincavage. Afară este o noapte pentru amatori.

Bărbatul cel calm s-a ridicat în picioare şi i-a întins mina. Sincavage i-a strîns-o.

— Sînt Rafael Calderon, a spus el într-o engleză perfectă.

— Iar eu sînt omul după care ai trimis. Pe ceilalţi îi ştiu după reputaţie, a adăugat, arătînd spre ceilalţi patru bărbaţi, care nu s-au deranjat să se ridice sau să facă vreun gest. Pe tine nu te ştiu.

Calderon se considera cunoscător al caracterelor şi ceea ce a văzut în ochii inexpresivi, dar adînciţi în cap, ai bărbatului ce sta în faţa sa era tocmai ceea ce aşteptase – o prezenţă care emana o eficienţă calculată, rece. Ceilalţi îl priveau suspicios, apreciindu-l după propriile standarde.

Calderon a zîmbit şi s-a aşezat, sugerîndu-i şi lui Sincavage să facă la fel. Mulţi oameni ştiau despre Calderon că era un moşier bolivian bogat, descendent ai unei familii proeminente, atît social cît şi politic. Viaţa sa de traficant internaţional de droguri

era un secret pe care reuşise să-l păstreze faţă de cei care nu erau implicaţi în afacere, cu excepţia înaltelor oficialităţi guvernamentale ce se aflau în slujba sa. El era creierul din spatele expansiunii cartelului pe profitabila piaţă japoneză, europeană şi a ţărilor nordice şi arhitectul unui centru computerizat, excelent conceput, pentru operaţiunile lor financiare de multe miliarde de dolari, centru care includea 65 de companii destinate să ascundă profiturile ilicite de pe urma drogurilor. Geniul său organizatoric era cel care pusese la cale războaiele sîngeroase şi crunte care, practic, îi eliminaseră pe cubanezi din comerţul de cocaină din Miami. Tot el era cel care elaborase strategiile diversificate de investiţii ale cartelului în averi imobiliare, mici întreprinderi şi instituţii financiare, inclusiv case de schimb, care au mărit posibilităţile de spălare a cîştigurilor uriaşe. Vila aleasă pentru această întîlnire îi aparţinea, deşi acest lucru era aproape imposibil de dovedit, întrucît titlul de proprietate era pe numele unui holding din Antilele olandeze care, la rîndul lui, era deţinut de trei firme din Bahamas, ale căror fonduri nu erau pe numele unor persoane fizice ale căror nume să fie cunoscute – acel tip de măsuri preventive care îl ajutau să nu fie inclus în dosarele vreunei agenţii care se ocupa cu aplicarea legii.

Sincavage observase dintr-o ochire că Calderon era cu o clasă deasupra celorlalţi indivizi din încăpere prin manierele sale, prin vocea sa şi prin felul în care aceştia i se supuneau. Costumul îi venea de minune şi nu purta lanţuri de aur. Calderon purta o cămaşă de mătase cu o cravată scumpă înnodată la gît. Era relaxat şi stăpîn pe sine, ochii îi erau fixaţi asupra lui Sincavage, studiindu-l, întrucît reputaţia de profesionist a acestuia îl intrigase.

Cînd Calderon îşi începuse investigaţiile discrete pentru a găsi un om cu calităţi speciale, numele lui Sincavage (unul din numele sale false) a fost primul pronunţat în cercurile de elită, în cercurile secrete care acţionau în lumea obscură a asasinatelor politice şi intrigilor internaţionale fără a putea fi sancţionat de guverne Erau puţini cei care cunoşteau contractele pe care le-a dus la bun sfîrşit, iar zvonurile îi atribuiau multe. Lui Calderon i se spusese că Sincavage nu avea egal. Un asasin de asasini. Un tip care trebuia chemat numai dacă era nevoie. Căsuţa poştală din Viena fusese singura cale

de contactare şi Calderon a pus lucrurile în mişcare, indicînd numai ora, data şi locul întîlnirii. De fapt era suficiente.

Faptul că Calderon folosise căsuţa poştală i-a dat de înţeles lui Sincavage că oamenii care au apelat la el vor şi răspunde pentru el. La întîlnire problema care se va pune va fi: care este ţinta.

Tocmai cînd Calderon voia să vorbească, un om din gărzile de securitate a apărut în uşa deschisă spre terasă. Pe faţa acestuia a apărut un aer de nedumerire, văzînd că în încăpere se modificase ecuaţia. A şovăit; nu ştia ce să întreprindă şi dacă trebuia să facă ceva, dar s-a retras sfios în Întuneric după ce Calderon a făcut a lehamite din mînă.

— Gardienii noştri cei vigilenţi, a spus el, adresîndu-se lui Sincavage şi întinzîndu-i un pahar de coniac.

Ochii lui Sincavage s-au plimbat încet prin cameră, oprindu-se pe fiecare din cei patru bărbaţi. Arătau aşa cum erau – inculţi, duri, ţărănoi provenind din mahalale în care domina violenţa, care deja la opt ani mînuiau cuţite sau pistoale sau orice altceva care le crea un avantaj în lupta de fiecare zi pentru a supravieţui. Cu toate acestea, deşi aparenţele sugerau altceva, erau foarte şireţi, cu lacăt la gură, inventivi, şi pur şi simplu devotaţi atingerii scopului. Îşi începuseră viaţa de criminali foarte de jos: un tîlhar, un hot de buzunare, un hot de maşini şi un băieţel al străzii psihopat care se credea ucigaş.

Puşi permanent la probe ei supravieţuiseră concurenţei altor traficanţi, poliţiei şi chiar guvernelor pentru a ajunge pe treapta superioară a profesiei lor.

Ei erau magnaţii cocainei. *Drogtraficanţi*. Cei mai încununaţi de succese, cei mai bogaţi şi criminalii cei mai nemiloşi. Ajunseseră să domine afacerile cu cocaină, ca şi economiile şi guvernele mai multor ţări prin şiretenia, curajul şi voinţa de a face tot ceea ce trebuie pentru a obţine ce vor. Imperiul lor se întindea de la cîmpiile de coca din Peru, Bolivia şi Ecuador pînă la rafinăriile din jungla Columbiei şi Braziliei. Avanposturile erau cîmpurile de aterizare îndepărtate şi debarcaderele din Mexic şi Marea Caraibelor, porturile lor de intrare cuprindeau America de Sud şi de Sud-Vest. Cu un profit combinat excedentar de şase miliarde de dolari pe an ei rivalizau, prin bogăţie şi putere, cu guvernele ţărilor din lumea a treia.

Organizaţiile lor se menţineau separate, dar în problemele majore adoptau adeseori o politică comună şi cooperau, împărţind atît riscul cît şi profitul, impunînd o disciplină de o violenţă sălbatică. Împreună, controlau peste 80% din cocaina ce intra în America – adică 75 de tone metrice pe an. Aveau mii de angajaţi: ţărani care cultivau şi prelucrau coca, călăuze şi măgari pentru a face contrabandă, o reţea clandestină bine pusă la punct pentru distribuire, comişi-voiajori care să dea mită şi să spele miliardele cîştigate fără impozite şi ucigaşi plătiţi pentru a-şi elimina duşmanii. Lumea în care crima era un mod acceptat de a face afaceri era a lor. Pe cei pe care nu îi puteau compromite, îi terorizau. Lăcomia şi groaza constituiau cheia succesului lor – *plomo o plata* (plumb sau argint), primeşti bani sau plumb. Cei care li se opuneau dispăreau prematur, de o moarte violentă.

Bărbatul care sta chiar în faţa lui Sincavage era Eduardo Vargas, şeful cartelului Cali. Lîngă el era Virgilio Martinez, partenerul său din cartelul din Bogota. Luis Morales, şeful cartelului din Medellin, era aşezat pe o lateralâ, privirea mutîndu-i-se de la Sincavage la uşile care se deschideau spre terasă, nefiind convins că străinul era, într-adevăr, cel care se prezentase sau că venise singur. Un bărbat sta lîngă el, urmărindu-i pe ceilalţi şi pe Sincavage cu nişte ochi care sugerau un caz clar de paranoia. Acesta era Claudio Valencia, şeful cartelului de pe Coasta de Nord, cel mai periculos dintre bărbaţii din cameră. Capul său parcă era aşezat pe un ax, care se învîrte neîncetat; privirea îi era sălbatică şi bănuitoare. Recent, tatăl şi fratele lui Valencia fuseseră descoperiţi şi împuşcaţi de poliţia columbiană în timp ce încercau să scape din ascunzătoarea lor din junglă.

În ciuda faptului că aveau controlul asupra a zeci de miliarde de dolari şi asupra unor mari armate de oameni, acum erau nişte oameni speriaţi, nesiguri de alianţele lor, care odată fuseseră solide; găsind uşile închise cu violenţă acolo unde altădată era un paradis sigur – Panama, Bahamas şi chiar Nicaragua – nu mai voiau să rişte să se implice. Erau în situaţia de a se proteja de o serie de atacuri venite din partea Mafiei siciliene (nemulţumită cu poziţia pe care o deţinea în comerţul cu heroină), care avea drept scop preluarea reţelelor de prelucrare şi distribuire a cartelurilor, intenţionînd să-şi extindă

incursiunile deja întreprinse în Brazilia şi Venezuela. Şi în propriile lor carteluri trebuiau să lupte împotriva membrilor mai tineri, care simţeau miros de sînge şi urmăreau să ocupe-o poziţie mai bună. Existau şi unele zvonuri privitoare la unele operaţiuni paramilitare acoperite ale C.I.A. pentru asasinarea lor. În ochii acestor patru oameni se vedea coşmarul lor cel mai sumbru, care deja îi atinsese pe mai mulţi parteneri ai lor: ţintirea jucătorilor-cheie de către americani, pentru a fi prinşi şi extrădaţi Statelor Unite, unde îi aştepta judecata şi condamnarea la mulţi ani de închisoare, ceea ce i-ar rupe de banii şi influenţa lor.

Această situaţie indisolubilă îi făcuse să apeleze la Calderon, care receptase furia şi rugăminţile de răzbunare. Ei ştiau pe cine să acuze şi unde se află adevărata ameninţare. În mintea lor nu exista nici un dubiu că, fără instigarea, sprijinul şi colaborarea Statelor Unite, a yankeilor odioşi, nu li s-ar fi întîmplat nimic din toate acestea. Şi acum reacţionau la această ameninţare aşa cum au reacţionat la toate ameninţările, cu o violenţă stupidă. În ultimii opt ani, ucigaşii lor răniseră sau împuşcaseră mortal doi candidaţi prezidenţiali, 178 de judecători, unsprezece din cei 24 de membri ai Curţii Supreme columbiene, doi miniştri de justiţie, un procuror general, pe şeful poliţiei din Medellin şi redactorii a două ziare. Acum era timpul să le arate *norteamericanos* că nu le puteau declara război fără a fi pedepsiţi.

Primul care a vorbit a fost Valencia, cu o voce mînioasă şi aspră, într-o engleză cu accent spaniol:

— Ştii de ce am trimis după tine?

— Hai să ghicesc! Vreţi să lichidaţi pe cineva.

Instinctiv, nu i-a plăcut de Valencia; arăta ca şi cum era gata-gata să-şi iasă din fire.

Valencia s-a zbîrlit la sarcasmul cu care i s-a adresat Sincavage.

— Da, pe cineva, a intervenit Calderon, înainte ca firea aprinsă a lui Valencia să izbucnească în flăcări.

— Trebuie să presupun pe cine, zise Sincavage, sau o să-mi spuneţi voi?

— Pe preşedintele Statelor Unite, spuse Calderon hotărît.

Sincavage nu a tresărit. El trecuse deja în revistă motivele acestei întîlniri încă de cînd a intrat în vilă şi a văzut cine îl

aştepta. Ştia că ţinta trebuia să fie cineva care lovea în carteluri, dar nu îi venise imediat în minte preşedintele, deşi nu îl luaseră complet prin surprindere.

Calderon şi-a pus paharul pe masă şi s-a aplecat în faţă, luînd tăcerea lui Sincavage drept invitaţie de a continua să spună tot ce avea de spus.

— În plus, am vrea să fie asasinat: într-o anumită zi şi într-un anume loc.

Sincavage nu a răspuns. Se uită fix la Calderon.

— Ne-am dat toată osteneala să avem acces la informaţiile privind deplasările sale. Informaţi din interior, a accentuat Calderon, pentru a te ajuta în elaborarea planului.

— Cînd şi unde? întrebat Sincavage.

— Peste 11 zile, începînd de astăzi, la New York. Se va adresa Adunării Generale a O.N.U... o cuvîntare pe probleme de cooperare internaţională în războiul său contra drogurilor. În aceeaşi seară va fi invitatul de onoare al unui dineu. de. 10 000 de dolari tacîmul, pentru strîngerea de fonduri, la hotelul „Waldorf-Astoria". Dar vrem să-l omori înainte de asta, în timp ce intră în clădirea O.N.U.

Pe faţa lui Sincavage a apărut un zîmbet:

— O lecţie pe care să o vadă toată lumea.

— În mod sigur, a replicat Calderon. Sînt convins că ştii să apreciezi frumuseţea acestei hotărîri.

— Ceea ce pot aprecia, a continuat Sincavage, dispărîndu-i de data aceasta zâmbetul, este imbecilitatea ei.

Calderon se încruntă, dar îşi stăpîni furia.

— Îndrăzneaţă, dar nu imbecilă. Nu poate fi imbecila cu o bună organizare şi fiind în mîinile unui profesionist de talia ta.

— Nu cunoaşte nici unul dintre voi conceptul de cauză şi efect? i-a întrebat Sincavage.

— A trecut vremea unui răspuns logic, a spus Calderon calm. Colegii mei vor să expedieze un mesaj celor care intenţionează să ne distrugă. Nu iţi cerem să aprobi hotărîrea noastră, avem nevoie de talentele tale de expert în a o pune în aplicare. Pentru asta îţi vom plăti mult mai mult decît ai fost plătit vreodată... 10 milioane de dolari.

Dacă Calderon şi ceilalţi din încăpere se aşteptau să vadă o reacţie imediată, au fost dezamăgiţi. Sincavage sta liniştit, cu ochii fixaţi undeva la mijlocul camerei. Suma, într-adevăr,

impresiona, dar nu în aşa măsură încît să-i afecteze judecata. Avea de-a face cu oameni disperaţi. Oameni care loveau dintr-o furie oarbă, fără a se gîndi la urmările acţiunilor lor, dar care păreau să accepte orice repercusiuni. Violenţa îi servise bine toată viaţa, era tot ceea ce ştiau, tot ceea ce credeau. Deşi familiarizat cu violenţa, Sincavage nu fusese niciodată un fanatic, împins de ură şi sete de sînge, aşa cum erau aceşti oameni, încît să renunţe la precauţii şi bun simţ. El aborda fiecare contract mai degrabă cu calmul raţiunii, atacînd obstacolele cu logică şi exactitate. Ţinta prezenta greutăţi aproape insurmontabile, dar tocmai aceasta îl atrăgea, îi trezea spiritul de cutezanţă şi de competiţie.

În ultimii cîţiva ani îşi cam forţase norocul şi ştia asta.

Poate era cazul să se retragă. Era timpul să dispară, după un ultim contract. Un contract pe care, dacă îl ducea la capăt cu succes, i-ar încununa întreaga activitate.

— Vei accepta contractul? a întrebat Calderon.

Sincavage a dat afirmativ din cap.

— Poate, dacă veţi fi de acord cu cîteva condiţii.

— Desigur, acceptă Calderon. Spune-le!

— În primul rînd, a spus Sincavage, actualul preşedinte al Statelor Unite este liderul care apare cel mai des în public şi, ca atare, cel mai bine protejat, ceea ce constituie cea mai puternică forţă de descurajare prin ea însăşi. Asasinarea sa va declanşa o vînătoare internaţională fără precedent. Oricine l-ar asasina, nu va mai putea lucra niciodată. Aşa că preţul este de 20 de milioane de dolari. Bani de buzunar pentru voi, dar pentru mine o securitate financiară care îmi permite să dispar, să plătesc unele oficialităţi şi, cu puţină baftă şi o planificare exactă, să-mi petrec viaţa în lux.

Sincavage făcu o pauză pentru a vedea dacă există vreo obiecţie. Nu era nici una, şi continuă:

— În al doilea rînd, mă anunţaţi prea tîrziu. Şi atunci cînd îmi impuneţi data şi locul îmi măriţi riscul de zece ori. Factorul timp poate fi depăşit, dar voi avea nevoie să lucrez din interiorul organizaţiei voastre; să fiu mai exact, din tabăra voastră de pregătire teroristă din Peru. Şi voi avea nevoie de cîteva aranjamente care să-mi permită să aleg cîţiva oameni cu aptitudini speciale pe care să-i pregătesc ca grupă de atac şi de asigurare şi aprovizionare cu toate armele şi echipamentul

necesar pentru a duce treaba!a bun sfîrşit. Sînt conştient de faptul că lucrînd din interiorul reţelei voastre înseamnă renunţarea la anonimatul meu şi expunerea faţă de informatorii care au penetrat în rîndurile voastre. Acesta este un alt motiv care mă face să dublez preţul.

Calderon a aprobat din cap, surprins că Sincavage ştia de tabăra ultrasecretă de pregătire din Peru.

— Te voi pune în legătură cu cineva care te va ajuta să alegi cei mai buni oameni pentru această treabă şi îl voi instrui pe omul care răspunde de tabără să-ţi acorde toată cooperarea, fără a pune întrebări.

— Nici el şi nici altcineva nu trebuie să ştie despre misiunea mea.

— Desigur, a confirmat Calderon.

— Voi avea nevoie de o legătură la New York, a continuat Sincavage. Cineva care să fie în contact direct cu informatorul din interior, pentru a mă ţine la curent cu orice modificare intervenită în programul preşedintelui.

— De acord, a spus Calderon.

— Eu voi hotărî unde va fi lovit „obiectivul", a adăugat autoritar Sincavage. Dacă se va putea cînd va ajunge la O.N.U., o voi face acolo. Dar singura garanţie pe care v-o pot da, din respect pentru banii pe care îi daţi, este că va muri înainte de a pleca din New York; oricum, lecţia va fi tot atît de dură.

Calderon s-a uitat la fiecare dintre cei ce se aflau în cameră, obţinînd. consensul lor.

— De acord, spuse Calderon, ridicînd paharul în cinstea lui Sincavage, care răspunse la fel, luînd o înghiţitură.

— Cine mai ştie de asta? a întrebat el.

— Nimeni din afara încăperii acesteia, a replicat Calderon.

— Procedaţi aşa şi pe viitor, a spus Sincavage. Preşedintele Statelor Unite este cea mai grea ţintă din lume pentru un ucigaş care vrea să rămînă în viaţă după îndeplinirea contractului. Iar eu intenţionez să rămîn în viaţă după ce se va termina.

— Îţi vom da 10 milioane de dolari acum, a spus Calderon, iar celelalte 10 milioane după ce îţi vei fi îndeplinit sarcina.

Calderon făcu un semn din cap şi Vargas şi Martinez s-au dus în camera alăturat de unde au. revenit cu trei geamantane mari, supraîndesate, pe care le-au pus pe canapeaua din faţa lui Sincavage şi au tras fermoarul deschizîndu-le. În interiorul lor se

aflau pachete de cîte o sută de dolari, îndesate în fiecare spaţiu liber.

— Zece milioane de dolari, zise Calderon. Acont.

Valencia s-a întors către Sincavage, cu un zîmbet insolent pe faţă şi a zis:

— Politicienii voştri vor ca poporul să spună nu drogurilor, dar nimeni nu zice nu banilor, nu-i aşa?

Sincavage a dat negativ din cap şi a zîmbit. Desigur, auzise de sumele imense de bani peşin ce le aveau la îndemînă aceşti oameni, dar niciodată nu fusese martor la o astfel de etalare ostentativă a acestora. Şi-a mai adus aminte că înainte de supremaţia comerţului cu cocaină, columbienii fuseseră cei mai prolifici falsificatori de dolari americani, ceea ce l-a făcut să ia o altă hotărâre.

— Păstraţi banii a zis, scoţînd un stilou şi o bucăţică de hîrtie pe care a notat numărul unui cont dintr-o bancă din Liechtenstein, pe care i-a dat-o lui Calderon. Vreau ca întreaga sumă de 20 de milioane de dolari să fie depusă în cont în 48 de ore. În momentul în care voi primi confirmarea depunerii, puteţi considera tîrgul încheiat.

Calderon s-a uitat din nou la ceilalţi pentru a le cere aprobarea, şi a obţinut-o, deşi cu părere de rău din partea lui Valencia, care îl privea cu duşmănie pe Sincavage.

— Dacă ne vei minţi, vei muri, a spus printre dinţi Valencia.

Sincavage nu a muşcat momeala. Nici măcar nu s-a uitat la el. I-a dat notiţa lui Calderon.

— Am nevoie de numerele de telefon ale legăturilor despre care am discutat.

Calderon a consimţit.

— Primul număr este din Cartagena; îi voi spune să aştepte telefonul tău. Cel de-al doilea este din New York; şi el va fi instruit să facă ceea ce vei dori.

— Odată tîrgul încheiat, nu se va mai putea anula. Înţeles?

— Înţeles, a răspuns Calderon.

— În cazul în care vreunul din noi este prins după ce operaţiunea va fi declanşată, eu voi decide dacă va continua sau nu. Dacă nu voi continua, voi înapoia jumătate din sumă. Cealaltă jumătate o voi păstra eu, drept compensaţie, pentru a fi sigur că identitatea mea şi problemele discutate aici, la această întîlnire, nu vor fi divulgate.

Calderon nu a luat în considerare insulta din ultima observaţie a lui Sincavage.

— Toţi cei din cameră se vor afla pe moşia din Bolivia pînă la terminarea acţiunii, i-a spus lui Sincavage. Te asigur că nu vei fi în pericol de a fi prins.

— Şi ce se întîmplă cu banii în caz că nu reuşeşti? l-a întrebat Martinez înţepat.

— Dacă nu voi reuşi, voi muri. Ca urmare, mă piş pe banii voştri!

După ce a spus asta, Sincavage a ieşit pe terasă şi a dispărut în întuneric, tot atît de rapid cum apăruse.

La 25 de metri sub vilă şi la aproximativ o sută de metri în mijlocul golfuleţului izolat, un aparat de fotografiat a ţăcănit foarte rapid de mai multe ori din ascunzişul întunecat de pe puntea lui „Southern Cross”.

— Rahat! a sîsîit bărbatul din spatele trepiedului şi a răsucit obiectivul de 1000 mm în direcţia în care văzuse că a dispărut Sincavage. Dar unghiul său de vedere, foarte ascuţit, cuprindea numai marginea din faţă a terasei care dădea spre golfuleţ, împiedicîndu-l să fotografieze pe cineva mai în spate sau în interiorul vilei. Figura vagă, pe care o văzuse prea tîrziu pentru a o fotografia cînd apăruse din neant şi intrase în vilă, a dispărut din nou. Singura speranţă a fotografului era ca filmul în infraroşu să fi prins figura necunoscutului în cele cîteva secunde care îi trebuiseră să traverseze terasa şi să dispară în noapte.

Cel de-al doilea bărbat de pe punte, stand în întuneric la un pupitru portabil fixat în spatele unuia din tendere, şi-a scos căştile de pe urechi si a oprit magnetofonul conectat la un echipament complicat.

— Au ieşit din cameră. Nu mai intră nimic, decît nişte zgomote.

— Ce-am prins? a întrebat primul bărbat.

— Nu-s sigur. Ce-am prins este cu pauze… cu întreruperi. Cred că mai bine am da banda de magnetofon băieţilor de jos să o asculte. Am eu bănuiala că nu este ceea ce au crezut ei.

5

Cele două perechi ce-şi petreceau vacanţa pe „Southern Cross” se duseseră la culcare. Fusese cea mai emoţionantă zi din călătoria lor şi una din puţinele nopţi încheiată fără să bea în exces. Bărbaţii, parteneri de mare succes în avocatură la Chicago, cheltuiseră cincizeci de mii de dolari pentru a închiria iahtul luxos pe care se aflau, cu echipaj cu tot, timp. de două săptămîni. Trebuia să fie vacanţa de vis a soţiilor lor. Şi aceasta începuse destul de bine – o experienţă nouă, relaxantă şi plăcută; femeile erau răsfăţate de echipaj şi încîntate de frumuseţea insulelor din Marea Caraibelor.

Dar pînă la sfîrşitul celei de-a doua zi, noutatea a început încet-încet să se estompeze, iar activităţile cotidiene s-au transformat în ceva plictisitor, care se repeta, în special pentru-bărbaţi, care erau obişnuiţi cu o activitate mult mai intensă. Cele. două perechi petreceau pentru prima dată mai mult timp împreună şi se apropiaseră foarte mult, spre a dovedi că ceea ce spunea vechea axiomă: Calea cea mai bună de a cunoaşte pe cineva este aceea de a petrece o perioadă mai lungă împreună pe un vas este adevărat. La finele celei de-a cincea zi îşi spuseseră tot ceea ce aveau de spus – şi cîteva lucruri pe care doreau să nu le fi spus – iar spaţiul limitat, deşi frumos şi luxuriant, îşi lua obolul.

În dimineaţa celei de-a opta zi, temîndu-se de ceea ce părea să mai fie încă şase zile interminabile, fără a putea renunţa la banii plătiţi înainte, care nu se rambursau, au acceptat soluţia oferită de căpitanul vasului. „Ar fi de acord să permită unui număr de patru oameni, ofiţeri de informaţii, să vină la bord pentru a desfăşura o operaţiune de supraveghere într-o problemă de securitate naţională?” Nimeni nu s-a opus. Oamenii s-au îmbarcat în portul Marigot din insula St. Martin, iar în ziua aceea, mai tîrziu, „Southern Cross” a făcut o scurtă călătorie la St. Barts, unde a aruncat ancora într-un golfuleţ izolat sub vila lui Raphael Calderon.

Cei doi bărbaţi, care s-au îmbarcat primii, erau ofiţeri de informaţii din C.I.A., o echipă de filaj a Centrului de Luptă contra Drogurilor din cadrul Agenţiei – o unitate nou înfiinţată care se ocupa cu întocmirea biografiilor magnaţilor drogurilor, urmărirea comunicaţiilor lor, identificarea rutelor de livrare şi infiltrarea de agenţi în organizaţiile lor. Ei erau aceiaşi care îl urmăriseră pe

Claudio Valencia la St. Barts şi care, din întîmplare, au descoperit întîlnirea secretă. Dîndu-şi seama de însemnătatea descoperirii lor şi de faptul că vor avea nevoie de o platformă de supraveghere pentru a asculta ce se întîmplă în vilă, de preferinţă un vas, au luat legătura cu agentul de sprijin al C.I.A. de la rezidenţa din St. Martin. Aceasta sugerarse „Southern Cross" – căpitanul îi era prieten, fost ofiţer de informaţii în marină, care va coopera fără a fi indiscret. Ceilalţi doi bărbaţi, care s-au îmbarcat mai tîrziu, făceau parte din personalul tehnic de sprijin, şi au fost aduşi cu avionul de la sediul C.I.A. ca răspuns la cererea echipei de filaj. Ofiţerii de informaţii erau cordiali, dar tăcuţi faţă de echipaj, avocaţi şi soţiile lor. Cele două perechi erau mai mult decît mulţumite să joace rolul de turişti cărora le place să-şi petreacă împreună vacanţa (un spectacol nu prea greu, avînd în vedere evenimentele din cele opt zile de dinainte) şi care îşi imaginau tot felul de lucruri privitoare la contribuţia lor la apărarea securităţii naţionale.

Odată cu terminarea întîlnirii din vilă, echipajul, care era de cart, sau în cabine, avocaţii şi nevestele lor, care dormeau profund, membrii echipei de filaj a C.L.D., s-au strîns în salonul principal într-o conferinţă cu tehnicienii de la Langley. Era ora zece seara cînd au terminat de ascultat banda. Într-adevăr, înregistrarea avea goluri, dar ascultarea şi reascultarea ei a dezvăluit fraze-cheie care sugerau scopul întîlnirii, mult mai neliniştitor decît o discuţie despre modul cum magnaţii drogurilor ar putea evita ultimele măsuri respective luate de poliţia columbiană şi de Agenţia de Aplicare a Legilor contra Drogurilor (A.A.D.) din S.U.A. – subiectul iniţial pe care echipa C.L.D. de filaj îl presupusese a fi la ordinea de zi a întîlnirii la nivel înalt.

Golurile mari din conversaţia înregistrată erau produse atît de zgomotele din interior cît şi de cele din exterior. Iar porţiunile care se pierduseră sau „erau acoperite" de zgomot se plasau tocmai în momentele cruciale; lipseau informaţiile care ar fi putut furniza echipei C.L.D. scopul exact al întîlnirii, ar fi dezvăluit identitatea necunoscută a „obiectivului", ar fi furnizat o idee mai clară privind scopul prezenţei sale.

Spre deosebire de mijloacele convenţionale de supraveghere electronică, pentru care nu era nici timp şi nici posibilităţi de instalare în vilă, mijloacele de comunicaţie prin laser, pe care le

adusese echipa tehnică la bord, erau noi, dar aveau unele dezavantaje. Ca oricare alt echipament electronic ultrasensibil şi foarte sofisticat performanţele sale depindeau de condiţiile perfecte de lucru care rareori existau în afara laboratorului de testare.

Acţionînd în condiţii precare la bordul lui „Southern Cross” şi sperînd la tot ceea ce este mai bun, echipa de tehnicieni şi-a instalat echipamentul complicat pe puntea vasului, montînd emiţătorul laser – de mărimea unei camere video – iar receptorul pe un trepied în afara ariei vizuale, printre tenderele vasului. După o jumătate de oră de testări, au reuşit să-l direcţioneze către una din uşile de sticlă ale camerei de zi a vilei, cu numai cîteva minute de la sosirea străinului neanunţat. Au îndreptat o rază invizibilă de laser spre uşă (ce acţiona ca o diafragmă) care „culegea” vibraţiile uşoare produse de presiunea sunetelor generate de vocile din interior, modulînd ceea ce se reflecta înapoi la iaht, pentru a intra în receptorul ale cărui lentile de focalizare concentrau semnalul infraroşu al fascicolului modulat pe un multiplicator foto, care îl transforma într-o serie de impulsuri electrice. Impulsurile erau introduse apoi într-un amplificator şi un demodulator, care separa undele audio de lumină, recupera semnalele vocii iniţiale şi permitea ca rezultatul să fie înregistrat.

Toată conversaţia nereceptată ar fi putut fi „prinsă” dacă în prealabil ar fi avut acces la vilă şi ar fi „plantat” mici senzori flexibili care să permită fasciculului să se reflecte de obiectele din cameră, eliminînd astfel toate vibraţiile străine. Dar împrejurările au împiedicat aceasta, şi odată cu unduirea iahtului, care, din cînd în cînd, necesita corectarea fascicolului de laser, se mai produceau şi alte zgomote; clinchetul gheţii din pahare, tîrşîitul unui pantof, scîrţîitul scaunelor din piele, cînd cineva îşi schimba poziţia, paşii oamenilor de securitate pe terasă, vîntul nopţii care se lovea de copaci şi zgomotul valurilor care se spărgeau de ţărm, toate contra lor. Acestora li se adăugau sunetele care vibrau din pahare şi întrerupeau captarea. Dar echipa tehnică făcuse tot ce depindea de ea, în condiţii grele şi sub presiunea timpului.

S-a luat hotărîrea de a duce banda la laboratoarele serviciilor tehnice ale C.I.A., unde s-ar putea încerca o recuperare a ceea ce era ascuns printre zgomote. La orele 2:15, căpitanul navei i-a

lăsat pe cei doi ofiţeri C.L.D. la ţărm pentru a-şi continua supravegherea asupra celor din vilă. Apoi „Southern Cross” a ridicat ancora şi s-a îndreptat spre St. Martins, unde echipa de tehnicieni va coborî şi se va îmbarca la bordul unui avion al C.I.A. care îi adusese pe insulă. Trei ore şi jumătate mai tîrziu, banda cu conversaţia şi filmul în. infraroşu vor intra în posesia tehnicienilor din serviciile tehnice de la Langley.

6

La ora trei dimineaţa, portul Gustavia era pustiu şi liniştit, cu excepţia unei perechi îmbrăţişate, rezemată de digul ce se afla doar la o sută de metri de cadrul uşii unde sta în picioare Sincavage. Pe iahturile amarate de-a lungul cheiului nu se mişca nimic, iar el a aşteptat cu răbdare pînă ce perechea s-a desprins din îmbrăţişare şi a plecat, la braţ, mai oprindu-se odată pentru un ultim sărut înainte de a apuca pe o stradă laterală ce ducea în afara zonei portului.

Maria Padron dormea liniştită, întinsă pe banca capitonată din cocpitul lui „Cheetah”, unde aţipise puţin mai devreme în seara aceea. În timp ce Sincavage se mişca ca o pisică pe pasarelă, legănatul uşor al vasului nu era suficient să o deranjeze, ci numai să o facă să scoată un oftat înăbuşit.

Sincavage a păşit în cabina cîrmaciului şi s-a lăsat în genunchi pentru a nu fi observat. A cercetat din nou cu privirea cheiul în timp ce şi-a scos „Walther”-ul P.P.K. din tocul de la gleznă şi i-a înşurubat amortizorul. S-a strecurat încet, ghemuit, spre scara principală de lîngă cabina căpitanului şi cocpit, unde a stat, fără să se mişte, aplecat deasupra Mariei Padron, ţeava „Walther”-ului fiind la cîţiva centimetri de capul ei, urmărindu-i pieptul care se ridica şi cobora încet, în ritmul respiraţiei care dovedea somnul adînc în care era cufundată.

— Ce pierdere, şi-a şoptit pentru sine Sincavage.

Observaţia era lipsită de orice emoţie; era remarca unui asasin.

S-a mai oprit cîteva clipe pentru a-i admira încă o dată frumuseţea, apoi a tras de două ori rapid; gloanţele i-au spart baza craniului şi au omorît-o pe loc. Singurele zgomote au fost şuieratul celor două gloanţe cînd au părăsit amortizorul şi un ţăcănit provenit de la arcul recuperator al armei, care a revenit pentru a lua un alt cartuş. Partea inferioară a trupului Mariei era acoperită cu o pătură subţire şi Sincavage a tras-o pînă sus, acoperind-o complet. Cu excepţia unei dureri de cîteva miimi de secundă, Maria Padron nu simţise nimic; ceea ce visase erau şi ultimele gînduri din viaţa sa tînără.

Sincavage a recuperat cele două tuburi, şi-a vîrît arma la brîu şi s-a îndreptat spre scară. S-a strecurat agil în salonul principal; luminile obscure ale nopţii aruncau în interior raze uşoare. O privire rapidă aruncată prin salonul principal, salonul de oaspeţi şi în încăperea echipajului i-a confirmat concluzia anterioară: nu

era nimeni altcineva la bordul vasului de douăzeci şi cinci de metri. Revenind în salonul principal, Sincavage a reperat imediat ceea ce căuta. Aparatul de fotografiat Leica se afla pe tejgheaua barului de la capătul cambuzei. Lîngă aparat erau două casete goale. A deschis aparatul de fotografiat şi a scos filmul pe jumătate expus ce se afla pe tamburul de transport, vîrîndu-l în buzunarul de la jachetă împreună cu celelalte trei casete.

Apoi s-a îndreptat spre tribord şi s-a oprit la cabina de navigaţie şi control de la pupa salonului principal, unde a examinat numeroasele instrumente şi sisteme de control montate pe peretele etanş. A căutat firele ce mergeau la pupitrul de comunicaţii, în timp ce scotea din buzunar un mic dispozitiv circular din oţel; se gîndea că acesta va face minuni. Gros de aproape trei centimetri şi avînd o circumferinţă de aproape 6–7 centimetri, teribila bombă incendiară semăna cu un puc de hochei în miniatură. În interiorul containerului de oţel inoxidabil era Pyrenol, o substanţă asemănătoare cu ceara de sigilat, capabilă să ardă numai cîteva secunde, la o temperatură extrem de ridicată, puţin mai mică decît viteza de acţionare, dar suficient de intensă pentru a arde în două secunde un oţel gros de doi centimetri.

Sincavage a plasat dispozitivul în spatele panoului de comunicaţii, pe partea din spate a peretelui etanş, printre sîrmele ce atîrnau. A introdus o capsă aprinzătoare în receptacolul containerului şi a legat firele ce se întindeau de la capsa aprinzătoare la un cronometru digital, de mărimea unui cadran de ceas de mînă şi acţionat de o baterie de aparat de fotografiat. Atunci cînd cronometrul va ajunge la timpul fixat, circuitul se va închide şi curentul de la baterie va aprinde capsa tocmai atît cît să îi permită să pornească flacăra care să ia contact cu Pyrenolul. Focul electric care urmează se va extinde rapid, devastînd interiorul vasului şi arzînd cu o intensitate suficientă ca să topească containerul de oţel inoxidabil şi cronometrul, pentru a nu mai fi recunoscute de nimeni, cu excepţia unui specialist în incendii.

Sincavage a fixat cronometrul să se declanşeze peste zece minute şi a urcat. Focul va distruge ceea ce el nu reuşise să ia, şi trupul carbonizat al fetei îi va face în mod sigur pe poliţiştii locali mai puţin competenţi să presupună că a avut loc un accident şi nu e o lovitură dată de un profesionist. Aruncînd o

ultimă privire spre vas şi vapoarele ce erau amarate de ambele părţi ale lui „Cheetah”, Sincavage a traversat puntea şi a dispărut în întuneric spre partea întunecată a cheiului. Mergea pe o alee pietruită spre locul unde îşi parcase Mini-Moke-ul. Cinci minute mai tîrziu, în timp ce se depărta de centrul oraşului, timp de cîteva clipe în spatele panoului de comunicaţii de pe „Cheetah” a apărut un mic cerc de lumină de culoare alb-portocalie. Treizeci de secunde mai tîrziu, un nor înţepător de fum cenuşiu a început să se strîngă în salonul principal şi să se deplaseze încet-încet spre scara de lîngă cabina căpitanului.

Un tînăr şi o tînără, ce se aflau la bordul şalupei de douăzeci de metri „Masquerade”, amarată lîngă „Cheetah”, se întâlniseră abia acum trei zile pe insula Anguilla. El o invitase să i se alăture pe vasul său şi ea acceptase; nici unul din ei nu regreta hotărârea pe care o luaseră în timp ce stăteau unul în braţele celuilalt, epuizaţi după o lungă noapte de dragoste.

Femeia a suspinat uşor, desfăcîndu-se din îmbrăţişare, şi s-a sculat. Şi-a tras o pereche de pantaloni scurţi şi un tricou, apoi a luat din găleata plină cu gheaţă de lîngă noptieră o sticlă plină pe jumătate şi a ieşit pe bord.

— Am nevoie de aer, i-a spus ea iubitului, care s-a vîrît în costumul său de baie şi i s-a alăturat.

Pe punte s-au îmbrăţişat, bucurîndu-se de aerul rece al nopţii ce le transmitea o senzaţie deosebită prin trupurile prea aprinse. Femeia şi-a ridicat capul peste umărul bărbatului şi a privit în direcţia lui „Cheetah”, ochii fixîndu-i-se pe cocpit şi pe scara de lîngă cabina căpitanului. În timp ce şi-a dat seama la ce se uită, pe frunte i-a apărut un rid.

— Iese fum din vasul acela, i-a spus bărbatului.

Lui i-a trebuit numai o privire rapidă înainte de a apuca un extinctor din locaşul din spatele său, a se îndrepta spre chei şi a se urca pe „Cheetah”. Fata l-a urmat îndeaproape, aşteptîndu-l pe punte, în timp ce el a coborît sub punte şi sufocîndu-se din cauza fumului, încercînd să stingă focul înainte de a se extinde spre peretele etanş din jurul panoului de comunicaţii.

Imediat a urmat un ţipăt ascuţit, după care altul, şi apoi a alergat pe scara de lîngă cabină, spre femeia care îl aştepta, privind cu groază la figura lipsită de viaţă pe care tocmai încercase să o trezească la viată.

7

Accesul în Secţia serviciilor tehnice ale C.I.A. este permis numai ofiţerilor superiori ai S.S.T. Numai aceştia deţin combinaţia de şapte cifre pentru încuietoarea cu cifru care asigură uşa principală. Restul personalului trebuie să sune la sonerie, să-şi pună cartea laminată de identitate în tăviţa care atîrnă, după care să aştepte o voce care să le spună că pot intra.

Tony Cavington, şeful Centrului de Luptă contra Drogurilor din cadrul C.I.A., tocmai făcuse acest lucru, întrînd în sanctuar, încuietoarea a ţăcănit, deschizîndu-se. Un ofiţer de securitate în uniformă i-a înapoiat legitimaţia şi l-a îndrumat de-a lungul coridorului flancat şi pe o parte şi pe alta de uşi vopsite în culori pastelate, pentru a-i echilibra aerul instituţional din zonă. În spatele uşilor se aflau birourile ofiţerilor şi laboratoarele sutelor şi sutelor de experţi răspunzători de crearea celor mai sofisticate arme, droguri şi echipamente secrete din domeniul spionajului.

În timp ce trecea pe lîngă secţia de explozibili, Cavington şi-a amintit de o recentă călătorie făcută împreună cu doi tehnicieni, la o întreprindere ultrasecretă a C.I.A. de la Harvey Point, din Carolina de Nord, unde i s-a făcut o demonstraţie de luptă contrateroristă, în timpul căreia a testat cea mai recentă descoperire în domeniul materialelor plastice – substanţa maleabil explozivă care poate fi mulată în orice formă posibilă, ca să semene cu lucruri inofensive cum ar fi vaze sau savoniere.

Printr-un geam de la mijlocul coridorului, Cavington a tras cu ochiul la laboratorul agenţilor din domeniul toxic – o uşă dublă, în spatele căreia Agenţia cerceta şi crea otrăvuri mortale, toxine şi agenţi bacteriologici şi chimici. Mai departe se afla secţia de arme şi balistică, unde se crea orice, tip de armă şi muniţie, pentru a satisface orice nevoie.

Urmau alte secţii secrete: Flapsuri şi Sigilii, specializată în deschiderea secretă a corespondenţei sau în citirea ei fără a o deschide, prin aplicarea unor diverse substanţe chimice pe suprafaţa exterioară; Deghizări, în care specialiştii realizau un machiaj chimic complet, începînd de la lentile de contact ce transformau ochii căprui în albaştri pînă la aluniţe şi cicatrice pentru a atrage atenţia de la trăsăturile faciale, distinctive şi, de aceea, uşor de reţinut. Următoarea secţie era cea de Foto şi

Imagini, care nu numai că experimenta noi tehnici de film, ci şi proiecta aparate foto care puteau fi mascate în orice obiect, începînd cu acele de cravată pînă la farurile unei maşini sau o punte dentară. Secţia de identificare era sediul maiştrilor falsificatori şi gravori care reproduceau documente elaborate în întreaga lume. În preocuparea lor se afla totul: ei puteau reproduce paşapoarte daneze, vize cehe, certificate de naştere şi de deces, cărţi de credit eliberate de orice bancă din lume, – carnete de conducere din Maroc etc. Indiferent de identităţile pe care le creau, ei le şi susţineau, fără nici o greşeală – făurind un trecut minuţios şi o ţesătură de documentare foarte amănunţită, care face parte dintr-o societate computerizată. Chiar şi detaliile minore, cum ar fi gunoaiele din buzunare, nu erau pierdute din vedere; pentru a completa noua identitate erau incluse fotografii ale unei soţii, ale unor copii inexistenţi, cărţi de membru al unor cluburi şi cărţi de credit pentru unele magazine.

În spatele uşii albastre de la capătul coridorului se afla secţia serviciilor electronice şi laboratorul audio, unde Dan Gardner aştepta sosirea lui Cavington. Aici îşi aveau biroul cei mai buni telegrafişti din lume. Pentru ei nu exista conversaţie privată, şi nimeni nu se afla în siguranţă faţă de dispozitivele ingenioase şi perfide pe care le creaseră.

— Ai reuşit să faci vreo minune? l-a întrebat Cavington pe omul de ştiinţă tipic, cu părul vîlvoi, halat alb de laborator şi ochelari cu rame de otel, aşezaţi pe vîrful nasului.

— Minuni facem în fiecare zi; miracole nu aşa de des, spuse Gardner. Acest material avea nevoie de un miracol; este prea slab.

Gardner l-a îndemnat pe Cavington să îl urmeze în spatele unui pupitru unde se aflau magnetofoane care umpleau un întreg perete din biroul plin pînă la refuz cu computere, analizori de spectru şi diferite module electronice.

— Din păcate, dispozitivul de comunicaţii prin laser pe care l-au folosit băieţii noştri s-a răzbunat pe noi. Avînd „ploşniţe” împrăştiate în întreaga cameră, computerele noastre pot compara urmele de sunete din diverse unghiuri, le pot distinge, pot tria vibraţiile vocilor şi orice suprapunere sau zgomot de fond: robinete care curg, radiouri care urlă. Chiar dacă acestea reuşesc să acopere complet vocile, experţii noştri în intensificarea activităţii prin computer pot, totuşi, să se

concentreze pe conversaţie şi o pot reproduce. Dar „ploşniţa” pe bază de laser funcţionează pe un principiu diferit, şi, în cazul în care nu ai timp suficient pentru a-l fixa bine, preluarea este limitată.

Gardner a mutat un raft de dosare, a luat o tipăritură din computer şi i-a dat-o lui Cavington.

— Aceasta este o copie a ceea ce am prins. Mai există ceva, dacă vrei să vezi, dar m-am concentrat pe acele părţi ale conversaţiei care dezvăluie natura şi intenţia întîlnirii. Elipsele arată locul unde lipsesc cuvintele, lungimea elipselor este legată de numărul de cuvinte pe care nu le-am putut recupera. Uită-te peste ea, apoi îţi voi spune concluziile pe care le-am tras eu, dar cred că totul este bătător la ochi.

Cavington şi-a rezemat un şold de taburetul de lîngă tejghea şi, meticulos, a citit textul conversaţiei prinse de dispozitivul laser de la bordul lui „Southern Cross”.

Vorbitori identificaţi: 1. bărbat bine educat; poate bolivian.

2. american; accent din regiunile carbonifere din Pennsylvania.

Bolivianul: „Eu sînt... Calderon.”

Americanul: „Iar eu sînt... după care ai trimis... rămîne... nu ştiu.”

Bolivianul: „Preşedintele... Statelor... într-o anume zi, într-un anume loc... osteneala să... deplasări.... ajuta...”

Americanul: „Cînd şi...?”

Bolivianul: „Unsprezece... astăzi, în.... oraşul... adresa... adunare... cuvîntare... cooperare... droguri... Waldorf...”

(Urmează 26 secunde pierdute şi nerecuperate)

Bolivianul: „...logic... trecut” (15 secunde pierdute)... milioane de dolari... accepţi? (6 secunde pierdute)

Americanul: „...actualul preşedinte... Statelor... vizibil... lume... descurajare... asasinat va... vînătoare... lucra din nou. 20... dolari. Buzunar... securitate financiară care... să dispară... oficialităţi şi cu un pic... posibil... viaţă... prea tîrziu... Şi... dictînd/impunînd... aţi mărit... de zece ori. Timp... depăşi, dar... necesită... să muncesc... vostru... organizaţie... din... pregătire... aranjamente... oameni... aptitudini... atac... asigurarea... arme şi echipament... treaba... nu...”

(8 secunde pierdute)

Bolivianul: „...contactul cu... te va ajuta să alegi... posibil... treabă... instrui... răspunde de... acorde toată cooperarea, nici o întrebare...”

Americanul: „...nevoie... punct... New York... contact... informator... să ţină... modificări din programul preşedintelui”.

Bolivianul: „De acord”.

Americanul: „...hotărî... este lovit... posibil să... soseşte... Naţiuni, apoi... acolo *(7 secunde pierdute.)*... lecţie... de puternică”.

(20 de secunde pierdute)

Bolivianul: ... va... acum zece milioane... zece... ai... contact... rata”.

Americanul: „...peşin... întreaga... milion... cont... orele.... confirmarea... consider... valabil eu voi... numere... contacte... discutate”.

Bolivianul: „număr este... Cartagena eu voi... să aştept telefonul tău... oraşul New York, vom fi... să facem... dorinţă”.

— Eşti sigur că unul din ei este american? a întrebat Cavington.

— Experţii noştri în lingvistică sînt siguri de asta, a spus Gardner. În ceea ce îl priveşte pe celălalt tip am îndoieli, ar putea fi din Peru. Vorbea englezeşte excelent, dar accentul său era fie bolivian fie peruan.

— Nenorociţii, au adus un profesionist de frunte pentru a-l asasina pe preşedintele S.U.A. Pe preşedintele nostru, a spus Cavington, înghiţind afrontul.

— Şi trebuie să fie al dracului de bun, îl completă Gardner, dacă a fost capabil să ceară şi să primească 20 milioane de dolari.

Cavington a recitit un alt paragraf din înregistrare.

— Vor să-l lovească în momentul cînd intră în O.N.U. Probabil pentru a face iarăşi vreuna din declaraţiile lor bolnave, mai mult ca sigur.

— Asta e concluzia noastră; dar ceea ce este într-adevăr interesant este că anunţul planurilor preşedintelui de a se adresa O.N.U. în problema drogurilor nu a fost făcut decît acum o jumătate de oră. Cine le-a strecurat ştirea înseamnă că are acces la informaţiile din interior.

— Din cîte îmi dau seama, zise Cavington, îi asigură ucigaşului o legătură în Cartagena pentru a aranja problema armelor şi a

grupului de atac, şi îi mai dau pe cineva la New York care să-l ţină la curent cu orice modificare din programul preşedintelui. Cavington a făcut o pauză şi s-a uitat la Gardner. Cîţi oameni au acces la informaţiile privind modificările din programul preşedintelui?

Gardner a dat din umeri.

— Divizia de Protecţie a preşedintelui din Serviciul Secret, comitetul gazdă din oraşul pe care îl vizitează… numai cîţiva.

— 20 de milioane pentru o lovitură! s-a mirat Cavington. Nu pot fi decît doi sau trei profesionişti în lume care să poată cere suma asta, chiar de la magnaţii drogurilor.

— Asta va limita cercul cercetărilor noastre. Vrei să trimit o copie după asta Diviziei de Informaţii din Serviciul Secret?

— Mă voi ocupa eu de asta!

Spunînd acestea, Cavington i-a mulţumit lui Gardner pentru treaba făcută şi a plecat. Pe coridor, s-a oprit şi a intrat în laboratorul foto. Filmul în infraroşu fusese developat, dar nu au avut noroc. Cinci cadre conţineau imagini ale americanului necunoscut. Toate erau luate din unghiuri proaste şi, parţial, nu erau bine focalizate. Numai într-o imagine se vedea capul, din spate; în alta nu mai mult de o porţiune din partea stîngă din profil, de la ureche în jos. Singurele trăsături care îl identificau erau acelea care arătau că bărbatul avea aproximativ un metru optzeci şi avea păr lung, auriu sau blond.

Cufundat în gînduri, Cavington a părăsit biroul Secţiei serviciilor tehnice, a traversat holul şi a intrat în lift. În timp ce apăsa pe butonul de la etajul şase, s-a hotărît sa se uite peste datele pe care i le putea oferi computerul despre ucigaşii cunoscuţi. Şi pentru aceasta avea nevoie de ajutorul unui prieten de la secţia operaţiuni.

8

Era trei octombrie, ora 7:45 dimineaţa, cînd Mike Maguire şi-a arătat legitimaţia la punctele de control de la poarta de sud-vest ce dă spre complexul Casei Albe. La punctul de control a făcut un schimb de amabilităţi cu unul din ofiţerii în uniformă ai Diviziei din Serviciul Secret, care era de serviciu, în timp ce un altul i-a deschis portbagajul şi l-a controlat. Era un control de rutină ce se făcea tuturor vehiculelor ce intrau sau ieşeau din Casa Albă, indiferent de rang sau statutul politic al persoanei, control ce căuta să descopere explozibili – o măsură de precauţie luată împotriva teroriştilor, care pot ascunde o puternică încărcătură explozivă, legată la o detonatoare cu acţiune întîrziată, sub maşina obiectivului. După acest, control rapid, o placă portocalie plasată pe parbriz le indică gardienilor din Divizia în Uniformă care patrulează pe perimetrul interior că, la poartă, s-a efectuat controlul. La puţin timp după ce vehiculul este parcat în interior, un ofiţer din Divizia în Uniformă, dotat cu un cîine dresat să detecteze explozibilii, fac un control mai amănunţit, luînd la sfîrşit plăcuţa portocalie.

Odată terminat controlul iniţial, Maguire a trîntit un salut rapid gardienilor şi a intrat pe poartă. Pe undeva pe la mijlocul aleii West Executive, a făcut la stînga, a trecut prin tunelul de intrare în curtea de sud a clădirii biroului vechiului executiv, a parcat în spaţiul ce îi era rezervat în calitatea sa de agent special însărcinat cu Divizia de Protecţie a preşedintelui (D.P.P.). A intrat în secţia administrativă a biroului său de la parterul clădirii şi şi-a turnat o ceaşcă de cafea proaspăt făcută de secretara sa, Molly Arnold, care de doi ani de cînd Maguire era şeful D.P.P. întotdeauna sosea înaintea lui la muncă – cel puţin cu o oră mai devreme decît era nevoie.

— Ceva ce trebuie să ştiu? o întrebă Maguire.

— Nimic care să cutremure pămîntul, îi răspunse Molly. „Copilul” s-a rătăcit aseară pe holuri, dar l-au găsit înainte de a intra în panică.

Maguire rîse pe înfundate de remarcă. „Copilul” la care se referea Molly era vicepreşedintele, al cărui birou se afla deasupra biroului lor. Ea îl poreclise pe tînărul vicepreşedinte „copilul” şi aşa i-a rămas numele, fiind folosit de toţi agenţii Serviciului Secret.

O femeiuşcă plină de sine – Maguire o descria ca fiind conectată la 380 V – cu ochii luminoşi, scrutători şi minte ageră, Molly Arnold era o funcţionară ataşata, şi muncitoare. Schimbase şapte şefi ai D.P.P., dar Maguire era favoritul ei. Odată îi spusese, la o petrecere în cadrul biroului în timpul căreia depăşise limita impusă a celor două pahare de Martini, că, dacă ar fi cu 20 de ani mai tînără, s-ar urca pe el, şi nu s-ar da jos de acolo pînă ce nu ar trage-o jos ministrul sănătăţii.

— Comenzile şi rapoartele de cumpărare trebuie semnate de dumneavoastră, i-a spus, dîndu-i un carneţel cu mesaje telefonice.

Maguire a răsfoit mesajele telefonice şi, în timp ce mergea pe coridor spre biroul său, le-a aranjat în ordinea răspunsurilor ce urma să le dea. S-a oprit în pragul uşii biroului şi s-a uitat la avizierul rezemat de perete, care conţinea fotografiile color, de mărimea unui portofel, ale tuturor agenţilor din D.P.P. Fotografiile erau prinse cu ace, pe grupuri, în funcţie de schimburile în care lucrau, şi a observat că doi din agenţii care erau în concediu urmau să se întoarcă astăzi.

Era prea devreme pentru a răspunde vreunui mesaj. După semnarea comenzilor şi a notelor de cumpărări i le-a returnat lui Molly. Tocmai cînd voia să plece pentru a-şi face rondul de dimineaţă al aripii de vest a Casei Albe, Susan Olsen, legătura sa cu Divizia de Informaţii din Serviciul Secret, şi-a făcut apariţia în prag.

Maguire a tras cu ochiul la ceas. Informarea sa zilnică, ca întotdeauna, era pentru ora zece.

— Ai venit, devreme.

— Legătura noastră din C.I.A. are nişte informaţii pe care am considerat că trebuie să le vezi imediat.

Îi lipsea zîmbetul acela vesel. Maguire îi făcu semn din cap să intre şi o urmă şi el în birou.

— Patru dintre favoriţii tăi din sfera drogurilor au ieşit la suprafaţă, spuse Susan şi i-a dat rezumatul, nota informativă a D.I. pe care o întocmise în dimineaţa aceea, precum şi o copie a telexului de la Centrul de Lupta contra Drogurilor din C.I.A., care conţinea ceea ce „luaseră” din St. Barts. Din păcate C.I.A. nu a avut suficient, timp pentru a trimite pe cineva să-i înhaţe pe nenorociţi. Ura fetei împotriva traficanţilor de droguri avea şi o conotaţie personală. Fratele ei mai mare, un fost agent al

A.A.D., fusese grav rănit în timpul unei explozii şi acum era ţintuit într-un scaun cu rotile pentru tot restul vieţii.

— Calderon? a întrebat Maguire de singurul nume care nu-i era familiar.

— Nu ştim sigur cine este, dar dacă C.I.A. are dreptate că este bolivian, s-ar putea ca el să fie omul misterios de care am auzit.

Maguire s-a aşezat şi şi-a pus picioarele pe birou în timp ce citea; corpul i s-a încordat atunci cînd scopul întîlnirii din St. Barts i-a devenit clar. Ochii i se plimbau pe „redarea" ce fusese copiată, apoi brusc s-a oprit, deoarece unul din cuvinte i-a sărit în ochi. Şi-a ridicat privirea, s-a uitat puţin pe fereastră spre traficul din strada E şi a continuat să citească.

— Nu-s de acord cu C.I.A. cu privire la informatorul din interior, a spus Susan. Probabil e vorba despre cineva care cunoaşte pe altcineva care vorbeşte prea mult. Avem un oraş plin de nătărăi îngîmfaţi, care nu îşi pot. ţine gura. Faptul că preşedintele urma să se adreseze O.N.U. în problema drogurilor la o dată din luna octombrie era cunoscut de două luni. Nu se ştia data exactă, dar ar fi putut să ghicească, folosindu-se de cineva din presă.

— Ai citit asta? a vrut Maguire să ştie, arătîndu-i cele „prinse" de tehnicieni.

— Da.

Maguire i-a semnalat cuvîntul „Waldorf".

— Oamenii de securitate din O.N.U. au fost preveniţi de data cuvîntării preşedintelui în Adunarea Generală înainte de a anunţa noi; asta poate fi şi cauza acestei informaţii ce s-a scurs, Dar faptul că preşedintele va sta la „Waldorf-Astoria", iar masa pentru strîngerea de fonduri va avea loc tot acolo, nu le ştia nici comitetul organizator şi nici altcineva. Drace! hotărîrea s-a luat numai acum două zile.

— Comitetul Naţional Republican nu a ştiut de locul de desfăşurare a mesei?

— Acum cîteva săptămîni li s-a spus că s-ar putea să aibă loc undeva la New York. Li s-au dat şi trei posibile locuri care au societăţi în sensul acesta, pentru ca astfel să-i poată aduce pe cei care îşi permit să cheltuiască o mulţime de bani – o altă sursă de scurgere privind data cuvîntării la O.N.U., a adăugat Maguire. Dar nu urma să primească confirmarea pentru „Waldorf", ca loc de organizare, decît în dimineaţa aceasta, mai tîrziu.

— Ce persoane au participat la adoptarea hotărîrii? l-a întrebat Susan.

— Noi şi Biroul de personal al preşedintelui. Asta e.

— Cineva vorbeşte în afara clădirii.

— Să sperăm că nu intenţionat, zise Maguire.

— Crezi că poate fi serios?

— La 20 de milioane de dolari trebuie să fie ceva serios, spuse Maguire. Şi dacă perseverează, vom avea o mare problemă... Dosarele A.D.D., F.B.I., C.I.A. şi D.I.A. ca şi propriile noastre informaţii privind narcoteroriştii cunoscuţi sînt virtual nefolositoare dacă au adus pe cineva din afară.

— Brian este de acord cu tine, spuse Susan, referindu-se la directorul adjunct Brian Davidson, şeful Operaţiunilor de Protecţie din Serviciul Secret. A spus că ar fi prematur să începem să apăsăm pe butoane, dar şi-a instruit tot personalul de legătură să urmărească toate evoluţiile prin intermediul celorlalţi, asemenea lor, din restul comunităţii care se ocupă cu culegerea de informaţii.

— Vreau să-mi prezinţi tot ce vei afla, i-a spus Maguire. Pune la lucru sursele din afara comunităţii; asigură-te că nimeni nu deţine vreo informaţie.

— Sînt în relaţii bune cu omul numărul doi din Comandamentul Centrului de Luptă contra Drogurilor din C.I.A., a răspuns Susan, făcînd cu ochiul. Ori de cîte ori mă duc la un seminar comun pe probleme de informaţii, mă invită în oraş.

— Acceptă, în limita relaţiilor de serviciu, a spus Maguire şi a cercetat din nou telexul de la C.I.A., căutînd ceea ce îi atrăsese atenţia mai devreme. A găsit ceea ce căuta pe ultima pagină. Era o scurtă adnotare, datată cu o oră mai devreme în aceeaşi dimineaţă, şi se referea la o crimă comisă la bordul unui iaht amarat în St. Barts.

— Ce legătură este între o femeie ucisă şi întîlnirea ce a avut loc în vilă?

— Nu cred că are vreo legătură. Înainte de a veni aici am controlat totul împreună cu ofiţerul de legătura al C.I.A. Ştirea a venit cu ultima notă informativă pe care Langley a obţinut-o de la echipa de filaj din St. Barts. Pare a nu avea nici o legătură cu întîlnirea. Poliţiştii locali tratează cazul ca pe un omor pasional. Au un suspect.

Maguire a dat din cap şi, din sertarul de la birou, a scos un dosar mare. A pus în el rezultatul notei informative a D.I., ca şi redarea conţinutului înregistrării, dar, după ce s-a gîndit puţin, a notat ceva pentru sine: „Depoziţii din partea localnicilor cu privire la omorul Mariei Padron?” şi a pus notiţa împreună cu celelalte. Menţiunea din telex că, probabil, asasinul folosise o armă cu amortizor îi stîrnise curiozitatea.

Cu un etaj mai sus de biroul lui Maguire, la ceea ce este considerat primul etaj al clădirii executivului, se găseau birourile ocupate de Biroul de personal al preşedintelui. Pentru siguranţa preşedintelui în afara Casei Albe, cooperarea şi coordonarea dintre echipele avansate de personal ale preşedintelui şi echipele avansate din Divizia de Proiecţie a preşedintelui din Serviciul Secret sînt de o importanţă crucială. Biroul de personal fixează itinerarul preşedintelui şi locurile unde va participa la diverse activităţi, trasînd, pînă la ultimul detaliu, situaţiile cînd se vor face fotografii de către presă şi locurile unde va apărea preşedintele în public. Nu se trece cu vederea nimic; cine se va afla la scara avionului prezidenţial pentru a-l saluta pe preşedinte la sosire, cine va merge în maşină cu el, cine îl va însoţi în lift, la hotel. Nimeni nu se află în apropierea imediată a preşedintelui dacă nu a fost prevăzut astfel, iar acest lucru îl face Biroul de personal al preşedintelui.

Deşi echipele avansate ale Diviziei de Protecţie a preşedintelui lucrează în strînsă cooperare cu echipele avansate ale Biroului de personal, scopurile lor sînt complet diferite. Răspunzînd de securitatea preşedintelui în fiecare loc pe care îl vizitează, ca şi traseele de deplasare ale coloanei de maşini, echipele avansate ale Diviziei de Protecţie a preşedintelui vor ca acesta să apară în public cît se poate mai puţin şi chiar atunci cînd apare să o facă în condiţii foarte bine controlate. Din această cauză, chiar prin natura sarcinilor de serviciu el se află într-o continuă controversă cu şeful personalului prezidenţial şi cu dorinţa acestuia de expunere publică permanentă a preşedintelui în scopuri politice. Relaţia dintre cele două organisme, deşi corectă profesional la suprafaţă, este mult mai mult decît rece şi ostilă.

Relaţiile lui Maguire cu Tom Gibson, nou-numit în fruntea Biroului de personal, erau încordate, ca să nu mai spunem altfel. Spre deosebire de predecesorul său, care prefera să greşească

din considerente de securitate pentru preşedinte, Gibson era un cal de povară înfumurat, care urmărea să urce cît mai sus pe scara politică. Nu acorda atenţia cuvenită măsurilor de securitate, care îl frămîntau permanent pe Maguire, cînd era treaz ca şi în timpul coşmarurilor sale. Pentru Gibson, orice sta în calea unei ocazii de a se face o fotografie sau un clip pentru ştirile de seară era inoportun şi trebuia înlăturat.

— Încă mai vezi sperietori ce stau la pîndă în fiecare prag de uşă, i-a tăiat-o lui Maguire, care tocmai terminase să-l informeze despre întîlnirea de pe insula St. Barts şi despre concluziile ce le trăsese din aceasta – nespunîndu-i nimic despre detaliile înregistrării, modul lor de obţinere şi de către cine, ci numai faptul că lucrează la un caz de ameninţare bazat pe informaţiile ce le avea despre un posibil complot, de asasinare organizat de magnaţii drogurilor.

— Asta nu este un lucru peste care să se treacă aşa uşor, a zis Maguire, străduindu-se să nu-şi arate iritarea din glas. Aş aprecia foarte mult dacă aţi analiza sursa scurgerii de informaţii.

— Vrei să cred că unul din oamenii mei din Biroul de personal transmite, de fapt, informaţii afaceriştilor cu droguri?

— N-am spus asta, a spus Maguire liniştit. Dar se poate ca unul din oamenii dumneavoastră să discute informaţii secrete cu altcineva, care le transmite mai departe.

— Nu ţi-a trecut prin cap că ar putea fi o explicaţie şi mai simplă pentru asta? Folosea un ton condescendent, în ultimele două vizite făcute de preşedinte la New York, el a stat la „Waldorf Towers”. Şi acest lucru este ştiut de toată lumea, Mike. Nu este cine ştie ce secret.

— Şi înainte de aceste două vizite a stat la „Plazza”, iar altă dată la „Pierre” a spus Maguire. Totuşi aş vrea să puneţi pe cineva pe urma aceasta şi să veniţi pe urmă la mine. Cel puţin să puneţi oamenii în temă că există unele probleme şi să le amintiţi de problemele de securitate.

Gibson şi-a exprimat acordul puţin cam impacientat.

— Voi analiza, dar te rog să nu dispui măsuri de securitate ridicole pentru această călătorie, bazate pe un complot nebulos de asasinare. Pentru numele lui Dumnezeu, doar ştii că avem cîte unul pe săptămînă. Dacă ai ceva concret, e-n regulă, dar eu, în ceea ce mă priveşte, nu aranjez deplasările preşedintelui în funcţie de nişte zvonuri nefondate.

— Te voi ţine la curent cu toate schimbările, zise Maguire.

— Apropo, şeful de personal vrea să mai treacă în program o deviere în traseul preşedintelui, în Ohio, luna viitoare... la Cincinnati. Şi i-a dat lui Maguire un itinerar modificat.

— Voi stabili ca secţia de operaţiuni să trimită o altă echipă avansată, spuse Maguire, întorcîndu-se şi plecînd.

— Potoleşte-te Mike! a strigat Gibson după el. Dacă ar fi să luăm în serios fiecare ameninţare, preşedintele şi-ar petrece întreaga perioadă a mandatului chircit într-un colt, în Camera de Situaţii, cu luminile stinse.

Maguire nu i-a răspuns şi a coborît repede scările spre biroul său. Nu era momentul să pună această problemă, dar avea curajul să o facă în curînd. Erau deja 10 ani de la 30 martie 1981. O după-amiază care îl storsese de puteri pentru prima dată în viaţa sa. Nu fusese nici un avertisment. Doar cele şase împuşcături succesive rapide şi apoi haosul. Secretarul de presă al preşedintelui era la pămînt, grav rănit; un agent al Serviciului Secret era şi el la pămînt, împuşcat în stomac, mai era un poliţist împuşcat în gît. La vremea respectivă, un cartuş de calibrul 22 intrase în cavitatea toracică a preşedintelui Reagan, sub braţul stîng, lovindu-i plămînul. Maguire l-a împins în spatele limuzinei şi s-a aruncat asupra lui pentru a-l proteja. În ziua aceea, el era şeful de tură; se întîmplase în timpul gărzii sale şi totul îi era încă clar în memorie. Drumul cu maşina pînă la hotel fusese cel mai lung din viaţa sa, iar cînd, în cele din urmă, doctorii au anunţat că preşedintele era în afara oricărui pericol, Maguire jurase că va face tot ce îi stă în putinţă ca să se asigure că niciodată nu se va mai întîmpla aşa ceva.

Reacţia iniţială a lui Steven Whitney Bradford al III-lea la prelucrarea făcută de Gibson personalului de a fi mai circumspect în discuţiile privind informaţiile secrete i-a creat pur şi simplu o stare de panică, pe care şi-a învins-o cu mare greutate. Bradford şi-a dat seama că era un reproş general, nespecific şi neacuzator, că de fapt se insista pe unele probleme mult mai presante. Ritmul pulsului lui Bradford nu a revenit totuşi la normal pînă ce întâlnirea nu s-a terminat şi a părăsit sala de conferinţe. Refugiindu-se într-un W.C., unde a vomat, o parte nedigerată a prînzului, Bradford a evaluat mental pagubele personale şi a ajuns la concluzia că acum acestea erau

neglijabile. După cîteva minute de respiraţie adîncă şi de aplicare a logicii la situaţie a început să-şi recapete autocontrolul.

Serviciul Secret presupunea că magnaţii drogurilor pun la cale un asasinat asupra preşedintelui. Şi asta era totul. Nu se întîmplase nimic în ultimul an şi jumătate. Nu era cazul să intre în panică. Problema scurgerii de informaţii se punea pe seama unei scăpări involuntare de către o persoană către o altă persoană care ştie bine despre ce este vorba. Dar cum dracu aflaseră aşa de multe? Poate Gibson nu le spusese tot ceea ce ştia: poate îi întindeau o cursă. Nu, a înlăturat imediat acest gînd. Tipul nu era nici pe jumătate atît de inteligent ca să pună la cale o chestie atît de complicată. Va aranja ca după orele de program să servească un pahar împreună cu el. Nu-i va fi greu. Lui Gibson îi plăcea să-l audă vorbind despre isprăvile străbunicului şi bunicului său, reţinîndu-le pe cele mai interesante pentru a le putea repeta, sperînd că alţii vor deduce cît de apropiate erau familiile Bradford şi Gibson. Era uşor de manipulat, dacă cineva înţelegea ca Bradford că instinctul primar al omului nu era spiritul de autoconservare, ci de păstrare a imaginii pe care voia să o prezinte altora. „Cunoaşte felul în care un om vrea să fie văzut de alţii, şi îl vei putea manipula cum vrei”. Acesta era unul din puţinele lucruri valoroase pe care Bradford le învăţase de la taică-său. Slăbiciunile şi imperfecţiunile lui Gibson îi erau foarte clare: felul ridicol în care îşi pieptăna puţinul păr pe care îl mai avea pe părţile laterale ale capului peste chelia din vîrful capului; şi mai era accentul său. Născut, crescut şi educat în Kansas (un stat aşa de plicticos, credea Bradford, încît nu a produs nici un accent care să se poată recunoaşte), Gibson adoptase o vorbire pe jumătate specifică ligii de fotbal şi instituţiilor răsăritene, dar acesta nu putea să înşele pe nimeni în afară de cei din Kansas. Era vremea ca Gibson să fie cizelat la alt nivel, la care să poată fi avertizat de alte anchete făcute de Serviciul Secret.

Uitîndu-se la ceas în timp ce ieşea din toaletă, Bradford şi-a dat seama că i-au mai rămas, patru ore înainte de a-i telefona legăturii sale din Miami. Îi va spune ce se întîmplase. Poate vor renunţa şi îi vor da drumul din chingi. Doamne! Cum de s-a putut lăsa tîrît într-o astfel de chestie?

9

Hotelul şi cazinoul „Maxim” din Las Vegas, Nevada, fremăta de sunetele produse de nebunii şi visătorii care se agăţau de mitul specific american că poţi fi om de serviciu într-un closet dimineaţa şi milionar la căderea întunericului. Totuşi, curînd vor ajunge să se acomodeze mai bine cu realitatea. Adevărul visului este trist şi atestat grafic la „Muntele de pietate”, în lumina de neon ţipător, unde se pot vedea dinţi falşi, proteze dentare şi chiar ochi de sticlă înghesuiţi alături de ghitare, bijuterii, care odată au constituit daruri îndrăgite, făcute cu prilejul zilelor onomastice sau de naştere, lucruri personale de o anumită valoare – lucruri patetice, greu obţinute ce au aparţinut oamenilor care le-au pierdut şi care aveau nevoie de o sută sau două de dolari pe care să-i pună la mesele de joc şi să revină iarăşi în vîrf.

Febra de îmbogăţire rapidă a Las Vegas-ului este tot aşa de răspîndită şi fatală ca şi arşiţa deşertului. Părinţi împătimiţi de jocurile de noroc îşi lasă copiii în maşini încuiate în parcare, unde temperatura ajunge uneori la 50–52°C, şi îi uită acolo. Uneori copiii mor. Rata sinuciderilor este de trei ori mai mare decît cea naţională. Este un oraş cu mai mult de patru mii de mese de joc şi cu peste şaizeci de mii de automate în cazinouri, fără ceasuri şi ferestre, care trăieşte într-un prezent fără sfîrşit, cu aer condiţionat, în care „casa” întotdeauna cîştigă, uşurînd jucătorii de aproape cinci miliarde de dolari pe an. Cu toate acestea ei continuă să vină. Lunar, aeroportul din Las Vegas, primeşte cam un milion de pasageri.

Ideea de a pierde bani la cărţi era blestemul lui Zack Shafer. El acumulase peste 100 milioane de dolari în lumea afacerilor printr-o muncă asiduă şi grea, nelăsîndu-se niciodată pe seama norocului. Ceea ce se întîmpla în jurul său era cu mult peste înţelegerea sa atunci cînd trecea prin cazinou şi îşi croia drum printre oamenii disperaţi şi supăraţi pe crupierii care stăteau aplecaţi deasupra meselor de joc, acoperite cu fetru verde, şi asupra jocurilor de video-pocher şi a altor maşini cu monezi, încît îşi întorcea privirea ca să nu vadă nimic.

Shafer s-a îndreptat spre scara care ducea la mezaninul hotelului „Maxim”, care dădea spre cazinou, şi s-a oprit la recepţia de la intrarea către un apartament ospitalier, ce se afla lîngă sala de banchete. Un poster mare, ce se afla pe un

piedestal chiar la intrare, prezenta imaginea înspăimântătoare a unui craniu uman împodobit cu o beretă şi anunţul că se afla în plină desfăşurare întrunirea anuală a Asociaţiei de Operaţiuni Speciale. Asociaţia era o organizaţie frăţească a celor care luptaseră în Asia de Sud-Est în cadrul Grupului de Operaţiuni Speciale (numit eufemistic Grupul de Studii şi Observare, pentru a evita ca presa să afle adevărata lui misiune). Majoritatea membrilor era formată din foşti luptători în Forţele Speciale ale Armatei: Beretele Verzi, dar erau şi reprezentanţi ai Forţelor Speciale din Marină şi din unităţile Forţelor de Cercetare ale Corpului Marin, care jucaseră un rol deosebit în operaţiunile Grupului de Operaţiuni Speciale (G.O.S.). Erau reprezentaţi şi piloţii de elicoptere, care îi duceau şi îi aduceau în şi din operaţiuni, ca şi piloţii avioanelor de luptă care îndeplineau diferite misiuni de sprijin pentru operaţiunile lor:

La prima vedere, adunarea putea fi luată drept o întrunire tot aşa de normală ca aceea a clubului „Rotary”, dar nu pentru multă vreme. Aceşti oameni văzuseră prea multe la viaţa lor pentru a mai fi normali. Aveau dreptul să fie membri cam 2 400 de oameni din milioanele care serviseră în Vietnam. Dar 75% erau morţi – omorîţi în misiune. Dintre cei prezenţi, acum în retragere, toţi serviseră în mai multe lupte şi majoritatea erau decoraţi cu cele mai înalte ordine. Purtau haine şi costume tip sport, iar preocupările lor în viaţa civilă erau foarte variate; erau antreprenori, care riscau totul sau nimic în lumea afacerilor, riscuri pe care şi le asumaseră şi în jungla din Asia de Sud-Est; alţii încă mai aveau legături cu partea mai obscură a serviciilor guvernamentale, fiind salariaţi ai C.I.A. cu contract, sau ofiţeri de informaţii, consultanţi şi specialişti care acţionau în întreaga sferă a serviciilor de spionaj. Nici unul dintre ei nu s-a gîndit să povestească amintiri din război în aşteptarea camerelor de luat vederi îndreptate spre ei, ca să se îmbrăţişeze şi să se plîngă că la întoarcerea acasă nu li s-a făcut o primire triumfală. Nu folosiseră niciodată droguri, nu uciseseră sau violaseră civili, nu urîseră niciodată armate, nici pe L.B. Johnson sau ţara. Şi nici nu credeau că America le este datoare, în aşa fel încît să circule gratuit numai pentru faptul că o apăraseră.

Aceşti oameni aveau un loc special în istorie; erau oameni care participaseră într-un război mai puţin cunoscut – un război bine cunoscut numai de cei care luptaseră. Ei făceau parte din

războiul ultrasecret, din umbră, al Americii, în Vietnam, desfăşuraseră misiuni în zone interzise: Laos, Cambogia, Vietnamul de Nord şi China. Războiul lor era un război neconvenţional de oprire a trupelor şi proviziilor pe Calea Ho-Şi-Min, de desfăşurare a unor operaţiuni de scoatere a unor prizonieri de război, de capturare a unor ofiţeri superior nord-vietnamezi pentru anchetare, de îndeplinire a unor misiuni de asasinare îndreptate contra unor cadre din armata nord-vietnameză şi din partidul comunist vietnamez şi de realizare a unor operaţiuni „negre", controlate de C.I.A., pentru care nu se păstra nici o arhivă, sau care, la puţin timp după îndeplinirea lor, era distrusă. Ei erau cei care îndepliniseră cele mai complicate misiuni, care păreau mai mult o sinucidere; proporţia celor ucişi în acţiune. depăşea uneori 80%.

Şi aceşti oameni fuseseră jucători la roata norocului dar, spre deosebire de cei ce se scăldau în lumina eternă, dulce a cazinoului şi care pariau pe cecurile lor la jocurile de noroc contra şanselor de cîştig ale „casei", ei pariaseră pe vieţile lor într-un joc letal al măiestriei şi curajului contra unui duşman viclean şi cu bogate resurse. Şi nu acţionaseră cu speranţa unui cîştig material. Era prima zi din cele trei ale întîlnirii lor şi încă soseau membri din diferite colţuri ale lumii. Veneau, în majoritatea cazurilor, singuri, fără tam-tam, liniştiţi, aşa cum se manifestaseră adeseori în întreaga junglă din Asia de Sud-Est. La început au fost. salutaţi cu uşoare înclinări din cap, apoi cu strîngeri de mînă şi îmbrăţişări din adîncul inimii, în momentul recunoaşterii de către vechii camarazi; unii nu se văzuseră de mulţi ani, sau se văzuseră ultima oară în Vietnam, în condiţii mai puţin confortabile şi sigure decît cele din acest hotel luxos. Au apărut inevitabilele poveşti de război, minuţioase şi înfrumuseţate, dar nu pentru a exagera statutul sau curajul povestitorului – aceşti oameni fuseseră puşi pe cîntar şi au fost găsiţi că nu le lipseşte nimic, ei nu aveau nimic de dovedit – ci mai degrabă să adauge o notă de umor unor trăiri înfricoşătoare care erau hazlii numai privite în retrospectiva şi nu cînd groaza misiunilor era încă proaspătă în mintea lor.

Încăperea vibra de rîsete, iar paharele erau mereu umplute, în timp ce oamenii se bucurau de camaraderia ce se statorniceşte între cei care au trăit şi trecut împreună aceleaşi evenimente; puterea legăturii se regăsea în deviza asociaţiei: „Niciodată nu

poţi spune că ai trăit dacă nu ai fost aproape în situaţia de a muri”. Uneori rîsul provocat de istorisirea unor întîmplări provoca o nuanţă subtilă, o privire distantă sau o modificare în timbrul vocii, o pauză scurtă – atunci cînd se rememorau lucruri despre o anumită misiune, cînd se vorbea despre o acţiune care nu se terminase bine, care le reamintea celor prezenţi de prieteni care muriseră sau de o întreagă grupă de cercetaşi care dispăruse fără nici o urmă. Durerea şi tristeţea nu se manifestau direct, dar erau prezente în priviri, ridicîndu-se din adîncurile întunecate ale subconştientului, unde sînt înmagazinate lucruri la care nu ne-am gîndit prea des. Istorisirile au continuat, dar timp de o clipă fiecare simţise prezenţa prietenilor pe care îi pierduse şi pe care nu-i va mai vedea niciodată.

Zack Shafer stătea în picioare în uşă şi se uita la grupul de şaizeci sau şaptezeci de oameni, majoritatea de patruzeci şi ceva de ani, care se aşezaseră în grupuleţe la mese, împrăştiate în întreaga cameră – cîţiva erau la barul din celălalt capăt al încăperii, flirtînd cu cele două ospătăriţe atrăgătoare care amestecau băuturile.

— Vă pot ajuta cu ceva? a întrebat omul de la recepţie.

— Îl caut pe Jack Gannon, zise Shafer.

— E înăuntru. A venit acum o oră. A examinat timp de mai multe, clipe faţa lui Shafer, apoi a întrebat. Sînteţi membru?

— Nu. Numai prieten.

— Intraţi. Orice prieten de-al lui Jack e binevenit.

Shafer a intrat, plimbîndu-şi ochii prin încăpere pînă ce l-a descoperit pe Gannon, care sta cu trei oameni într-un colţ îndepărtat. În timp ce se apropia a observat acul neobişnuit de la haina sport a lui Gannon – un mic trandafir cu steluţe albe – apoi şi-a dat seama ce era: acul de rever purtat de cei care fuseseră decoraţi cu Medalia de Onoare. Acum doi ani petrecuse numai cîteva zile în preajma acestui bărbat, dar era o persoană pe care, dacă ai întîlnit-o, ţi-o vei reaminti mereu. Ţinuta sa nu era impozantă – zvelt, puţin sub 1,80 m, cu o construcţie atletică care sugera tăria toracelui – dar avea prezenţă de spirit şi o aură de putere şi aptitudini primare ce emanau din el, depăşind cu mult înălţimea sa.

Gannon l-a văzut apropiindu-se, l-a recunoscut după o clipă, şi s-a ridicat să-l salute – avea o privire ciudată căci şi-a amintit că Shafer nu era omul care să facă o vizită de dragul vizitei într-un

loc aşa de îndepărtat, mai ales că probabil trecuse prin anumite necazuri înainte de a-l găsi.

— Zack, îmi face plăcere să te întîlnesc. A trecut ceva timp.

— Doi ani, spuse Shafer. Putem vorbi numai noi doi?

— Desigur. Gannon a văzut ceva în ochii lui Shafer care l-a împiedicat să mai zică vreun cuvînt. S-a scuzat în faţa prietenilor, care erau obişnuiţi să nu pună întrebări despre cei care nu vor să se prezinte.

Gannon s-a îndreptat către sala învecinată, spre banchete. Una din uşi era deschisă, lăsînd să se vadă o încăpere imensă plină de mese pregătite deja pentru activităţile programate pentru seara respectivă. Shafer l-a urmat, închizînd uşa în urma sa. În timp ce stăteau unul în fata celuilalt la o masă lîngă tribună, Shafer a deschis geanta şi a scos un plic şi un jurnal de însemnări zilnice, probabil ars.

— Maria este moartă, spuse Shafer. A spus-o direct, fără nici o emoţie, dar ochii îi erau înceţoşaţi.

La început Gannon nu a zis nimic. Prin faţa ochilor i-a străfulgerat chipul Mariei.

— Ce s-a întîmplat?

— Cineva a omorît-o.

— Cînd?… De ce? Mintea lui Gannon a fost imediat invadată de amintiri despre Maria şi Jim Boos şi de scurtul timp pe care îl petrecuseră împreună pe „Cheetah” acum doi ani, atunci cînd îl ajutaseră să dea de urma asasinului soţiei sale.

— Între miezul nopţii şi ora trei azi-noapte. Poliţiştii locali o consideră o crimă din dragoste. Ei presupun că e unui dintre membrii echipajului de pe „Cheetah” pe care l-am dat afară săptămîna trecută… Jeff Newcastle. Eu ştiu că nu e el. Newcastle s-a întors înapoi în Anglia la două zile după ce a părăsit nava şi se află tot acolo. Am verificat.

— Ce face poliţia în legătură cu asta? a întrebat Gannon.

— Nimic care să-i ducă undeva. Mi-am petrecut o mare parte din zi în Gustavia, la jandarmerie, încercînd să dau un sens lucrurilor, dar ei nu vor nimic altceva decît să le ascundă. Dacă rezolvă cazul clasificîndu-l drept crimă din dragoste, comisă de un străin contra altui străin, înlătură orice pată neagră ce ar plana asupra localnicilor şi turismul nu este afectat. Nu le pasă cine a omorît-o, atîta timp cît îşi pot exonera proprii oameni. Tipic franţuzesc, a adăugat cu scîrbă Zack.

— Cum a fost omorîtă?

— Două împuşcături în cap, cu o armă de calibru 0.38 – tipic pentru execuţii, a spus Shafer. Au descoperit-o pe punte, ghemuită pe bancă în cocpit, acoperită cu o pătură ca şi cînd ar fi dormit. Pe vasele de lîngă „Cheetah” se aflau oameni. Nimeni nu a auzit nimic.

— Amortizor?

Shafer a aprobat din cap.

— Cred că nu e un scenariu obişnuit pentru o crimă din dragoste. Şi indiferent cine a fost, a pus şi foc navei. Din fericire, cineva l-a stins înainte de a se extinde.

Mintea lui Gannon alerga înaintea conversaţiei, ochii oprindu-i-se pe jurnalul ars care se afla deasupra plicului, pe masă. A împins jurnalul într-o parte pentru a vedea scrisul de pe plic, parţial acoperit de el: „întreabă pe Gannon despre el”.

— Asta ce este? se miră Gannon, apucînd plicul.

— Speram să-mi spui tu. L-am găsit la bordul vasului, împreună cu jurnalul pe care Maria îl folosea pentru a face însemnări despre fotografiile pe care le realiza.

Gannon a deschis plicul şi a scos fotografia de 8/10 din interior.

— Ăsta-i Boos, spuse el imediat, arătîndu-i-l lui Shafer. Uite-l şi pe Scotty Lyon; este aici, la reuniune. Arată ca o grupă mixtă a Forţelor Speciale şi a celor din marină, dacă judecăm după amestecul de arme şi după uniformele de luptă în junglă. Probabil era vorba de o operaţiune „urîtă” a C.I.A. De obicei acţiunea era organizată de către Agenţia Centrală de Informaţii, atunci cînd erau forţe combinate.

A continuat să studieze fotografia, lăsîndu-şi memoria să se întoarcă înapoi cu douăzeci de ani.

— I-am cunoscut şi pe ceilalţi doi tipi, i-a spus lui Shafer. Sînt morţi. Au murit în acţiune.

Unul din cei pe care îi recunoscuse în fotografie şi pe care îl ştia mort, unul din puţinii oameni pe care într-adevăr îi urîse din adîncul inimii, i-a reamintit de ceva pe care a căutat să şi-l scoată repede din minte.

Shafer i-a dat caietul de însemnări.

— Citeşte ce scrie Maria la 2 octombrie, în după-amiaza de dinainte de a fi ucisă.

Gannon a răsfoit cîteva pagini şi a început să citească:

2 octombrie – St. Barts

O zi însorită. Oamenii de la cafeneaua „La Select”. Primul om. sprijinindu-şi scaunul de perete, arată ca şi cum ar moţăi. Joc interesat de umbre. Un al doilea om, la colţul unei mese sub copac – arata ca un spion. Are o armă ascunsă sub cămaşă, la şold. Probabil un „Walther” de 0.38. Să văd dacă a apărut în vreuna din poze. De asemenea, să controlez dacă pe dosul mîinii îi apare o arsură produsă de fosfor. Conversaţie ciudată. A minţit în ceea ce priveşte cunoaşterea lui Jim. Nu i-a făcut plăcere că a fost recunoscut.

Mai erau informaţii privitoare la diafragmă şi viteza de fotografiere folosită, dar nimic în ceea ce priveşte conversaţia cu bărbatul acela. Gannon a înapoiat jurnalul.

— Unde este filmul?

— Lipseşte, a spus Shafer. Am găsit aparatul pe tejgheaua de la bar din salonul principal, cu capacul din spate deschis. Maria nu l-ar fi lăsat niciodată aşa. Era meticuloasă în ceea ce priveşte aparatura.

— Care sînt locurile din insulă unde se developează filme?

— Sînt numai două. Le-am verificat pe amîndouă, a zis Shafer.

— S-a furat ceva de pe vas?

— Nimic. Nu a fost spargere, a accentuat Shafer. Unul din oamenii din securitate a fost cu mine cînd am făcut percheziţie pe „Cheetah”. El mi-a spus că persoana care a încercat să dea foc vasului a folosit un dispozitiv incendiar foarte sofisticat, care nu se găseşte pe piaţa liberă. Nimic nu indică o crimă din dragoste, un jaf sau o altă explicaţie simplă.

Gannon a tăcut îndelung, prin memorie trecîndu-i diverse amintiri, în timp ce i se întipărea şi moartea Mariei.

Maria era deosebită, a zis în cele din urmă. Mi-a plăcut.

— Ea era prietena şi patroana mea, a spus Shafer cu o voce care îi trăda sentimentele. Şi vreau ca cel ce-a făcut asta să fie prins şi pedepsit.

— Cu ce te pot ajuta?

— M-am gîndit mult la asta şi cred că omul menţionat de ea în jurnal se afla în fotografia aceea. Şi intuiţia îmi spune că acelaşi om a şi omorît-o.

— Încă de la început trebuie să fiu de acord cu tine, a zis Gannon. Sîntem în locul potrivit pentru a pune întrebări. Dincolo se află cîteva foste cadre din Forţele Speciale şi din Marină, şi a arătat cu mîna spre camera de oaspeţi. Ei, probabil, ar putea să-i identifice pe ceilalţi din fotografie.

S-au reîntors în camera de oaspeţi, unde mai bine de 10–12 nou-sosiţi se plimbau de colo-colo prin cameră, în următoarea oră Gannon a arătat fotografia fiecărei persoane ce participa la reuniune. Scott Lyon, unul din oamenii din fotografie, era comandant în forţele navale, decorat cu foarte multe medalii; luptase alături de Boos. Scott putea să spună ceva despre ceilalţi patru din forţele navale – toţi morţi, nereuşind să scape din Vietnam – dar nu cunoştea decît doi din cei şase care făcuseră parte din Beretele Verzi şi care fuseseră în misiune. A continuat, explicînd că era o misiune de noapte, iar forţele navale deplasaseră o parte a Forţelor Speciale din grupă cu un submarin în afara coastei Vietnamului de Nord. Folosind bărci de cauciuc gonflabile, echipate cu motoare silenţioase, debarcaseră la sud de Hai Phong, pe o plajă pe care au asigurat-o în timp ce Beretele Verzi au pătruns în interior şi şi-au îndeplinit misiunea. Patru ore mai tîrziu, avînd armata nord-vietnameză pe urmele lor, s-au reîntors pe plajă cu prizonierul răpit – un general nord-vietnamez. După un scurt schimb de focuri cu cei din forţele nord-vietnameze, cei din Forţele Speciale ale Marinei i-au transportat atît pe ei cît şi pe general la întîlnirea cu submarinul.

— Singura legătură pe care am avut-o cu ei a fost o informare scurtă după reîntoarcerea lor. Mă îndoiesc că le-am spus mai mult de cîteva cuvinte, a zis Lyon. A fost o misiune fructuoasă; însărcinarea noastră principală era aceea de elemente de asigurare. Nu ştiu dacă vreodată le voi şti numele, cu excepţia celor doi care au mai acţionat alături de noi în una sau două operaţiuni. Nu am mai văzut pe nici unul din cei doi.

— Cînd a fost făcută fotografia? a întrebat Gannon.

— La sfîrşitul lui martie sau la începutul lui aprilie 1971, a spus Lyon.

Walt Shumate, sergent-major în retragere după 25 de ani în serviciul Forţelor Speciale şi şapte etape de luptă în Vietnam, acum într-un fel colaborator al C.I.A., a recunoscut pe unul din

membrii din grupa de Berete Verzi pe care Gannon nu-l ştia. Şi acesta fusese ucis în acţiune.

După ce a arătat fotografia tuturor celor prezenţi, Gannon a notat ceva pe spatele ei, referitor la cei trei oameni neidentificaţi. Toţi erau membri ai Beretelor Verzi.

— I-am identificat pe toţi cu excepţia a trei, i-a spus lui Shafer. Am primit confirmarea că toţi au murit acum 15 ani, cu excepţia lui Jim Boos şi a celui de aici, arătîndu-l pe Scott Lyon. Eu personal pot garanta că nu este cel pe care îl căutăm. Dar cel puţin am redus cercul celor căutaţi.

— Mai eşti în Forţele Delta? a întrebat Shafer, observînd pager-ul de la centura lui Gannon clipind – un dispozitiv la care adesea personalul din Forţele Delta se referea ca la o lesă pentru cîinii de război.

Gannon nu a răspuns, dar era un lucru pe care Shafer l-a înţeles. Nimeni din Forţele Delta nu a dezvăluit vreodată apartenenţa la unitatea contrateroristă ultrasecretă, dar Shafer ştia deja, şi Gannon nu vedea de ce să se folosească de legenda sa. Gannon se încadrase în Forţele Delta încă de la înfiinţarea lor în 1977 şi, după retragerea sa cu gradul de locotenent-colonel, la vîrsta de 40 de ani, acum trei ani revenise, lucrînd ca expert în operaţiuni civile şi culegerea de informaţii.

— Există pe undeva nişte arhive militare pe care le poţi controla şi care ne-ar putea ajuta să-i identificăm pe ceilalţi.

— Avem cîţiva tipi care au revenit la „Fermă”, a zis Gannon, folosind un eufemism, al Forţelor Delta pentru sediile lor strict secrete şi taberele de pregătire de la Fort-Bragg din Carolina de Nord. Le voi transmite poza.

— Îţi mulţumesc pentru ajutor, spuse Shafer.

— Maria a fost şi prietena mea şi îţi sînt dator. Gannon nu putea uita că fără cooperarea lui Shafer cel care o ucisese pe soţia sa ar fi putut fugi.

— Cînd te întorci la Fort Bragg?

— Voiam să-mi petrec următoarele două zile la întrunire, dar acum nu-mi mai arde. Voi încerca să plec cu avionul în noaptea asta. Te voi contacta de îndată ce voi afla ceva, iar tu vei face aprecierile tale din partea cealaltă.

— Se subînţelege, a zis Shafer. Avionul meu este pe aeroport şi mă îndrept spre est. Nu e nici o problemă să te las în Carolina de Nord.

Gannon a acceptat oferta şi şi-a cerut scuze faţă de ceilalţi colegi din sala de oaspeţi. Nimeni nu a întrebat de ce.

Împreună cu Shafer a plecat de la cazinou şi s-au urcat într-o limuzină ce aştepta afară. Gannon l-a întrebat pe Shafer:

— De unde ai ştiut că mă găseşti aici? Îi spusese ofiţerului de operaţiuni din cadrul Forţelor Delta despre participarea sa la reuniune şi îl, sfătuise să dea această informaţie, numai în caz de necesitate.

— Am oameni în posturi înalte, a replicat Shafer zîmbind.

Gannon şi-a amintit de impresia pe care şi-a făcut-o atunci cînd l-a întîlnit prima dată pe Shafer: un om cu care nu e bine să se confrunte la. masa tratativelor. Şi-a mai amintit de ce afirmase Shafer acum doi ani, ceea ce i-a dat prilejul să-i cunoască caracterul şi descendenţa sa din estul statului Tennesse: „Viaţa este asemănătoare cu afacerile; trebuie să adopţi o poză dură. În mijlocul drumului nu se găseşte nimic altceva decît dungi galbene şi oposumi morţi.”

La 10–12 000 de metri deasupra deşertului, îndreptîndu-se spre est, pe un cer întunecat, cu o viteză de 8–900 kilometri pe oră, Gannon sta în scaunul de pluş şi piele în avionul cu reacţie „Gulfstream” G-IV. Shafer nu reuşise să închidă ochii decît. patru ore în ultimele două zile şi acum dormea adînc în scaunul rabatabil de lîngă cabina spaţioasă. În ceea ce îl priveşte, Gannon nu reuşea să oprească năvala imaginilor ce i se perindau prin ochii minţii. Şi-a reamintit de ceea ce acceptase cu ani în urmă: războiul îl va întovărăşi mereu, afectîndu-i, într-o formă sau alta, drumul vieţii, schimbîndu-l continuu. Încetase să mai încerce să se rupă de război. Erau momente cînd simţea că războiul era singura realitate, iar restul vieţii sale fusese doar un vis. Se gîndea că nimic nu are un sfîrşit. Orice lucru pe care l-ai făcut sau care ţi s-a făcut odată este prezent mereu într-un fel sau altul, acţionînd în continuare.

El era tînărul sergent de stat major care servise cinci tururi de luptă în Vietnam în cadrul Grupului de Operaţiuni Speciale? Nu, nu era. Astăzi nici nu ar mai recunoaşte acea persoană. Mai era el acelaşi om după ce Kate a fost omorîtă de un psihopat, luîndu-i singura constantă, singura dragoste din viaţa sa şi lăsîndu-l fără familie şi, uneori, fără nici un ţel? Nu, nu mai era acelaşi şi nici nu o să mai fie. Avea în faţa ochilor figura lui Jim

Boos, care stătea întins, dîndu-şi sufletul în urma şocului unui glonţ ce îi era destinat lui. Şi acum Maria Padron.

Cineva care se afla la periferia vieţii lui, dar, cu toate astea, legată de ea. Cineva care l-a ajutat dezinteresat şi nu i-a cerut nimic în schimb. Iar acum murise de o moarte groaznică. Se pare că nu există nici o scăpare din vîrtejul violenţei care îl caută şi îl înşfacă cum vrea,preţul – reflecta Gannon – pentru felul de viaţă pe care şi-l alesese. „Întreabă-l pe Gannon despre el!" Şi-l găsise din nou.

Şiretlicul, a îndrăznit el, ar fi să trăiască în momentul veşniciei fără început, fără sfîrşit, numai prezentul imediat. A rîs de gîndul său rătăcitor; filozofia nu era unul din subiectele sale tari. I-a venit în minte ceva ce îi citise Kate; probabil, spusese ea, asta stă şi la originea motoului G.O.S. Heidegger scrisese că pentru a duce o viaţă adevărată era necesară o confruntare dîrză cu moartea. Ei bine, dacă acest lucru era adevărat, atunci, el în mod sigur trăise cu adevărat.

S-a aplecat peste sacoşa de mînă ce o avea la picior şi, din plic, a scos fotografia. S-a uitat atent la ea, concentrîndu-se asupra feţelor celor trei bărbaţi ce trebuiau să fi identificaţi. Vreunul din ei s-o fi ucis pe Maria? Şi dacă da, ce forţe au cerut asta? Era o întrebare retorică. Din nou, ştia că era războiul.

4 600 de kilometri mai departe, într-o cabină telefonică lîngă un magazin din Arlington, Virginia, Steven Whitney Bradford al III-lea asculta vocea ţipătoare de la celălalt capăt al liniei din Miami. A înţeles sau nu? Urma să continue să furnizeze toate informaţiile pe care le discutaseră. Bradford a ţinut receptorul la ureche încă mult timp după ce s-a terminat convorbirea nerevenindu-şi după şocul întîlnirii de la birou, iar acum zdruncinat de refuzul celuilalt de a anula lucrurile, în lumina recentelor descoperiri.

Poate că omul din Miami avea dreptate. Aşa că avea motive să creadă că era vorba de un atentat în plină desfăşurare. Dar ce? Nu exista nimic care să-l lege de atentat. De asemenea nu exista nimic care să-l lege de informaţiile scurse din birou. A se rupe şi a fugi acum ar fi prematur, făcîndu-l suspect, pe cînd aşa nu exista nici un pericol. Aceştia erau oameni periculoşi şi răzbunători; dacă nu şi-ar îndeplini partea sa din plan, probabil că l-ar vîna şi l-ar ucide. Găsindu-şi o consolare în logica

argumentaţiei, Bradford a intrat într-un magazin şi a cumpărat un sfert de kilogram de lapte cu ciocolată şi o cutie cu gogoşi pudrate cu zahăr, pe care le-a consumat în maşină în timp ce conducea, scuturînd firimiturile tot drumul pînă la Reston.

Cei doi oameni din maşina de filaj a A.L.D. care urmărea B.M.W.-ul lui Jorge Madrigal în timp ce ieşea de la complexul de cumpărături „Dadeland", au schimbat între ei priviri întrebătoare.

— Despre ce dracu a fost vorba?

— Pare o lovitură. Vreun afacerist de droguri a obţinut un contract în concurenţă cu el. Acelaşi vechi rahat!

— Trebuie să fie cineva foarte sus pus!

— Îl vom şti cînd îi vom găsi cadavrul în portbagajul vreunei maşini.

Maşina a întrerupt filajul zece minute mai tîrziu, atunci cînd Madrigal a intrat pe aleea casei sale. Agenţii din postul de observare fix, ce se afla la un bloc mai departe, vor prelua filajul pentru următoarele opt ore. Oamenii de la A.L.D. se vor reîntoarce la biroul din Miami pentru a preda conversaţia telefonică înregistrată, ce va fi transmisă a doua zi de dimineaţă, după care va fi îndosariată şi uitată.

Li s-a spus, de către persoanele care ocupau o poziţie ce le dădea dreptul să ştie, că toate datele de care vor avea vreodată nevoie serviciile de culegere de informaţii ale Americii vor intra în posesia lor zilnic. Informaţiile provenite de la agenţii autocrate, aflate în concurenţă, care nu şi le schimbă cu agenţiile rivale, sînt îngropate undeva printre tonele de date neprelucrate care sînt interceptate, parţial prelucrate şi îndosariate, în loc să fie date agenţiei, care le-ar putea recunoaşte valoarea şi le-ar folosi. Indicii referitoare la identitatea fiecărei „molii" şi a fiecărui agent acoperit, dezvăluiri de lovituri de stat şi asasinate în etape de pregătire, arme noi ce se află în construcţie, deplasări de trupe şi guverne pe marginea prăbuşirii – toate sînt acolo. Ei pur şi simplu nu ştiu că le au.

10

La puţin după ce a părăsit laboratoarele audio şi foto ale Biroului serviciilor tehnice în dimineaţa aceea, Tony Cavington, şeful Centrului Contra Drogurilor (C.C.D.) din C.I.A., a primit un raport din partea echipei sale de filaj de pe insula St. Barts: cei cinci bărbaţi din vilă se. pregăteau să părăsească insula cu avioanele lor particulare – punînd la cale planuri false de zbor, care le da posibilitatea să dispară fără urmă, sau cel puţin aşa credeau ei. Plecarea magnaţilor drogurilor fiind iminentă, Cavington a făcut o cerere de urgenţă la Agenţia de Informaţii a Ministerului Apărării şi C.I.A. şi a primit un avion de supraveghere din dotarea marinei, „Hawkeye" E-2C, ce se afla la o bază din largul coastelor Cubei.

„Hawkeye", echipat cu radarul sofisticat APG-63, putea detecta atît ţinte aeriene cît şi ţinte terestre în mişcare, totodată putînd furniza informaţii vectoriale altor avioane de supraveghere sau de interceptare. Sistemele lui s-au fixat pe cele cinci avioane, la numai cîteva minute după ce au părăsit pista aeroportului din St. Barts. Cînd a ajuns ia limita zonei sale de exploatare, -"Hawkeye" a fost înlocuit cu un alt avion, de acelaşi tip din Panama – trimis spre direcţia indicată, dintr-o misiune de supraveghere de rutină de-a lungul coastei Nicaraguei. Împreună cu o reţea de radare militare de urmărire a întregii Americi Centrale şi a bazinului Mării Caraibelor, a continuat să schiţeze şi să urmărească parcursul celor cinci avioane care se îndreptau spre continentul sud-american şi spre destinaţia lor finală din Bolivia.

Era opt seara cînd Cavington a făcut o scurtă pauză în cercetarea omului misterios care cu o zi înainte acceptase tîrgul pentru a-l asasina pe preşedintele S.U.A. Imediat după ce a aflat de plecarea magnaţilor drogurilor, a desemnat şase analişti-cercetători, dintre cei buni şi perseverenţi ai C.C.D. din centrală, să facă tot ce pot şi aceştia şi-au demonstrat valoarea mai curînd decît s-ar fi aşteptat.

Apăsînd pe tastele computerelor ce aveau rezervările la avion, au obţinut lista de pasageri a fiecărui zbor comercial care sosise pe insula St. Barts şi pe insula vecină St. Martin, care deservea acea parte a Caraibelor ca principal centru pentru zborurile de tranzit către insule mai mici. Au cercetat listele, cu trei zile

înainte de întîlnirea magnaţilor drogurilor, atît ale avioanelor comerciale de dimineaţă cît şi ale celor de după-amiază ce plecau în acea zi.

La cererea lui Cavington, rezidentul C.I.A. de pe St. Barts şi-a întrunit agenţii să controleze agenţiile de închiriat maşini, directorii de hoteluri, moteluri şi hanuri din insulă, întocmind o listă cu oaspeţii care se cazaseră în cele trei zile. Echipa de filaj a C.C.D., care îi filase pe magnaţii drogurilor a făcut acelaşi lucru şi pe St. Barts.

În Caraibe nu era sezon turistic, aşa că sarcina lor a fost mult mai uşoară şi mult mai rapidă decît dacă ar fi fost iarnă, şi pînă la ora trei în aceeaşi zi majoritatea informaţiilor cerute au fost trimise prin fax la Langley, unde analiştii şi programatorii au început să le prelucreze, folosind toate datele din băncile ce le aveau la îndemînă – şi alte cîteva la care nu erau autorizaţi să apeleze, inclusiv pe cele ale unor state străine. Trebuiau prelucrate 1 167 de nume. Informaţii privind cărţile de credit şi permisele auto şi paşapoartele folosite la hoteluri şi la agenţiile de închiriat maşini ca mijloace de identificare au fost controlate şi comparate cu registrele federale şi municipale din ţările de unde proveneau şi ai căror cetăţeni susţineau că erau. Cinci ore mai tîrziu, analiştii de la C.C.D. au considerat că au descoperit omul pe care îl căutau sau, cel puţin, pe cel care pretindea că ar fi.

Un anume Roger Edward Carlson, folosind un paşaport canadian şi un permis auto cu o adresă din Montreal închiriase o maşină în insula St. Barts în dimineaţa zilei de 2 octombrie. Lista clienţilor de la hotelul din St. Barts mai dezvăluia că Edward Carlson se cazase la un hotel micuţ – ce da spre plaja din golful St. Jean – în dimineaţa de 1 octombrie şi a plecat devreme, în dimineaţa de 3 octombrie. O reexaminare a listelor de pasageri a arătat că el sosise în St. Martin cu „Eastern Metro Express” de la San Juan, Puerto Rico, în seara de 1 octombrie şi a plecat din St. Martin pe 3 octombrie, imediat după prînz, cu un avion, la San Juan. În aceeaşi zi a călătorit cu compania „Iberia” de la San Juan la Bogota, Columbia, continuînd drumul spre Cartagena, unde a ajuns în aceeaşi seară la orele şapte şi un sfert.

Punctul terminus, Cartagena, a fost cel care a declanşat alarma şi i-a făcut pe analişti să-şi îndrepte atenţia asupra lui Carlson. Cavington şi-a amintit că oraşul de coastă din Columbia era

menţionat ca punct de legătură în înregistrarea conversaţiei dintre bolivian şi asasin. Un telefon primit de ofiţerul de legătură al C.I.A. cu Serviciul de Securitate al Poliţiei Regale Călare din Canada – un fel de C.I.A. în Canada – a dezvăluit faptul că nu se eliberase nici un paşaport vreunui Roger E. Carlson din Montreal. Un alt control făcut în registrele oraşului a arătat că adresa din permisul de conducere al lui Carlson era corectă şi se afla în Main, districtul imigranţilor din Montreal. O oră mai tîrziu, Serviciul de Securitate din Poliţia Regală Călare a raportat că nu locuia nimeni la adresa de mai sus – cele trei apartamente de deasupra băcăniei coreene erau ocupate de emigranţi palestinieni şi erau ocupate de aceiaşi oameni de şapte ani.

Aşa cum bănuia Cavington, omul pe care îl căutau folosea un nume fals, susţinut cu documente bine contrafăcute. Dar acesta era doar un început, un fir de derulare a dezvăluirilor prin desfăşurarea unor investigaţii discrete, apelînd şi la ajutorul unor alte servicii de spionaj prietene, pentru obţinerea de informaţii privind poreclele ştiute ale unor ucigaşi profesionişti. Descrierea lui Carlson, pe care unul din oamenii lui Cavington de pe St. Barts o obţinuse de la o tînără de la agenţia de închiriat maşini, era vagă: înalt, probabil 1,80 m, în jur de 40 de ani, părul blond sau castaniu închis – avea ochelari de soare şi era drăguţ, credea ea, într-un anume fel.

Cavington s-a uitat la ceasul de pe perete. Asasinul aterizase la Cartagena cam acum o oră. Ratase şansa de a fixa la aeroport o echipă de filaj, dar un telefon dat şefului staţiei C.I.A. din Bogota l-ar putea pune la curent cu agenţii care acţionau la Cartagena.

Oraşul balnear Cartagena de Indias – pe numele său adevărat – este un muzeu tenebros, locuit, cu faţade în stil baroc, cu forturi abandonate şi metereze antice, unde străzile pavate şi întortocheate sînt atît de strîmte încît balcoanele aproape se ating, un oraş care răsună de zgomotele istoriei la fel ca toate frumuseţile antice. Cartagena îşi recapătă cel mai bine alura şi magia în lumina slabă a becurilor electrice şi a lumînărilor, în timpul „orelor de înflorire misterioasă”, aşa după cum le-a numit un poet – imediat după ce soarele s-a scufundat în Marea Caraibelor, iar vînturile puternice care odată umflau pînzele galioanelor spaniole bat peste oraş, îndepărtînd arşiţa din timpul zilei. În răcoarea serii şi în luminile slabe ale becurilor din Oraşul

Vechi, îndrăgostiţii caută colturi mai liniştite, iar artiştii şi intelectualii se adună la un pahar de băutură răcoritoare în cafenelele favorite de pe trotuare. Pe apă, barjele şi bărcile sînt amarate pentru noapte. Sînt încărcate cu banane şi lucruri din lemn şi se ridică şi coboară pe micile valuri, în timp ce marinarii, la ţărm, dau tîrcoale barurilor din Strada Semilunii, tîrguindu-se cu femeile arse de soare şi cu limbă ascuţită. Tinerii lustragii de lîngă poarta vechiului orologiu îşi strîng sculele, în timp ce bătrînii se plimbă pe străzile antice şi se odihnesc pe băncile din parcurile şi scuarurile liniştite, unde grupuri-grupuri de oameni urmăresc artiştii improvizaţi care dansează după melodii folclorice afro-columbiene, în timp ce vînzătorii din apropiere vînd sirop la gheaţă şi nimicuri din scoici de mare.

Odinioară fortăreaţă strategică şi centru al comerţului în imperiul Noii Lumi a Spaniei, bogăţia întregului continent – aur, platină, cherestea şi cafea – se scurgea din oraşul-fortăreaţă spre Spania. Port important şi centru comercial, aici înfloreşte astăzi un regat şi mai sinistru şi profitabil ca înainte. Cartagena a devenit un centru important de transbordare şi distribuire pentru tonele de cocaină prelucrată în laboratoarele din junglă şi îndreptate spre Mexic de contrabandiştii ce o trec peste graniţă în Statele Unite, pe căi din ce în ce mai inventive şi mai perfide.

Bărbatul chipeş, care sta în cafeneaua de la colţul Pieţii Bolivar, sorbindu-şi băutura, a profitat enorm din negoţul ilicit de droguri. El este Jose Fedor Ospina, adjunctul comandantului „Movimiento 19 do Abril”, o mişcare insurgentă de stînga şi o organizaţie teroristă cunoscută drept „M-19”, care a hărţuit şi terorizat guvernul columbian în ultimii 15 ani prin plasare de bombe, stoarcere de bani şi răpiri de persoane, acestea două din urmă fiind şi sursa principală de finanţare a activităţilor desfăşurate înainte de a negocia o parte a principiilor lor în schimbul unei părţi din comerţul cu droguri. Internaţională prin caracter şi scop, sprijinul acordat mişcării „M-19” venea din partea studenţilor de stînga şi a grupărilor de intelectuali atraşi de riscul ei radical-revoluţionar, ceea ce explică de ce tentaculele organizaţiei au ajuns în alte ţări sud şi centro-americane ca şi în alte capitale europene şi în Statele Unite unde, la New York, publică un ziar în limba engleză.

Ospina era în organizaţie de la începutul ei şi supravieţuise anului 1980, cînd aproape fusese distrusă de forţele armate şi de poliţie. După pregătirea din Libia şi Cuba, el revenise în ţară pentru a-şi pune în aplicare noile deprinderi prin organizarea şi participarea la evenimente atent puse în scenă cum au fost capturarea ambasadelor străine din Bogota şi cucerirea sîngeroasă din 1985 şi incendierea Palatului de Justiţie. Recenta semnare a tratatului de pace cu guvernul, care a amnistiat cîţiva lideri ai „M-19" arestaţi pentru crimele săvîrşite în trecut, slăbise organizaţia, dar Ospina îşi încercase norocul împreună cu fracţiunea care se rupsese de organizaţia principală pentru a intra în comerţul profitabil de droguri.

Motivul pentru care se află în cafenea era un telefon pe care îl primise în dimineaţa aceea de la Raphael Calderon. Ospina reuşise cu ajutorul lui Calderon să obţină o porţiune bună din negoţul cu cocaină pentru organizaţia sa. Era o alianţă naturală. Avînd deja stabilite drumuri logistice pentru mişcarea sa de gherilă peste graniţele Columbiei cu Panama, Peru, Ecuador, Venezuela şi Brazilia, „M-19" putea distruge şi, ca atare, controla mişcarea drogurilor de pe îndepărtatele cîmpii de coca şi laboratoarele de prelucrare din centrele metropolitane de distribuire din Columbia. Ospina promisese rute sigure traficanţilor; asigurîndu-le securitatea scurgerii neîntrerupte de cocaină şi, de asemenea, furnizarea cartelurilor cu oameni bine pregătiţi şi înarmaţi în competiţia lor contra guvernului. În schimb, Ospina a cerut – şi a obţinut – o parte din acţiuni, inclusiv controlul suficient de profitabil al distribuirii cocainei în cartierele Brocklyn şi Queens din New York.

Cererea pe care i-o făcuse în ziua aceea Calderon i-a creat un inconvenient, deoarece a necesitat o călătorie rapidă de la Baranquilla, un oraş industrial modern pe coasta Mării Caraibelor, la vreo 240 de km nord de Cartagena. Neputînd să-l refuze pe puternicul şi bogatul bolivian, el acceptase, fără tragere de inimă, şi fusese de acord să-i dea întregul sprijin. Nu pusese nici o întrebare referitoare la scopul întîlnirii şi Calderon nu îi dăduse nici o lămurire. Ospina s-a dus direct la apartamentul unui coleg din „M-19" din Cartagena şi a aşteptat telefonul de la Calderon, dînd instrucţiuni celui ce l-a sunat să se vadă la cafenea.

De la punctul său avantajos din parcul de peste stradă, Sincavage l-a urmărit pe omul cu eşarfă roşie decolorată prinsă în jurul gîtului, pe care Ospina îi spusese că o va purta ca semn de recunoaştere. Sincavage nu avea încredere sau respect pentru fanaticii revoluţionari, considerîndu-i instabili şi credincioşi numai propriilor lor deziluzii paranoice. Îşi petrecuse ultimele treizeci de minute observîndu-l pe Ospina şi studiind ritmul mulţimii, căutînd ceva care să fie neobişnuit.

Nu departe de locul unde sta, la umbra deasă a unui copac, un grup de studenţi s-a strîns la colţul piaţetei. Unul din ei avea o ghitară, dar nu cînta cine ştie ce, iar cîntecele lui se transformau în hohote de rîs. Un bărbat şi o femeie în vîrstă, gîrboviţi, îşi tîrşîiau picioarele spre biserica San Pedro Calver, în timp ce alte perechi, tinere şi lipsite de evlavie, se plimbau de-a lungul zidurilor oraşului luminate de becurile cu vapori de sodiu, căutîndu-şi o nişă întunecată unde să se oprească şi să se îmbrăţişeze.

O pereche de îndrăgostiţi, care stătea pe o bancă la marginea parcului şi se bucura de aerul serii şi de cîntecele vechi ale studenţilor, îi atrăsese atenţia. În timp ce îi cerceta cu o privire rece de profesionist, nu a observat nici o conversaţie în şoaptă, în care buzele se ating uşor, mîngîind vorbele, nici o strîngere de mînă sau altceva care să arate afecţiunea pe care îndrăgostiţii şi-o arată reciproc. În schimb, atenţia lor se îndrepta ca un metronom de la grupul de studenţi la cafeneaua unde Ospina îşi vedea nelinişţit de băutura sa.

Numele bărbatului era Ricardo Villegas, un agent al C.I.A. Tovarăşa sa era Ileana Posada, recrutată de C.I.A. cu doi ani în urmă. Nu ştiau nimic de Sincavage şi nu vor şti pînă a doua zi de dimineaţă, cînd Villegas a luat contact cu ofiţerul operativ al C.I.A. din Bogota, care îl dirija. Ospina era obiectivul eforturilor lor de supraveghere, şi fusese timp de trei zile, după ce îl observaseră la Baranquilla. Mai devreme, în ziua aceea, Villegas fusese luat prin surprindere cînd Ospina plecase la aeroport şi se îmbarcase pe un avion cu destinaţia Cartagena. Nedorind să se expună, Villegas a luat. un alt avion ce pleca mai tîrziu şi a telefonat, dîndu-i instrucţiuni Ilenei să înceapă filajul lui Ospina de la sosirea pe aeroport.

Sincavage şi-a permis un mic zîmbet, lipsit de umor, la descoperirea echipei de filaj şi, ieşind din umbra copacului, a

păşit pe alee şi a trecut prin faţa nefericitei perechi, în timp ce a traversat piaţeta spre cafenea.

Cu instinctele şale, care îl ţinuseră în viaţă şi în afara închisorilor timp de ani de zile, Ospina l-a recunoscut din primul moment pe Sincavage, cînd i-a intrat în cîmpul vizual. Nu-l văzuse niciodată înainte şi era sigur de asta, dar cunoscuse oameni ca el. Înfăţişarea de vînător pe care o avea l-a făcut pe Ospina să fie atent.

Fără nici o introducere, Sincavage a luat un scaun de la masa vecină. I-a atras atenţia ospătarului şi, arătînd băutura lui Ospina, i-a făcut semn că doreşte şi el acelaşi lucru.

— O cunoştinţă comună a spus că ai putea să mă ajuţi, i-a spus lui Ospina.

— Poate. De ce ai nevoie?

— Şase oameni de-ai tăi: doi să fie femei.

— Şi în ce scop?

— Nu te interesează, a zis Sincavage fără ranchiună. Trebuie să vorbească fluent englezeşte, să fi stat cîtva timp în Statele Unite şi să cunoască bine armele de asalt şi armamentul antitanc uşor.

— Cînd îi vrei?

Cînd a sosit ospătarul, cei doi au tăcut. Sincavage a reuşit să arunce o privire, ca din întîmplare, în direcţia parcului, în timp ce a luat o – înghiţitură din băutură. Ochii îndrăgostiţilor erau fixaţi pe el.

— Peste două zile. Îi vreau aduşi aici – şi a scos o bucăţică de hîrtie din buzunarul de la cămaşă pe care i-a dat-o lui Ospina – gata pentru o săptămînă de pregătire intensivă.

— Voi face ce voi putea, spuse Ospina. Nu, voi putea face rost de cei mai buni aşa de repede.

— Adu-i indiferent unde se află, replică Sincavage. Nu voi tolera incompetenţi. Omoară oameni. Voi mai avea nevoie de un avion bimotor, care să poată decola şi ateriza pe orice teren. Poţi face asta?

Ospina a dat afirmativ din cap.

— Este unul; este un „Mitsubishi”... MU-2, cred. Un avion al unui contrabandist, dotat cu un radar special, a adăugat. La circa douăzeci de kilometri în afara oraşului se află o pistă privată. Mai doriţi ceva?

— Nu. Dar să fii corect. Dacă îmi vei trimite oameni necalificaţi, nu-i vei mai vedea, dar tu, în mod sigur, mă vei reîntîlni.

A ieşit la suprafaţă vestita bărbăţie latină. Neobişnuit să fie insultat şi intimidat, faţa lui Ospina s-a înroşit la ameninţarea deloc mascată. Un muşchi al maxilarului a tresărit în timp ce corpul i s-a încordat. Apoi, cînd s-a uitat în ochii liniştiţi ai lui Sincavage, s-a relaxat şi, din nou, a perceput atavismul funest pe care instinctele sale îl prinseseră încă din momentul cînd l-a văzut traversînd piaţeta. Aceasta era un om acţionat de disciplină şi nu de sentimente, ceea ce îi permitea să omoare pe oricine fără să-şi facă probleme de conştiinţă sau remuşcări.

Sincavage a rămas tăcut, fata îi era ca o stîncă, în timpul acelui moment în care nu s-a vorbit de hotărîrea lui Ospina de a trăi şi lupta. S-a ridicat de la masă, aruncîndu-şi din nou privirea la perechea din parc.

— Ai spus că mă poţi duce la pista aceea?

Ospina a aprobat, dînd din cap.

— Vino cu mine! Maşina este undeva pe aproape. Băgînd mîna în buzunar a scos o bucată de hîrtie bine împăturită pe care i-a dat-o lui Sincavage.

— Mi s-a transmis să vă dau asta. Este celălalt număr de telefon al legăturii dumneavoastră din New York.

Villegas şi Ileana au aşteptat în acelaşi loc pînă cînd cei doi au dispărut pe alee. La zgomotul produs de motorul unei maşini, au fugit în direcţia opusă a piaţetei, unde îşi parcaseră maşina.

Sincavage s-a aşezat pe locul de lîngă şofer în maşina închiriată de Ospina, astfel încît să poată urmări strada din spatele său. Lumina farurilor care a apărut după colţul ce ieşea din piaţetă i-a provocat un zîmbet lipsit de umor.

— E ceva de rîs? l-a întrebat Ospina.

Sincavage a considerat că jocul durase destul de mult pentru a-i servi scopului său.

— Ai „coadă”! i-a spus teroristului.

— Cum vrei să o manipulez? a întrebat Ospina după ce a avut confirmarea în oglinda retrovizoare.

— Vrei să-i atragem într-o cursă şi să-i omorîm? Nu. Vrei să conduc eu?

Încetul cu încetul pe faţa lui Ospina a apărut un zîmbet.

— Nu este cazul. Vă sfătuiesc totuşi să vă puneţi centura de siguranţă.

Sincavage şi-a fixat-o pe a lui tocmai la timp, deoarece micuţul Fiat a intrat în viteză şi a început să scîrţie luînd diverse curbe în loc pe străduţele pavate care erau atît de înguste încît de-abia încăpeau. Pînă a ajunge la periferia oraşului, maşina filajului nu se mai vedea şi Sincavage a slăbit strînsoarea braţului scaunului.

11

Baza Forţelor ultrasecrete Delta, unitate antiteroristă de elită a armatei americane, era plasată pe un teren de aproape 225 de ha, foarte bine păzit, într-un colţ izolat al bazei armatei, la Fort Bragg, Carolina de Nord. În imensa construcţie modernă care domina clădirile care adăposteau detaşamentul cartierului general, centrul de operaţiuni şi magaziile de efecte se mai aflau presărate diferite terenuri de pregătire, inclusiv zone de aruncare în aer, poligoane de tragere cu pistolul şi puşca, precum şi un poligon de tragere într-o casă în care se afla macheta unui interior de avion şi numeroase camere cu pereţii mobili pentru a modifica scenariile de asalt. Acesta era cuvîntul principal de pregătire pentru unităţile cele mai specializate.

Numărul oamenilor din cadrul Forţelor Delta se ridică cu ceva peste 200, dintre care 150 sînt „trăgători" – membri ai celor trei plutoane operative. Ei sînt consideraţi cei mai de temut soldaţi din lume; un grup eclectic de oameni selecţionaţi nu numai pentru inteligenţa ridicată, pentru dexteritatea fizică şi curajul lor, pentru răbdarea şi capacitatea de a rămîne calmi într-o situaţie de stres, ci şi pentru diversele calificări pe care le aveau şi de care era nevoie pentru a se putea duce la îndeplinire misiunile unităţilor antiteroriste. Unii „soldaţi indisciplinaţi" şi-au petrecut anii în care s-au format în ţări străine şi au deprinderi de limbi străine şi cunoştinţe profunde în ceea ce priveşte oamenii şi locurile „fierbinţi" din lume. Alţii au atras atenţia oamenilor ce fac recrutările pentru Forţele Delta prin faptul că s-au distins în alte misiuni. Toţi pot lucra în grupuri mici sau independent, acţionînd pe cont propriu, în locuri periculoase, mai mult timp şi în condiţii neprielnice, fără efecte psihologice care să. ducă la pierderea deprinderilor de subordonare.

Ei sînt şi lucrători operativi clandestini şi soldaţi, cu posibilitatea de a se infiltra în rîndurile populaţiei civile străine şi să se amestece cu aceasta pentru a desfăşura misiuni de culegere de informaţii, înainte de atacul Forţelor Delta. Sînt pregătiţi în mai multe domenii, care variază de la tactici specifice unui grup de atac, tehnici de intrare prin explozii, paraşutări, HALO şi HANO (atitudine înaltă, deschidere joasă – AIDJ – şi altitudine înaltă, deschidere înaltă – AIDI), la punct fix, pînă la infiltrări în forţă prin lupta corp la corp, trageri de precizie, reaprovizionarea cu combustibil a avioanelor,

acţionarea echipamentelor grele şi conducerea unei maşini în viteză foarte mare. Viaţa lor constituie un antrenament riguros şi continuu, în vederea misiunilor ce pot avea loc oricînd; o deturnare la Roma sau depistarea unui lider terorist, căutat de mult timp, îi poate trimite în.acţiune într-un minut fără a mai avea timp de pregătire. Sînt bine cizelaţi şi pregătiţi şi se încadrează în stereotipul agentului secret hollywoodean. Dar nu sînt actori; ei sînt oameni care trăiesc pe marginea prăpastiei unde se pot afla sub foc în orice moment.

Jack Gannon îşi dedicase ultimii 14 ani de viată Forţelor Delta, în ultimii săi doi ani de serviciu activ fiind comandant adjunct, şi nu regretase nici un moment. Unitatea cu care se mîndrea, şi respectul pentru oamenii care făceau parte din ea l-au făcut să revină să lucreze ca expert în operaţiuni civile şi în culegerea de informaţii – un post special creat pentru el.

Sosise la „Fermă" la ora şase, aşa cum făcea în fiecare dimineaţă, şi tocmai îşi făcuse duşul după alergarea cursei de obstacole şi terminarea lucrului la perfecţionarea echipamentului „Nautihes" la centrul de întreţinere a pregătirii fizice de la parterul clădirii principale. Urcînd scara către sala de mese, şi-a turnat o ceaşcă de cafea şi a rămas lîngă intrare, cercetînd şirurile de mese.

Soseau soldaţii, care se scurgeau în sala de mese după ce se opreau la magaziile de efecte pentru a-şi schimba hainele civile – uniformele lor obişnuite în afara unităţii – cu o salopetă măslinie purtată la pregătirea zilnică. Tinerii – majoritatea între 25 şi 30 de ani – puteau fi luaţi, foarte uşor, drept studenţi, muncitori constructori, sau orice altă persoană din societate; tunsoarea lor normală şi modul în care se îmbrăcau cînd erau civili, nu se datorau regulamentelor mai înţelegătoare, ci făceau parte din tactica deliberată care le da voie să meargă oriunde în lume, fără a fi recunoscuţi drept ce erau.

Gannon l-a văzut pe Lou Burruss, analist în secţia de informaţii a Deltei, care stătea de unul singur, eu faţa afundată într-un ziar de limbă franceză din Fort-de-France, Martinica. Zona de responsabilitate a tînărului sergent era LANTCOM (Comandamentul Atlantic), care includea bazinul Caraibelor şi o parte din America Latină. Eforturile sale erau îndreptate spre strîngerea de informaţii din zonă şi „cernerea" acestora, pentru a găsi orice interesa Forţele Delta, incluzînd activităţile

cartelurilor de droguri, ai căror membri erau clasificaţi acum drept narcoterori şti. Burruss şi-a ridicat privirea din ziar ca să-l vadă pe Gannon trăgîndu-şi un scaun lîngă el.

— ’Mneaţa şefu spuse el, folosind salutul familiar datorat superiorilor în Forţele Delta.

— Fă-mi un serviciu, Lou, zise Gannon. Neoficial, nu este legat de Delta.

— Sigur. Spuneţi!

— A ieşit ceva din „recolta” ta obişnuită din ultimul timp?

— Căutaţi ceva anume sau numai date generale la zi?

— Ceva anume din St. Barts?

— Un loc destul de liniştit, zise Burruss. N-am nici o info’ de acolo din…, nici nu mai ştiu de cînd.

— Asta-este recentă. În ultimele trei zile.

— Mă voi uita peste cele de astă-noapte.

— Şi poate vrei să iei legătura şi cu omul tău de la C I.A. şi D.I.A.

Burruss a zîmbit, înţelegînd că Gannon ştia să-şi consulte sursele din întreaga comunitate a agenţilor de informaţii.

— Le voi da un semnal. Să văd ce au ei.

— Îţi rămîn dator.

— Vreun nume sau altă info’ pe care mi le puteţi da ca punct de plecare a „anchetei” computerului?

— Vezi dacă numele Maria Padron declanşează vreun clopoţel sau fluier.

— Nici o problemă şefu, spuse Burruss şi se reîntoarse la ziarul său, în timp ce Gannon s-a ridicat de la masă şi a ieşit din sală.

Biroul ofiţerului de C.I. se afla la acelaşi nivel şi la cîţiva metri de poartă, pe un culoar strîmt care străbătea întreaga clădire, de-a lungul etajelor. Uşa de la biroul mic şi strîmt era deschisă, dar Gannon a bătut o dată şi a intrat, găsindu-l pe Dan Pitzer la birou, afundat în hîrtii.

Pitzer era o legendă în comunitatea operaţiunilor speciale. După 30 de ani în Forţele Speciale, dintre care 12 ani în Forţele Delta, s-a retras cu gradul de sergent major. În Vietnam stătuse şapte tururi şi luase parte la toate operaţiunile importante ale Forţelor Delta încă de la început. Ca şi Gannon, revenise la lucru, ca civil, şi însărcinarea sa de ofiţer C.I. era văzută ca fundamentală pentru plasarea omului potrivii; în serviciul potrivit. Nici unul dintre tinerii soldaţi nu îndrăznea să-şi ceară

scuze imaginare pentru încălcarea regulamentelor sau a regulilor de securitate. „Nu există să-l ducă pe Pitzer”, spunea comandantul cu plăcere.

Faţa sa dură s-a încreţit de zîmbet cînd şi-a ridicat privirea de pe hîrtiile de pe birou şi l-a văzut pe Gannon stînd în picioare lîngă el. Prietenia lor dura de 20 de ani, din vremea cînd amîndoi sosiseră în Grupul de Operaţiuni Speciale în Vietnam şi săriseră „pîrleazul” împreună după misiunile de cercetare.

— Salut amice! Ia loc, zise Pitzer cu vocea sa nazală, specifică locuitorilor de munte din Virginia de Vest, lăsîndu-şi deoparte lucrările de birou. Cu ce te pot ajuta?

Gannon s-a aşezat pe scaunul de lîngă biroul medalie, standard, şi a scos din plic fotografia de 8/10 pe care o adusese cu el.

— Pune-ţi la treabă memoria aia epică a ta! zise Gannon dîndu-i fotografia.

— O operaţiune combinată, Marină şi Forţele Speciale, exclamă după o privire Pitzer. Ştiu pe cîţiva dintre flăcăii ăştia din Forţele Speciale. Majoritatea au fost omorîţi.

— Mă interesează ăştia trei, a menţionat Gannon, arătîndu-i pe cei trei bărbaţi ce mai trebuiau identificaţi.

Pitzer a studiat fotografia timp de cîteva clipe.

— Da, sigur, a zis, arătînd către fiecare în timp ce vorbea. Asta este Watson „Veveriţa”. Obişnuia să-şi urce oamenii din grupă în copaci atunci cînd armata nord-vietnameză era pe urmele sale. A dat ortul popii într-un accident de elicopter la Phu Bai în ‘72 sau ‘73. Iar ăsta este Pete Michaels, sărmanul. Cu o săptămînă înainte de a pleca acasă, o schijă de obuz i-a distrus al dracului coloana. vertebrală; asta l-a pus pentru toată viaţa într-un scaun pe rotile. E pe undeva pe aici, în Fayatevill sau în zona Raleigh-Durham; am uitat. Îl mai văd din cînd în cînd, cu prilejul meselor de la clubul subofiţerilor.

În timp ce privea la cel de-al treilea bărbat, pe faţa lui Pitzer a apărut un zîmbet.

— Iar ăsta este vechiul meu prieten. Mîncătorul de salam Johnny Jokabetti. Îi spuneam „J.J.”. Al dracului de bun cercetaş! Am făcut cîteva misiuni împreună la Kontum, Comandamentul Central de Control.

Atenţia lui Gannon se concentra asupra lui Jocabetti. Nouă din cei zece bărbaţi din fotografic se ştia acum că erau morţi, iar din

cei trei identificaţi ca fiind încă în viaţă Jocabetti era cel pe care, probabil, să-l fi văzut Maria la St. Barts.

— Ştii unde îl pot găsi pe Jocabetti?

— Probabil undeva într-o cameră unde se consumă droguri.

— Ce vrei să spui?

— În ultimii 15 ani a tot intrat şi a ieşit din clinici psihiatrice. Un timp am păstrat legătura unul cu altul, a adăugat Pitzer, dar acum vreo zece ani s-a dat la fund şi, cu excepţia unei felicitări de Crăciun primită în fiecare an, nu am mai auzit de el nimic.

— Ce i s-a întîmplat?

Pitzer a dat din umeri.

— Cine ştie? A văzut prea multe, a făcut prea multe. Îţi aminteşti de spitalul marinei de pe Treasure Island din San Francisco? Acolo există un centru de testare pentru personalul din G.O.S. care trecuse prin mai multe tururi de luptă.

Gannon a făcut semn că-şi aminteşte.

— Eram trimişi acolo, după un timp de la întoarcerea în ţară, pentru controale fizice şi depistarea unor semne de malarie sau alţi viruşi rari de care ne-am fi putut molipsi.

Pitzer a rîs pe înfundate.

— Asta voiau ei să credem noi! îţi aduci aminte că automatele de ţigări şi de sifon nu funcţionau, ci numai ne înghiţeau banii? Şi de surorile morocănoase şi de mesele reci?

— Îhî!

— Ei bine, aşa aranjaseră ei. Oricine se enerva, lovea automatele sau şterpelea mîncarea în semn de protest, se plîngea doctorilor sau surorilor termina prin a sta mai mult timp decît cei care se făceau că nu observă neregulile. Era un mod al lor de a afla cine avea nevoie de puţin ajutor înainte de a i se da drumul în societate. Oricum, Jocabetti a înnebunit. A lovit automatele, a aruncat un doctor pe fereastră, şi alte asemenea acte. A stat cam şase luni acolo înainte de a-i da drumul. L-au scos la pensie pe cale medicală… secţiunea opt.

— Cînd ai auzit de el ultima oară?

— Felicitarea de Crăciun de anul trecut.

— Vreo adresă?

— Nu. Ştampila poştală era de undeva din Pennsylvania. Dar îţi garantez că cei de la boli psihice îl au în evidenţa lor.

— Nu cumva ai legături cu ei? Gannon ştia răspunsul dinainte, Pitzer era cunoscut în reţeaua sa; i se telegrafia din fiecare

ungher şi cotlon de către vechii camarazi, care erau acum în viaţa civilă.

— Ba da! Tom Jeffries, fost membru al F.S. Am făcut cursul de pregătire cu el. Are un serviciu uşor şi bine plătit la ei, în districtul Columbia. Spune-i că-l rog să telefoneze.

— Mulţumesc Dan, a spus Gannon şi a pus fotografia în plic ridicîndu-se să plece.

— Te deranjează să-mi spui ce urmăreşti?

— Nu sînt sigur, a răspuns Gannon, dar îţi voi spune cînd voi afla.

O bună parte din nivelul inferior al clădirii principale de la „Fermă” este ocupată de o zonă în cadrul unei zone: Secţia de Operaţiuni şi Informaţii situată în Secţia de Informaţii Secrete Compartimentate (S.I.S.C.). Complet îngrădită şi fortificată, contra oricărei penetrări radio, vizuale sau electronice – nici chiar emisiunile electronice cele mai slabe să nu poată scăpa – S.I.S.C. este sectorul comun al ofiţerului de informaţii, al ofiţerului de operaţiuni şi al cadrelor lor. Este locul unde se păstrează documentele cele mai valoroase ale Forţei Delta – dosarele secrete, informaţiile şi planurile cu cheltuieli neprevăzute – şi unde se planifică, se controlează şi conduc operaţiunile printr-o reţea de comunicaţii prin satelit care este telecomandată de la Centrul de Operaţiuni Tactice; astfel comandantul Forţelor Delta este ţinut în legătură cu trupele sale oriunde s-ar afla în lume.

Intrarea în S.I.S.C. se face prin introducerea unei cartele magnetice într-un orificiu din încuietoarea cu cifru şi prin tastarea numerelor de cod. Apoi, un computer central „citeşte” cartela individului, verificînd dacă are acces la uşa aceea şi o înregistrează, asigurînd astfel o evidenţă a celor ce au intrat şi au ieşit, pe ce uşă şi la ce oră au făcut aceasta.

În interiorul S.I.S.C., coridoarele se ramifică în diferite direcţii. De-a lungul coridoarelor se află birouri pentru ofiţerii de operaţiuni şi de informaţii şi pentru adjuncţii lor, încăperi obişnuite, mai mari, în care sergenţii pentru operaţiuni şi pentru informaţii, funcţionarii şi, „albinele lucrătoare” planifică exerciţiile de pregătire, avioanele necesare pentru salturi de pregătire şi conduc orice alte treburi de aranjare a verificărilor de securitate şi de prelucrare a hîrtiilor de birou.

Biroul lui Lou Burruss era la jumătatea coridorului, străjuit de o parte şi de alta de birourile analiştilor de informaţii, a căror responsabilitate se întindea pe întregul glob: „Eurocom” acoperea Comandamentul S.U.A. din Europa; „Southcom”, Comandamentul de Sud al S.U.A., care răspunde de America Centrală şi de Sud; „Pacom”, Comandamentul Pacificului. care acoperea Asia de Est şi insulele din Pacific; „Centcom”, Comandamentul Central. care acoperea Orientul Apropiat şi Asia de Sud-Vest, şi „Forscom”, Comandamentul Forţelor, care răspundea de forţele S.U.A. din interiorul Statelor Unite. Rafturile cu tipărituri ale computerelor, ziarele străine şi periodicele ce pot fi găsite îngrămădite în orice colţ liber din birouri atestă maldărele de materiale examinate în fiecare zi.

Burruss era aplecat asupra, computerului în biroul „Lantcom”, mulţumind Domnului pentru pauza pe care o făcea în rutina zilnică de confruntare, analizare şi îndosariere a informaţiilor culese în ziua precedentă. Se uita atent la videomonitor, în timp ce rula un document de şapte pagini în care căuta, în textul rezumatului săptămânal de informaţii al D.I.A. pentru bazinul Caraibelor, vreo întîmplare ce avusese loc în St. Barts sau era legat de Maria Padron.

De jur-împrejurul său se aflau hărţi regionale ale „Lantcom”, cu învelişul de acetat, care descriau zonele „fierbinţi”; ele acopereau pereţii biroului, alături de fotografii din satelit ale instalaţiilor militare, ale aeroporturilor civile şi ale altor locuri strategice care solicitau atenţia Forţelor Delta în cazul unei operaţiuni în zonă. Prinsă de o tăblie, deasupra mesei sale, se afla o selecţie din desenele animate „Hagar cel Groaznic” şi „Regatul Id”, alături de amintiri ale contribuţiilor sale la operaţiuni trecute, aduse de membrii forţelor de asalt drept mulţumire pentru excelenta sa muncă. Exponatul cel mai căutat erau bikinii unei turiste daneze pe care un soldat îndrăgostit o întîlnise într-o misiune clandestină de cercetare în Grenada înaintea invaziei şi un poster cu reguli şi regulamente în spaniolă, sustras din biroul gardianului din închisoarea din Panama, pe care Forţele Delta o luaseră cu asalt, pentru a elibera un agent C.I.A., chiar înainte de a se declanşa invazia.

Burruss îşi petrecuse ultimele trei ore apelînd la toate băncile de date la care Delta avea acces: C.I.A., F.B.I., Agenţia de Securitate Naţională (A.S.N.), Agenţia de luptă contra Drogurilor

(A.L.D.), Departamentul de Stat, Statul Major Mixt, Comandamentul Sudic al S.U.A. şi, în cele din urmă, Agenţia de Informaţii a Armatei (A.I.A.) Toate îi transmiseseră ceea ce aveau, dar lui nu-i apăruse nimic de interes. Uitîndu-se la numerele de telefon de pe o cartelă lipită de biroul de lîngă telefonul său s-a hotărît asupra unei abordări mai directe şi a format numărul de telefon al legăturii de la masa din Caraibe a C.I.A.

Într-o profesie în care cunoştinţele constituie puterea şi, de aceea, sînt apărate, agenţiile de culegere de informaţii sînt hotărîte să păstreze cu grijă informaţiile culese cu trudă şi să nu le împărtăşească şi altora. Dar Burruss, ca toţi analiştii din Forţele Delta, se mîndrea cu faptul că ştia tot ceea ce era necesar despre regiunea sa şi mergea pînă acolo încît să se asigure că nimic nu trecea pe lîngă el. Cultivarea de analişti în alte agenţii era de cea mai mare importanţă în realizarea acestui lucru şi tocmai în această zonă Forţele Delta aveau un avantaj net, faţă de contrapartenerii lor din restul comunităţii de culegători de informaţii.

Relaţiile Forţelor Delta cu alţi analişti se realizau nu numai prin seminarii periodice ci şi, spre deosebire de multe agenţii, în timpul situaţiilor de criză, în momentul în care persoana căreia i se cerea ajutor îşi putea da mai exact seama că informaţia sa ar putea avea o legătură directă cu securitatea naţională sau ar putea fi folosită într-un efort de a salva vieţi, asigurîndu-se în felul acesta o motivaţie a analistului-informator pentru o muncă de calitate. În consecinţă, cererile Forţelor Delta erau tratate ca o excepţie de la regula nescrisă: „să le dăm cît mai puţin posibil”.

Celor care au fost de cel mai mare ajutor li se face o invitaţie la „Fermă”; este un privilegiu rar şi foarte mult dorit, care se acordă la foarte puţini, în afară de comitetele de supraveghere ale Congresului şi ofiţerilor superiori, care trebuie să cunoască posibilităţile şi metodele de acţiune ale Forţelor Delta. Vizitatorii speciali, aşa cum sînt numiţi analiştii din afară, sînt întîmpinaţi cu un spectacol bine pus la punct, selectat din sacul cu scamatorii al Forţelor Delta. Ca final grandios li se permite să stea în avionul-machetă, atacat cu gloanţe adevărate, care pătrund în ţintele fixate lîngă vizitatorii neavizaţi – o experienţă de neuitat care va constitui principalul subiect de conversaţie

atît la locul de muncă cît şi acasă timp de săptămîni în şir. La reîntoarcerea în cadrul agenţiilor lor, toţi devin simpatizanţi pe viaţă, satisfăcînd toate cererile viitoare ale Forţelor Delta cu o promtitudine şi o ingeniozitate necunoscute înainte de această vizită.

Legătura lui Burruss de la masa C.I.A. din Caraibe i-a oferit toate datele pe care le-a avut, cerîndu-şi scuze că nu deţine mai multe şi promiţîndu-i să-l caute dacă apare ceva nou. Omul fusese invitat la „Fermă" luna trecută şi memoria îi era încă proaspătă, în timp ce aici trudea într-un serviciu de obicei anost.

Un al doilea telefon la C.I.A. nu a adus nimic şi, tocmai cînd Burruss termina conversaţia telefonică, Gannon a bătut la uşă şi a intrat în birou.

— A apărut ceva?

— Sigur că da, şefu' îi răspunse Burruss. Într-un raport al poliţiei din St. Barts apare o anume Maria Padron, găsită moartă pe un iaht... ucisă. Înspre zorii zilei de 3 octombrie. Nici o arestare. Suspectul este un fost membru al echipajului.

— Asta-i o fundătură. Nimic altceva?

— Încă un lucru, a zis Burruss, care poate fi foarte important, avînd în vedere că pe acea insulă-paradis nu se întîmplă niciodată nimic. Cinci magnaţi ai cocainei au ţinut un fel de întîlnire secretă la nivel înalt în noaptea de 2 octombrie. Au plecat a doua zi.

— Vreun amănunt?

— Sursa mea de la masa C.I.A. din Caraibe spune că există o înregistrare printr-un dispozitiv cu laser, dar că nu are acces la ea. Centrul lor de Luptă contra Drogurilor a compartimentat ancheta şi a clasificat-o „strict secret de importanţă deosebită".

— Ştii pe cineva de la C.L.D.?

— L-am şi încercat. E prea nou în serviciu, face numai ceea ce i se spune. S-a enervat şi a ţipat cînd l-am presat, a adăugat Burruss. Vrei să continui sau să urmăresc ancheta asasinatului pe care o face poliţia locală şi pe cea cu privire la magnaţii drogurilor?

— Da, dacă vrei.

— Crezi că cele două evenimente sînt legate?

— Nu ştiu. Dar întotdeauna cînd în trecut am luat ceva drept coincidenţă s-a dovedit a nu fi aşa, spuse Gannon. Aş vrea să mai adaugi un nume pe lista căutărilor tale: John Jocabetti.

Încearcă prin legăturile tale de la F.B.I. şi Agenţia de Aplicare a Legii în domeniul Drogurilor (A.A.D.). Vezi ce au despre el: în special orice legătură cu afacerile de droguri,indiferent cît de îndepărtate sînt ele.

— Şefu', cine a fost Maria Padron?

— O prietenă... era o prietenă foarte specială.

— Regret, a zis Burruss. Mă voi ocupa; indiferent ce îmi va apărea, îţi voi transmite.

— Apreciez ajutorul tău, Lou, spuse Gannon, bătîndu-l uşor pe umăr şi ieşind.

Întorcîndu-se în birou, Gannon a dat un telefon la sediul Administraţiei Veteranilor din Washington. Prietenul lui Pitzer a fost prompt, localizîndu-l pe Jocabetti în mai puţin de o oră: la zece şi un sfert, în dimineaţa aceea, John Francis Jocabetti, bolnav neuropsihic, a fost încuiat într-un salon de la spitalul din Coatesville, Pennsylvania. Tocmai se reinternase, cu o noapte înainte, după ce dispăruse din curtea spitalului acum două luni.

Un prieten din secţia de operaţiuni din Forţele Delta a găsit un avion militar programat sa plece de la baza „Pope" a forţelor aeriene în zorii celei de a doua zi, către baza „Dover" a forţelor aeriene din Delaware, care se afla la 8 ore de mers cu maşina pînă la spital. Aceasta a aranjat ca Gannon să zboare cu avionul acela.

12

Niturile învelişului metalic al celor două motoare turbopropulsoare gemeau şi scîrţîiau în timp ce palele de vînt le izbeau pe tot parcursul coborîrii de la 5 000 de metri. La mai puţin de o milă, topografia se redusese la o pătrime din fosta înălţime, în timp ce Sincavage regla butoanele de control, menţinînd micul avion pe direcţie, pe cînd traversa ultimele coline de la poalele Anzilor din colţul central-nordic al Peruului.

După ce a urmat linia de coastă la sud de Cartagena, Sincavage s-a oprit la Quito, Ecuador, pentru a se alimenta cu combustibil înainte de a traversa crestele lanţului de munţi magnifici. Era un zbor greu, care cerea atenţie permanentă, întrucît trecea printre defileurile dintre munţii care se înălţau la peste 10 000 de metri şi printre colţurile de stîncă abrupte care străpungeau norii Cumulus ce ascundeau mase schimbătoare de aer ce se ridicau la mii de metri şi mai sus.

Ochii lui căutau o fîşie de pămînt pentru aterizare, care nu apărea pe nici o hartă aeronautică. Dedesubt, atît cît se putea vedea cu ochiul liber, natura domina. O privelişte ameninţătoare: pădure tropicală, străbătută numai de pîraie ce cădeau în cascade, formînd afluenţi laţi, care curgeau repede prin sălbăticia nelocuită pe sute de kilometri, pentru ca în cele din urmă să umfle apele măreţului Amazon în drumul său de peste 6 500 de km prin Peru şi Brazilia spre Oceanul Atlantic.

Din depărtare, spre sud, se apropia un zid negru de ploaie, ameninţător, şi-a dat seama Sincavage, pe care în curînd va trebui să-l înfrunte, dacă nu va găsi repede acea fîşie de pămînt. Apoi a văzut apărînd ca din poveşti, ca din neant, un luminiş îngust, tăiat pe fundul unei văi invadate de pădurea tropicală ce aproape o înăbuşise.

Cu un ochi la furtuna ce se apropia şi cu celălalt la comenzi, Sincavage a făcut un viraj rapid contra cursului vîntului, pentru a pune avionul pe cursul de coborîre. Pista de iarbă cobora zece grade spre nord şi Sincavage i-a apreciat lungimea la nu mai mult de 1 000 de metri. Coborîrea era străjuită de stînci de calcar, iar în faţă era o cărare abruptă ce ducea către un defileu al unui rîu primejdios, amintindu-i că terenul accidentat din zonă putea să se transforme într-o tragedie pentru piloţii neatenţi.

Sincavage s-a uitat prin hublou; rîpele şi crestele ce se aflau mai jos erau periculoase, iar umbrele erau negre şi adînci. Zbura

pe „cotitura mortului”, fără a face nici o greşeală. Peste cîteva secunde se afla dincolo de punctul de unde nu mai era posibilă nici o întoarcere, angajat în aterizare. Pămîntul parcă fugea; simţind forţa vîntului, a aplecat o aripă şi a reuşit să o ţină aşa ca pavăză în faţa rafalelor puternice, atunci cînd a aşezat avionul în linie dreaptă pe cîmpul de aterizare. Luptîndu-se cu avionul, s-a luptat şi cu vîntul, ceea ce însemna să menţină avionul drept; reuşi să se oprească la numai cîţiva metri de abisul verde de la capătul pistei.

Ambele părţi ale pistei erau închise de jungla deasă, iar carlinga pilotului s-a umezit şi a devenit imediat sufocantă; aerul era aşa de compact încît tindea să devină ploaie. La început, Sincavage nu i-a văzut pe oamenii înarmaţi pînă în dinţi care au apărut din pădure – tineri, unii încă adolescenţi, cu feţe grave şi întunecate şi ochi suspicioşi. Aveau tot felul de arme, de la AK-47 la puşti automate belgiene F.A.L. şi M-16 americane şi, după cum le ţineau, ştiau să le folosească. Făceau parte din forţele de gherilă, iar marea majoritate erau ţărani din văile munţilor. Unii aveau pieptul descoperit, alţii purtau tricouri, dar toţi erau dotaţi cu pantaloni şi pălării uzate, în tot felul de culori, pentru camuflaj.

Privirea atentă a lui Sincavage s-a oprit asupra unui bărbat bondoc, bine făcut, blond, în mod evident nu latin. Cu un gest, acesta le-a comandat oamenilor din forţa de gherilă să lase armele în jos, în timp ce s-a îndreptat spre avion.

— Ori eşti omul pe care Rafael Calderon mi-a spus să-l aştept, ori eşti un om mort. Cuvintele erau pronunţate cu un accent australian, în timp ce pe faţă i-a apărut un zîmbet mai mult prefăcut decît sincer.

— Carlson! a zis Sincavage.

— Ce poate spune un nume? a răspuns omul. De fapt, numerele de identificare ale avionului mi-au spus ce trebuia să ştiu. Eu sînt Anderson, a adăugat, fără a arăta că vrea să dea mîna.

Sincavage şi-a luat sacoşa de nailon din compartimentul din spate şi şi-a asigurat avionul.

— Ştii, presupun, de ce sînt aici?

Anderson a dat din cap.

— Mi s-a spus să te ajut cum pot.

— Aştept ca mîine să sosească şase oameni, zise Sincavage.

— Aşa mi s-a dat de înţeles. Pot să te întreb care este scopul şederii tale în ascunzătoarea noastră?

— Poţi, e tot ce a răspuns Sincavage.

Un alt zîmbet făţarnic, lipsit de umor, şi Anderson a făcut din nou un gest cu mîna către o spărtură de-abia vizibilă în marginea pădurii, dintr-o parte a cîmpului de aterizare.

— Urmaţi-mă, domnule Carlson!

Spărtura în zidul verde nu era altceva decît o potecă tăiată în junglă. Doi tineri din forţele de gherilă, avînd cuţite, deschideau drum tăind din cînd în cînd plantele agăţătoare sau călcînd în picioare stufărişurile care ameninţau să recucerească în orice clipă poteca greu realizată. În cîteva minute, cămaşa de doc a lui Sincavage era udă de transpiraţie. Luînd o batistă, din buzunarul blugilor, a răsucit-o strîns şi a înfăşurat-o în jurul frunţii, simţindu-se din ce în ce mai bine în mediul dur, atmosfera aducîndu-i în minte anii săi din Vietnam.

Rafalele care ameninţau să-l prindă în timp ce se apropia de cîmpul de aterizare treceau acum pe deasupra capului; se dezlănţuise o ploaie ameninţătoare care, în ciuda intensităţii sale, de-abia pătrundea prin bolta densă, de frunze. Apa se scurgea de pe plantele cu frunze late, agăţătoare, şi picura de pe ferigi şi orhidee pe gîtul şi spatele oamenilor transpiraţi. Răpăiala a încetat tot atît de repede cum începuse şi o ceaţă rece plutea ca un văl umed pe deasupra potecii. Un stol de papagali verzi scoteau ţipete ascuţite şi alergau de colo-colo printre frunzele luxuriante, fiind acompaniaţi de urletele unui grup de maimuţe ce se aruncau nevăzute printre ramurile de sus ale copacilor. În timp ce oamenii se afundau şi mai mult în junglă, nenumărate alte zgomote, însoţite de scurte sclipiri de mişcare, trădau o mulţime de alte creaturi în umbrele adînci ale copacilor de bambus şi ale vegetaţiei de nepătruns.

Merseseră mai bine de doi kilometri, cînd pădurea s-a deschis într-o tabără întinsă, bine mascată sub coronamentul vegetaţiei de deasupra. Sincavage şi-a dat seama imediat de ce nu se vedea nimic din aer. Se curăţase vegetaţia pe o rază de 30–40 de metri, pentru a adăposti construcţiile împrăştiate peste tot; cînd au ajuns în centrul taberei, locul a căpătat o culoare supranaturală, de un verde-pal, culoare ce era dată de razele soarelui care pătrundeau printre vîrfurile pomilor. Sincavage a văzut două dormitoare deschise pe ambele părţi, acoperite cu

trestie, în care erau suficiente paturi de cazarmă şi hamace pentru a cartirui o sută de oameni, un loc pentru sala de mese şi unul pentru bucătărie, cu spălător de vase, cuptor cu microunde şi frigider, toate acţionate de generatoarele taberei; judecînd după masa ce se pregătea în bucătăria deschisă, la cerere se servea o porţie de carne. După ce i s-a arătat că existau băi cu duşuri şi W.C.-uri cu apă, Anderson a deschis uşa unei barăci acoperite cu capace de cutii de conserve, dezvăluind privirilor o cameră obişnuită cu o vastă bibliotecă de reviste pornografice, un televizor cu ecran mare şi un videocasetofon. Nu îţi trebuia cine ştie ce imaginaţie pentru a ghici subiectul casetelor video din rafturile de lîngă acesta.

— Tot confortul, ca acasă! a remarcat Sincavage. impresionat de interiorul luxos, după standardele taberei din junglă.

— Un mic paradis acolo unde te aştepţi mai puţin, a completat Anderson, făcînd semn luptătorilor din gherilă să plece. Au dispărut tot aşa de repede cum apăruseră.

Sincavage l-a urmat pe australian în partea principală a taberei pe o potecă scurtă, acolo unde, sub copacii înalţi, se întindea o a doua zonă. Era mai mare decît prima şi avea mai multe clădiri, unele adăposturi deschise, acoperite cu stufăriş, altele, barăci împrejmuite, acoperite cu capace de cutii de conserve, cam 20 în total O scurtă privire de jur-împrejur i-a dezvăluit scopul lor.

Sute de containere cu substanţe chimice şi butoaie de plastic erau stivuite pe nişte pari, sub prelate legate cu sfoară de ramurile copacilor. Interiorul unei clădiri lungi, cu acoperiş de tablă, era strălucitor luminat de lămpi de încălzit suspendate de tavan; căldura intensă pe care o generau era îndreptată spre o pătură albă ca zăpada de cocaină filtrată – peste 300 de kg – care era uscată înainte de a fi împachetată.

Podeaua unei alte clădiri, şi mai mare ca prima – tot o baracă de uscare – era acoperită cu un strat gros de frunze de coca pe care un muncitor le grebla încolo şi încoace, aflîndu-se în procesul iniţial de uscare înainte să fi fost transformate în pastă. În apropiere, un alt om izbea cu putere într-un butoi mare. cu frunze de coca, care erau introduse într-o soluţie slabă de acid sulfuric – un proces repetat de mai multe ori pe zi, timp de 4–5 zile, pentru a extrage cocaina din ele. Lichidul rezultat se amesteca apoi cu var, benzină, amoniac şi alte substanţe chimice, pentru a obţine baza cocainei.

Un soldat plictisit ducea cîţiva asini spre tabără pe o potecă ce venea din celălalt capăt al acesteia. Animalele erau încărcate cu saci cu frunze de coca de 10 kg fiecare. După ce îi descărca şi se odihnea pe timp de noapte, omul repeta călătoria extenuantă de patru zile a 18 ore pe zi, peste trei lanţuri de munţi, reîntorcîndu-se la cîmpiile de coca pînă ce acestea dădeau o nouă recoltă şi urma să facă acelaşi drum înapoi.

Sincavage a fost impresionat de dimensiunea şi ingeniozitatea operaţiunii, capabilă să producă trei tone de cocaină pe săptămînă, după cele spuse de Anderson. Localizarea sa îndepărtată se datora faptului că laboratoarele din junglă, din valea superioară a Huallaga, fuseseră descoperite şi distruse de oamenii Agenţiei de Luptă contra Drogurilor (A.L.D.) şi de forţele armate peruviene. Aici, în adîncul sihăstriei acesteia de partea estică a Anzilor, departe de bazele guvernamentale, se aflau în siguranţă în fortăreţele muntoase ale grupurilor de terorişti de stînga cunoscuţi sub denumirea de *Sendero Luminoso* (Cărarea Luminoasă) – zonă în care agenţii A.L.D. şi soldaţii peruvieni ezitau să se aventureze de frică să nu fie depăşiţi ca număr şi ca dotare de forţele de gherilă şi să nu fie supuşi atacurilor prin surprindere şi ambuscadelor care, din punct de vedere istoric, s-au dovedit rezistente la tacticile militare convenţionale.

Gherilele revoluţionare brutale şi periculoase ale *Sendero Luminoso* erau alcătuite din anarhişti care niciodată nu au catadicsit să explice pentru ce luptă. Ei erau cunoscuţi pentru politica lor de anihilare selectivă – asasinarea unor politicieni locali, a unor ţărani care se opuneau şi a unor muncitori străini – sau pentru politica de înfometare a unor sate întregi pentru că nu au intrat în rîndurile lor – o politică care lăsase o pătrime din oraşele şi satele Peruului fără nici un stăpîn. După alianţa de convenienţă cu magnaţii cocainei, manifestul lor politic nedeclarat a devenit un punct discutabil; liderii au conchis că atunci cînd te ocupi cu droguri te îmbogăţeşti, iar ideologia a fost considerată o problemă academică.

Sincavage a estimat că în tabără se aflau cam cincizeci de oameni; restul locuitorilor, aproximativ şaizeci, erau ţărani implicaţi în producerea cocainei. Jumătate din numărul membrilor forţelor de gherilă erau tineri recruţi, care urmau un curs de zece săptămîni, sub tutela lui Anderson şi a statului său major, format din doi oameni, ceilalţi fiind cadre – permanente,

formate din luptători cu experienţă în luptele din junglă şi care serveau pentru securitatea taberei.

— Totuşi, spuse Anderson repede, oamenii se ascund prea mult. Mestecînd afurisitele alea de frunze înainte erau satisfăcuţi, dar acum nu. De obicei îşi fac o injecţie sau fumează din produsul prelucrat. I-am ameninţat că pe cei care îi prind îi împuşc; asta îi îndeamnă să facă o pauză.

Mergînd în faţă pe poteca care se împărţea în mai multe cărări, începînd din zona taberei de prelucrare a cocainei, Anderson a sporovăit despre meritele programului său de pregătire şi calitatea recruţilor.

— Nu prea buni, majoritatea speriaţi, flăcăi cărora le este dor de casă, dar care au fost forţaţi să intre ca voluntari. La sfîrşitul perioadei de pregătire în tabără sînt o adevărată copie a unui luptător.

S-au oprit la un grup de mai multe cabane din bambus, acoperite cu stufăriş. În spatele cabanelor se afla o pista cu obstacole, iar în depărtare un luminiş, pavat cu piatră rotundă, estimat de Sincavage a fi de mărimea unui teren de fotbal.

— Sper că apreciezi solitudinea, zise Anderson, arătînd spre cabane. Te vor adăposti pe tine şi pe cei care îi aştepţi. Mi s-a spus că ai nevoie de nişte arme speciale.

— Grenade de fragmentaţie, A.U.A., spuse Sincavage, folosind acronimul pentru armele uşoare antitanc (A.U.A.) de tip bazooka şi miniautomate „Uzi”.

— Nici o problemă, exceptînd automatele „Uzi”, zise Anderson. Eu personal am un MAC-10, uşor de manevrat, dacă asta îţi este frămîntarea.

— Minunat, minunat, zise Sincavage. Voi avea nevoie de nişte ţinte improvizate într-o zonă deschisă.

— Ce să reprezinte ţintele?

— O limuzină, două autodubiţe şi trei maşini într-o coloană oficială.

— Şi complotul se îngroaşă, a adăugat Anderson, clipind din ochi, zîmbind din nou fără umor. Apoi a arătat cu degetul spre luminişul de dincolo de pista de obstacole. Îl folosesc ca poligon de trageri şi de explozivi; este al tău pe timpul cît stai aici. Altceva?

— Cea mai bună armă de franctiror pe care o ai.

— Ar fi un „Remington” 40X8; un „Magnum” de 7 mm, cu încărcător de 50 de cm. Are două încărcătoare de tip „Kevlar”. Încărcătorul a fost readaptat pentru muniţie specială pe care cred că o s-o găseşti interesantă.

— Şi luneta? a întrebat Sincavage.

— ”Leopold”, putere 3,50/10. Are un obiectiv reglabil de 5 cm pentru a fi adaptat la diverse condiţii de lumină.

— Perfect, zise Sincavage.

Anderson s-a uitat le ceas şi s-a întors să plece.

— După ce te vei instala, te voi pune în legătură cu Calderon. Era nerăbdător să stea de vorbă cu tine. Sala de comunicaţii o vei găsi după salonul pornografic.

După ce şi-a pus accesoriile în coliba de la marginea cărării, făcînd un raid rapid al zonei învecinate, Sincavage a găsit coliba pentru comunicaţii, unde îl aştepta Anderson.

Pe o masă de lemn neşlefuit, în mijlocul colibei din bambus cu acoperiş de stuf se afla un radio, pentru satelit. cu un sistem digital de protecţie a vocii.

— Un obiect de artă, s-a lăudat Anderson.

Radioul modern cu protecţie a vocii nu constituia o surpriză pentru Sincavage. În scurta lui plimbare prin zona colibelor observase o farfurie-satelit, cu un diametru de un metru, ascunsă la marginea luminişului, lîngă pista cu obstacole.

Legătura s-a făcut în cîteva secunde, şi vocea lui Calderon s-a auzit foarte tare şi clar, transmisă printr-un satelit comercial de comunicaţii de la ferma din Bolivia spre îndepărtata tabără din junglă.

— Sursa noastră din interior ne-a informat că Serviciul Secret ştie de aranjamentele noastre, i-a zis lui Sincavage.

— Ce ştie?

— Că am angajat un ucigaş plătit.

— Îmi ştiu numele?

— Presupun că da! a spus Calderon. Cred că au ţinut sub observaţie electronică vila din St. Barts.

Sincavage a zîmbit în sinea sa: „Idiotule, bineînţeles că asta s-a făcut”, dar nu a zis nimic în acest sens.

— Există vreo diferenţă? În plus, ăsta era şi scopul, nu-i aşa? Să afle toată lumea cine este răspunzător.

— Da, dar numai după acţiune, zise Calderon. Dar să fiu mai exact: dacă ştiu de noi, ştiu şi de tine, de locul şi ora cînd va avea loc atentatul.

— Acestea sînt problemele mele, a replicat Sincavage.

— Fie cum spui tu! Te voi ţine la curent cu evoluţia evenimentelor prin legăturile pe care ţi le-am dat. Noroc! i-a urat Calderon, nu prea convingător, apoi Sincavage a auzit întrerupătorul micului aparat.

Anderson a ascultat conversaţia lui Sincavage. dar a fost intrigat. Trecuse un an de cînd părăsise baza de pregătire şi tabăra de prelucrare a cocainei pe care o înfiinţase pentru Calderon în Columbia, trecînd peste graniţă, în Peru, cu o clipă înainte de venirea trupelor guvernamentale şi de distrugerea acesteia la cîteva ore după aceea. Trecuse destul timp de cînd avusese o discuţie cu cineva, îşi imagina el, cu un trecut asemănător cu al său.

— Vrei să bei ceva cu mine? l-a întrebat pe Sincavage în timp ce au ieşit din coliba de comunicaţii în aerul răcoros al serii.

Sincavage a refuzat invitaţia.

— A fost o zi lungă. Poate mîine.

Mergînd spre coliba sa de la capătul taberei, gîndurile lui Sincavage se îndreptau către mesajul lui Calderon. Se aşteptase ca magnaţii drogurilor să fie sub filaj, ca în rîndurile lor să fi fost infiltraţi agenţi şi informatori, în special după înfiinţarea Centrului de Luptă contra Drogurilor din cadrul C.I.A. Avînd de partea sa experienţa şi cunoştinţele necesare de penetrare a organizaţiilor, ecuaţia se modificase radical, şi nu fusese deziluzionat că misiunea se lovea de unele obstacole. Din contră, se bazase pe faptul că se va întîmplă aşa, plănuind ca acest lucru să-l folosească în favoarea sa. Şi pînă acum toate decurseseră cum se aşteptase – ştiau numai ceea ce voia el să ştie.

13

Raportul la zi pe care Tony Cavington de la Centrul de Luptă contra Drogurilor din cadrul C.I.A. îl înaintase Diviziei de Informaţii din Serviciul Secret se afla pe biroul lui Mike Maguire cînd acesta a sosit la birou. Acum avea un nume – Roger Carlson – care călătorea cu acte false şi fusese la St. Barts în timpul întîlnirii magnaţilor drogurilor. Raportul C.L.D. îl mai informa pe Maguire că dăduseră de urma lui Carlson în Cartagena, unde cu două zile în urmă un bărbat căruia i se potriveau semnalmentele se întîlnise cu un terorist bine cunoscut, dar ambii reuşiseră să scape de echipa de filaj, după ce o descoperiseră. Echipa staţiei C.I.A. din Bogota fusese însărcinată cu supravegherea teroristului. Era un punct de pornire, şi imediat Maguire a sunat-o pe Susan Olsen, indicîndu-i să transmită informaţia mai departe Interpolului, cu puţine şanse ca numele de împrumut pe care îl folosea individul să se poată afla în dosarele acestuia.

Respectînd programul său zilnic, Maguire a ieşit din vechea clădire a Biroului Executiv la ora 8:15 şi a traversat Bulevardul West Executive, intrînd la Casa Albă prin subsolul aripii de vest. Schimbînd formule de salut cu ofiţerii din Divizia în Uniformă ce se aflau la postul lor în interiorul clădirii, şi-a continuat drumul de-a lungul coridorului, pe lîngă Camera de Situaţii şi popota marinei, către W-16, postul de comandă principal de adoptare a măsurilor de protecţie a preşedintelui şi a primei-doamne, atunci cînd se aflau la Casa Albă. Şeful de tură controla şi supraveghea agenţii de serviciu, asigurîndu-se, printre altele, ca din jumătate în jumătate de oră un agent să iasă din W-16 şi „să împingă” agenţii postaţi în jurul Casei Albe la următorul post – un sistem de rotaţie care combătea plictiseala şi neatenţia. Pe un întreg perete al postului de comandă se afla un raft cu videomonitoare, capabile să expună fiecare centimetru al terenurilor Casei Albe, cu imagini ale camerelor de luat vederi plasate strategic de jur-împrejurul complexului. În zid erau montate panouri luminate cu afişarea tuturor încuietorilor, alarmelor, telefoanelor şi radiourilor şi un mic birou pentru sistemul „Radionics” – o achiziţie recenta pe care Maguire o considera nu numai lipsită de valoare şi periculoasă din punct de vedere al concepţiei ci şi distrugătoare prin faptul că asigura un fals simţ al securităţii copiilor preşedintelui.

De fapt, sistemul „Radionics” era o staţie centrală computerizată de control a sistemelor convenţionale de alarmă din locuinţele copiilor, care erau împrăştiaţi în întreaga ţară. În cazul oricărui atac asupra reşedinţelor lor, persoanele care păşeau peste alarme, declanşau un semnal prin liniile telefonice care duceau la W-16, de unde se telefona la un monitor aflat la parterul clădirii afectate, transmiţîndu-se exact punctul de efracţie. Tehnicianul de serviciu de la panoul de comandă din W-16 forma apoi numărul de telefon al reşedinţei ca să se asigure că alarma nu este falsă, şi, în cazul în care era falsă, cerea un număr de cod pentru a verifica că cel cu care vorbea era, într-adevăr, unul din membrii familiei prezidenţiale. Dacă nu răspundea nimeni, sau nu se da nici un cod de verificare, alarma se considera valabilă; în acest caz, tehnicianul de serviciu telefona biroului din teritoriu al Serviciului Secret, care la rîndul lui telefona postului de poliţie şi raporta infracţiunea.

Maguire fusese împotriva instalării sistemului încă de la început, dar oamenii existenţi în Divizia de Protecţie a preşedintelui erau deja suprasolicitaţi şi insuficienţi; ar fi fost necesari 100 de agenţi pentru a asigura protecţie completă pe parcursul a 24 ore pentru cei cinci copii şi cei 12 nepoţi ai preşedintelui şi starea de spirit era şi ea o problemă, datorită faptului că nimeni nu dorea să stea „proţăpit” într-o curte dosnică în Denver la ora două noaptea, în miezul iernii. Drept urmare a cîştigat sistemul „Radionics”, în ciuda argumentului lui Maguire că ar fi fost mult mai practic ca alarmele individuale să fie conectate direct la companiile locale de securitate, care ar fi putut asigura acelaşi serviciu, într-un timp mult mai scurt, fără intervenţia Serviciului Secret – o soluţie care era o anatemă pentru eşalonul superior al Serviciului.

Maguire a observat în registrul de intrări din noaptea trecută că semnalul de la casa fiului preşedintelui din Denver fusese declanşată prin călcarea pe alarmă; durase 25 de minute ca să stabilească că era o alarmă falsă. Maguire a dat din cap dezgustat. Douăzeci şi cinci de minute erau suficiente pentru a răpi sau asasina nu numai pe fiul preşedintelui şi familia sa, ci şi pe vecinii lui. Tehnicianul de serviciu i-a evitat privirea, ştiind ce credea Maguire despre sistemul „Radionics”.

Punînd registrul de însemnări pe masă, Maguire a verificat masa electronică care indica permanent locul unde se afla

preşedintele şi prima-doamnă a ţării. Masa indica POTUS (pentru preşedintele S.U.A.) – REŞEDINŢA şi pentru prima-doamnă – BIROUL DIN ARIPA DE VEST. O scurtă discuţie cu şeful de tură l-a pus la curent cu ceea ce se întîmplase azi-noapte: biroul din Washington arestase un bărbat găsit cu o armă automată în parcul Lafayette, iar biroul din New York reuşise să dea de urmele autorului unei scrisori deosebit de vehemente. Maguire a verificat ora şi a plecat de la postul de comandă, luînd-o pe scările care duceau la etajul următor, unde s-o oprit la un mic birou între Biroul Oval şi biroul de lucru şi a controlat împreună cu secretara preşedintelui întrevederile acestuia, pentru a vedea ce modificări au intervenit pentru ziua aceea. Nu era nici una.

La orele 8:45, a făcut un mic tur pe la agenţii din posturi, după care s-a îndreptat spre corpul principal al Casei Albe, unde a aşteptat pe coridor să coboare liftul din partea privată rezervată preşedintelui. Acest ritual de escortare, de la lift la Biroul Oval, le dădea prilejul agenţilor din Divizia de Protecţie să ia contact direct cu preşedintele, creîndu-le posibilitatea de a discuta orice comentarii şi critici nefiltrate pe care le-ar putea face cu privire la serviciul lor.

Preşedintele era alertat numai în caz de atentate iminente la securitatea sa şi a primei-doamne, nenumăratele „cazuri de nebuni” neajungînd la el, sau la şeful personalului său. Maguire ştia că anunţarea faptului că magnaţii drogurilor au angajat un asasin era prematură în acest moment, şi ieşită din comun, întrucît raportul iniţial cu privire la un atentat demn de luat în seamă era, întotdeauna, discutat cu adjunctul şefului de personal al Casei Albe. Dar mai ştia că valoarea funcţionării sistemului depindea de modul cum „pompai” un răspuns imediat. Numai prezenţa sa, ca şef al Diviziei de Protecţie a preşedintelui, spre deosebire de obiceiul comun al aşteptării la lift de către şeful de tură pe schimb, l-ar alerta pe preşedinte, în sensul că ceva ieşit din comun l-a împins să fie acolo.

La ora 8:50, uşa liftului s-a deschis şi preşedintele a ieşit. Imediat, atenţia sa s-a îndreptat spre Maguire, pe care nu-l mai văzuse de mai multe săptămîni.

— ’Mneaţa, Mike. Ce faci? Privirea neliniştită şi curioasă a preşedintelui i-a spus lui Maguire că prezenţa sa avusese efectul dorit.

— Bine, domnule preşedinte, răspunse Maguire, potrivindu-şi mersul după al lui, în timp ce străbăteau coridorul spre încăperea închisă cu sticlă unde erau palmierii şi mai departe, afară, pe lîngă coloanele ce mărgineau peluza din sud.

Preşedintele a zîmbit politicos, ridicîndu-şi privirea de pe ciorna unui discurs la care lucrase în biroul de la etajul II al locuinţei sale în dimineaţa aceea. A făcut cîteva comentarii despre frumuseţea zilei de toamnă, apoi, atunci cînd au ajuns la uşa Biroului Oval, l-a fixat pe Maguire cu o privire ascuţită, pătrunzătoare, şi a zis:

— Ceva ce trebuie să ştiu?

— Nu încă, domnule preşedinte!

Preşedintele a dat din cap preocupat.

— Mi-a făcut plăcere că te-am văzut, Mike, a spus şi a intrat în Biroul Oval, unde putea fi văzut şeful său de personal, care-l aştepta pe una din canapele, aruncînd o privire de dezaprobare cînd l-a văzut pe Maguire singur cu preşedintele.

La 65 de kilometri de Philadelphia, pe o colină care dă spre ţinutul Chester, Pennsylvania, se înalţă Spitalul Administraţiei Veteranilor din Coatesville. Este construit în jurul a două curţi interioare, într-un cadru natural cu păduri ce aveau culoarea toamnei şi pajişti bine tunse. Complexul atractiv al clădirilor din cărămidă roşie putea fi luat uşor drept un campus al lui Ivy League şi nu drept o clădire de spital de boli psihice cu 1 200 de paturi, în care se aflau cazuri lipsite de orice speranţă de însănătoşire. Majoritatea pacienţilor o formau cei care nu răspunseseră la tratament ori s-au dovedit recalcitranţi în spitale. Era ultima oprire pe drumul lung al mizeriei şi disperării pentru sute şi sute de veterani cu tulburări psihice ca urmare a războiului din Vietnam.

Doctorul psihiatru, care l-a întâmpinat pe Gannon în zona oaspeţilor şi l-a condus pe nenumărate culoare şi ganguri în cel de-al doilea patrulater, unde se aflau încuiate saloanele de psihiatrie, i-a recomandat o femeie de 42 de ani, o refugiată vietnameză, care venise în S.U.A. după doi ani de la terminarea războiului. Ea fusese medicul lui Jocabetti în ultimele 18 luni, o parte din timpul cît se aflase în spital.

— Stă patru sau cinci luni, i-a spus ea lui Gannon, apoi se externează singur, în ciuda ordinelor mele.

— Poate face asta?

— Nu putem face nimic să-l reţinem aici, a adăugat ea. Nimeni nu poate fi ţinut împotriva voinţei sale. Dar întotdeauna revine. El este ceea ce numim noi, „un bolnav de recensământ” sau un bolnav stil „uşă turnantă”. Uneori cînd cîştigă unele privilegii şi i se permite să iasă din salon, în timpul zilei, pur şi simplu părăseşte curtea fără să spună cuiva. Dar rareori pleacă mai mult de o săptămînă sau zece zile.

— Unde se duce?

— După cele spuse de poliţia locală are o colibă undeva în pădure, în afara oraşului. Ocazional, îl văd mergînd pe străzi dimineaţa devreme. Atunci cînd vrea să revină, săvîrşeşte o mică infracţiune: aruncă cu o cărămidă într-o vitrină sau se amestecă într-o bătaie într-un bar. Poliţia îl arestează şi ne cheamă pe noi.

— De data asta mi s-a spus că au trecut două luni.

— Da. Ceva ieşit din comun în ceea ce îl priveşte. Doctoriţa s-a oprit din mers şi s-a întors spre Gannon. Asta are vreo legătură cu vizita dumneavoastră?

— Nu ştiu.

— Nu faceţi parte din familie?

— Nu.

— Prieten?

— Nu, zise Gannon. Nu l-am cunoscut niciodată, deşi avem prieteni comuni. În Vietnam am servit în aceeaşi unitate.

— Atunci care este scopul vizitei dumneavoastră?

Gannon s-a gîndit să tragă o minciună, dar n-a făcut-o.

— Există presupunerea că a fost implicat într-o crimă.

— Nu pot să spun că m-ar surprinde, a zis doctoriţa. Este predispus spre violenţă... diagnosticul său clinic este: tulburări de comportament cu violenţă intermitentă, printre altele. Poate fi un pacient violent.

— E periculos?

— Uneori, răspunse doctoriţa, continuîndu-şi mersul. Jacobetti nu poate fi un caz de reuşită. Nu cooperează, se opune tratamentului. Am reuşit să stabilizăm marea majoritate a bolnavilor, să le administrăm medicamentele, să-i aducem într-o stare aproape de normal, în lumea reală dinainte de a-şi pierde deprinderile şi a fi internaţi în astfel de instituţii. Dacă rămîn pe medicaţie şi revin pentru tratament ambulatoriu avem o bună

şansă de a-i ajuta să ducă o viaţă normală. Dar mi-e teamă că Jacobetti nu intră în această categorie. Nimeni nu a reuşit să pătrundă în sufletul lui, şi au încercat mulţi. Pur şi simplu se retrage în el însuşi şi nu dă nimănui voie să pătrundă.

— Îşi aminteşte de lucrurile pe care le face atunci cînd este violent?

— Memoria îi este bună. Faptul că îşi aminteşte aşa de bine de trecut cred că este principala cauză a problemei-sale.

— Presupun că mai toţi sîntem sclavii imaginilor din mintea noastră.

— O observaţie interesantă, domnule Gannon.

— Şi eu am văzut aceste imagini, a spus Gannon. Sînt unul din cei norocoşi. Acum este bine? Vreau să spun, se simte în stare să vorbească?

— Aseară a trebuit să luăm măsuri speciale şi să-i administrăm calmante foarte puternice, dar asistenta-şefă mi-a spus că azi de dimineaţă se simţea mult mai bine. Sînteţi sigur că o să vrea să vorbească cu dumneavoastră?

— Nu ştiu. Îl deranjează dacă primeşte vizitatori?

— Am verificat dosarul lui cînd mi-au spus că vă aflaţi aici. De opt luni de cînd se află sub observaţia noastră, dumneavoastră sînteţi primul lui vizitator.

— N-are familie?

— Nu este înregistrat ca avînd familie.

Cînd au ajuns la capătul pasajului subteran, doctoriţa l-a condus sus, pe două rînduri de trepte şi a descuiat o uşă, care da spre ceea ce Gannon a crezut a fi un coridor al sufletelor rătăcite. Vreo şase bărbaţi îmbrăcaţi în pijamale imprimate maro, sau robe, îşi tîrşîiau picioarele încolo şi încoace în nişte papuci uzaţi, unii se holbau la el suspicioşi, alţii îl ignorau, cu ochii lor lipsiţi de expresie fixaţi în podea. Pereţii şi lemnăria încăperii erau vopsite în bej, ca în orice instituţie, iar podeaua din plăci de faianţă de aceeaşi culoare era precum oglinda. La fiecare capăt al coridorului se afla cîte un salon unde erau rezervele bolnavilor şi o cameră de zi comună, pentru jocuri şi televizor. Uşa către salonul din stînga era încuiată şi o faţă chinuită, extenuată, umplea micuţa fereastră cu geam şi sîrmă, ochii fiindu-i fixaţi pe Gannon. Un bolnav cu o muzicuţă s-a apropiat de doctoriţă, interpretînd aceeaşi melodie dizarmonică, şi, cu cît se apropia, cu atît cînta mai tare. Cînd a ajuns lîngă

doctoriţă, bărbatul s-a oprit, a suflat puternic în muzicuţă, apoi a mers mai departe, reducînd volumul cîntecului cacofonic în timp ce dispărea în direcţia camerei de zi.

— Aşteptaţi aici, spuse doctoriţa lui Gannon. Mă duc să văd dacă lui Jacobetti îi arde de vizită.

Gannon a trebuit să facă un efort ca să nu se uite la un bărbat, sau mai degrabă la ceea ce a mai rămas din el, care s-a apropiat de cealaltă parte a coridorului. Faţa lui era complet desfigurată. Nu avea nici păr şi nici sprâncene, iar urechile nu aveau pavilioane. Carnea roşiatică de pe cap şi de pe faţă, brăzdată de pete purpurii, era întinsă peste cap, lăsînd o gaură perfect rotundă, de mărimea unei monede, în locul unui ochi fără plasture. Nu avea nas, ci numai două mici deschideri sub excrescenţa de carne reconstituită în urma unor operaţii chirurgicale.

Orificiul care marca gura era tot aşa de rotund ca şi singurul său ochi doar puţin mai mare, circumferinţa acesteia era plină de salivă, rămînînd neschimbată în timp ce inspira şi. expira aerul, producînd un zgomot asemănător regulatorului tubului de oxigen al aparatului de scufundat. Braţul stîng se termina la cot şi se mişca pe coridor şchiopătînd, fiind stînjenit de un pantof gros, negru, prins între cele două braţe metalice de pe piciorul stîng. Cum a trecut pe lîngă el, Gannon a observat că pe halatul de baie avea cusute aripile de pînză neagră, şi însemnul de aviator.

Doctoriţa a reapărut pe uşa din partea dreaptă a lui Gannon însoţită de un bărbat înalt, solid, care l-a calificat imediat pe Gannon drept străin şi s-a uitat la el cu duşmănie deschisă. Sta în spate, puţin într-o parte, cînd doctoriţa a ajuns la Gannon.

— John, ţi-l prezint pe Jack Gannon. A venit să te viziteze.

Gannon s-a apropiat şi i-a întins mîna, dar Jacobetti nu a făcut nici un gest că ar vrea să i-o ia, sprîncenele ridicîndu-se în semn de dezaprobare sau suspiciune.

— Aş vrea să discut cu dumneata cîteva clipe, i-a spus Gannon.

Jacobetti continua să se uite fix, dar nu a dat nici o replică.

— Camera de zi este cam aglomerată, a spus doctoriţa. Vă propun camera aceea de pe hol. A arătat spre o cămăruţă cu cîteva mese rabatabile şi scaune, de pe coridorul central, unde li se permitea bolnavilor să servească masa împreună cu

vizitatorii lor. Eu sînt în camera asistentelor, dacă veţi avea nevoie de mine, i-a spus lui Gannon.

Jacobetti a ezitat, apoi, din curiozitate, l-a urmat pe Gannon în mica sufragerie, tîrînd pe podea un scaun şi apoi răsucindu-l pentru a-l încăleca şi a se aşeza. Nu l-a pierdut din ochi pe Gannon nici o clipă. Gannon a luat un scaun de la masa vecină.

— Te ştiu? a întrebat răguşit Jacobetti.

— Nu.

— Atunci ce vrei? Şi dă-i drumul repede! Vreau să văd la televizor un spectacol.

— Sînt un prieten de-al lui Dan Pitzer.

Expresia lui Jacobetti s-a schimbat uşor, privirea îi era mai puţin acuzatoare.

— Unde ai fost?

Gannon a înţeles ce-a vrut să spună şi a zis:

— La Nang. Comandamentul şi Controlul Nordului.

— Cîte ture ai stat?

— Cinci.

— Gannon zici? Jacobetti şi-a fixat privirea asupra lui, apoi a dat uşor din cap.

— Da, am auzit de tine… Medalia de Onoare, nu-i aşa?

Gannon a confirmat din cap.

Jacobetti s-a destins şi mai mult, acum fiind mult mai relaxat; îl considera unul de-al lui.

— Ce face Pitzer?

— E bine, a răspuns Gannon. S-a retras acum cîţiva ani, dar a revenit, lucrînd pentru armată ca civil.

— O dublă calificare, ce zici? Privirea lui Jacobetti s-a mutat la fereastra cu drugi de fier ce da spre curtea interioară patrulateră. A tăcut mai mult timp, pierdut în amintiri pe care nu voia să le împărtăşească.

— Eu l-am învăţat pe ţărănoiul ăla cum să se poarte, ştii?

— Mi-a spus.

— Ce crezi de retragerea mea în mine? a spus Jacobetti rotindu-şi ochii. E o urmare a Vietnamului. Crezi rahatul ăsta? Şi se mai miră de ce nu-mi descarc sufletul în faţa ei! Probabil a fost vreo nenorocită de comunistă vietnameză. Tot ceea ce ştiu este că i-am omorît jumătate din familie… Ce faci aici Gannon?

— Trebuie să ştiu unde ai fost pe 2 octombrie.

— În cît este astăzi?

— 5 octombrie.

— Acum trei zile… al dracului să fiu, nu ştiu. Probabil dormeam beat mort în văgăuna mea. De ce?

— Unde este văgăuna ta?

— În pădure. Arătă cu mîinile spre fereastră. Nu departe. De ce vrei să ştii?

Privirea lui Gannon urmărea mîinile lui Jacobetti; ambele erau vîrîte în buzunarele robei şi fuseseră tot timpul acolo, exceptînd momentul cînd a tras scaunul.

— La ce dracu te uiţi?

— Eşti sigur că erai acolo acum trei zile?

— Dar nu ţi-am spus? a zis Jacobetti vocea devenindu-i ameninţătoare: Şi încetează să-mi vorbeşti ca un afurisit de psihanalist răspunzînd la întrebare cu întrebare! Nu-mi place asta! E ca şi cum nimeni nu aude şi nu te ascultă şi tot ceea ce contează este aceea ce vor să ştie. Te-am întrebat la ce te uiţi?

— Încercam să mă uit la dosul palmelor tale. Jacobetti a scos mîinile din buzunar şi le-a privit.

— Da ce dracu au mîinile mele?

S-a uitat şi Gannon. Nu aveau nici o zgîrietură.

— Ai fost vreodată la St. Barts?

— Nu mă duc la biserică… Iată, iar începi cu întrebarea aia. Un rahat de întrebare! încă o dată şi am terminat discuţia. Înţeles? Ce-i cu mîinile mele?

— Am vrut să văd dacă ai pe dosul vreuneia vreo cicatrice.

— Am cicatrice în multe locuri, dar nu acolo. Acum eşti copoi, Gannon?

— Nu. Retras din armată, dar m-am întors şi lucrez pentru armată. Gannon a deschis plicul pe care îl adusese cu el şi a scos fotografia de 8/10 a echipei mixte Marine-Forţe-Speciale. Ia dat-o lui Jacobetti.

— Toţi cu excepţia ta şi a altor doi inşi din fotografie, sînt morţi.

Jacobetti s-a uitat la fotografie şi a zîmbit.

— Da, cred. Îmi amintesc de misiunea asta, ca şi cum a avut loc ieri, ştii? Uneori închid ochii şi urmăresc tot războiul. Imagini ale minţii. Nu-mi amintesc nici un marinar, dar îi ştiu pe toţi tipii din F.S. Care mai trăieşte?

— Scott Lyon, unul din marinari şi Pete Michaels. Şi tu, bineînţeles.

— Da, îl cunosc pe Michaels, a zis, punînd fotografia pe masă. Are asta de-a face cu ceva?

Gannon a văzut că nu avea nimic de cîştigat prin alte întrebări. Instinctul său şi răspunsul isteţ al lui Jacobetti la întrebarea sa despre St. Barts îi spuneau că nu vorbea cu omul căutat. Nu era nici cel mai mic indiciu că Jacobetti ascunde ceva. Nu ştia măcar că St. Barts era o insulă, nemaivorbind de locul unde se afla.

— Cineva mi-a omorît un prieten. Există şansa ca persoana să fie în fotografie. Lyon şi Michaels au fost excluşi. Ai rămas tu.

— Cine era persoana pe care aş fi omorît-o?

— Îmi pare rău că te-am deranjat. Într-adevăr îmi pare rău.

— De ce m-ai întrebat de cicatricea de pe mînă?

— Persoana pe care o caut avea o arsură cicatrizată provocată de fosfor alb pe dosul mîini drepte.

— Ei bine, fotografia este bună, dar tipul pe care-l cauţi este „Cîinele Turbat", nu eu.

Numele a avut un efect imediat asupra lui Gannon, Era porecla unuia din bărbaţii din fotografie pentru care nu simţise nici o remuşcare atunci cînd după doi ani de la revenirea sa din Vietnam, după ultimul tur, aflase că era mort. „Jerry Sincavage"? Avea impresia că vechea ură începe să se trezească în el chiar cînd îi pronunţa numele.

Jacobetti a ridicat fotografia de pe masă şi a arătat un bărbat care stătea, în primul rînd, în genunchi.

— Da, el e, Jerry Sincavage. „Cîinele Turbat". Într-adevăr, avea o cicatrice ca urmare a unei arsuri, aşa cum ai spus.

— Nu-mi aduc aminte să fi avut o cicatrice pe dosul mîinii, a spus Gannon.

— Ei bine, avea, a spus cu convingere Jacobetti. Cînd l-ai văzut ultima oară?

Gannon s-a gîndit o clipă.

— În mai '69

— S-a întîmplat după aceea, zise Jacobetti nervos. S-a trimis o grupă puternică pentru a-l găsi atît pe el cît şi restul grupei de cercetaşi. Am fost şi eu în acea grupă şi am venit cu mîinile goale. Am intrat în mijlocul unei tabere a armatei nord-vietnameze. Era cît p-aci să nu mai ieşim... Jumătate din grupă a fost distrusă.

— L-a văzut cineva pe Sincavage mort?

Jacobetti a dat negativ din cap.

— Nici unul dintre noi. Au transmis prin radio că era un foc al preeriei; au spus că erau încercuiţi şi toţi erau răniţi. Pînă la ora cînd am ajuns acolo locul era ca într-un western; nici nu puteai să te auzi din cauza armelor care trăgeau. N-am avut timp să căutăm cadavrele. De jur-împrejur erau o mulţime, dar noi am început să ne ridicăm propriii noştri răniţi şi să ieşim dracu' de acolo mai repede. Niciodată în viaţa mea nu am sărit aşa de repede peste tufişuri ca să ajungem la elicopterele care urmau să ne scoată de acolo. Cred că s-a trimis o altă grupă peste cîteva zile, atunci cînd s-au mai liniştit lucrurile, dar a fost alungată din zona de aterizare cu focuri de armă înainte de a avea timpul necesar să cerceteze zona. Nu cred că s-a găsit vreunul din cadavre.

— Ce fel de operaţiune avea loc?

— Conducea o grupă specială formată din patru oameni, tailandezi-vietnamezi, unul din triburile de mercenari indigeni din nord pe care C.I.A. i-a angajat să desfăşoară operaţiuni cu G.O.S. Jerry nu îndeplinea misiuni obişnuite; majoritatea operaţiunilor pe care le-a desfăşurat după '69 veneau de la statul major, probabil de la C.I.A.; chiar şi comandantul său nu ştia ce dracu face o bună parte din timp. Un zbor al unei „Mierle" îl ducea pe el şi grupa sa la Saigon, iar după o săptămînă sau două revenea. Nu spunea niciodată ce face.

— Ai mers cu el în vreo misiune, în afară de asta? a întrebat Gannon, arătînd spre fotografia de pe masă.

— Două. Imediat după ce s-a transferat la G.O.S. de la Programul „Phoenix", spuse Jacobetti. Dar nu-mi plăcea să merg cu Jerry în misiune. Nimănui nu-i făcea plăcere. Avea o tendinţă de autodistrugere care îl făcea să ducă şi oamenii la moarte. O dată mi-a spus că adevărata putere constă în faptul că nu trebuie să-ţi pese dacă trăieşti sau mori – credea în tîmpenia asta… şi ei mă considerau pe mine nebun.

Jacobetti a început să rîdă în sinea sa.

— Îi ura pe ofiţeri, în special pe cei care nu făceau parte din forţele aeriene. La dracu! Ura orice persoană autoritară! După un scurt zîmbet a continuat: O dată, eram împreună în Saigon, unde raportam rezultatul unei acţiuni şi a văzut o franţuzoaică extraordinar de frumoasă stînd pe terasa hotelului „Continental" cu un maior de la serviciul „spate". Jerry, pe jumătate beat, s-a enervat dintr-un motiv şi s-a dus direct la masa lor. S-a aşezat şi

şi-a scos scula, amestecîndu-şi băutura cu ea; tot timpul i-a zîmbit maiorului politicos. Maiorul era şi aşa prea speriat ca să facă ceva… Jerry avea acea privire, ştii tu ce privire, care te făcea să nu te încurci cu el. Era o figură, oricum!

— Ştiu, a spus Gannon şi a scurtat conversaţia, ridicînd fotografia şi punînd-o înapoi în plic.

Uciderea Mariei, care nu avea nici un sens, căpăta acum unul. Dacă Jacobetti avea dreptate şi amintirile lui constituiau singura dovadă pe care Gannon trebuia să se bazeze, „un mort" care dorea să rămînă „mort" se simţea ameninţat de cineva care îl recunoscuse şi făcuse această fotografie. Gannon şi-a reţinut emoţiile care au început să-l domine la gîndul că Sincavage era încă în viaţă şi era răspunzător de moartea cuiva care îi era apropiat. Trebuia să mai fie o explicaţie: era vorba de cineva cu o cicatrice din cauza unei arsuri, poate cineva care nu era deloc în fotografie. O serie de coincidenţe care ar putea, în mod raţional, explica viitoarele anchete. Dar cu cît încerca să-şi îndrepte gîndurile în altă direcţie, cu atît mai mult instinctele sale îl trăgeau înapoi spre ceea ce nu voia să accepte – faptul că Jerry Sincavage era încă în viaţă şi o omorîse pe Maria Padron.

— Mi-ai fost de mare ajutor, spuse Gannon, ridicîndu-se de la masă. Mulţumesc! I-a întins mîna. De data aceasta. Jacobetti i-a luat-o. Ai grijă de tine şi sper ca în curînd să fii mai bine. Jacobetti a zîmbit.

— Trebuie să ai grijă cum lupţi contra diavolului, în aşa fel încît să poţi să dai ce ai mai bun din tine. Am citit asta undeva, şi, pentru mine, are un sens.

Întorcîndu-se în coridor, Gannon a găsit-o pe doctoriţă în sala asistentelor şi, aşteptînd să-i descuie uşa pentru a pleca, a privit înapoi pentru a-l vedea pe Jacobetti. Acesta era rezemat de cadrul uşii camerei pentru vizitatori. Luînd o poziţie militărească l-a salutat pe Gannon. Acesta i-a zîmbit şi i-a răspuns în timp ce păşea pe scări; uşa s-a deschis şi s-a încuiat în urma sa.

14

Din luminişul din jungla îndepărtată, în urma unei explozii ce a scuturat copacii şi a rupt tăcerea, s-a ridicat o minge luminoasă portocalie, bubuind şi răsunînd peste munţii dimprejur. Ţinta, o grămadă de bidoane goale şi placaj ce semănau cu o furgonetă, s-a transformat într-un morman de cenuşă fumegîndă. În partea opusă a luminişului, stînd la marginea junglei, o tînără îmbrăcată în costum de camuflaj, cu un aruncător de rachete pe umăr, s-a întors şi i-a zîmbit lui Sincavage, care a ridicat degetul gros în semn de respect pentru efortul ei.

La comanda lui Sincavage, un tînăr a înlocuit-o pe femeie. Aruncîndu-se la pămînt în poziţia culcat a pus la umăr un alt „Armbrusts" de producţie germană – un lansator de rachete antitanc, cu o bătaie eficientă de aproape trei sute de metri. Arma ucigătoare cu un diametru de 10 cm şi o lungime de 85 de cm, atunci cînd era strînsă pentru a fi transportată, putea fi cărată pe umăr şi suspendată sub braţ de o persoană de înălţime medie, putînd fi ascunsă sub un pardesiu.

Luptătorul de gherilă a ţintit şi a tras în cele patru vehicule improvizate ce mai rămăseseră neatinse. Proiectilul-rachetă a bubuit, lăsînd în urmă o dîră de fum ce plutea în luminiş, a lovit o stîncă care ieşea în afara muntelui, pe linia copacilor, dar nu a nimerit ţinta în plin, aruncînd în aer pietricele de granit, frunze şi aşchii din copacii atinşi.

— Mai încearcă, zise Sincavage. Nu te grăbi şi ia ţinta bine.

Tînărul luptător a reîncărcat arma şi a făcut cum i s-a spus, a lovit şi a distrus ţinta.

— Bine, zise Sincavage, satisfăcut de îndemînarea pe care o arătaseră cei patru luptători de gherilă. Îndemînarea fetei cu lansatorul de rachete era într-adevăr o încîntare. Femeile frumoase atrag mai puţin atenţia echipelor de securitate.

— Aduceţi lansatoarele, şi restul rachetelor, le-a spus celor patru. Acum vom merge în clasă să lucrăm.

Cei şase luptători de gherilă l-au urmat pe Sincavage pe o potecă îngustă din junglă către o zonă deschisă din faţa colibelor, unde Sincavage fixase o tablă. Îl urmăreau cu atenţie în timp ce desena un şir de vehicule şi le explica poziţiile şi zonele lor de responsabilitate în coloana prezidenţială.

Douăzeci de metri mai departe, ascuns de tufişurile potecii, Juan Osorio sta liniştit, ascultînd pe bărbatul care vorbea ca un

american şi pe care australianul îl numise Carlson. Îl urmărise pe el şi grupa de luptători de gherilă, care sosise în zori. Misiunea sa, ca unul din chimiştii taberei, îi asigura acoperirea activităţilor în calitate de agent al C.I.A. Recrutat imediat după terminarea Universităţii Seton-Hall, urmase un curs intensiv la „Fermă” – baza secretă a C.I.A. din Virginia – înainte de a se reîntoarce în ţara sa natală, Peru. Prima misiune a fost infiltrarea în importantul cartel al drogurilor ce acţiona la Lima. Se afla în îndepărtata junglă de cînd a fost construită baza, raportînd despre activităţile lui Anderson şi ale elevilor săi, identificîndu-i şi trimiţînd informaţiile unui ofiţer operativ din secţia grupului antiterorist din cadrul C.I.A. de la ambasada S.U.A. din Lima, Prezenţa americanului blond şi, după aceea, sosirea a şase tineri luptători de gherilă pe care îi considera a face parte din „Cărarea Luminoasă” precum şi discuţiile pe care le surprinsese, l-au intrigat. Deşi nu făceau parte din programul de pregătire al luptătorilor de gherilă ai lui Anderson, activităţile lor erau suficient de interesante pentru a fi urmărite şi raportate ofiţerului său.

A verificat ora şi încet-încet s-a retras mai adînc în junglă, mişcîndu-se precaut spre celălalt capăt al terenului de obstacole. S-a oprit şi a îngenuncheat în lăstăriş aşteptînd timp de cinci minute, urmărind şi ascultînd dacă există vreun semn că fusese urmărit. După ce s-a asigurat că nu este nici un pericol, s-a strecurat într-un mănunchi de bambuşi şi a tras într-o parte ceea ce părea a fi o grămadă de plante şi liane uscate care putrezeau pe pămînt. Din groapa care îi folosea drept ascunzătoare a scos un pachet înfăşurat în mai multe straturi de plastic, pentru a-l feri de umezeală, şi păstrat într-o raniţă.

În pachet se găsea un radio-satelit sofisticat, de mărimea unui dicţionar, cu posibilităţi de transmisie în „rafală”, o mică antenă pliantă tip farfurie, cu un diametru de 40 de cm, şi baterii de rezervă. Desfăcînd antena şi orientînd-o în direcţia potrivită în unghiul cel mai bun, a conectat-o la radio. A dat drumul la radio, s-a aprins o mică lumină şi a început să şoptească în aparat. I-au trebuit 35 de secunde pentru a înregistra mesajul, care era codificat în mod automat în timp ce vorbea. Apăsînd pe alt buton de pe panoul frontal, a făcut ca mesajul de 35 de secunde să fie redus la „o rafală” de transmisie mai mică de o secundă,

în timp ce semnalul aparatului era cules de un satelit care orbitează în înălţimi deasupra pămîntului.

Ansamblul pentru Programele de Comunicaţii (A.P.C.) din ambasada americană din Lima se află la etajul întîi din colţul nord-vestic al clădirii. Este construit ca o cameră care din motive de securitate este făcută din oţel galvanizat. În spatele uşii sînt protejate de lumea exterioară secrete al C.I.A., A.S.N. (Agenţia de Securitate Naţională) şi ale Departamentului de Stat. Măsurile luate pentru a face A.P.C.-ul cît se poate de sigur din punct de vedere uman sînt deosebite. Miile de şuruburi folosite pentru a monta pereţii metalici au menirea de a crea un ecran, de fapt, un strat izolator împotriva toleranţei microscopice care ar permite penetrarea electronică sau a undelor radio. Uşa de oţel are o muchie ca o lamă de cuţit şi este acoperită cu beriliu, pentru a o face să se închidă etanş. Orificiile de aer sînt dotate cu filtre tip fagure şi toate liniile de curent trec prin filtre şi circuite electronice speciale. Pentru a preveni scurgerea de pe liniile de comunicaţii, datele sînt transformate în fascicule de lumină, care sînt transportate, prin fibrele optice, făcînd imposibilă din punct de vedere fizic interceptarea pe linii – fără a putea fi detectată – singura modalitate de a intercepta datele transmise.

Camera de coduri a C.I.A. este un cabinet separat în cadrul A.P.C., cu maşini gri-metalice de codificare şi radiouri ultrasofisticate de transmitere şi recepţionare a mesajelor primite de la sateliţii din întreaga lume. Prin acest echipament se scurg detalii ultrasecrete ale operaţiunilor C.I.A. de pe întreg cuprinsul Americii Centrale şi de Sud, mesajele sale sînt codificate după un sistem complicat de înlocuire a fiecărei litere din alfabet cu cifre. Cifrele, la rîndul lor, sînt modificate în mod constant, conform unei formule matematice complexe dinainte programate, codificîndu-se dublu, prin trecerea lor prin două maşini speciale de codificat.

Un salariat al C.I.A., specialist în coduri, a observat cum o lumină roşie a clipit pe unul din panourile electronice, apoi s-a mai întunecat puţin şi s-a stins în momentul în care s-a primit, decodificat şi înregistrat, mesajul.

— Este de la, „Aztec”, a spus specialistul ofiţerului operativ al C.I.A., care stătea în picioare lîngă el. Este conform orarului, iar semnele de identificare arată că acoperirea sa este sigură.

El nu era informat că „Aztec” era Juan Osoria şi nici de unde transmitea, în schimb ştia că dacă semnele de identificare nu ar fi fost corecte, ar fi fost un semnal dinainte stabilit, care să-l alerteze pe ofiţerul său că agentul fusese compromis şi forţat să transmită.

Ofiţerul C.I.A. s-a aşezat la dispecerat, şi-a pus o pereche de căşti la urechi, a răsucit uşor un buton şi a ascultat mesajul:

Ieri a sosit în tabără un american. (Pauză.) înalt şi blond. Foloseşte numele Carlson. (Pauză.) I s-au alăturat şase recruţi, probabil de la „Cărarea Luminoasă” care au sosit azi dimineaţă devreme. (Pauză.) Americanul desfăşoară o pregătire specială în scopul atacării unei coloane de maşini oficiale. (Pauză.) Sînt complet independenţi de programul de pregătire a forţelor de gherilă ale lui Anderson. (Pauză.) Voi urmări activităţile lor şi aştept alte instrucţiuni. (Pauză.) Sfîrşitul transmisiei.

Ofiţerul operativ a scos banda ce conţinea mesajul şi a pus-o în buzunar. În decurs de o oră va trimite o cablogramă urgentă la sediul central ai C.I.A., transmiţînd informaţia lui „Aztec” şefului Centrului de Luptă contra Drogurilor din C.I.A., ca răspuns la cererea primită cu o zi în urmă privind depistarea unui bărbat ce foloseşte numele de Carlson, văzut cu două zile în urmă în compania unui bine cunoscut terorist în Cartagena.

15

Era ora 6:30 seara la sediul central al C.I.A. din Langley şi personalul de analişti-cercetători talentaţi şi devotaţi al lui Tony Cavington din cadrul Centrului de Luptă contra Drogurilor lucra din nou peste program. Cablograma fulger primită de la secţia din Lima le-a dat un imbold: aflaseră unde ajunsese Carlson şi ce făcea, dar încă nu ştiau cine este.

O verificare completă a „Intellefax" – banca de date a C.I.A., unde se află dosarele generale şi pentru care sînt verificaţi mii de ofiţeri ai Agenţiei – nu dezvăluise nimic pînă acum. La cererea lui Cavington şi avînd în vedere natura serioasă a investigaţiei, directorul adjunct pentru Operaţiuni acordase analiştilor C.L.D. acces limitat la Divizia de Documente, permiţîndu-le de fapt să caute numele Carlson în imensa bancă de date pe care serviciile secrete le păstrează în legătură cu toţi indivizii suspectaţi de a avea legături radicale, antiamericane, atît în S.U.A cît şi în afara ei. Din nou rezultatele au fost negative.

Acordîndu-li-se permisiunea de a-şi extinde aria de cercetare la nivelul următor, analiştii căutau o persoană care să răspundă la numele Carlson prin dosarele strict controlate şi clasificate drept „sensibile" ale Directoratului de Operaţiuni. Oficial aceste dosar nu existau – o măsură luată pentru a le proteja de cereri în baza libertăţii Legii informării sau citaţiei de către Congresul S.U.A.

Pe lîngă detaliile privitoare la operaţiunile acoperite, aceste dosare conţineau date personale – prieteni, complici, iubite, obiceiuri, vicii şi interese în afară – asupra ofiţerilor operativi implicaţi în aceste operaţiuni, şi indicau pe principalii lor agenţi, cu numele codificat.

Procesul exhaustiv era lung şi încîlcit, întrucît analiştii căutau orice întîmplare legată de numele Carlson implicat în numeroasele acţiuni acoperite şi în investigaţiile făcute de C.I.A. în ultimii 20 de ani, sau orice intersectare cu asasini, terorişti, traficanţi de droguri sau agenţi străini.

Brian Kinsolving, absolvent cu diplomă de onoare al Universităţii Stanford, ultimul sosit în rîndul personalului C.L.D., culegea faptele deosebite într-un ritm incredibil, în timp ce cerceta dosarul ce se afla acum pe ecranul computerului. Folosindu-se de propria sa metodă de a adulmeca informaţiile, se hotărîse să-şi noteze orice codificat care apărea în mai multe

din categoriile pe care le cerceta. Numele codificat care se repeta va fi urmărit apoi în cercetările sale ulterioare bazate pe presupunerea că un ucigaş – în special unul care putea dispune de o avere, ca plată pentru serviciile aduse, de la magnaţii drogurilor – nu va mai fi un străin pentru agenţiile de informaţii şi ar putea, la un moment dat, chiar încheia un contract de muncă cu ei, şi de-a lungul anilor, probabil, folosise un nume codificat sau un nume asumat.

Kinsolving a făcut apel la un alt dosar şi a continuat să-l cerceteze rapid. Privirea s-a lipit de un cuvînt din partea de jos a ecranului. Iată-l din nou: nume codificat – „Vipera”. După notiţele sale, numele apăruse în alte 12 tabele sinoptice de operaţiuni. Spre deosebire de alte nenumărate dosare pe care le examinase, tabelele sinoptice „curăţate” pentru aceste douăsprezece nu dezvăluiau nici un detaliu al operaţiunilor, enunţînd numai locul unde au avut loc, datele la care au început şi terminat, clasificarea lor din punct de vedere al securităţii şi un index secret care era inutil, fără cheia şi cuvîntul codificat de acces pentru alte informaţii. Toate operaţiunile avuseseră loc în Asia de Sud-Est între 1971 şi 1975 şi toate aveau clasificarea cea mai mare.

Citind din nou notiţele pe care le făcuse, Kinsolving a observat că ofiţerul operativ însărcinat cu aceste 12 operaţiuni era una şi aceeaşi persoană, dar nu i se menţiona numele. În fiecare caz, sub titlul „control” era consemnat numai un număr de cod din opt cifre, cu linioare între ele, primele patru cifre rămînînd întotdeauna aceleaşi. Presupunînd că primele patru cifre serveau pentru a-l identifica pe ofiţerul operativ iar celelalte patru pentru a categorisi tipul de operaţiune, Kinsolving a introdus primele patru pe calculator şi a făcut o cercetare globală, solicitînd informaţii despre operaţiunile în care a fost implicat omul. Spre surpriza sa, pe ecran a apărut un index pe trei coloane, la un rînd, cuprinzînd peste 70 de operaţiuni cu numele lor codificat, toate desfăşurate în Asia de Sud-Est între 1961 şi 1971. Tipărit cu litere îngroşate, lîngă fiecare intrare în index era scris: SE SOLICITA O ANUMITA PAROLA DE ACCES.

Kinsolving a continuat, de data aceasta examinînd computerul în legătură cu orice acţiune a „Viperei” care să nu fie legată de ofiţerul operativ, dar nu a găsit nici una. „Vipera” nu a apărut în dosare pînă în 1971. A luat parte la 12 operaţiuni în decurs de

cinci ani, toate în Asia de Sud-Est şi toate legate de acelaşi ofiţer operativ, după care a dispărut din dosare pînă în anul 1975. Kinsolving a încercat să introducă numele lui Carlson alături de cel al „Viperei”, solicitînd punctele de intersecţie ale acestora, dar nu a găsit nici unul. Perioada de timp în care se desfăşuraseră toate operaţiunile „Viperei” coincidea cu războiul din Vietnam, şi lui Kinsolving i-a trecut prin minte că războiul ar putea fi adevăratul motiv al dispariţiei sale din dosare; probabil a fost ucis în timpul îndeplinirii îndatoririlor sau, dacă era un agent specializat într-o anumită zonă din Vietnam, serviciile sale s-ar fi putut să fi încetat în momentul în care a căzut Saigonul.

În timp ce-şi făcea o serie de notiţe despre informaţiile pe care tocmai le extrăsese din computer, Kinsolving şi-a dat seama că ultimele patru cifre din codul cifrat variau, pentru toate operaţiunile misteriosului ofiţer operativ, cu excepţia acelora în care „Vipera” era implicată direct. Probabil că era un expert care desfăşura acelaşi tip de operaţiune de fiecare dată. Indiferent de ceea ce era, a hotărît Kinsolving, „Vipera” era implicată în mai multe operaţiuni acoperite decît orice altă persoană pe care o întîlnise pînă acum în dosare. Iar ofiţerul de control al acesteia, un vechi expert din Asia de Sud-Est, îşi desfăşurase întreaga sa activitate, se pare, în partea nevăzută a operaţiunilor C.I.A. Lui Kinsolving i-a trecut prin minte că era singurul ofiţer operativ pe care îl întîlnise a cărei identitate era protejată prin număr codificat, ca o măsură de precauţie neobişnuită, avînd în vedere că dosarele la care avea acces erau deja clasificate strict, cu acces foarte restrîns.

Lui Kinsolving nu-i plăceau anomaliile, considerîndu-le suspecte într-un sistem, de altfel, ordonat. Dar, deoarece mintea-i o luase razna, mergînd pe nişte căi imateriale şi neavînd nici un indiciu oricît de îndepărtat care să lege agentul cunoscut sub numele de „Vipera” de omul cunoscut, sub cel de Carlson, s-a străduit să revină la pista iniţială de cercetare, notîndu-şi în minte să-l introducă pe „Vipera” în ecuaţie în timp ce-şi continua cercetarea.

Interpolul, Organizaţia Internaţională a Poliţiei Criminale, cu 146 state membre, nu menţine, aşa cum se crede de obicei, o forţă internaţională de ofiţeri de poliţie. În locul acesteia există un serviciu de informaţii internaţionale şi de culegere de

informaţii care adună, prelucrează şi transmite date printr-o reţea de comunicaţii răspîndită în întreaga lume, privitoare la activităţile criminale care includ terorism internaţional, droguri ilicite, fraude economice şi financiare, prinderea unor fugari internaţionali, urmărirea şi recuperarea operelor de artă. Fiecare ţară membră îşi menţine suveranitatea. Fiecare are cîte un birou naţional central, lucrînd în parametrii propriilor sale legi şi politici, care servesc ca punct de legătură a statului respectiv cu comunitatea internaţională a organelor de aplicare a legilor.

La orele 8:15, într-o dimineaţă de toamnă ploioasă, la centrul Interpolului din suburbia St. Cloud, din Paris, asistentul lui Henri Ducret i-a adus o cablogramă care tocmai sosise de la biroul din Viena ca răspuns la ancheta ce o făcuse cu o zi înainte. Era cel de-al treilea răspuns pe care îi primise; primul era din Bruxelles, al doilea, din Hong Kong, venise în cursul nopţii.

Cererii iniţiale de asistenţă a Diviziei de Informaţii a Serviciului Secret din S.U.A. Ducret îi acordase întreaga sa atenţie, văzînd că ancheta se referea la asasini cunoscuţi sau suspecţi.

Numele lui Roger Carlson ca şi puţinele date fizice pe care i le transmisese Serviciul Secret le-a anunţat tuturor statelor membre prin reţeaua de comunicaţii codificate prin satelit care leagă Secretariatul General din St. Cloud cu birourile naţionale centrale din întreaga lume. După primirea răspunsurilor, Ducret a cercetat banca de date a Sistemului de Control şi Contabilitate a Dosarelor (S.C.C.D.I.) din Interpol. Aflată la dispoziţia agenţilor şi analiştilor şi ziua şi noaptea, S.C.C.D.I. controlează inventarul cazurilor şi are capacitatea de a urmări mişcarea tuturor dosarelor din organizaţie, asigurînd locul exact unde se află şi statutul lor (active sau pasive) în orice moment.

Cablogramele din Viena, Bruxelles şi Hong Kong îl trimiteau pe Ducret la trei dosare concrete înaintate centrului de respectivele birouri de-a lungul a treisprezece ani, cazuri care au implicat un bărbat ce folosea numele de Roger Carlson. Numitorul lor comun se potrivea cu suspiciunile Serviciului Secret; fiecare era un caz de omor, presupus a fi un asasinat pe bază de contract şi a fi comis de un ucigaş singur. Toate erau nerezolvate. Informaţiile din dosare erau sumare, dar Ducret a transmis pe imprimantă datele pe care le avea şi a dat-o pentru a fi transmisă imediat Diviziei de Informaţii din Serviciul Secret din

Washington D.C. – „În atenţia doamnei Susan Olsen, ofiţer de legătură în cadrul Diviziei de Protecţie a preşedintelui”.

16

Susan Olsen servea cafeaua de dimineaţă împreună cu Molly Arnold cînd Maguire a intrat în birou şi le-a auzit rîzînd de o conversaţie făcută de Molly. Secretara sa ţinea ceva în mînă:

— Mîine este ziua de naştere a „puştiului”, a spus ea. Crezi că îi va plăcea?

— Bine, hai, o să muşc, a zis Maguire. Ce este?

— Un inel secret de decodificare, a spus Molly zîmbind şiret. Partea de sus se deschide şi dezvăluie un compartiment ascuns. Îl poate folosi ca un fel de arhivă pentru stocarea copiilor celor mai bune cuvîntări ale sale... sau şi-ar putea păstra în el toate decoraţiile militare.

— E prea de tot, zise Maguire, ştiind că secretara sa nu avea intenţia să dea inelul-jucărie vicepreşedintelui S.U.A.

— Ideea contează, i-a răspuns Molly.

— Într-una din zile s-ar putea să treacă pe lîngă birou şi să-şi audă numele.

— Da, dar se pune problema dacă va înţelege ce a auzit.

Maguire a rîs. Cu Molly nu aveai nici o şansă de a cîştiga; era democrată de o viaţă şi îşi făcuse o ţintă a atacurilor sale din toţi republicanii cu excepţia unui nou senator frumos din California.

— Îi acord dreptul de a se îndoi, îi spuse lui Maguire, deoarece mi-ar plăcea să-l cert.

Maguire a observat privirea nerăbdătoare a Susanei Olsen şi mapa groasă din piele pe care o avea în mînă. Făcîndu-i semn din cap, Maguire a invitat-o la el în birou.

— Am mai primit ceva despre Carlson, zise ea, trăgîndu-şi scaunul lîngă biroul lui. C.I.A. l-a localizat în Peru. O tabără a afaceriştilor cu droguri. După cîte s-ar părea, pregăteşte şase membri de gherilă în arta delicată a atacării unei coloane oficiale de maşini.

— Vreun detaliu? a întrebat Maguire.

— Numai că se află acolo de trei zile şi că recruţii sînt fanatici din „Cărarea Luminoasă”, a spus Susan. Legătura mea C.I.A. mi-a promis că mă va ţine la curent cu tot ce este nou, de îndată ce apare.

— Crezi că cei de la C.I.A. nu ne-au dat tot ce au?

— Nu. Nu este interesul lor. Şi ştiţi că tot ce fac, fac în propriul lor interes.

A scos o pagină dintr-un dosar din mapă şi i-a dat-o lui Maguire.

— Aceasta a sosit în cursul nopţii; e tot ce ştie Interpolul despre Carlson.

Coala de hîrtie era asemănătoare cu un anunţ dat de poliţie pentru urmărirea unui infractor, dar din care lipseau informaţiile de aproape toate categoriile. Pătrăţelul din colţul de sus din stînga, unde, de obicei, apare fotografia infractorului, era gol. Rîndul dublu de cinci pătrate, unde sînt trecute amprentele digitale, era şi el gol. ROGER CARLSON era trecut după NUME, dar era urmat de (SE CREDE A FI UN NUME FALS, BAZAT PE ACTE FALSE). Sub DESCRIERE era trecut pur şi simplu: înălţime aprox: 155 cm. Greutate aprox: 70 kg; Culoarea părului: blond; Ochii: albaştrii sau verzi. Un REZUMAT AL FAPTELOR CUNOSCUTE înşira numere de referinţă pentru trei situaţii separate din Bruxelles, Viena şi Hong Kong, adăugînd că suspectul era urmărit pentru anchetare în toate cele trei cazuri şi că se solicita extrădarea lui din toate ţările care au tratate de extrădare cu cele trei ţări unde s-au întîmplat evenimentele.

Susan a început să citească din însemnările pe care şi le făcuse din dosarele de caz.

— Cazul din Bruxelles implică omorîrea unui colonel, britanic în august 1978. Era ataşat pe lîngă N.A.T.O. şi în acel moment era anchetat de Serviciul Secret britanic pentru scurgerea de secrete spre Germania răsăriteană. Britanicii intenţionau să-l confrunte cu faptele, cînd a fost ucis. Interpolul crede că e posibil ca acţiunea să fi fost realizată de Stasi, poliţia secretă din Germania de Est, pentru acoperire, atunci cînd a aflat că ofiţerul urma să fie demascat.

— Cum a fost omorît?

— Două gloanţe în ceafă cu un pistol cu amortizor de 0.38, zise Susan. Timpul aproximativ cînd a fost omorît: unu şi jumătate dimineaţa… pe o stradă laterală de lîngă Grand Place Square. Doi studenţi italieni în vacanţă l-au văzut în treacăt pe asasin, urcîndu-se într-o maşină şi plecînd.

— Care au fost motivele pentru care Carlson a fost implicat în această crimă?

— Martorii au reţinut o parte din numărul de înmatriculare al maşinii şi poliţia din Bruxelles i-a luat urma la o agenţie de

maşini care o închiriase unui bărbat ce avea permis internaţional de conducere auto pe numele Roger Carlson.

Crima din septembrie 1982 din Hong Kong pare a fi făcută tot pe baza unui contract, a continuat ea. Victima era un bancher din domeniul investiţiilor din Tokyo, care fugea de autorităţile japoneze. Era urmărit pentru delapidare, dar, de fapt, era un peşte mic, valora mult pentru ei pentru faptul că putea să-i divulge pe adevăraţii rechini implicaţi într-o mulţime de afaceri murdare cu milioane ale statului. I-au descoperit cadavrul în port. Singurul martor este o bătrînă, ce locuia pe o barcă chinezească, care a făcut o descriere parţială a unui bărbat pe care l-a văzut vorbind cu victima pe chei. În mare, aceeaşi descriere pe care au făcut-o şi italienii.

— Acelaşi *modus operandi*, presupun?

— Exact, a confirmat Susan. Şi Interpolul a făcut o probă balistică care se potriveşte cu gloanţele asasinatului din Bruxelles, ce avusese loc patru ani mai devreme şi în care era implicat Carlson.

Maguire s-a încruntat şi s-a uitat prin cameră, după care a deschis sertarul de la birou de unde a scos un dosar. Răsfoindu-l, a găsit ce căuta ataşat la raportul iniţial privitor la întîlnirea magnaţilor drogurilor din St. Barts.

— Contactează poliţia din St. Barts şi cere raportul balistic asupra gloanţelor care au ucis femeia aceea de pe vapor... Maria Padron.

— Credeţi că se potrivesc cu cele din cazul din Bruxelles şi Hong Kong?

— Nu m-ar surprinde.

— Mă îndoiesc că sticleţii din St. Barts au un laborator de balistică.

— Atunci cere Interpolului să intervină la locul faptei şi să facă legătura cu cazurile lor, zise Maguire, punînd dosarul la loc. Ce ştii de cazul de la Viena?

— Variaţie pe aceeaşi temă, a afirmat Susan. Dovedeşte că omul nostru nu se limitează la metoda „de aproape şi personal”. De data aceasta ţinta a fost un ministru din cabinetul Germaniei Occidentale care vizita Viena cu prilejul unei conferinţe, în luna aprilie 1988. S-a folosit o puşcă de elită... un „Magnum” de 7 mm. A fost asasinat cînd a ieşit din hotel cu amanta. Două gloanţe trase de la o distanţă ce depăşea 900 de metri. N-a fost

rău deloc, a încheiat ea. Aş spune că omul nostru Carlson, a făcut o pregătire undeva.

— Întrucît se crede a fi american, a zis Maguire, ar merita să-l rugăm pe omul nostru de legătură cu D.I.A. să ne ajute să verificăm şcolile militare de trăgători de elită – de îndată ce îi putem da nişte parametri mai consistenţi pentru a îngusta cercetările.

— Iată ceva care ar putea fi interesant, a spus Susan, după ce a făcut o notiţă cu privire la legătura cu D.I.A. Carlson nu este un mecanism complet inuman, cel puţin nu aşa de complet încît să nu cedeze slăbiciunilor omeneşti. Administratorul clădirii de unde a venit împuşcătura nu l-a văzut niciodată la lumina zilei, aşa că nu ne-a putut spune nimic despre el. Apartamentul pe care Carlson l-a folosit a fost închiriat pentru el de altcineva, cu o săptămînă mai înainte, dar administratorul a surprins „o pasăre de noapte" părăsind locul cu o seară înainte de asasinat. Poliţia i-a dat de urmă şi ea le-a dat numele lui Carlson, odată cu o descriere şi nişte comentarii necerute, cum că era un iubit manierat, deloc excentric şi care i-a dat un bacşiş gras.

— Se specifică vreun motiv pentru care vest-germanul a fost ţintă?

— Se presupune că în spatele înţelegerii a fost organizaţia teroristă „Facţiunea Armatei Roşii", dar nu ştiu de ce.

— Mai sînt şi alte cazuri?

— Nu. Numai atît: 3 asasinate în ultimii treisprezece ani.

— Trei de care ştie Interpolul, a zis Maguire ironic. Şi pot paria că acest Carlson nu este singurul nume fals pe care îl foloseşte. Mă duc să-l informez pe adjunctul şefului de personal cu ceea ce avem. Cred că a venit vremea să ştie că avem o problemă suficient de gravă.

— Vă las însemnările mele şi dosarele Interpolului, zise Susan. În timp ce s-a ridicat să plece, a întrebat:

— O să întăriţi securitatea preşedintelui?

— Nu încă, a răspuns Maguire, dat tot ceea ce a fost lăsat mai relaxat la cererea şefului personalului Casei Albe urmează să se facă după regulament.

Oprindu-se înainte de a ieşi în hol, Susan spuse:

— Dacă aveţi nevoie pentru a da detalii cînd îl informaţi pe adjunctul şefului de personal, chemaţi-mă.

Maguire şi-a luat la revedere de la Susan, în timp ce aceasta şi-a continuat drumul pe coridor spre biroul exterior. Menţionarea organizaţiei teroriste vest-germane „Facţiunea Armatei Roşii” îi sugerase o idee: în caietul său de adrese a găsit numărul de telefon de la biroul lui Jack Gannon, la sediul Forţelor Delta.

Relaţiile dintre Maguire şi Gannon aveau o vechime de 14 ani, de la înfiinţarea Forţelor Delta. La început subfinanţată şi lipsită de oameni, forţa antiteroristă cerea ajutor de la oricine putea să-i ofere, iar Serviciul Secret avea şi voinţa şi posibilitatea de a face acest lucru, în acea vreme, Maguire era şeful Biroului arme de foc şi poliţişti în uniformă din cadrul diviziei de pregătire din Serviciul Secret, care se afla în tabăra de pregătire de la Beltsvill, Maryland. Gannon şi comandantul Forţelor Delta ceruseră ajutor de la Beltsvill şi le asigurase instructori specialişti din cadrul renumitului corp de trăgători de elită. Ei pregătiseră ostaşi din Delta în tacticile tragerilor de elită şi ale tragerilor de la distanţă şi i-a trecut şi prin cursul „Atacul asupra Şefului” – pregătire de înaltă specializare, pentru a răspunde rapid şi în forţă la un atac asupra unui obiectiv protejat. În anii care au urmat, conlucrarea dintre cele două unităţi de elită a devenit, deplină, cursantul devenind profesor: grupele de contraatac din Serviciul Secret erau pregătite la „Fermă” de personalul Delta.

De cînd a devenit agent special răspunzător de Divizia de Protecţie a preşedintelui, Maguire a lucrat împreună cu Gannon în nenumărate ocazii, atunci cînd deplasările preşedintelui îl purtau în afara ţării. Ţinînd cont de faptul că răspunderea principală Delta era în afara ţării, unde Serviciul Secret are posibilităţi limitate şi primeşte un sprijin foarte mic, Forţele Delta erau adesea solicitate să stea în rezervă, gata pentru deplasare în caz de ameninţare teroristă la viaţa preşedintelui Avînd în vedere faptul că erau solicitaţi tot timpul, cei doi oameni aveau rareori timp să se vadă cu prilejul unor evenimente sociale, dar prietenia dintre ei a reuşit să supravieţuiască şi să se adîncească de-a lungul anilor.

Maguire a introdus o cheiţă în partea laterală a ceea ce, la prima vedere, părea să fie un telefon tipic de birou, a ridicat receptorul sistemului telefonic asigurat STU-3 şi a format numărul „Fermei”.

Gannon se afla în secţia de operaţiuni şi informaţii stînd în biroul „Lantcom” al lui Lou Burruss. Tînărul analist tocmai terminase conversaţia cu legătura sa de la pupitrul C.I.A. din Caraibe.

— N-am prea multe, şefu, i-a comunicat lui Gannon. În timp ce servea micul dejun într-un mic bar, ea a reuşit să se intereseze la o prietenă care lucrează la Centrul de Luptă contra Drogurilor şi se pare că au dat de urma unui tip… ceva în legătură cu întîlnirea boşilor din comerţul cu droguri din St. Barts, asta-i tot ce a putut să obţină, dar dacă la acestea adăugăm cererea pe care am primit-o de la un analist al C.L.D., după ce am sosit, lucrurile devin suficient de interesante.

— Ce vor?

— Mi-au cerut să le trimitem tot ce avem în combinaţia: prelucrarea drogurilor şi tabăra de pregătire a teroriştilor pe care o supravegheam îndeaproape în Peru… în partea de nord. Lui Burruss i-a trecut un zîmbet pe faţă. Crezi că ar putea fi o legătură, şefu? Într-un fel mă îndoiesc.

Cînd Burruss a terminat ce avea de spus, *beeper*-ul lui Gannon a sunat. Desprinzîndu-l de la curea, s-a uitat la afişai şi nu a recunoscut numărul celui care chema.

— Te deranjează, dacă telefonez de la tine?

— Nu. Ai nevoie să fii singur?

Gannon a dat negativ din cap în timp ce forma numărul la telefonul asigurat. La auzul vocii lui Maguire, el a zîmbit pentru prima dată după multe zile.

— Unde vrei să ajungi, Mike?

— La aproximativ 1,78, a răspuns Maguire, dar nu cred că o să cresc mai înalt.

— Glumele astea nu-şi mai au rostul la vîrsta ta, zise Gannon. Cu ce-ţi pot fi de folos?

— Lucrez la un caz de atentat şi tocmai a apărut ceva care m-a făcut să cred că ai putea să-l ai pe acest tip în dosarele tale.

— Dă-mi-l!

— Eşti pe linia asigurată?

Gannon s-a aplecat, a răsucit cheiţa de plastic ce se afla pe partea laterală a telefonului şi a eliberat butonul ASIGURAT de pe panoul frontal. Fereastra cu afişaj de deasupra butonului s-a

luminat imediat, apărînd cuvîntul SECRET, apoi a afişat numărul de la care vorbea Maguire.

— Acum sînt, i-a zis Gannon.

— Numele este Roger Carlson. Apoi Maguire i l-a dictat pe litere. Este un nume fals, susţinut de acte false canadiene. Poţi să controlezi numele acesta şi să vezi dacă apare în dosarele voastre? S-ar putea să aibă o legătură cu „Facţiunea Armatei Roşii”.

— Stai puţin, i-a spus Gannon. Întorcîndu-se spre Burruss, îi zise: Verificaţi un nume: Roger Carlson, probabil legat de „Facţiunea Armatei Roşii”. Burruss a dactilografiat numărul de acces pentru banca de date potrivită, apoi a introdus numele în computerul său şi a aşteptat ca acesta să înceapă să examineze dosarele.

— Mai ai ceva despre el?

— Alte cîteva date mărunte: 1,65, păr blond, ochi albaştri sau verzi.

— Da, ai dreptate; sînt mărunte.

— Am impresia că specialistul tău din zona Caraibelor te-ar putea ajuta.

— Acum sînt în biroul „Lantcom”: el face verificarea numelui.

— Ţi-a furnizat ceva despre o întîlnire la nivel înalt a şefilor cartelurilor drogurilor din St. Barts de acum patru zile... şi asasinarea unei femei la bordul unui vas?

La capătul firului lui Gannon s-a făcut o pauză lungă.

— Jack, mai eşti la telefon?

— Îhî. Sînt.

— Din ceea ce avem pînă acum, Carlson a fost angajat de boşii comerţului cu droguri să-l asasineze pe preşedinte. I s-a dat de urmă într-o tabără, în jungla din Peru, unde pregăteşte o grupă care să atace o coloană oficială de maşini. Tipul există în realitate, Jack. Interpolul ne-a furnizat informaţii, ei îl consideră un profesionist deosebit, care acţionează pe scară internaţională. Au făcut probele balistice la două din loviturile sale anterioare. S-a folosit acelaşi tip de armă pentru asasinarea fetei de pe vas; divizia noastră de informaţii, se află în curs de a descoperi dacă gloanţele pe care le-au scos din ea se potrivesc cu cele pe care Interpolul le are deja.

După o pauză mai lungă, Gannon a spus:

— Îţi aminteşti de fata de care ţi-am vorbit că m-a ajutat să pun mîna pe asasinul lui Kate?

— Sigur. Mi-ai vorbit de ea după ce ai venit din Franţa. Era o prietenă a colegului din marină, Boos. Mi-ai spus că era o adevărată prietenă. Nu-mi amintesc numele. De ce?

— Se numea Maria Padron şi a fost omorîtă în St. Barts acum patru zile. Vreau să-l prind pe nenorocitul care a făcut-o.

De data aceasta pauza a intervenit la celălalt capăt al firului, iar cînd, În cele din urmă, Maguire a vorbit, a exclamat doar:

— O, Doamne, Iisuse Hristoase!

— Mda. Am sentimentul că umblăm după una şi aceeaşi persoană, nu-i aşa? Şi numele lui nu este Carlson.

— Ai numele lui adevărat?

— Am numele unui mort.

— Mi-l dai?

— Mîine voi fi la D.G., zise Gannon. Dacă presimţirea mea e corectă, îţi voi oferi fapte, nu presupuneri.

— La ce oră vei fi aici?

— Am o întâlnire cu cineva în Georgetown la orele 12:30 şi voi pune cap la cap toate astea. Pe la două sînt la tine la birou.

— Te aştept.

17

Puterea, la Pentagon, vine din camera 880, de la etajul III, culoarul E, între coridoarele 8 şi 9, unde se află biroul principal al secretarului Apărării. La un etaj mai jos, într-o zonă foarte bine protejată, în spatele unei uşi închise cu cifru avînd simbolul D.I.A./P.W./M.I.A., se *găseşte* Biroul Special pentru Prizonierii de Război şi Dispăruţi în Acţiune al C.I.A. (P.D.R./D.î.A.).

Condus de un colonel din armată şi avînd un număr de 38 de cadre militare şi civile, din care majoritatea vorbesc curent o limbă din Asia de Sud-Est, biroul este depozitarul central al tuturor dosarelor P.D.R./D.î.A., circa 2 393 de oameni despre care încă nu se ştie nimic de la terminarea războiului din Vietnam.

Sergentul major Nicholas Delvecchio, rezervist al Forţelor Militare Speciale, îşi petrecuse ultimii 16 ani ocupîndu-se de militarii americani dispăruţi. După căderea Saigonului, Delvecchio lucrase la Centrul Mixt de Rezolvare a Dispăruţilor din Bangkok, Thailanda, pînă la retragerea sa din armată şi acceptarea postului oferit de biroul P.D.R./D.î.A. al C.I.A. Pentru el era mai mult decît un serviciu – îl preocupa mult problema – personal, cunoştea doi oameni care încă erau daţi dispăruţi în acţiune şi spera să contribuie într-un fel la întoarcerea lor sau la găsirea soluţiei finale, care ar aduce împăcare membrilor familiilor.

Delvecchio s-a simţit trădat cînd administraţia Carter a găsit că este adecvat politiceşte să reclasifice 1 293 din 2 393 de oameni cu statut de „Dispărut în acţiune” în „Mort în acţiune”, „Corpul irecuperabil”. Era o acţiune care îndreptăţea biroul să negociez cu guvernul vietnamez pentru rămăşiţele lor pămînteşti sau să cerceteze locurile din junglă unde fuseseră doborîte avioane, curăţate deja demult de hoţii de cadavre şi de animalele care se hrănesc cu stîrvuri, în loc să le ceară socoteală P.D.R. şi D.î.A. El a considerat că totul s-a redus la bani; politicienii au revăzut bugetul, căutînd să reducă cheltuielile în special acolo unde alegătorii erau cel mai puţin afectaţi. Familiile celor dispăruţi erau uşor de tentat, plătindu-li-se solda întreagă şi ajutoare militare – bani pentru casă, îngrijire medicală, burse, solde pentru combatanţi şi solde de zbor pentru cei care, în ciuda statutului lor de D.î.A., au fost avansaţi odată cu tovarăşii lor. Solda şi ajutoarele se ridicau uneori la

70 000 de dolari pe an, scutiţi de impozite, şi în unele cazuri aceasta a încurajat abuzurile – soţii care nu mai credeau sau cărora nu le păsa că soţii lor erau încă în viaţă trăiseră cu amanţi timp de zece sau mai mulţi ani, nedivorţate oficial, pentru a evita pierderea banilor şi ajutoarelor. Delvecchio considera acţiunea guvernului o cumpărare a sute de familii care încă mai sperau, indiferent cît de îndepărtată era speranţa, că cei dragi erau în viaţă încă şi că într-o zi s-ar putea întoarce.

Vizita pe care i-o făcuse aseară în apartamentul său din Alexandria Jack Gannon l-a ţinut treaz aproape toată noaptea. Gannon era un vechi prieten; făcuseră serviciul militar împreună timp de doi ani, înainte ca Delvecchio să fie rănit pentru a patra oară şi transferat într-un birou al statului major al G.O.S., din cartierul Cholon, în Saigon. Ar fi făcut orice pentru Gannon, bazîndu-se pe faptul că în ultima misiune, din adîncul teritoriul Vietnamului de Nord, îl cărase prin junglă timp de două zile, pînă în momentul în care grupa lor de cercetări a fost salvată. Dar ceea ce i-a cerut Gannon era contrar ordinelor, fără să mai spunem că încălca regulile de securitate. A da o copie a informaţiei care era în banca de date a computerului era una, însă a reveni asupra dosarelor „închise”, a lua documentul transcris, probele, şi a-l scoate din birou, era altceva.

La birou, în dimineaţa aceea, Delvecchio îşi făcuse treburile de rutină, trăind sentimente conflictuale. Cînd, în cele din urmă, a luat o hotărîre, a făcut-o deoarece avea încredere în Gannon şi ştia că nu i-ar fi cerut un asemenea serviciu, dacă nu era ceva de importanţă vitală. Înainte de a pleca la masa de prînz, masă pe care „de obicei” o servea la bufetul din interiorul Pentagonului cu cîţiva colegi, i-a comunicat superiorului său direct ca avea nevoie de o învoire de cîteva ore pentru rezolvare unor probleme personale, cerere care i s-a aprobat fără nici un comentariu. La orele 11:49 a plecat cu maşina din parcarea Pentagonului şi s-a îndreptat pe autostrada Jefferson Davis spre podul Theodore Roosevelt, geanta sa diplomat cu dosarul cerut de Gannon aflîndu-se pe bancheta din spate.

Se ştiu puţine lucruri cu privire la organizarea şi funcţionarea unei coloane prezidenţiale de maşini în timp ce se deplasează pe străzile aglomerate cu spectatori curioşi cu o viteză maximă de 60 de km. Pentru un observator întîmplător, coloana este un

tot organic, bine închegat, foarte bine păzit şi pus la punct, format din specialişti interesaţi de un singur lucru: securitatea preşedintelui Statelor Unite.

Coloana de maşini, furgonete şi limuzine, este condusă de maşina-pilot cu un ofiţer local de poliţie şi un agent al Serviciului Secret. Alergînd cu cel puţin 2 km înaintea coloanei, aceasta controlează traseul, atenţionîndu-i pe ofiţerii de poliţie în uniformă aflaţi în posturi fixe, asupra cortegiului de maşini ce se află deja pe traseu şi asigurîndu-se că toate intersecţiile sînt bine blocate. După maşina-pilot vine maşina-lider, care funcţionează ca un post de comandă mobil şi are la bord un ofiţer local de poliţie şi un agent al Serviciului Secret. În spatele maşinii-lider rulează maşina de rezervă, care este ocupată de doi agenţi ai Serviciului Secret (unul din ei supraveghetor); are misiunea de a acţiona ca diversiune, ascunzînd publicului în care maşină călătoreşte, preşedintele, iar în cazul în care maşina prezidenţială are pană, o înlocuieşte. În spatele limuzinei prezidenţiale merge maşina de urmărire – furgonetă, codificat „jumătate-înapoi”. Transportînd cinci agenţi înarmaţi pînă în dinţi, un puşcaş pe rezervorul maşinii; misiunea ei este de a proteja limuzina prezidenţială de atac din spate şi din laterale.

În spatele „jumătăţii-înapoi” se găseşte maşina de control, condusă de un agent al Serviciului Secret, care are la bord membrii personalului preşedintelui, aghiotantului său militar şi un medic. Sarcina maşinii de control este de a sta în apropierea maşinii prezidenţiale în caz de evacuare urgentă a zonei. În spatele maşinii de control vine autodubiţa care transportă grupa de contraatac (G.C.A.). Cei cinci agenţi din autodubiţă, înarmaţi cu arme de atac şi arme automate, au misiunea de a acţiona în perimetrul interior, răspunzînd ca o unitate tactică de asigurare cu foc imediat şi concentrat în caz că cineva ar ataca coloana de maşini. În eventualitatea unui astfel de atac, maşina preşedintelui şi „jumătate-înapoi” evacuează imediat zona, în timp ce G.C.A. se desprinde din coloană şi deschide foc de nimicire a atacatorilor, acoperind maşina preşedintelui în timp ce aceasta părăseşte zona.

Celelalte maşini transportă personalul auxiliar şi presa, cu două excepţii notabile. Maşina Diviziei de Informaţii transportă doi agenţi ale căror răspunderi constau în recepţionarea şi acţionarea pe baza ultimelor informaţii transmise de la W-16,

postul de comandă al Serviciului Secret de la Casa Albă. Orice tip de informaţie privitoare la un atentat pe care W-16 o primeşte de la ofiţerii de poliţie aflaţi în intersecţii şi de-a lungul rutei de deplasare, sau de la agenţii care se află la locul de sosire, se înaintează imediat şefului turei de serviciu din maşina de rezervă şi se adoptă o decizie. Ultima maşină din coloană – care, de obicei, are 13–15 maşini în funcţie de numărul de maşini repartizat presei – aparţine Agenţiei de Comunicaţii a Casei Albe (A.C.C.A.), codificat „Roadrunner”. Misiunea sa este de a asigura capacităţi de comunicaţie imediată, direct din maşină, între preşedinte şi în orice alt loc din lume, printr-un; sistem sigur de comunicaţii prin satelit.

Din ordinul şefului Executivului, care se făcuse cunoscut drept „omul care se repede”, pentru hotărîrile privind „deplasările inopinate” pentru întreaga coloană de maşini nu se mai luau măsuri de securitate, considerîndu-se că orice deplasare neanunţată presei şi opiniei publice prezenta un pericol redus pentru securitatea personală a preşedintelui. Hotărîrea elimina implicarea poliţiei din D.C. În timpul deplasărilor inopinate şi limita coloana de maşini la ceea ce era cunoscut sub denumirea de „Pachetul de Securitate” – cele şase vehicule, de la maşina-lider la autodubiţa grupei de contraatac (G.C.A.).

— Nu trebuie să supravegheaţi toate străzile, să asiguraţi întregul itinerar prin blocarea intersecţiilor sau să vă plasaţi oamenii pe acoperişuri, dacă nimeni nu ştie unde se va deplasa preşedintele în momentul următor, a susţinut adjunctul şefului de personal în faţa lui Maguire. Nimeni nu se va deplasa la magazinul local „Sears” sau la un restaurant chinezesc de pe o stradă laterală, avînd speranţa că preşedintele S.U.A. o să treacă pe acolo.

Maguire a acceptat fără tragere de inimă şi a făcut tot ceea ce depindea de el într-o astfel de situaţie – dorea să nu se certe tot timpul. Dar cu două ore în urmă, cînd a fost informat de dorinţa preşedintelui de a se deplasa la Fort McNair pentru a face jogging, a luat hotărîrea să anuleze măsurile de securitate luate. După ce a telefonat Diviziei de Operaţiuni Speciale a poliţiei din D.C., cerîndu-i o maşină blindată drept maşină-pilot şi suficient personal pentru controlul complet al intersecţiilor pe întregul traseu, l-a desemnat pe şeful turei să ia maşina-lider, el însuşi alegîndu-şi maşina preşedintelui şi a şefului său de personal. În

plus, a mai trimis o grupă drept antemergător şi o grupă de trăgători de elită care să protejeze zona imediată a terenului de paradă de la Fort McNair precum şi pista din jurul lui, unde îi plăcea preşedintelui să alerge. Îmbrăcat într-un costum de jogging, aşa cum era şi preşedintele, Maguire ocupa locul din faţă, lîngă şofer, care era agent al Serviciului Secret, avînd pistolul ascuns într-un toc de umăr sub bluza de trening, şi un automat „Uzi” la bordul maşinii.

În timp ce coloana de maşini se deplasa mai repede ca de obicei, preşedintele şi-a ridicat privirea de pe o hîrtie pe care şeful său de personal tocmai i-o înmînase. Uitîndu-se pe fereastră, în timp ce treceau în viteză la o intersecţie, a observat că circulaţia era oprită cu mult înainte de aceasta. Controlul deplin al intersecţiei de către poliţişti în uniformă pe motociclete de-a lungul itinerarului nu era prima modificare pe care o observase. La plecarea de la Casa Albă văzuse că steguleţele erau prinse pe maşina de rezervă cînd, de obicei, ele erau fixate pe maşina sa, un indicator subtil, dar unul care, împreună cu prezenţa lui Maguire, îi sugera că deplasarea sa fără tam-tam-ul cu care se obişnuise în timp ce călătorea prin oraş fusese, pe tăcute, întărită prin măsuri drastice de securitate.

Geamul despărţitor din limuzină era coborît, şi, uitîndu-se la şeful Diviziei de Protecţie, preşedintele l-a întrebat:

— Există vreun motiv deosebit pentru atenţia specială pe care o primesc în ultima vreme, Mike?

— Avem un caz de ameninţare la viaţa dumneavoastră, domnule preşedinte, care ne dă bătaie de cap, a răspuns Maguire şi, observînd privirea dezaprobatoare din partea şefului de personal i se adresă: în momentul de faţă nu trebuie să fim prea îngrijoraţi, dar vom conlucra mai îndeaproape ca de obicei. Uneori, domnule, s-ar putea să vi se pară că sîntem în buzunarul dumneavoastră de la spate, dar eu consider că situaţia merită măsuri de. securitate în plus.

— De ce nu am fost informat de aceasta? a întrebat şeful de personal, aruncîndu-i lui Maguire o privire aspră.

— Ieri după-amiază l-am informat pe adjunctul dumneavoastră, domnule, zise Maguire. El are o notă cu tot ce avem pînă în prezent.

— Aud pentru prima dată de asta, a afirmat şeful de personal, notîndu-şi pentru el faptul că Maguire ştia că, în cele din urmă, va reveni ca să-l urmărească cu o mustrare pentru faptul că încălcase legăturile de comandă. Dar comentariile sale avuseseră loc ca răspuns direct la o întrebare adresată, de preşedinte, lăsîndu-l pe un teren sigur, tocmai aşa cum îşi plănuise. Problema întăririi securităţii pe timpul deplasărilor neplanificate era cu totul altă problemă, dar una pe care ştia că, dacă s-ar face presiuni, ar putea să o justifice.

— Aş aprecia, domnule preşedinte, dacă acum aţi purta armura de fiecare zi, a adăugat, simţind pumnale de gheaţă ce veneau din partea şefului de personal, fără a se uita la el.

Trăind numai cu cafeaua şi sandviciurile de la restaurantul cu autoservire, Brian Kinsolving lucrase pentru a-l identifica pe Carlson cea mai mare parte din ultimele trei zile. Stătuse la biroul său din Centrul de Lupta contra Drogurilor de le C.I.A. cu mult peste miezul nopţii, mergînd acasă numai pentru a da de mîncare pisicii sale, Bunky, şi să apuce cîteva ore de somn, înainte de a se întoarce la treabă la ora cinci dimineaţa. Nu a ajuns însă la nici un rezultat cu metoda aplicată şi s-a hotărît să încerce o alta şi să nu se bazeze numai pe cercetarea de la ei din C.I.A.

Toate agenţiile de spionaj au dosare pentru a ţine evidenţa agenţilor serviciilor aliate şi adverse. Arhivele lor conţin sute de mii de fotografii ale agenţilor străini cunoscuţi sau suspecţi, ale diplomaţilor, ale membrilor delegaţiilor comerciale şi culturale, ale indivizilor apolitici, paramilitari angajaţi pe bază de contract, inclusiv al asasinilor care lucrează cu cei care au bani să-i plătească. Se schimbă fotografii în cadrul comunităţii serviciilor de spionaj şi ele sînt de un mare ajutor în identificarea agenţilor care îşi asumă diverse identităţi şi ocupaţii acoperite atunci cînd se deplasează dintr-o ţară în alta. Sînt puţini, sau aproape deloc, agenţii profesionişti care în cele din urmă să nu termine prin a fi introduşi în dosare cel puţin într-o ţară dacă nu în mai multe. Kinsolving a trimis telegrame prin radio serviciilor de spionaj prietene din Marea Britanie, Ţările Scandinave şi Europa Occidentală, cerîndu-le orice fotografie din dosarele lor care s-ar indentifica cu persoana lui Carlson, dar pînă acum toate răspunsurile erau negative.

Nu mai avea nici o idee atunci cînd Terry Cavington a reuşit să-l convingă pe directorul adjunct pentru Operaţiuni din C.I.A. să-i permită lui Kinsolving să aibă acces la cele mai secrete dosare ale Directoratului pentru Operaţiuni: cele stocate sub titlul de Operaţiuni Speciale (O.S.).

Dosarele O.S., cu propriul lor sistem de computer şi bancă de date separată, necesită o anumită parolă codificată de acces acordată numai cîtorva persoane din C.I.A. Lui Kinsolving i s-a permis accesul în principal datorită modului său de a-şi întocmi cercetarea pentru a găsi dosarele inactive. El voia să vadă numai dosarele operaţiunilor Speciale dintre anii 1971–1975. Ofiţerul operativ misterios şi agentul său „Vipera" încă îl intrigau, frămîntîndu-i creierul încă de cînd au apărut. Profesiunea lui Carlson, uşurinţa cu care se deplasa încolo şi încoace sub nume false şi cunoaşterea temeinică a armelor sugerată de raportul provenit de la agentul din tabăra aflată în jungla Perului l-au condus pe Kinsolving la concluzia că tipul trebuie să aibă un trecut în operaţiuni clandestine, fie paramilitare, fie militare. Identificarea sa ca fiind american ca şi vîrsta sugerau că ar fi putut dobîndi aceste cunoştinţe specializate, că şi-ar fi perfecţionat pregătirea în Vietnam şi că răspunsul s-ar putea găsi în dosarele de Operaţiuni Speciale din perioada respectivă.

După ce a introdus în computer „Carlson" şi a folosit ca mod de lucru cercetarea prin corelare, a căutat puncte de intersecţie cu „Vipera", ofiţerul operativ cu număr codificat. Negăsind nici un punct le intersecţie, a intrat la un subanuar care îi atrăsese atenţia: el conţinea dosare referitoare la implicarea C.I.A. în Programul „Phoenix", Sursele Americane Controlate (S.A.C.) din Laos şi Grupul de Operaţiuni Speciale (G.O.S.) ale Comandamentului de Asistenţă Militară – toate desfăşurînd operaţiuni acoperite în timpul războiului din Vietnam. În decurs de două minute după ce a examinat subanuarul, intuiţia i-a fost răsplătită.

Introducînd în computer primele patru cifre ale numărului de cod ale ofiţerului operativ, a găsit, ecranul plin cu un index lung de operaţiuni pe care le desfăşurase sub auspiciile lui „Phoenix", S.A.C. şi G.O.S. Introducîndu-l pe agentul acestuia, „Vipera", a obţinut iar un ecran plin cu 15 indexuri de operaţiuni în care au fost implicaţi ambii. Ultima operaţiune afişată în index a făcut să

i se ridice părul măciucă. Avusese loc în mai 1975 şi a fost condusă de la staţia C.I.A. din Bangkok. Dacă toate celelalte liste afişate pînă acum menţineau încă numărul de cod pentru identificarea ofiţerului operativ, aceasta nu-l mai păstra. Înscrierea era următoarea:

OPERAŢIUNEA „MAGIC WAND" CONTROL: P.T. Martindale, AGENT PRINCIPAL: R.E. CARLSON (VIPERA). ACŢIUNE DE EXECUŢIE. Ultimele două cuvinte l-au făcut pe Kinsolving să-şi dea seama că în cele din urmă şi-a ţintuit omul.

— L-am prins pe nenorocit! a strigat aproape involuntar. L-am prins!

Ca răspuns la izbucnirea sa, din celelalte birouri au apărut capetele curioase ale funcţionarilor. Kinsolving a dactilografiat rapid şi celelalte cereri care dezvăluiau informaţii auxiliare, rupînd misterul ce îl înconjura pe Martindale şi pe agentul său supraspecialist. Dar informaţiile pe care le avea la dispoziţie nu i-au dezvăluit adevărata identitate a lui R. E. Carlson, situaţie care nu l-a deranjat prea mult pe Kinsolving – avînd în mînă numele ofiţerului operativ care l-a dirijat o perioadă foarte îndelungată de timp, cineva care îl cunoştea personal pe Carlson şi identitatea lui adevărată. Cercetarea a luat sfîrşit.

Curiozitatea de a vedea, şi conţinutul altor dosare legate de „Vipera", sau cel puţin un tabel sinoptic al conţinutului lor, a întărit şi mai mult convingerea lui Kinsolving că acel Carlson pe care îl căuta şi Carlson pe care l-a găsit erau una şi aceeaşi persoană. Notificarea: DATELE DE SPRIJIN ŞTERSE ÎN TIMPUL PERIOADEI DE ELIMINARE era dactilografiată cu litere îngroşate. Confirmarea că operaţiunile existaseră era încă în banca de date, alături de principalele persoane implicate, dar detaliile şi scopurile pentru care fuseseră organizate dispăruseră, înlăturate din motive pe care Kinsolving le putea doar presupune, şi ştia că niciodată nu-i vor fi dezvăluite, dacă, bineînţeles, se mai afla cineva care să aibă răspunsurile.

Din biroul său particular din sticlă, de la capătul îndepărtat al clădirii, Tony Cavington s-a îndreptat către micul birou al tânărului analist.

— Ce avem?

Kinsolving şi-a consultat notiţele şi a reconstituit constatările. Împreună cu şeful său, detaliind atent, cu mîndrie, etapele pe care le parcursese ca să descopere informaţia.

— Bună treabă! a afirmat Cavington.

— Cred că voi cere celor de la personal să-l localizeze pe Martindale, zise Kinsolving. Să fixez o întîlnire cu el.

— Mai întîi să ne uităm la dosarul lui, a spus Cavington, conducîndu-l pe tînărul analist în biroul său, unde a controlat cartea de telefon cu interioarele din clădire şi a format numărul biroului personal. Dosarul personal şi profesional al lui Martindale a fost înmânat personal lui Cavington, treizeci de minute mai tîrziu.

Dosarul se găsea într-un biblioraft gros, cu clape metalice în partea de sus, pentru a nu cădea filele din el. Pe coperta dosarului era imprimat cu litere groase, roşii: INACTIV.

— Arată ca şi cînd nu ar mai fi printre noi, a spus Cavington în timp ce scruta cu privirea paginile care aveau consemnate intrările cele mai recente la început.

— Acum ştiu ce s-a întîmplat, a adăugat în timp ce s-a oprit să citească în întregime o anume intrare.

— E mort? a întrebat Kinsolving, înţepenind la ideea descurajantă că nu-i trecuse prin minte acest lucru, în dorinţa sa puternică de a-şi urmări victima.

— Nu, e încă în viaţă. Locuieşte în Fairfax de şase luni, conform celor mai recente date. S-a retras forţat în octombrie 1977.

— Pentru ce motiv?

Cavington era în C.I.A. de suficient de mult timp atunci cînd Stansfield Turner, noul director C.I.A. numit de Carter, îl convinsese pe preşedinte că operaţiunile acoperite ca parte a activităţii Agenţiei, erau excesive şi scăpate de sub control, îndemnîndu-l să adopte o hotărîre care în cele din urmă a dus la decimarea Directoratului pentru Operaţiuni. A fost un incident care îl demoralizase atît de mult pe Cavington, care era nou la C.I.A. şi repartizat la Operaţiuni, încît fusese pe punctul de a-şi da el însuşi demisia.

— A plecat din acelaşi motiv pentru care au mai plecat în grabă încă 800 de alţi oameni, a spus Cavington, toţi de la Directoratul pentru Operaţiuni. S-a întîmplat în octombrie 1977 şi a fost cunoscut sub numele de „Masacrul tuturor sfinţilor” al lui Carter.

Kinsolving şi-a reamintit că auzise de concedierile masive, dar nu ştia nimic de motivele care stăteau în spatele acestora.

— Întrucâtva sînt familiarizat cu termenul de „acţiune de execuţie”, i-a spus el lui Cavington, după ce s-a uitat pe notiţele

sale. Cel puţin îmi amintesc că am citit despre ea. O grupă de elită care a organizat şi a executat asasinate cu aprobare oficială, nu-i aşa?

Cavington a confirmat.

— E mult de cînd s-a, pus capăt acestor acţiuni, a adăugat el. Deşi mai sînt unii care încă susţin că Agenţia ar trebui să le menţină.

Consultîndu-şi din nou notiţele, a adăugat:

— Concedierea lui Martindale explică de ce „Vipera” şi apoi Carlson au dispărut din dosare după 1977.

— Probabil că de atunci şi-a început cariera de mercenar, spuse Cavington. Tipii care au fost implicaţi în operaţiuni „negre” atîta timp şi atît de adînc nu pot să pună totul în cui şi să meargă acasă şi să se apuce să vîndă asigurări.

— Nu înţeleg un lucru, zise Kinsolving. În toate dosarele pe care le-am consultat, identităţile lui Martindale şi Carlson erau ascunse sub coduri, cu excepţia ultimei acţiuni din dosarele de Operaţiuni Speciale. De ce?

— Aş putea presupune motivul, zise Cavington, dar este o presupunere calificată. Războiul s-a încheiat, Martindale dorea să continue să-l folosească, aşa că el „s-a învăluit”.

— Nu sînt familiarizat cu acest termen.

— Asta înseamnă să foloseşti un agent sau un viitor agent lichidînd toate mărturiile privitoare la viaţa sa actuală şi trecută şi dîndu-i o identitate complet nouă, susţinută cu toată documentarea necesară, care să reziste la o investigaţie minuţioasă, i-a spus Cavington. Indiferent cine fusese Carbon atunci cînd îşi folosea numele codificat „Vipera”, el, oficial, nu mai era acea persoană. Realizînd acest lucru, Martindale nu a trebuit să folosească un nume codificat şi, probabil, a creat alte identităţi acoperite şi pentru el, dacă intenţiona să-l manipuleze pentru o perioadă lungă de timp.

— Cine altcineva ar mai putea cunoaşte adevărata identitate a lui Carlson? a întrebat Kinsolving.

— Mai mult ca sigur nimeni altcineva, dacă a fost un agent pe care l-a recrutat şi dirijat Martindale însuşi.

— Cineva de la secţia din Saigon trebuie să-l fi ştiut, nu crezi?

— Nu neapărat. Saigonul era cea mai mare secţie pe care o aveam.

Era ca una din păpuşile acelea ruseşti pe care le cumpără turiştii: o păpuşă în interiorul altei păpuşi. Totul era aşa de bine compartimentat, încît nimeni nu avea o imagine completă în nici un moment. Majoritatea ofiţerilor operativi aveau propria lor reţea de agenţi în ţară şi, dacă aveau rezultate, nimeni nu le punea nici o întrebare. Superiorii lor nu voiau să ştie nimic – cea ce era o cale de a-ţi acoperi spatele, în special la sfîrşitul războiului, cînd oricine avea puţină minte putea vedea ce scria pe zid.

— Aşa că Martindale ar putea fi singurul care să aibă răspunsurile?

— Aşa se pare.

— De aici, unde mergem?

— Nu mai mergem, a zis Cavington. O înaintăm Diviziei de Informaţii a Serviciului Secret.

— Deci nu mai sîntem implicaţi.

Cavington a confirmat din cap.

— Tocmai asta am şi dorit.

— Nu înţeleg.

— Îţi dai seama că omul pe care l-ai căutat este un ucigaş?

— Desigur. Tocmai de aceea l-am şi căutat.

— Un ucigaş de înaltă clasă, care, după tot ceea ce ai descoperit tu, are o mare experienţă, din care o mare parte, se pare, a fost cîştigată în cadrul C.I.A.

Kinsolving nu urmărea însă logica şefului său. După munca intensă depusă era dezamăgit că nu era lăsat. să-şi devoreze vînatul.

— Noi putem vedea mai bine în cazul acesta decît Serviciul Secret.

— Şi dacă Carlson ne scapă tuturor şi îşi duce la bun sfîrşit contractul… şi-l ucide pe preşedintele Statelor Unite?

Lui Kinsolving i s-a luminat chipul.

— A fost omul nostru într-un anumit moment şi s-a aflat în ancheta noastră.

— Corect, zise Cavington. Nu se mai află la noi şi nu are nici un rost să ne frîngem gîtul atunci cînd este zona de responsabilitate a altcuiva. Noi ne-am făcut treaba aşa că lasă-i şi pe ei să şi-o facă pe a lor.

— Cît să le dau?

— Numai esenţialul. Numele lui Martindale şi adresa actuală, cu informaţia că avem motivele noastre să credem că odată a dirijat un agent cu numele Carlson, codificat „Vipera”, şi perioada de timp. Asta-i tot.

— Ce se întîmplă dacă Martindale refuză să discute cu ei?

— Mai mult ca sigur că va coopera mai mult cu ei decît cu noi, zise Cavington. Conform profilului psihologic de la data epurării sale, este un om înverşunat.

— Şi dacă cei de:la Serviciul Secret cer informaţii suplimentare?

— Le spui că nu mai sînt altele, replică Cavington sarcastic. După ce l-am informat pe directorul adjunct de la Operaţiuni cu ceea ce am descoperit, îţi garantez că pînă la sfîrşitul zilei dosarele la care ai avut acces nu vor mai exista, aşa că nu vei minţi.

18

Pereţii din cărămidă veche, plafonul din lemn ca şi plantele agăţătoare creau un cadru relaxant în restaurantul monden din Georgetown de la intersecţia Străzii 13 cu Strada M. O amintire amară l-a făcut pe Gannon să zâmbească cînd şi-a adus aminte cum soţia sa categorisea astfel de localuri: „plăcute ca atmosferă, dar slabe ca servicii şi mîncare bună”.

A luat o masă într-un colţ în spatele încăperii, vizavi de uşa ce ducea la bucătărie. Nivelul zgomotului ambiental era suficient pentru a acoperi o conversaţie normală, şi stând cu spatele la perete avea o vedere generală a celorlalte mese.

Nick Delvecchio a intrat fix la 12:30, avînd o mină îngrijorată pînă cînd l-a observat pe Gannon în colţ. Cînd a ajuns la masă, Gannon s-a ridicat şi cei doi bărbaţi s-au îmbrăţişat cu o afecţiune sinceră.

— Îmi pare bine că te văd, Nick.

— Şi mie.

Gannon a atras atenţia ospătăriţei şi, după ce au consumat specialităţile zilei, a comandat bere pentru amîndoi. Cu aprobarea lui Delvecchio a adăugat un fel de mîncare din peşte care se pregătea repede şi simplu.

Delvecchio a cercetat mesele din apropiere, care erau toate ocupate cu profesionişti tineri, bine îmbrăcaţi.

— Cum găseşti acest local? a întrebat. Ieşim în evidenţă ea doi arbori de sequoia în Valea Morţii, în mijlocul tinerilor de aici.

— Un tip de la C.I.A. m-a adus o dată aici; cînd au încercat să mă recruteze.

— Nişte figuri toţi, se potrivesc perfect cu acest local, a spus Delvecchio, aruncînd o privire nervoasă de jur-împrejur prin restaurant, ţinîndu-şi strîns servieta pe picioare. Avem un trecut, Jack, şi acesta-i singurul motiv pentru care fac asta.

— Relaxează-te, Nick, a spus calm Gannon. Nimeni nu ştie că am luat legătura cu tine, şi nu va afla nimeni.

— Sper că nu vei face public ce discutăm acum! Dacă faci acest lucru, vor veni direct la mine; vor şti că nu poţi avea datele din altă parte, şi, sincer să fiu, îmi place munca-mea.

— Nu ţi-as face una ca asta.

Delvecchio a înclinat capul, scuzîndu-se.

— Regret! Doar ştii cît de riguros sînt în respectarea regulilor. Drace! Nici nu traversez strada pe roşu!

— Unui din motivele care te-au făcut al naibii de bun în a desfăşura misiuni de cercetare, zise Gannon. Îţi ştiai foarte bine treaba şi niciodată nu ai riscat.

— Ce are Sincavage ăsta aşa deosebit? a întrebat în timp ce a desfăcut încuietorile genţii diplomat şi a scos un plic mare, după ce s-a mai uitat încă o dată prin încăpere.

— Cunoşti conţinutul dosarului?

— Drace, nu! Nici nu l-am deschis! Sper că nu îmi ceri să îţi las vreunul din astea?

— Nu! Gannon a întins mîna spre plic şi Delvecchio, ezitînd, i l-a dat peste masă. Vreau să văd documentarea care sprijină constatarea „Dispărut în acţiune”.

— Acum are inscripţia „Mort în acţiune”, „Corpul nerecuperabil”, l-a corectat Delvecchio. Ceea ce înseamnă să nu-l mai căutăm.

Gannon a desfăcut agrafa ce prindea plicul şi a scos un dosar care s-a deschis ca o carte, cu clame de prindere a unui vraf de rapoarte oficiale pe care le fixa. Documentul de deasupra era un Raport de Victime declasificat de la „Secret” la „Confidenţial” la sfîrşitul războiului. Formularul de o pagină avea trecut numele lui Sincavage, gradul, numărul de ordine şi unitatea militară, urmate de o explicaţie din două propoziţii referitoare la ultima sa misiune: „Dispărut din 14 iulie 1971. Ultima dată văzut într-o operaţiune de cercetare ultrasecretă sub foc inamic”. Restul formularului conţinea secţiuni ce trebuiau completate cu datele sale biografice. În cazul lui Sincavage, informaţiile erau atît de sumare, încît erau inutile. La o secţiune intitulată „Persoane interesate” (să fie anunţate) nu se găsea nimic.

Următorul document îl constituia constatarea unui consiliu de ofiţeri reunit la statul major al Grupului de Operaţiuni Speciale la puţin timp după dispariţia lui Sincavage pentru a studia probele şi a confirma constatarea „Dispărut în acţiune”. Ataşate la document se găseau copii ale declaraţiilor celor care participaseră în operaţiunea de salvare a lui Sincavage şi a grupei sale de cercetaşi. Declaraţia lui Jocabetti se afla şi ea şi Gannon a observat că era aceeaşi informaţie pe care î-o furnizase şi lui la spital. Se mai găsea o dispoziţie privind o serie de note informative ale unor agenţi care confirmau că Sincavage şi grupa sa fuseseră nimiciţi de inamic iar trupurile lor nu au putut fi găsite. O copie a unui memorandum de la

audierile unui consiliu D.L.A. privind „Dispăruţii în acţiune” arăta, că în lumina informaţiilor primite de la Laboratorul central pentru identificări al armatei din Hawaii, în 1977, statutul de „Dispărut în acţiune” al lui Sincavage fusese revizuit şi modificat în „Mort în acţiune”, „Corpul irecuperabil”.

Raportul primit de la Laboratorul central pentru identificări din Hawaii (L.C.-N.I.) l-a făcut pe Gannon să se uite fără să-şi creadă ochilor.

— Poţi accepta astfel de prostii drept probe? l-a întrebat pe Delvecchio, dîndu-i dosarul înapoi pentru a putea citi nota.

Delvecchio a cercetat documentul înregistrat L.C.I.-N.L, numărul cazului 0104–77. Conţinutul, sau mai degrabă lipsa acestuia, nu constituia nici o surpriză pentru el. Laboratorul central pentru identificări, mutat din Thailanda în Honolulu în 1976, aparţinea Laboratorului de medicină legală al armatei, unde se trimiteau rămăşiţele soldaţilor americani dispăruţi în acţiune. Registrele laboratorului cuprindeau date inventate bazate pe procedee şi concluzii care nu erau susţinute ştiinţific, lucru cunoscut de personalul biroului P.d.R./D.Î.A., şi în mai multe ocazii se dovedise a fi o ruşine pentru ei.

— Aceasta este ceva tipic, a spus Delvecchio, dîndu-i înapoi dosarul lui Gannon. Anul trecut familiile a trei D.Î.A., ale căror rămăşiţe fuseseră identificate de L.C.I., le-au deshumat şi examinat cu ajutorul unor patologi în medicină legală independenţi. S-a dovedit că erau oase ale unor animale mici.

— Aici se spune că rămăşiţele folosite pentru identificarea lui Jerry Sincavage au fost 11 fragmente de oase şi un mic fragment de craniu, zise Gannon. Nici unul nu era mai mare de 6–8 cm.

— Au făcut-o şi cu mult mai puţin, confirmă Delvecchio.

— Nu pot crede că cineva poate admite asta ca o probă decisivă.

— Nu sînt foarte multe, zise Delvecchio. De fapt, acum jocul se numeşte: „Şterge urmele”.

— Cine ia hotărîrea finală ca să se accepte probele laboratorului?

— L.C.I. îşi trimite constatările şi recomandările Oficiului de înregistrare a cazurilor grave din cadrul forţelor armate, aici la Washington, unde o comisie hotărăşte dacă identificarea a fost bună. Niciodată comisia nu a respins vreo recomandare.

Gannon a observat o notă dactilografiată în partea de jos a raportului care se referea la „probe suplimentare irefutabile”, dar nu se menţiona care erau aceste probe. În timp ce răsfoia celelalte documente, a simţit un mic obiect lipit de interiorul coperţii din spate.

Dînd ultima pagină, a dezlipit obiectul şi a desfăcut hîrtia care îl învelea.

— Deci aceasta este proba irefutabilă, zise; era un pandativ ce atârna de un lanţ de aur.

Lung de 2–3 cm şi înalt de 1,5 cm, pandantivul de 18 karate le era familiar ambilor. Era emblema oficială a Grupului de Operaţiuni Speciale – o ţeastă cu un pumnal înfipt în ea – şi avea gravat aripile unui paraşutist pe ambele părţi. De obicei era gravat şi numele celui care îl purta şi a grupei sale de cercetaşi, şi era purtat ca un semn de mîndrie pentru unitatea lor, în locul ecusoanelor, care erau interzise în misiunile ultrasecrete de cercetare.

Gannon l-a întors pe partea cealaltă şi a Citit inscripţia: „J. Sincavage – R.T. „Vipera”.

— Se găseşte ceva în dosar care să ateste că lanţul a fost luat în păstrare ca probă? a întrebat Delvecchio, rămînînd tot aşa de buimac de prezenţa pandantivului ca şi Gannon.

Gannon a mai răsfoit prin dosar şi a citit informaţiile suplimentare venite de la Laboratorul central de identificări. A găsit ceea ce căuta în partea de jos a paginii.

— Rămăşiţele şi pandantivul au fost date unui membru al Centrului Mixt de Rezolvare a Pierderilor din Thailanda de un consul al ambasadei din Bangkok. Pretinde că le-a avut de la un refugiat dintr-un lagăr de la graniţa thailandezo-cambodgiană... de lîngă Ban Sa-Ngai. În timpul anchetei unui vietnamez şi a soţiei acestuia cu privire la statutul lor de imigranţi, soţia a declarat că a descoperit un mormînt cu rămăşiţele a patru cadavre, cînd curăţa jungla într-un lagăr de reeducare de-a lungul graniţei dintre Vietnam şi Laos, unde ea şi soţul ei erau închişi. Gannon a dat uşor din cap. Vai de capul meu! Auzi un consul! În toată treaba e mîna Agenţiei.

— N-ar fi pentru prima dată, a adăugat Delvecchio.

— Nu se poate ca acest pandantiv să fi fost îngropat odată cu Sincavage! Valorează cel puţin o sută de dolari, ştiu bine; şi eu mi-am făcut unul, zise Gannon. Armata nord-vietnameză şi cei

din Vietcong erau cunoscuţi pentru faptul că scoteau dinţii din gura americanilor pe care îi omorau pentru puţinul aur pe care îl conţineau plombele sau lucrările dentare. Trebuie să credem că au aruncat trupul lui Sincavage într-o groapă cu un pandantiv de o sută de dolari şi un lanţ de aur în jurul gîtului!

— Deci dumneata crezi că C.I.A. împreună cu oamenii de la Centrul Mixt de Rezolvare a Pierderilor din Bangkok au pus pandantivul şi rămăşiţele şi au făcut aranjamentul cu Laboratorul central pentru identificări? spuse Delvecchio.

— Cine altcineva putea să organizeze o astfel de lovitură?

— Trebuie să fi avut un motiv întemeiat!

— Întotdeauna au... cel puţin unul care are o anumită semnificaţie pentru ei.

— Dar dumneata ce ai cu Sincavage?

Gannon a dat din cap.

— Nu-i aşa că nu vrei să ştii, Nick?

— Probabil ai dreptate, spuse Delvecchio. Asta e, atunci. Mai ai nevoie de altceva?

— De nimic. Mi-ai fost de mare ajutor.

— Crezi că Sincavage mai trăieşte şi lucrează pentru Agenţie?

— Sper al dracului de mult că nu lucrează pentru ea. Dar nu s-ar fi deranjat atît de mult dacă nu o făceau pentru unul de-al lor.

Amintirile care îl urmăreau au trecut din nou prin mintea lui Gannon, făcîndu-l să privească înapoi şi să forţeze imaginile din gîndurile sale – imagini ale unei seri de acum 22 de ani, cînd el şi Sincavage acţionau la Da Nang din ordinul comandantului Grupului de Operaţiuni Speciale şi Controlului Nordului.

Delvecchio a observat schimbarea bruscă din starea sufletească a lui Gannon.

— Asta nu este numai o anchetă pe linie profesională, nu-i aşa, Jack? E ceva personal.

— Foarte personal.

Zgomotul făcut de sfărîmarea unei crenguţe sub picior l-a alertat pe Sincavage de prezenţa unui om. Departe, pe cărarea din junglă care ducea la pista de avion, a observat silueta unei fiinţe umane în lumina galbenă, slabă, din tufişurile dense. Omul a continuat să-l urmărească de pe o cărare paralelă cu locul unde fusese tras avionul, la capătul pistei năpădită de iarbă,

într-un luminiş defrişat din junglă; bolta deasă de frunze îl proteja pentru a nu fi văzut din aer. Sincavage simţea ochii omului fixaţi asupra lui în timp ce aranja frînghia de coborîre şi fixa echipamentul pe care îl luase de la Anderson, şi din nou a auzit zgomotele înfundate de mişcare în depărtare. În timp ce se întorcea pe cărare spre tabără.

La cîteva sute de metri de tabără, Sincavage a trecut la atac. Într-un loc unde lăstărişul de pe ambele părţi ale potecii se rărea pe o lungime de cîţiva metri, omul care îl urmărea a fost forţat să se adîncească mai mult în junglă, pentru a evita să fie văzut. Sincavage a ieşit repede de pe potecă şi a făcut un înconjur ca să-i iasă în spate. Avînd deprinderi şi experienţă mult mai mari decît cel care îl urmărise, curînd era destul de aproape pentru a-l recunoaşte ca fiind o persoană pe care o observase în mai multe rînduri, dar pe care o considerase a fi un muncitor curios şi plictisit de treabă.

Juan Osorio, nerealizînd că Sincavage îi observa orice mişcare, şi-a luat măsurile obişnuite de precauţie înainte de a se apropia de ascunzătoarea sa şi de a descoperi micuţul radio-satelit. Era deconcertat de dispariţia omului care se numea Carlson. La un moment dat era pe potecă, în drum spre tabără, iar în următorul moment nu l-a mai văzut. A dat a lehamite din umeri, presupunînd că Carlson grăbise pasul şi ajunsese în tabără, în timp ce el schimbase direcţia ca să rămînă în tufişul des.

Bărbatul este expert în ceea ce face, se gîndea Osorio, şi îi deveniseră din ce în ce mai clare acţiunile lui, în mod deosebit după ce îl urmărise luînd linia de ochire cu arma cu lunetă. Deprinderile lui erau impresionante, în special tragerile pe timp de noapte. De la o distanţă de cea 800 de metri, de pe vîrful unui deal ce da spre luminişul din spatele cursei de obstacole, băgase fiecare cartuş într-o ţintă-siluetă luminată numai cu o mică lanternă pe care o pusese în apropiere. În cele două zile în care Osorio îl observase, se dovedise extrem de competent în mînuirea unei game variate de arme şi specialist în modelarea tinerilor luptători de gherilă aflaţi sub conducerea sa pentru a-i transforma într-o forţă îngrozitoare de atac. Cererea urgentă de informaţii suplimentare, pe care o primise de la ofiţerul său operativ din Lima, îi întărise convingerea că omul era într-adevăr periculos.

Uitîndu-se la ceas pentru a se convinge că era ora pentru transmisia programată, Osorio a scos radioul din locul unde era acoperit cu bambus şi a îngenuncheat în lăstărişul scund. În timp ce scotea husa impermeabilă şi o desfăşura, orientînd antena, o umbră întunecată, s-a aruncat brusc asupra sa, şi în momentul în care s-a răsucit a dat peste ochii albaştri şi reci ai celui pe care îl ştia drept Carlson.

Fără nici un cuvînt, Sincavage l-a îmbrîncit într-o parte şi a ridicat radioul ca să-l examineze. Osorio a încercat să i-l ia înapoi şi să ajungă la butonul de distrugere pentru a activa mica încărcătură explozivă din interior destinată să se aprindă şi să distrugă microcircuitele clasificate de radio. Sincavage i-a pocnit un dos de palmă care l-a trimis lat la pămînt.

— Hai să ghicesc, a zis Sincavage, cu voce calmă, dar batjocoritoare. Agenţia de Luptă contra Drogurilor? Nu, prea sofisticat. Asta arată a ceva ce numai Agenţia are.

Osorio nu a scos un cuvînt în timp ce se aduna de jos şi îşi ştergea cu mîneca o dîră de sînge din colţul gurii.

— Întrebarea este, a continuat Sincavage, ce ai reuşit să le spui prietenilor tăi de la Agenţie pînă acum?

Osorio s-a retras şi a scos micuţul său pistol automat de sub cămaşă. Reacţia lui Sincavage a fost rapidă şi dovedea practică: i-a smuls pistolul din mînă în momentul în care părăsea tocul, rupîndu-i încheietura mîinii în cursul acestei acţiuni.

Detunătura a două împuşcături venite din spate l-a luat prin surprindere, s-a răsucit rapid, s-a lăsat într-un genunchi, aducînd pistolul lui Osorio în poziţia de tragere printr-o mişcare extrem de rapidă. Osorio s-a clătinat privind consternat la cele două găuri rotunde care-i apăruseră în piept, din care curgea sînge, în timp ce a căzut la pămînt. În sutimile de secundă care i-au trebuit lui Sincavage să localizeze sursa împuşcăturilor, şi-a făcut apariţia Anderson din spatele unui copac, cu pistolul de 9 mm în mîna coborîtă pe lîngă corp, nemaifiind pericol.

— Îmi pare rău că te-am făcut să tresari, amice, a spus mercenarul australian, apropiindu-se, dar mi s-a părut că erai în situaţia de avea nevoie de ajutor.

Sincavage s-a întors şi a privit corpul neînsufleţit al lui Osorio, zăcînd la cîţiva metri mai departe.

— Am vrut să-l interoghez!

— Eu cred că el avea alte gînduri!

— Îl aveam sub control, spuse Sincavage.

— Dacă spui dumneata…

— De ce mă urmăreai? l-a întrebat Sincavage, observînd îndeaproape reacţiile lui Anderson în momentul în care îşi ridică pistolul „Beretta” şi îl introducea în toc.

— Pe el îl urmăream, spuse Anderson, arătînd spre Osorio. Nu pe dumneata. L-am văzut furişîndu-se în apropierea perimetrului taberei şi l-am urmărit pînă aici.

— De cît timp este în tabără?

— Din păcate, de la început, a spus Anderson. Ceea ce, în mare, explică de ce un număr excesiv de transporturi de cocaină de aici au fost confiscate cu mult înainte de a ajunge în Statele Unite.

— Dacă nu greşesc este de la C.I.A., spuse Sincavage, şi atunci i-a informat despre activităţile noastre.

— Ei bine, atunci am pus capăt acestui lucru, nu-i aşa? zise Anderson. Şi ce-i cu operaţiunea ta? Mai mult ca sigur că le-a spus colegilor săi de la C.I.A. de prezenţa ta aici.

Sincavage a aprobat discret din cap, calculîndu-şi în minte cum ar putea să folosească cît mai bine în folosul său această întîmplare. Anderson n-a observat nici un interes exagerat pe faţa omului care îi întindea nervii la maximum ori de cîte ori vorbea. Descoperirea agentului era un inconvenient pentru Sincavage, în cel mai rău caz forţîndu-l să accelereze programul.

— Voi avea nevoie de un set de hărţi aeronautice pentru rutele pe care le folosesc contrabandiştii cînd transportă încărcăturile lor din tabără înspre Statele Unite, i-a spus australianului, împreună cu legăturile tale de la punctele de oprire pe care va trebui să le fac pentru realimentare.

— Deci ne vei părăsi curînd?!

— Ce aranjamente ai făcut pentru avionul de care voi avea nevoie să-mi transport grupa în nord?

— L-am contactat pe Calderon; are un „Beechcraft King Air” zise Anderson. Va fi la Cali peste două zile.

Poţi să-ti duci oamenii cu avionul „Mitsubishi” şi acolo să schimbaţi avioanele.

Sincavage s-a uitat la data de la ceasul său. Era 7 octombrie.

— Atunci vom pleca de aici aşa cum am plănuit, în dimineaţa zilei de 10 octombrie.

Sincavage s-a îndreptat spre partea centrală a taberei, unde grupa sa, formată din cei şase tineri luptători de gherilă, îşi termina prînzul constînd în fasole şi orez. La început, descoperirea agentului l-a făcut să se gîndească la părăsirea taberei mai devreme, dar dacă locul şi activităţile sale erau deja cunoscute, a reflectat el, a pleca în fugă nu ar rezolva nimic. Transmisiile agentului, mai mult ca sigur, erau planificate, iar nerecepţionarea lor ar fi o cauză de îngrijorare, dar pînă cînd ofiţerul care îl dirija pe Osorio şi-ar da seama că ceva nu este în regulă şi ar hotărî să atace tabăra, dacă, într-adevăr, ar avea posibilităţi de organizare a unui raid rapid de represalii, el va fi plecat. Nu va face nici o modificare în program, urmînd să sosească la New York City în dimineaţa zilei de 12 octombrie.

19

Maguire aştepta la poarta nord-vestică a Casei Albe, cînd Gannon a sosit cu puţin timp înaintea orelor 14:00. Fiind deja trecut în registrul de la poartă şi avînd aprobarea de a intra de la gărzile Diviziei în Uniformă, i s-a înmînat un permis laminat prins de un lanţ, pe care Gannon l-a pus la gît. Cei doi au parcurs pe jos scurta distanţă pe West Executive Avenue spre curtea din sudul clădirii vechiului birou al Executivului. Adînciţi în conversaţie, cînd au ajuns făcuseră deja schimbul de informaţii pe care le descoperiseră fiecare.

În timp ce intrau în biroul lui Maguire, Gannon a scos fotografia grupei de cercetare din geanta diplomat şi i l-a arătat pe Sincavage.

— Fotografia a fost făcută în 1971, i-a spus lui Maguire. Chiar înainte de a fi înregistrat ca „Dispărut în acţiune”.

Maguire a studiat faţa omului pe care i-l arătase Gannon.

— Este o echipă din Grupul de Operaţiuni Speciale, nu-i aşa?

Gannon a aprobat dînd din cap.

— O grupă mixtă Marină-F.S. pentru o anumită misiune.

— L-ai cunoscut pe Sincavage în Vietnam?

— Da. Am servit în aceeaşi unitate într-unul din tururile mele, a spus Gannon, şi nu a mai adăugat nimic despre asta. Conform celor spuse de dumneata, omul pe care îl cauţi... Carlson a fost în St. Barts în timpul întîlnirii magnaţilor drogurilor. Călătorea cu documente false; apoi şi-a făcut apariţia la Cartagena, o destinaţie menţionată în înregistrarea făcută la întîlnire. Acum este în Peru, într-o tabără de prelucrare a drogurilor, care este folosită şi ca bază de pregătire pentru teroriştii din „Cărarea Luminoasă”şi instruieşte o grupă pentru a ataca o coloană de maşini oficiale.

— Şi Interpolul are date despre un anume Roger Carlson care este legat de trei asasinate cunoscute că au avut loc în ultimii 13 ani, a adăugat Maguire.

— Ce îţi trebuie mai mult pentru a-i lua urma?

— Ceea ce avem noi sînt o mulţime de probe neesenţiale, dar, pentru mine, sînt destul de puternice pentru a-l convinge pe consilierul Afacerilor de Securitate Naţională al preşedintelui că acest Carlson este puşcaşul magnaţilor, drogurilor şi sînt mai mult decît suficiente pentru a-l întreţine şi ancheta dacă intră în ţară.

— Forţele Delta l-ar putea răpi din tabăra din Peru, a sugerat Gannon. De trei luni noi tot culegem informaţii despre această tabără, iar acum îl avem într-un loc îndepărtat, fără putinţă de a pleca uşor. Este prilejul cel mai nimerit.

— O operaţiune în afara graniţelor? a întrebat Maguire. Nu ştiu dacă o să pot aranja asta, dar, oricum, merită să încerc!

— Presupunînd că Sincavage şi Carlson este una şi aceeaşi persoană, zise Gannon şi, în această privinţă, nu am nici o îndoială, el are prieteni foarte sus-puşi care s-au zbătut foarte mult pentru a face să pară că este mort. Şi între noi fie vorba, amîndoi ştim cine se pricepe la asta.

— Dacă cumva răspunsul se află la C.I.A., afirmă Maguire, atunci mă aşteaptă mari dificultăţi pentru a-i face să colaboreze.

— Poate nu aşa de mari după cum crezi, spuse Susan Olsen din pragul uşii, care sosise la timp ca să audă ultima remarcă a lui Maguire. A intrat în birou şi s-a aşezat pe scaunul din faţa lui Gannon, căruia i-a aruncat o privire întrebătoare.

— Jack Gannon, îţi fac cunoştinţă cu Susan Olsen din Divizia de Informaţii, zise Maguire.

Gannon a salutat-o şi drept răspuns la privirea întrebătoare a Susanei Olsen dacă era în cadrul Serviciului Secret, a răspuns:

— Nu, nu sînt. Retras din armată.

— Desigur, a spus ea cu un zîmbet îngăduitor şi cochet, care niciodată nu dă greş, stîrnind interesul oricărui bărbat pe care voia să-l folosească.

Ca răspuns la privirea întrebătoare a Susanei dacă poate vorbi liber, Maguire a confirmat:

— E-n regulă. Ce ai de spus?

— Un anume Roger Carlson, codificat „Vipera”, a apărut şi în dosarele C.I.A. Nu se dau detalii privitor la „de ce” şi „din ce cauze”, dar au divulgat numele ofiţerului operativ care l-a dirijat ca agent din 1971 pînă în 1977.

— Sincavage a fost dat „Dispărut în acţiune” în 1971, a remarcat Gannon, dar şi-a adus aminte de inscripţia de pe pandantivul de aur şi a adăugat: iar numele său, în grupa de cercetaşi pe care o conducea cînd a dispărut, era „Vipera”.

— În ce an ai spus că aşa-zisele rămăşiţe au fost returnate iar statutul său de D.î.A. a fost schimbat în M.î.A., „Corpul nerecuperabil”? a întrebat Maguire.

— 1977, a răspuns Gannon, devine din ce în ce mai curios, nu-i aşa? »

— Care este numele ofiţerului operativ? a întrebat-o Maguire pe Susan.

— Paul Martindale.

— Vrea să stea de vorbă cu noi?

— Nu ştiu. S-a retras şi locuieşte în Fairfax. Ne-au dat adresa lui şi se pare că C.I.A. se spală pe mîini şi l-au aruncat în grădina noastră. Aş putea trimite pe cineva de la biroul nostru din Washington să-i simtă pulsul.

— Nu, zise Maguire. Cred că cel mai bine este să fac eu şi cu Gannon treaba asta.

Susan i-a dat nota C.I.A. în care era trecută adresa lui Martindale şi comentariile succinte pe care le adăugaseră, care, pur şi simplu, precizau că Martindale nu mai lucra cu ei, retrăgîndu-se în 1977.

Maguire i-a dat şi fotografia grupului de cercetaşi arătîndu-i-l pe Sincavage.

— Ia legătură cu cei de la F.B.I. pentru a mări figura acestui tip, iar artiştii lor să-l îmbătrînească cu 20 de ani. Apoi ia legătura cu ofiţerul tău de legătură cu C.I.A. pentru a trimite copiile prin fax la St. Barts să vadă dacă vreunul din oamenii cu care Carlson a intrat în contact îl poate identifica.

— Vorbind de St. Barts, a zis Susan, bănuiala dumneavoastră s-a adeverit. Interpolul a acţionat foarte rapid. Gloanţele extrase din cadavrul fetei ucise pe vapor au fost duse cu avionul la Paris la cîteva ore după ce le-am cerut să facă o verificare balistică. Tocmai cînd mă îndreptam spre biroul dumitale a sosit o telegramă; sînt identice cu cele folosite în crimele lui Carlson la Bruxelles şi Hong Kong.

Maguire şi Gannon au schimbat o privire, după care Gannon a afirmat:

— Cred că e timpul să-i facem o vizită lui Martindale.

— Văd că aveţi o retragere liniştită, domnule Gannon, nu-i aşa? l-a întrebat Susan, folosind cel mai fermecător zîmbet, în timp ce s-a ridicat să părăsească biroul.

— Da, a răspuns Gannon, întorcîndu-i zîmbetul.

— Ne cam învîrtim în jurul cozii, nu crezi?

— Cam aşa ceva.

— Ce drăguţ! a afirmat Susan, făcînd cu ochiul şi ieşind.

20

Căsuţa de cărămidă, tip *ranch*, se găsea într-o fundătură la capătul aleii liniştite rezidenţiale, într-o zonă cu case tip pentru clasele de mijloc din Fairfax, Virginia. Pînă anul trecut, cînd soţia lui Martindale, în vîrstă de 42 de ani, decedase în urma unui atac de inimă, lotul de pămînt de aproape un hectar fusese o adevărată expoziţie de flori de sezon, sădite în straturi bine îngrijite, înconjurate de un covor de iarbă bogată. Acum, în comparaţie cu pajiştile şi arbuştii frumos curăţaţi de pe proprietăţile învecinate, lotul acesta era extrem de neglijat.

Bărbatul care a ieşit în uşa bucătăriei să-i întîmpine pe Maguire şi Gannon era înalt cu pieptul gol. Părul îi era lins şi sur, iar trăsăturile sale ascetice erau dominate de ochii brun-închis ce pătrundeau pînă în străfunduri, înfăţişarea milităroasă şi trupul său suplu şi bine întreţinut îl făceau să pară mai tînăr de 68 de ani, iar o aură de putere brutală şi încredere în sine sugerau că nu era străin de violenţă şi pericol.

Ochii i s-au fixat în cei ai lui Maguire, după ce s-au coborît încet pentru a examina legitimaţia de angajat al Serviciului Secret pe care i-a prezentat-o acesta.

— Ce doriţi? Vocea îi tremura uşor din cauza vîrstei, dar încă păstra un ton de autoritate şi nerăbdare faţă de cei care ar dori să-i irosească timpul.

— Eu sînt Mike Maguire, iar el este Jack Gannon, spuse Maguire. Am vrea să vorbim cu dumneavoastră într-o problemă de securitate naţională.

— La ce se referă? în voce nu i se distingea nici un semn de acord.

— Este vorba despre un fost agent al dumneavoastră, spuse Gannon, Jerry Sincavage.

Ochii lui Martindale s-au făcut mici, mici de tot, iar trupul i s-a încordat.

Era ca şi cum căzuse într-o cursă, luat prin surprindere la auzul unul nume din trecut aproape uitat.

— Întrebaţi! zise. el cu un ton ce suna mai mult a comandă decît a invitaţie, deschizînd uşa de aluminiu. Maguire şi Gannon au păşit în bucătărie.

Martindale i-a condus de-a lungul unui coridor îngust într-un salon plin cu mobilă şi cu obiecte din Asia de Sud-Est. Vase care conţineau bambuşi supradezvoltaţi care aveau nevoie neapărat

să fie tunşi încadrau fereastra ce da spre stradă, în timp ce sculpturi şi bibelouri orientale, bogat împodobite, se întreceau prin a atrage atenţia de pe rafturi şi mese. Privirea lui Gannon s-a oprit pe o statuetă mare din piatră, aflată într-un colţ al încăperii, cu Buddha în genunchi, pe care a estimat-o: a avea o greutate de peste 100 de kg.

— L-am luat din Laos, de undeva de lîngă Plain of Jars, a zis Martindale cînd l-a observat pe Gannon admirîndu-l. L-am găsit într-un templu unde artileria nord-vietnameză aruncase totul în aer. L-am cărat eu însumi. L-am tîrît prin blestemata aia de junglă timp de trei zile. Aproape că mi-am rupt toate organele din mine în cursul acestei operaţiuni.

Privirea lui Gannon s-a plimbat, apoi, pe pereţii încărcaţi cu fotografii care dezvăluiau, după estimările sale o carieră de cel puţin două decenii de operaţiuni acoperite ale C.I.A. Martindale ieşea în evidenţă în majoritatea pozelor. Una dintre ele i-a atras în mod deosebit atenţia: l-a recunoscut pe legendarul ofiţer al Forţelor Speciale, colonelul Bull Simons. alături de Martindale, într-un grup care includea şi ceea ce Gannon ştia a fi grupa White Star (Steaua Albă), trimisă în Laos înainte de implicarea oficială a Americii în războiul din Vietnam.

— L-aţi cunoscut pe colonelul Simons? a întrebat Gannon.

— Am lucrat împreună mai bine de un an, a spus Martindale, curios să afle cum de îl ştia Gannon pe unul din puţinii oameni pe care îi respectase vreodată. Cum de îl cunoaşteţi?

— Am fost împreună în grupa de atac asupra Son Tay-ului, i-a răspuns Gannon.

Menţionarea misiunii ultrasecrete condusă de Simons, pentru a salva prizonierii americani de război – un raid care a fost executat cu succes, dar care a găsit închisoarea nord-vietnameză goală – i-a atenuat suspiciunile lui Martindale. Făcîndu-le semn oaspeţilor să ia loc pe canapele, el s-a cufundat într-un fotoliu şi a luat o carafă cu apă de pe masă, umplîndu-şi paharul aproape gol de lîngă ea.

— Cine v-a spus de Sincavage?

— Indirect Centrul de Luptă contra Drogurilor din C.I.A., spuse Maguire. Ca răspuns la o cerere din partea Diviziei de Informaţii în legătură cu un om pe nume Roger Carlson. El s-a dovedit a fi un agent al dumitale.

— Ce vă face să credeţi că Sincavage şi Carlson sînt aceeaşi persoană?

— Probe indirecte puternice, i-a răspuns Maguire. Martindale a căzut pe gînduri, fixîndu-şi privirea pe un obiect îndepărtat din încăpere. Părea a fi dus de valuri, retrăind un moment din trecut.

— Prietenul dumitale este în Serviciul Secret, a spus în cele din urmă, arătîndu-l cu mîna în care ţinea paharul. pe Gannon. Dumneata nu eşti. Cine eşti dumneata? Din nou avea privirea aceea neliniştită.

— Militar retras, a răspuns Gannon simplu.

Martindale a continuat să privească fix, dînd uşor din cap.

— Mai insultă o dată serviciul meu de informaţii şi poţi pleca. Mai întreb încă o dată: Cine sînteţi şi ce interes aveţi în acest caz?

— Sînt locotenent-colonel în retragere din Forţele Speciale şi lucrez ca specialist civil în probleme de operaţiuni şi informaţii în cadrul Comandamentului Mixt de Operaţiuni Speciale la fortul Bragg. Lăsînd în mod intenţionat de o parte însărcinarea sa în Forţele Delta, a urmărit să vadă dacă răspunsul îl satisfăcea pe omul ai cărui ochi nu-l părăsiseră nici o clipă cît a vorbit.

— Şi de ce vă interesează Sincavage?

— Am motive întemeiate să cred că el a ucis pe un bun prieten al meu.

Martindale a dat din nou din cap în timp ce sorbea apa din paharul pe care îl ţinea în mînă.

— Forţele Delta, ziceţi?

Gannon a rezistat privirii fixe a lui Martindale, fără a răspunde.

— Aşa am presupus şi eu. Întorcîndu-se spre Maguire zise: Acum să-mi spuneţi de ce sînteţi aici. Şi vreau să aud totul. Mă minţiţi, vă voi minţii!

Evaluarea iniţială a lui Martindale, pe care o făcuse Maguire, era corectă. Omul nu se lăsa intimidat de autorităţi pentru a dezvălui informaţii care, fără nici un dubiu, erau clasate, şi era clar că nu vor obţine nimic de la el dacă nu-l vor convinge că informaţiile de care aveau nevoie sînt vitale pentru securitatea statului. Începînd cu întîlnirea magnaţilor drogurilor din St. Barts, i-a spus tot ce aflaseră şi presupuseseră ei şi Gannon în ultimele cinci zile.

În timp ce vorbea Maguire, Gannon l-a studiat pe Martindale cu atenţie. Ceva nu era în regulă; ceva mai profund îi estompa imaginea solidă de autocontrol şi autodisciplină. Mîinile îi tremurau uşor în timp ce ducea paharul la gură, iar felul în care sorbea sugera că ceea ce bea nu era apă. A întins din nou mîna să ia carafa pentru a-şi umple paharul şi a lovit o statuetă mică de jad, care s-a răsturnat şi a căzut pe covor. Reflexele sale erau prea lente pentru a o prinde înainte de a cădea. Incidentul l-a tulburat mai mult decît trebuia.

În ciuda încercărilor lui Martindale de a ascunde aceasta, suferinţa sa a continuat să se manifeste. Gannon şi-a dat seama că bătrînul luptător ce sta vizavi de ei era un alcoolic cronic, într-un stadiu avansat al bolii. A mai observat şi alte semne evidente, care erau imposibil de ascuns: vasele sanguine dilatate, care arătau ca nişte mici păianjeni bleu, de pe faţă şi gît, albul ochilor străbătut cu vinişoare roşii şi vorbirea uneori neclară. Gannon a presupus că în carafa de pe masă era fie gin fie vodcă şi că Martindale îşi petrecea majoritatea timpului într-o ceaţă alcoolică.

— Trebuie să ştiu tot ce îmi poţi spune despre Jerry Sincavage, spuse Maguire, terminînd informarea cu datele pe care le strînseseră, nelăsînd nimic de-o parte şi încheind cu convingerea sa personală că Sincavage intenţionează să-l asasineze pe preşedinte peste zece zile, în timpul vizitei sale la New York.

— L-am dirijat ca agent timp de şapte ani, a spus Martindale, după o lungă pauză şi o schimbare vizibilă de atitudine, care arăta că dorea să coopereze.

— Cum l-aţi recrutat?

Privirea aceea distantă a revenit, de data aceasta însoţită de un uşor zîmbet.

— Cunoaşte vreunul din dumneavoastră programul S.A.C. din timpul războiului din Vietnam?

— Era o operaţiune a C.I.A. cu baza la Long Tieng, în Laos, a spus Gannon. amintindu-şi de istoriile despre un „oraş secret” al C.I.A. dintr-o vale îndepărtată în munţi. Aţi infiltrat grupe de cercetare în nordul Laosului, Vietnamul de Nord şi China. S.A.C. înseamnă Surse Americane Controlate, dacă îmi aduc bine aminte.

— Destul de aproape, a confirmat Martindale. Una din grupele mele S.A.C. l-a găsit pe Sincavage la marginea unei poteci în Laos. Rătăcise prin junglă – pe jumătate mort – timp de cinci zile. Împuşcat ca dracu'. Şi acum mă întreb cum de a reuşit să supravieţuiască.

— De ce nu s-a întors la unitatea lui? a întrebat Gannon.

— Deoarece atunci cînd am aflat că era singurul supravieţuitor din misiune, trecut ca D.î.A. şi presupus a fi mort şi mi-a spus ce fel de operaţiuni desfăşurase în ultimii trei ani, am hotărît că l-aş putea folosi eu, a adăugat Martindale. Era lucrătorul operativ potrivit pentru scopurile mele de atunci, scînteietor, plin de posibilităţi, curajos, un solitar, care acţiona cel mai bine de unul singur. Nu-i plăceau oamenii, şi oficial era mort.

— Ai uitat să adaugi că era un sociopat amoral, a spus Gannon cu o duşmănie care a atras o privire curioasă din partea lui Maguire.

— Şi asta, a aprobat imediat Martindale, studiindu-l o clipă pe Gannon. Oricum, o dată i-am explicat care sînt avantajele de a rămîne „mort" şi a primit oferta mea.

— De ce v-aţi deranjat să îngropaţi nişte rămăşiţe false şi pandantivul, împreună cu Centrul Mixt de Rezolvare a Pierderilor, în momentul în care v-aţi retras din Agenţie? a întrebat Gannon.

Privirea lui Martindale a rătăcit prin cameră, fixîndu-se în cele din urmă pe una din fotografiile din apropiere. A urmat din nou o pauză lungă înainte de a vorbi.

— Fir-ar ai dracului de ticăloşi nerecunoscători! a spus în cele din urmă, înghiţindu-şi cuvintele, care îi ieşeau din gură cu o vehemenţă care îi strîmba figura. Retras, ziceţi? Aşa vi s-a spus? 28 de ani de serviciu în slujba lor, cinci medalii pentru culegere de informaţii, o carieră nepătată, şi primesc o copie xeroxată a avizului de destituire, care a mai fost trimis încă la 800 de oameni, toţi veterani cu cariere distinse. Rahaţii ăştia mucoşi au distrus operaţiunile clandestine şi mi-au trimis o notă blestemată, fotocopiată după un aviz de încetare a activităţii. Nimic despre ce-am făcut să-mi servesc ţara, nici cel puţin un mulţumesc sau du-te la dracu'. Nenorociţii, n-au avut măcar decenţa să-mi trimită originalul.

— Asta s-a întîmplat în momentul în care dumneata şi Sincavage aţi părăsit Compania? a întrebat Gannon.

— Nu era să-l arunc în gura lupilor! a afirmat Martindale. Mi-a fost loial, şi al dracului de bun lucrător, şi cu toate ciudăţeniile sale, merita mai mult. Am făcut ce-am putut ca să fiu sigur că nu vor afla niciodată identitatea sa, în cazul în care ar fi hotărît că era în interesul, lor să-l ucidă pentru a-şi acoperi spatele.

— Cînd l-ai văzut ultima dată? a vrut să ştie Maguire.

— La o săptămînă după ce am părăsit Compania, a răspuns Martindale, luînd o înghiţitură lungă, urmată de un fior involuntar. Putea să te nimerească de la 150 de metri sau să te împuşte în faţă în timp ce îţi zîmbea.

După o mică pauză a adăugat:

— Unii dintre noi descoperă ce au mai bun în ei atunci cînd fac cel mai mare rău.

— Este ceva care nu are sens, cel puţin pentru mine, a zis Gannon. De ce ar continua Sincavage să se folosească de numele fals Carlson.

Martindale a ridicat din umeri.

— Este ceva obişnuit pentru mulţi ofiţeri operativi să aibă astfel de probleme cu agenţii acoperiţi. Uneori, în ciuda pericolelor, ei continuă să folosească vechile nume false, după ce au fost avertizaţi că ar putea să-i compromită. Întotdeauna am pus-o pe seama faptului că ar putea fi un fel de platoşă psihologică... una subţire, şi oameni ca Sincavage trebuie să-şi dovedească lor înşişi că într-adevăr există. Unii, care au fost mult timp angajaţi sau care nu mai au contract cu Agenţia, subscriu la ideea că cel puţin o identitate permanentă este necesară pentru o persoană care vrea să-şi păstreze reputaţia şi să o prezinte oamenilor care îi solicită serviciile. Martindale a rîs pe înfundate la un gînd probabil pe care nu a vrut să-l împărtăşească, apoi a continuat: sau devin încrezuţi şi, mai. devreme sau mai tîrziu, aceasta îi va urmări – aşa cum tocmai aţi dovedit dumneavoastră.

— Puteţi să ne spuneţi ceva despre Sincavage care să ne dea posibilitatea să-i anticipăm mişcările? l-a întrebat Maguire. Sau să ne indicaţi vreuna din legăturile sale din trecut pe care ar putea să o folosească într-o operaţiune de genul acesta?

Ridicîndu-şi paharul şi sorbind încet lichidul liniştitor, Martindale a tăcut o vreme. Apoi, uitîndu-se cînd la Gannon, cînd la Maguire, a spus:

— Dacă nu cunoaşteţi nimic despre Jerry Sincavage, un lucru trebuie să ştiţi. Niciodată nu a jucat să cîştige sau să piardă. El a

jucat pentru a rămîne în joc. Tuturor ne place, la un moment dat, să fim pe muchie de cuţit, dar el avea nevoie de asta, în cele din urmă.

Cu un gest mai subtil prin care le-a dat de înţeles că nu mai avea nimic de spus, Martindale s-a ridicat din fotoliu, luîndu-şi paharul cu el, şi le-a arătat oaspeţilor drumul spre uşa din faţă.

— Dacă vreţi să-l doborîţi pe Sincavage. le-a spus în timp ce i-a condus la maşină, eu vă doresc noroc. Şi trebuie să mă credeţi, atunci cînd vă spun, că veţi avea nevoie de noroc.

Gannon s-a întors spre Martindale cu privirea grea şi neclintită.

— Omul de care eşti aşa de mîndru că l-ai avut agent nu este nimic altceva decît un pui de lele. Şi în cazul în care îl prind nu există atîta noroc în lume în stare să-l salveze.

Observaţia era mai mult o izbucnire emoţională decît o afirmaţie şi Martindale nu a comentat nimic cînd Gannon s-a urcat în maşină. Supărarea din vocea lui Gannon nu a lăsat nici o îndoială în mintea ofiţerului de informaţii că acesta şi Sincavage se întîlniseră undeva şi că rămăseseră unele socoteli neîncheiate între ei.

În timp ce întorcea maşina, Maguire i-a spus lui Gannon:

— Am sentimentul că între tine şi Sincavage e mai mult decît uciderea Mariei Padron, nu-i aşa?

Gannon nu a dat imediat răspunsul, iar atunci cînd în cele din urmă a vorbit, a făcut-o cu o voce blîndă, distantă, plină de emoţie; revăzuse cu ochii minţii imagini care niciodată nu i se vor şterge din memorie.

— În 1969, cînd conduceam grupa de cercetare „Cobra” de la Comandamentul de Control Nord, Sincavage era şi el cu o grupă acolo. În unitate eram cam 50 de americani şi cîteva sute de mercenari indigeni, pe care Agenţia i-a angajat să desfăşoare operaţiuni după gardul de sîrmă: gătit, spălat, curăţenie, lucruri din astea.

— Asta nu crea probleme? a întrebat Maguire.

— Uneori, da. Statul major al G.O.S. Îi verifica pe cît putea de bine, dar din cînd în cînd, Vietcongul reuşea să-şi infiltreze oamenii săi. Dar, în majoritatea cazurilor, erau victime ale războiului, ca toţi ceilalţi din ţară. Oameni ale căror sate fuseseră distruse şi nu aveau unde să meargă. Salariul era mai bun decît cel pe care l-ar fi primit de la conaţionalii lor, şi munceau conştiincios.

Gannon s-a oprit o clipă şi apoi a continuat:

Era o fată vietnameză pe nume Tiu. Avea 26 de ani şi un fiu de 10 ani, Hung. Vietcongul acţiona în afara cătunului lor, iar soţul şi întreaga ei familie dispăruseră într-un atac aerian. Ea s-a oprit la tabăra noastră, căutînd de lucru; era o tînără drăguţă. Nu putea face mult pentru noi. Întotdeauna era veselă şi zîmbitoare, bucuroasă că avea un refugiu pentru ea şi fiul ei. Îmi plăcea; o iubeam chiar. M-am ataşat de ea.

— Romantic?

— Nu, îmi era ca o soră. Majoritatea o tratau la fel. Colonelul a tras unele sfori să o aducă în Statele Unite, iar eu mi-am petrecut mult din timpul liber învăţînd-o englezeşte. În casa aia de nebuni ea era o ramura sănătoasă. Oricum, către sfîrşitul ultimului meu tur am început să pierdem una sau două grupe pe săptămînă. Se trăgea ca în iad în secunda în care puneam piciorul în zona de aterizare. A devenit mai mult decît clar că armata nord-vietnameză ştia că venim. Cineva le furniza informaţii, şi acest cineva trebuia să fie din tabără. Comandanţii de grupe au devenit nervoşi, iar atmosfera era destul de tensionată. Într-o noapte, cînd am ieşit de la popotă, am auzit nişte ţipete din partea cealaltă a taberei. Părea să fie Tiu. Am alergat să văd ce dracu' se întîmplă şi am ajuns tocmai la timp să-l văd pe Sincavage descărcînd un încărcător al CAR-15 în Tiu şi Hung. Îţi spun, Mike, că aproape era să-l împuşc pe nemernic acolo, pe loc. I-am apucat arma şi am început să-l bat. Nu ştiu de cîte ori l-am lovit, dar am continuat pînă ce trei din tovarăşii mei m-au luat cu forţa. Nenorocitul ăla de psihopat ajunsese la concluzia că Tiu îl folosea pe Hung pentru a trimite informaţii cadrelor locale ale Vietcongului. Nu avea nici o dovadă, dar el se transformase în judecător, juriu şi călău, şi i-a omorît.

— Avea dreptate? a întrebat Maguire. Vreau să te întreb dacă era vinovată.

— La dracu', nu! Patru zile mai tîrziu, am aflat că un mercenar cambodgian din grupa lui Sincavage, pe care C.I.A. îl recrutase să participe în acţiuni de cercetare, se întîlnea în oraş cu un bărbat cunoscut din Vietcong. Pentru scurgerile ce aveau loc era vinovat unul din oamenii blestemaţi ai lui Sincavage.

— Şi nu la acuzat nimeni pentru omorîrea fetei şi a copilului?

— Am încercat, a zis Gannon. Dumnezeu ştie că am încercat. Durerea pe care o simţise acum 20 de ani era încă prezentă în

vocea sa. Şi acelaşi lucru i-a făcut şi colonelul, dar nu a mers mai departe de statui major al G.O.S. S-a trimis vorbă că incidentul trebuie să fie uitat. Presiunea, mai mult ca sigur, venea din partea Agenţiei. Sincavage lucrase pentru C.I.A., cînd fusese angrenat în Programul „Phoenix”, şi doreau ca el să fie operaţional.

— Aşa că au acoperit cazul? a întrebat Maguire.

Gannon a aprobat din cap.

— Incidentul acesta m-a şi făcut să nu mai stau alt tur în Vietnam. Atunci cînd poţi ucide pe cineva numai pentru că ţi se pare a fi duşman, s-au scăpat hăţurile din mînă – drace, întreaga ţară părea să fie inamică. Unde să tragi linie? Fir-ar al naibii, era cît pe-aci să plec din armată din cauza asta. Era singurul lucru la care mă pricepeam, şi eram bun; dacă nu ar fi fost aşa, atunci nu as fi ezitat. Mai tîrziu; cînd am aflat că Sincavage este mort, am crezut că, cel puţin, s-a echilibrat balanţa. Dar acum ştiu că este în viată şi că este răspunzător de uciderea altei persoane la care ţineam.

— Ei bine, poate vei avea o şansă, de data asta, remarcă Maguire. După cele spuse de Martindale, cred că avem suficiente argumente pentru a-i convinge pe cei din Forţele Delta să pornească la vînătoare.

— Dacă nu o vor face ei, atunci o voi face eu, a spus Gannon, fără a părea că se laudă. Şi de data aceasta voi acţiona după regulile lui.

21

Contrar credinţei populare, la Casa Albă hotărîrile pot fi luate şi aplicate cu o viteză ameţitoare atunci cînd situaţia o impune. La o oră după ce Maguire şi Gannon au intrat în aripa de vest şi s-au întîlnit cu adjunctul şefului de personal al preşedintelui, au fost conduşi în Biroul Oval. Acolo, în prezenţa şefului de personal şi al consilierului pentru probleme de securitate naţională, l-au informat pe preşedinte şi s-a luat hotărîrea de a se declanşa operaţiunea propusă de Gannon.

O oră şi patruzeci şi cinci de minute mai tîrziu s-a convocat o întîlnire ultrasecretă, prezidată de consilierul pentru problemele de securitate naţională, în Sala de Situaţii din subsolul aripii de vest. În jurul mesei de stejar solid, împreună cu Gannon şi Maguire, se afla directorul adjunct pentru operaţiuni al C.I.A., preşedintele statelor majore mixte, adjunctul consilierului pentru probleme de securitate naţională, pentru combaterea stupefiantelor şi contraterorism, şeful Diviziei Operaţiuni de Protecţie din Serviciul Secret, adjunctul secretarului pentru Operaţiuni Speciale şi Conflicte de intensitate mică şi comandantul Forţelor Delta, care se afla deja la Washington pentru a lua parte la o şedinţă la Pentagon şi fusese adus la Casa Albă de un şofer pe care îi trimisese Maguire.

Pe ecranul dintr-un capăt al sălii s-a proiectat o hartă la scară mare a nord-vestului peruan, în timp ce consilierul pentru probleme de securitate naţională şi-a ocupat locul în capul mesei şi i-a spus lui Maguire să înceapă instructajul. Cei din asistenţă au ascultat atenţi, unii luîndu-şi notiţe, în timp ce Maguire detalia tot ceea ce el şi Gannon descoperiseră. Cînd a terminat, consilierul pentru probleme de securitate naţională s-a adresat grupului.

— Aceasta urmează să fie o operaţiune extrem de compartimentată, ieşită din cadrul normal de comandă şi va fi condusă direct de la Autoritatea de Comandă Naţională. Jurisdicţia în această problemă constă în dreptul nostru de a merge oriunde în lume ca să-l aducem în faţa Justiţiei pe cel care ucide sau pune la cale uciderea unei oficialităţi a Statelor Unite. Preşedintele a dat aprobarea pentru o lovitură „chirurgicală” de preemţiune pentru a-l prinde, şi, subliniez, a-l prinde pe Sincavage. Singurul motiv acceptabil pentru uciderea

lui ar fi autoapărarea, şi, chiar şi atunci, dacă situaţia permite, trebuie să ne străduim să-l rănim şi nu să-l omorîm.

Consilierul pentru probleme de securitate naţională s-a oprit şi i-a făcut semn directorului adjunct pentru Operaţiuni (D.A.O. din C.I.A.).

— D.A.O. consideră că, din motive bine întemeiate, acest om are răspunsuri la o mulţime de întrebări în care sînt interesate atît C.I.A. cît şi D.I.A. Şi mai există o clauză condiţionată: Sincavage şi narcoteroriştii din tabără sînt singurele ţinte ale acestei operaţiuni. Scopul secundar al misiunii, cel care se va folosi ca legendă de acoperire, atunci cînd şi dacă mijloacele mass-media vor prinde de veste, va fi să se distrugă tabăra de prelucrare a drogurilor. Tuturor vi se va da un scurt raport al trecutului asasinului suspect. Întrebări şi propuneri, vă rog, domnilor!

Primul care a vorbit a fost preşedintele statelor majore mixte:

— S-a avut în vedere să se includă în operaţie şi forţele armate peruane? Poate ca un raid comun americano-peruan, pentru a evita posibilele repercusiuni provocate de o operaţiune acoperită care violează suveranitatea naţională?

— Se pune problema timpului necesar pentru conducerea unor repetiţii de pregătire combinată, a spus secretarul adjunct al Apărării. Din ceea ce ne-a spus Maguire, am înţeles că programul ucigaşului ne dă un timp toarte limitat.

— Aş opina să nu includem armata peruană sub nici o formă, a afirmat directorul adjunct pentru Operaţiuni din cadrul C.I.A. Avem informaţii certe că magnaţii drogurilor au pătruns în cele mai înalte cercuri ale instituţiilor lor militare. Raidul ar fi compromis chiar înainte de a începe.

— Sînt de acord cu D.A.O., a spus comandantul Forţelor Delta. Oamenii mei au o capacitate de deplasare rapidă şi aceasta este, în mod sigur, tipul de misiune pentru care se pregătesc zilnic. Fără a suna a lipsă de modestie, nu avem nevoie de nici un ajutor de la peruani.

— Ce informaţii avem despre tabără? a întrebat consilierul pe probleme de securitate naţională.

— Avem un agent în tabără, zise D.A.O., dar s-ar putea ridica o problemă.

— Dă-i drumul, l-a îndemnat consilierul pentru probleme de securitate naţională.

— El are un orar de comunicaţii cu secţia noastră din Lima. Acum trei zile s-au pierdut ultimele două transmisii dar şi pe cele de rezervă.

— A fost compromis? a întrebat comandantul Forţelor Delta.

— Nu ştim, a răspuns D.A.O., dar pentru binele acestei reuniuni, să presupunem că a fost.

— El este sursa voastră de informaţii din tabără? a întrebat din nou comandantul Forţelor Delta.

— Da, dar împreună cu supravegherea prin satelit şi zborurile de cercetare ale „bondarilor”.

— Dacă a fost compromis, spuse comandantul Forţelor Delta, trebuie să ţinem cont de probabilitatea că Sincavage este conştient de importanţa sa şi poate deja a părăsit tabăra.

— În această conjunctură, a afirmat D.A.O., va trebui să fiu de acord cu dumneavoastră.

— Spuneţi-mi, cum este organizată tabăra? a întrebat consilierul pentru probleme de securitate naţională.

D.A.O. i-a invitat pe cei prezenţi să studieze mapa cu materiale întocmite în grabă de Tony Cavington la Centrul de Luptă contra Stupefiantelor din C.I.A. O serie de fotografii făcute din satelit, ale zonei din imediata apropiere a taberei, nu dezvăluiau mai nimic, din cauza triplei bolţi de frunziş, dar tehnologia C.I.A. reuşise să desluşească cea ce era ascuns sub frunzişul dens al junglei.

— Sateliţii noştri au trecut pe deasupra taberei la intervale regulate de cînd a fost construită, zise D.A.O. Aşa cum puteţi vedea din aceste straturi, imaginile în infraroşu relevă unele dintre construcţii.

Ridicînd o fotografie pentru a putea fi văzută de toată lumea, arătă clădirile pe care le identificaseră.

— Aceste „puncte fierbinţi” sînt semne mai puternice decît cele ale focurilor de tabără. Din cele pe care le-am descoperit în alte tabere de prelucrare a drogurilor, ştiu că acestea sînt şoproane de uscare. Unele din indiciile mai mici se pierd prin acoperişul copacilor, dar din rapoartele primite de la agentul nostru, credem că reprezintă zona de preparare şi generatoarele taberei. Indiciile şi mai mici se presupune a fi căldura corporală a oamenilor din tabără. S-a mai stabilit că există o baracă de comunicaţii, cu un sistem de legături prin satelit şi de securizare a vocii.

Preşedintele statelor majore mixte l-a întrerupt.

— Agentul dumneavoastră nu v-a făcut o descriere a aşezării taberei?

— Nu. Niciodată nu am avut în plan să organizăm un raid asupra ei, a răspuns D.A.O. Scopul lui era să ne informeze despre programul de pregătire al luptătorilor de gherilă şi să ne dea date despre transporturile de droguri care plecau din tabără.

Ridicînd o altă fotografie, D.A.O. a continuat. Arătînd o zonă de la poalele munţilor Anzi, a indicat pista acoperită de iarbă, localizată la o milă în vestul tabere, luminişul bolovănos din apropierea locului principal, şi, în cele din urmă, o potecă de munte, care parţial era vizibilă, ce şerpuia abrupt spre o vale.

— Ştiu de la agentul nostru că zona este o fortăreaţă a forţelor de gherilă şi că pe o distanţă de 300–320 de km nu se găseşte nici un soldat. Satul cel mai apropiat se află la 40 km depărtare şi doar această şosea amenajată duce la tabără. Există rapoarte care arată că în jurul satului acţionează terorişti din „Cărarea Luminoasă”, dar, probabil nu mai mulţi decât efectivele unei companii.

— Cîţi combatanţi se află permanent în tabără? a întrebat comandantul Forţelor Delta.

— Circa 50 de luptători, jumătate din ei recruţi, sub comanda unui mercenar australian pe care îl cheamă Anderson. Ceilalţi oameni din tabără, cam 50, sînt ţărani neînarmaţi şi cîţiva chimişti implicaţi în prelucrarea drogurilor. Un punct de interes, a adăugat D.A.O., îl constituie faptul că sînt destul de siguri pe ei ca să nu pună posturi de pază în jurul taberei. Teroriştii care nu fac pregătire, organizează în timpul zilei, patrule cu rază scurtă de acţiune, dar după apusul soarelui nu există nici o pază. Scopul lor principal pare să fie acela de a-şi proba forţa de reacţie în eventualitatea unui atac asupra taberei.

— Ce forţă de atac presupui dumneata că ne-ar trebui? l-a întrebat consilierul pentru probleme de securitate naţională pe comandantul Forţelor Delta.

— Judecind după cele auzite pînă acum, un batalion, deci cam 50 de oameni.

— Şi cît timp vă trebuie să vă puneţi în mişcare?

— Va trebui să organizăm mai întîi o grupă de patru oameni pentru cercetare şi supraveghere, cu scopul de a verifica dacă

obiectivul mai este încă în tabără, şi care să ne radiotelegrafieze detaliile operative ale aşezării, care ne sînt necesare pentru atac. Ei au nevoie de 12 ore în teren pentru a observa tabăra.

— Şi cît timp vă va lua să porniţi atacul propriu-zis? a vrut să ştie consilierul pentru probleme de securitate naţională.

— Mîine seară putem introduce echipa de cercetare şi supraveghere (C&S), a răspuns comandantul Forţelor Delta. Atacul va avea loc în următoarea noapte, pe 9 octombrie.

Informarea şi discuţiile au mai continuat încă o oră, fiecare participant prezentîndu-şi obiecţiile la sugestiile şi propunerile cu care nu erau de acord şi contribuind la perfectarea planului de operaţiuni în propriul său domeniu de competenţă. După întocmirea planului de acţiune şi obţinerea consensului de sprijinire a misiunii Forţelor Delta, consilierul pentru probleme de securitate naţională a pus capăt reuniunii, anunţînd că preşedintele hotărîse ca preşedinţii şi liderii minorităţii din Comitetul ales din Senat şi Camera Reprezentanţilor în probleme de informaţii să fie puşi la curent cu misiunea.

Nu a răspuns nimeni, dar mormăitul dezaprobator colectiv era clar. Nu îi deranja includerea celor patru politicieni în acţiune, ci faptul că personalul subordonat lor va afla în mod inevitabil conţinutul misiunii, şi erau oameni cu propriile lor programe şi legături care, în trecut, în mai multe ocazii, au lăsat să se scurgă secrete care au compromis mai multe operaţiuni.

Odată cu ridicarea şedinţei, comandantul Forţelor Delta i-a făcut semn lui Gannon să-l urmeze într-un mic birou de lîngă sala de Situaţii, unde se afla telefonul secret şi de unde putea lua legătura cu statul major al Forţelor Delta de la fort Bragg pentru a-l alerta pe adjunctul său în legătură cu misiunea iminentă.

— Am venit aici cu unul din avioanele noastre a spus comandantul Forţelor Delta lui Gannon după terminarea conversaţiei telefonice. Vei veni şi dumneata cu mine. Vreau să-i informezi pe membrii grupei de C&S cu tot ce trebuie să ştie despre Sincavage, iar pe comandantul batalionului alertat şi statul său major despre misiunea însăşi.

— Vreau să merg şi eu, zise Gannon.

Comandantul a dat din cap.

— Din anumite motive, asta nu e o surpriză pentru mine, Jack. Dar ce ţi-ai pus în minte?

Comandantul Forţelor Delta a ezitat, apoi a zis:

— Va fi o infiltrare de tip A.I.D.J. Eşti la curent, nu?

Chiar dacă Gannon era un maestru al paraşutismului şi avea peste 200 de salturi de altitudine înaltă-deschidere joasă (A.I.D.J.), trecuseră patru ani de cînd nu mai făcuse parte dintr-o grupă de atac într-o misiune adevărată.

— Nu mi-am pierdut nici una din deprinderi, dacă eşti îngrijorat de asta. Luna trecută am făcut trei lansări de antrenament de ia 15 000 de metri cu batalionul C.

— Motivul acestei cereri este personal sau profesional? l-a întrebat comandantul, amintindu-şi ce îi relatase Gannon înainte de organizarea reuniunii Consiliului Naţional de Securitate cu privire la întîlnirea lui anterioară cu Sincavage.

— Le pot separa, am mai făcut-o şi înainte.

— Misiunea este de a-l aduce pe Sincavage viu. Nu încap răzbunările aici.

— Mă cunoşti pe mine că amestec în misiuni problemele personale?

— Nu, nu te ştiu aşa. Îmi pare rău! zise comandantul Forţelor Delta, punîndu-şi mîna pe umărul lui Gannon. Misiunea de C&S este a ta.

— Mulţumesc. Nu vreau să stau deoparte în această misiune.

— S-a făcut, a confirmat comandantul.

Maguire aştepta în afara Sălii de Situaţii, cînd a ieşit Gannon cu comandantul Forţelor Delta.

— M-a sunat Susan Olsen, zise Maguire. Omul C.I.A. din St. Barts a identificat fotografia pe care am trimis-o prin fax; femeia de la agenţia de închirieri de maşini şi directorul de la hotel l-au recunoscut pe Sincavage în Carlson.

Era ultima dovadă care, împreună cu probele balistice, indica că Sincavage fusese la St. Barts şi o omorîse pe Maria Padron.

— Vom lua legătura, zise Gannon, mergînd în aceeaşi cadenţă cu comandantul Forţelor Delta, părăsind subsolul aripii de vest şi îndreptîndu-se spre maşina care îl aştepta să-l conducă la fortul Belvoir pentru zborul spre fort Bragg.

22

La cîteva minute după ce comandantul Forţelor Delta îi transmitea instrucţiuni adjunctului său privind pregătirea batalionului de intervenţii pentru misiunea de cercetare-supraveghere şi raidul ce urma, telefoanele au început să sune în toată zona Fayetteville din Carolina de Nord. Cei, care nu au putut fi anunţaţi telefonic au fost alertaţi prin mesaje scrise.

Sergenţii majori Bill Craddock şi Ken McMasters îşi petrecuseră după-amiaza liberă făcînd exerciţii de paraşutism pentru a-şi îmbunătăţi tehnicile de cădere liberă. Acum erau aşezaţi în jurul mesei pe veranda „Clubului Paraşutiştilor Beretelor Verzi”, bînd Pepsi în locul berii cu care se delectau prietenii lor; pagerele lor au sunat aproape simultan. După ce au telefonat la „Fermă”, le-au anunţat pe soţiile lor că în seara aceea nu vor veni acasă (declaraţii urmate de tăcere), apoi de „Te iubesc, scumpi”. „Ai grijă de tine, Ken”. „Te iubim!”, apoi au plecat în grabă de la club, sub privirile atotştiutoare şi a semnelor de succes ale prietenilor lor.

Pagerul sergentului major Joe Olivera a sunat pe cînd se afla într-o cofetărie la Cross Creek Mall, unde mînca o îngheţată cu banane împreună cu soţia şi fiică-sa de cinci ani. După telefonul de la „Fermă”, cînd ia spus soţiei sale că trebuie să plece, aceasta şi-a strecurat mîna după gîtul său şi l-a sărutat, exprimîndu-şi îngrijorarea pe care o simţea întotdeauna cînd era chemat pe neaşteptate.

Nici Joyce Olivera şi nici soţiile celorlalţi doi bărbaţi din batalionul C nu şi-ar fi putut imagina că în decurs de o oră soţii lor vor face parte dintr-o grupă de cercetare-supraveghere pentru o misiune ce le va cere să cadă liber de la 15 000 de metri, să se paraşuteze chiar în inima unei tabere de terorişti din jungla peruană. Dacă ar fi ştiut, nu le-ar fi surprins, iar încercările lor de a-i împiedica să plece nu ar fi avut nici un rezultat. Îşi dădeau dureros de bine seama de pericolele inerente profesiei pe care şi-o aleseseră soţii lor, acceptaseră ameninţarea permanentă şi învăţaseră să-şi trăiască frica în tăcere.

Cei care primiseră telefoane au recepţionat fraza codificata: „Nu uita să-ţi faci planurile de lecţii pentru mîine!” care le indica alarmă imediată. În decurs de treizeci de minute oamenii din

batalionul C (batalionul de intervenţie) şi personalul auxiliar intrau cu maşina pe poarta principală a bazei Forţelor Delta, într-un colţ izolat al complexului de la fortul Bragg.

În majoritatea imenselor clădiri ale statului major activităţile se desfăşurau normal, neexistînd nici un semn evident al unei operaţiuni iminente, doar sosirea batalionului de intervenţie spunea celor care erau martori că ceva plutea în aer. O atmosferă încărcată şi un simţ al misiunii cuprinsese cu adevărat Centrul de Operaţiuni Tactice (C.O.T.), care oferea facilitaţi pentru informaţiile compartimentate secrete la nivel inferior. Într-o cameră mai mică lîngă C.O.T., folosită pentru operaţiuni super-compartimentate, şi la care aveau acces un număr foarte limitat de membri ai Forţelor Delta se pregăteau hărţile, fotografiile şi diagramele necesare instructajului operativ şi pentru planificarea operaţiunii care va fi condusă de acolo. Radiouri secretizate cu legături prin satelit, pentru comunicaţii cu trupele deplasate, au fost instalate în cameră, şi s-au înfiinţat linii care conectau cartierul general cu reţelele telefonice guvernamentale secretizate.

Oamenii din batalionul de Intervenţie s-au prezentat la locul de adunare a batalionului, în timp ce comandantul acestuia şi sergentul său major s-au dus la Centrul de Operaţiuni Tactice. Locţiitorul comandantului le-a transmis ordinul pe unitate: „Alegeţi trei oameni pentru o grupă de cercetare-supraveghere ce va fi comandată de. Jack Gannon, care se va deplasa, cît se poate de repede, la tabăra de prelucrare a cocainei din Peru”. Misiunea lor era de a confirma sau a infirma prezenţa „obiectivului” Jerry Sincavage, să adune şi să raporteze informaţii privind tabăra şi apărarea ei, să fie pregătiţi pentru a ghida atacul pentru prinderea lui Sincavage şi distrugerea taberei.

Revenind la locul de adunare a batalionului, comandantul a transmis ordinul pentru misiunea C&S a alcătuit grupa de rezervă – formată din patru oameni – a cărei sarcină era să zboare cu grupa principală şi care, în caz de pierderi în timpul infiltrării, trebuia să fie lansată cu paraşuta într-o altă zonă de aterizare, să îngrijească victimele şi să asigure înlocuitori, sau, dacă ar fi fost necesar, să preia misiunea, în timp ce grupa principală îşi îngrijea răniţii şi aştepta evacuarea, cînd va fi lansat întreg batalionul de atac.

Luînd cu el grupa principală şi de sprijin C&S şi pe cei trei comandanţi, comandantul batalionului a revenit la Centrul de Operaţiuni Tactice, unde analiştii de informaţii îi aşteptau să înceapă instructajul.

În întregul complex, diverse categorii de personal ajutau la pregătirile ce se făceau pentru deplasare. Secţia de informaţii (S-2) le-a dat hărţi şi a cerut fotografii suplimentare prin satelit, de la Centrul Naţional de Informaţii Fotografice. Grupa de analişti de informaţii care răspundea de zona în care se afla tabăra şi-a cercetat dosarele, alte studii anterioare, pentru a putea oferi toate informaţiile specifice din zonă despre tabără, actualizate, inclusiv despre activitatea membrilor forţelor de gherilă, plasarea liniilor de comunicaţii, posibile zone de lansare şi aterizare şi date climatologice sau despre starea vremii.

Ofiţerul pentru operaţiuni aeriene (S-3 Aer) şi personalul său au oferit sprijinul aerian solicitat, care includea două avioane de transport „Starlifter” C-141B, trei elicoptere pentru operaţiuni speciale MH-53H „Pave Low” III şi două tancuri aeriene Lockheed HC-30 pentru alimentarea elicopterelor în timpul zborului. Ofiţerul S-4 a asigurat eliberarea proviziilor, transportul pînă la plecarea de pe aeroportul de la baza vecină „Pope Air Force” şi a ajutat acţiunea de planificare logistică pentru operaţiune. Serviciul medical a oferit echipament medical, aşa cum prevedeau planurile pentru evenimente neprevăzute, pentru tratarea şi evacuarea victimelor. Ofiţerul de operaţiuni (S-3), la cererea locţiitorului comandantului, l-a convocat pe comandantul batalionului A şi pe comandanţii de companii, informîndu-i că acum, cînd batalionul C este în misiune, rolul lor va creşte şi vor avea statutul de „batalion de intervenţie”.

Pe lîngă eliberarea de echipament special şi deschiderea reţelei de comunicaţii necesară pentru misiune, cadrele batalionului de transmisiuni au emis I.O.C.E., instrucţiuni de operare a comunicaţiilor şi aparaturii electronice, care includea frecvenţe radio, coduri, prescurtări, semnale de apel şi benzi de cod pentru aparatele de convorbiri cifrate.

Efortul bine coordonat şi deosebit de eficient era condus cu un profesionalism rece, nelăsînd nimic la voia întîmplării. Pînă la orele 22:00 Gannon şi comandantul Forţelor Delta au revenit la „Fermă” şi grupele C&S au fost complet instruite. Gannon, în calitatea sa de comandant al grupei principale, a rămas la C.O.T.

pentru a compara direcţiile de acţiune pentru infiltrare şi a fixa un orar al operaţiunilor. Ceilalţi membri din grupele C&S au fost trimise la locul de adunare al batalionului, pentru a-şi pune la punct echipamentul.

Avînd raniţele de alarma pregătite din timp, pentru orice misiune, se pierde mai puţin timp pentru pregătirile de plecare. Odată cu sistemele de paraşutare prin cădere liberă, fiecare soldat păstrează mai multe seturi de echipament specific: se pregăteşte din timp un rucsac cu aparatura de care are nevoie într-un mediu rece. O alta pentru condiţii subtropicale şi tropicale, iar un alt rucsac conţine o mulţime de diverse echipamente individuale civile, necesare pentru infiltrări acoperite, acolo unde ţinuta militară ar putea compromite misiunea. Echipamentul de alarmă în scop general, deja încărcat în autodubiţele de intervenţie parcate la locul de adunare a batalionului, este gata spre a fi folosit în eventualitatea unei misiuni urgente de răspuns, cum ar fi o deturnare a unui avion dincolo de ocean.

Armele batalionului sînt selecţionate din minicamerele de armament, unde se păstrează armele cu care au fost dotaţi soldaţii din Forţele Delta şi pe care ei le manipulează foarte eficient. Fiecare om are o armă M-16E2, un pistolet de calibru 45, un automat H&K MP-5 de 9 mm şi un automat CAR-15 de 5.56 mm, avînd totodată acces să-şi aleagă şi alte arme pentru scopuri speciale, inclusiv arme cu ţeava tăiată, pistoale „Beretta”, semiautomate de 9 mm, arme automate şi M-16 cu lansatoare de grenade M-202, de 40 mm, montate sub ţeavă. Este un arsenal formidabil, necesar nevoilor lor.

La orele 23:30 Gannon a ţinut un instructaj separat pentru cele două grupe C&S cu privire la trecutul lui Jerry Sincavage, dîndu-i numele codificat „Vipera”, înmînînd fiecăruia o fotografie retuşată a obiectivului lor. Pregătirile, instructajele şi toate celelalte acţiuni au continuat pînă tîrziu în noapte, oamenii din batalionul C reuşind să prindă doar cîteva ore de somn, iar după aceea să înghită cîteva sandvişuri şi să bea o cană de cafea adusă de la popotă.

Membrii grupei C&S a lui Gannon, Olivera, McMasters şi Craddock se pregătiseră şi lucraseră împreună în ultimii trei ani, fiind primii soldaţi americani pe pămînt panamez în timpul invaziei din Panama. Misiunea lor, alături de alţi 20 de soldaţi,

fusese să salveze un agent C.I.A. care era într-o funcţie foarte sus-pusă, dintr-o închisoare-fortăreaţă, unde fusese bătut şi torturat. Operaţiunea a fost o reuşită; în urma ei au rezultat 47 de victime din rîndul forţelor armate *panameze* şi numai un soldat american, Olivera, care s-a ales cu glezna luxată în urma saltului făcut de pe un zid înalt de şapte metri în curtea închisorii. Raidul de salvare a agentului C.I.A. fusese prima lor experienţă comună într-o grupă de luptă şi acţionaseră bine împreună, precum, un mecanism perfect uns.

Raidul deasupra taberei din junglă va fi cea de-a doua experienţă. Pînă tîrziu, noaptea, stînd claie peste grămadă la locul de adunare a batalionului, împreună cu grupa de sprijin, Gannon şi oamenii săi au continuat să studieze fotografiile taberei şi mapa obiectivului lor, cu informaţii la zi. Gannon a trasat fiecărui om sarcini precise şi, în calitatea sa de comandant de grupă şi de paraşutist cu cea mai mare experienţă, a planificat şi coordonat infiltrarea prin cădere liberă. Olivera, Craddock şi McMasters au ales locurile pentru ascunzătorile de zi şi de noapte în imediata apropiere a taberei şi au elaborat detaliile privind modul în care grupa va desfăşura activităţile de supraveghere, dînd denumiri codificate atît diverselor construcţii din tabără cît şi anumitor părţi caracteristice ale terenului din jurul taberei, care apăreau pe straturile fotografiilor obţinute prin satelit. Dimineaţa au sosit avioanele C-141B de la baza forţelor aeriene „Charleston” din Carolina de Sud. Echipajul care urma să ducă trupele C&S în misiunea de infiltrare şi cel care va transporta batalionul de atac la locul de lansare în Panama unde vor face legătura cu elicopterele Pave Low, au fost instruite la cartierul general al Forţelor Delta cu privire la misiunile lor specifice.

La orele 11:00 am, grupa principală şi grupa de sprijin C&S s-au urcat la bordul lui C-141, la baza forţelor aeriene „Pope” pentru prima parte a zborului la baza forţelor aeriene „Howard” din Panama, de unde misiunea lor va continua, noaptea tîrziu, spre Peru. Olivera, McMasters şi Craddock se simţeau mîndri că fuseseră selecţionaţi să facă parte din grupa lui Gannon. Fiecare se gîndea că Gannon, care sta lîngă ei, era mai mare decît viaţa însăşi; toţi ştiau că i se acordase Medalia de Onoare şi auziseră de faptele lui de vitejie din Vietnam în cadrul Grupului de Operaţiuni Speciale. Pentru ei era un adevărat erou – un fapt

care dacă era spus cu voce tare l-ar fi pus în încurcătură pe omul pe care şi l-au ales să-l depăşească. Adîncit în gînduri, Gannon – bucuros că a revenit în activitate – s-a pregătit pentru un zbor de cinci ore şi jumătate, în timp ce pasărea argintie, vopsită cu o vopsea de camuflaj, a venit pe pistă şi s-a înălţat în aer.

Steven Whitney Bradford al III-lea era adîncit în gînduri şi nu a observat-o pe tînăra atrăgătoare care a intrat în pizzeria din Reston, Virginia. A continuat să fie adîncit în gînduri pînă în momentul în care tînăra s-a aşezat lîngă el.

— Regret că am întîrziat, a spus Ann Tyler. A sosit un aghiotant al consilierului pentru probleme de securitate naţională al preşedintelui la o şedinţă fulger cu senatorul, tocmai cînd voiam să plec.

— Ceva important? a întrebat Bradford.

Ann Tyler era un client obişnuit, şi, ca şefă a personalului senatorului Ballard, preşedintele Comitetului ales al Senatului pe probleme de informaţii, adeseori era sursă de noutăţi picante cu privire la comunitatea serviciilor de spionaj, domeniu care, pentru Bradford, constituia o fascinaţie fără sfîrşit.

— Circulă zvonul că preşedintele are o problemă.

— Ce problemă? a vrut să ştie Bradford, cu oarecare interes în voce oricum mai mult decît ar fi vrut să se vadă.

— Nu sînt sigură, a răspuns Ann, dar cred că există o ameninţare la siguranţa sa. Se organizează o misiune specială pentru prinderea asasinului.

Bradford a simţit un nod în stomac.

— Unde?

— În Peru… cred.

— Se ştie cine este sau cînd şi unde are de gînd să o facă? Sau cine mai este implicat?

Ultima întrebare Bradford îşi dorea să nu o fi pus, dar – semnificaţia acesteia s-a pierdut pentru Ann, care avea alte lucruri în minte, puse în evidenţă de comportamentul ei destul de încordat.

— Nu ştiu, spuse Ann, şi s-a aplecat deasupra mesei, atingîndu-l uşor pe umăr. Ai ceva pentru mine?

— Ai ceva pentru mine? a întrebat-o Bradford. Poate că cei 1 500 de dolari pe care mi-i datorezi?

— Steve, pentru Dumnezeu, ştii că nu îţi rămîn datoare. Nu mă necăji acum.

— Îi aştept pînă miercuri cel mai tîrziu. Dacă nu, să-ţi găseşti altă sursă.

Mîinile lor s-au întîlnit sub masă, Ann zîmbind în momentul în care degetele i s-au strîns în jurul celor trei pacheţele cu cocaină.

— Eşti un scump, Steve, a spus ea, cu un sentiment de uşurare care confirma ceea ce Bradford începuse să intuiască de mai multe săptămîni: nu mai era o consumatoare obişnuită.

Conducînd-o pînă la parcare, a rămas în maşină mult timp după ce a plecat ea. Se uita la cabina telefonică de peste drum de *service*-ul auto. Înainte de sosirea Annei Tyler se chinuise să transmită cea mai recentă informaţie cu privire la programul preşedintelui în New York City: înainte de plecarea spre Atlanta din dimineaţa de 14 octombrie, unde se va adresa convenţiei American Broadcasters Association, se adăugase în program, la cererea preşedintelui, o alergare uşoară, foarte devreme dimineaţa, pe pista din jurul lacului din Central Park.

În ciuda faptului că era o acţiune neinclusă în program, mijloacele mass-media vor insera ştirea mai tîrziu, dacă nu cumva erau „informate” dinainte ca să-şi plaseze camere de luat vederi la faţa locului, nelăsîndu-i lui Bradford nici o altă şansă decît să-i comunice legăturii sale din Miami.

Dar informaţia pe care tocmai o primise de la Ann Tyler îl tulbura cel mai mult acum. Calmîndu-se şi analizînd lucrurile, a considerat că nu era ceva ce trebuia să transmită mai departe; ei nu aveau de unde să afle vreodată că avea cunoştinţă de acest lucru. Figura i s-a destins la gîndul unui raid reuşit care va îndepărta ameninţarea la viaţa preşedintelui şi, drept urmare, nevoia de a furniza mai multe informaţii despre activităţile acestuia, punînd astfel capăt chinului pe care îl îndurase de cînd fusese prins în această încurcătură. În timp ce traversa strada spre cabina telefonică, era pentru prima dată după multe săptămîni cînd credea că ar putea fi o cale de ieşire din această dilemă decît dezastrul personal.

23

8 octombrie, orele 22:00

În timp ce uşile etanşe din spatele avionului s-au închis şi s-a ridicat rampa, s-a auzit un ţiuit hidraulic strident, care a acoperit zgomotul motoarelor cu reacţie, invadînd interiorul avionului C-141. Afară, luna plină lumina cerul negru ca smoala; la 15 000 de metri înălţime imensul avion zbura nevăzut şi neauzit de pe pămînt.

În interior, în lumina roşie slabă a compartimentului de cargo, cei patru oameni din grupa principală C&S inspirau regulat prin măştile fixate pe căştile lor; ei au mai verificat încă o dată dacă furtunul de la cele două butelii umplute cu oxigen şi ataşate la echipamentul-lor era bine legat. Avîndu-l pe Gannon ca maestru de sărituri, Craddock, McMasters şi Olivera repetau acţiunile, în timp ce acesta şi-a scos ochelarii de protecţie, lăsîndu-i pe ceilalţi cu care putea vedea pe timp de noapte pe cască, unde vor şi rămîne pînă ce se va deschide centroplanul avionului.

Mai aveau două minute pînă la punctul de lansare pentru săritura A.I.D.J., aşa că Gannon şi-a scos harta şi a făcut o ultimă verificare a caracteristicilor terenului pe care şi le întipărise în memorie cu o noapte în urmă. Apoi a îngenuncheat în partea dreaptă a uşilor deschise şi s-a uitat afară, privirea sa cercetînd terenul accidentat de dedesubt. În depărtare, spre dreapta avionului la cîţiva kilometri de unde se înălţau vîrfurile munţilor Anzi, la poalele acoperite cu vegetaţie de junglă, a văzut luminile unui cătun de munte. Trecînd repede în cealaltă parte a avionului, s-a uitat din nou afară. La 15 km sud de cătun a văzut o curbă în formă de „U” făcută de fluviul lat şi iute, apele sale întunecate fiind luminate de razele lunii, ceea ce constituia un contrast izbitor cu întunericul junglei.

Cînd l-a auzit pe navigator că mai este „un minut”, Gannon a anunţat echipajul avionului: „Întrerup intercomunicaţiile” şi a deconectat firul intercom din fisa de conectare la cască. Le-a făcut semn oamenilor săi să vină mai aproape de marginea rampei, unde s-au strîns unul în altul. La semnalul „10 secunde”, dat de şeful echipajului, toţi patru şi-au strîns mîinile – greu încărcaţi cu echipament şi supuşi curentului produs de zborul avionului: „desprinderea în patru de pe rampă” cu mîinile unite (o tehnică elaborată de S.A.S.-ul australian) îi va ajuta să nu se despartă în timpul saltului.

— Control radio! a spus Gannon în microfonul pus în funcţiune de vocea umană, microfon ce era conectat la radioul intergrupă, şi l-a auzit pe fiecare confirmînd apelul.

În momentul în care s-a stins lumina de deasupra uşilor şi a apărut lumina verde, Gannon a spus:

— La trei! şi a început să numere.

A păşit în spaţiul întunecat, trăgîndu-i pe ceilalţi de pe marginea rampei după el. Forţa neaşteptată a curentului avionului l-a făcut pe McMasters să se desprindă de formaţie, prăvălindu-se fără a se controla. Gannon şi ceilalţi l-au urmărit în timp ce a revenit la o poziţie stabilă, orizontală, apoi, cu instinctele săritorilor experimentaţi A.I.D.J., şi-au strîns uşor braţele şi picioarele, printr-o mişcare coordonată care le-a mărit viteza de coborîre şi i-a adus într-o poziţie aproape paralelă cu McMasters.

Văzîndu-şi colegii, McMasters şi-a tras braţele înapoi şi şi-a întins picioarele. Reglarea poziţiei corpului l-a făcut să planeze spre ei, şi îndoindu-şi genunchii pentru a se pregăti de coborîre, a prins braţele lui Olivera şi Craddock. Reuniţi în formaţie, cei patru oameni căzeau prin întuneric, controlîndu-şi, din cînd în cînd, altimetrele şi examinînd terenul neatrăgător de jos.

— Drept la ţintă! a spus Gannon prin radioul intergrupă, cînd a văzut că erau la jumătatea distanţei dintre curbura făcută de rîu şi luminile sătucului.

— Ne despărţim la trei! a anunţat Gannon şi a început numărătoarea; altimetrul indica 1 500 de metri. Şi-au desfăcut mîinile şi au rupt formaţia.

La circa 1 000 de metri, şi-au desfăcut trupurile în poziţia broască, mişcare care le-a încetinit coborîrea, au apucat chinga de pe umărul drept şi au tras. Paraşutele s-au deschis. Toţi patru au simţit smucitura neaşteptată şi încetinirea coborîrii, în timp ce inerţia de cădere lupta cu rezistenţa marilor paraşute, ei se legănau uşor sub ele.

Fiecare membru al grupei s-a controlat pentru a se asigura că cupolele sînt complet deschise, apoi au tras brusc de sistemul de frînare a suspantelor şi s-au uitat rapid de jur-împrejur, pentru a fi siguri că nu se vor ciocni unul cu altul. McMaster şi Olivera, apropiindu-se rapid unul de celălalt şi-au ghidat cupolele lor uşor manevrabile, în suprafaţă de 200 m^2, într-un viraj ascuţit spre dreapta, pentru a evita coliziunea.

În radio s-a auzit din nou vocea lui Gannon.

— Număraţi fiecare din voi!

— Unu, în regulă! zise Craddock.

— Doi, în regulă! a adăugat McMasters.

— Trei, în regulă! a spus şi Olivera.

— Patru, în regulă! a zis, la rîndul său, Gannon. Ne îndreptăm spre doi, şapte, zero.

Controlînd cadranele fosforescente ale busolelor, s-au întors spre direcţia dată, plasîndu-se pe un plan aproape vertical, la intervale de şapte-opt metri, în timp ce coborau spre terenul muntos din junglă. Nemaiavînd nevoie de oxigen, şi-au desprins o parte a măştii şi şi-au scos ochelarii de protecţie, lăsîndu-i să cadă sub bărbie. Punîndu-şi ochelarii cu care puteau să vadă pe timp de noapte, percepeau în jurul lor o lumină verde stranie.

La trei kilometri, Gannon descoperi o deschidere abia vizibilă în nesfârşitul acoperiş al junglei şi, imediat, a recunoscut cîmpul de aterizare pe care îl văzuse în fotografiile din satelit.

— Veniţi stînga, la doi, patru, zero, a zis în momentul în care a început întoarcerea. Zona de cădere drept în fată, la trei mile.

Făcînd două întoarceri rapide pentru a ajunge la colegii săi, le-a transmis:

— Strîngeţi-vă şi urmaţi-mă!

După ce Craddock. McMasters şi Olivera şi-au manevrat sistemul de frînare şi s-au adunat deasupra lui, Gannon s-a răsucit uşor spre nord, apoi spre sud, făcînd o întoarcere în formă de „S” pentru a pierde înălţime, pînă ce a ajuns deasupra zonei de cădere, la cinci sute de metri. În timp ce se apropiau de fîşia de iarbă, ochii lui Gannon scrutau împrejurimile, terenurile învecinate şi înălţimile stîncoase abrupte ale munţilor din jur.

— Răsuciţi stînga, vînt lateral, a spus şi s-a uitat înapoi peste umărul drept, în timp ce zbura pe lîngă o rîpă adîncă de la capătul pistei.

În timp ce se uita de la stînga la dreapta pentru a compensa cîmpul îngust de vedere pe care îl avea din cauza ochelarilor de protecţie, ceva i-a atras atenţia. A fost o licărire momentană a unei breşe într-o parte a junglei, dar acum nu o mai putea vedea şi nu s-a mai gîndit la ea, îndreptîndu-şi întreaga atenţie asupra misiunii pe care o avea de îndeplinit.

Olivera, Craddock şi McMasters pluteau împinşi de vîntul ce bătea lateral, menţinîndu-şi poziţia deasupra lui Gannon. La 200 de metri l-au auzit spunînd:

— Întoarceţi-vă pentru partea finală! Pregătiţi-vă pentru decuplare!

Cei patru şi-au deschis încuietorile tip „Velcro” de la chingile de la picior şi s-au asigurat ca butoanele de decuplare să fie la îndemînă. Cînd s-au apropiat de marginea zonei de aterizare, la o altitudine mai mică de 100 de metri, Gannon a dat ultima comandă.

— Decuplaţi şi aterizaţi!

Desfăcîndu-şi mecanismele de ghidaj, au manevrat rapid butoanele de decuplare de pe echipamentul lor şi au simţit o smucitură, în timp ce rucsacurile grele au căzut cinci metri sub ei, pentru ca î-n cele din urmă şi atîrne la capătul suspantelor care cădeau încet. Apucînd din nou mecanismele de ghidaj, au planat spre capătul îndepărtat al zonei de aterizare, departe de rîpa adîncă. Atunci cînd rucsacul fiecăruia a atins fîşia cu iarbă, au tras de mecanisme pînă la poziţia de frînare şi şi-au dat drumul într-o aterizare verticală tot aşa de uşor ca şi cum ar sări pe treptele unei terase.

Gannon, în calitatea sa de comandant de grupă, a cerut imediat să i se raporteze în ce stare se află fiecare. A primit un răspuns liniştitor din partea celor trei, care l-au urmat pe comandantul lor, aruncîndu-şi paraşuta şi scoţîndu-şi armele care fuseseră asigurate în timpul saltului. Avînd o precizie obţinută prin practică, grupa şi-a adunat apoi paraşutele şi rucsacurile şi s-a retras sub lăstărişul de pe marginea pistei, unde au stat. liniştiţi într-un cerc defensiv, cu picioarele spre interior, ascultînd zgomotele junglei.

Lumina revărsată de luna plină de-abia pătrundea prin frunzişul dens, dar era suficientă ca să identifice prin ochelarii de vedere pe timp de noapte tufişurile înconjurătoare. După ce au rămas nemişcaţi timp de 10 minute pînă ce au fost siguri că prezenţa lor nu a provocat nici o reacţie din partea inamicului, Gannon a dat ordin să se pregătească de acţiune.

Scoţîndu-şi căştile, şi-au desprins ochelarii de vedere pe timp de noapte şi i-au fixat cu o curea de cauciuc pe ochi. Apoi au deconectat radiourile şi le-au fixat la căşti, după care s-au dezbrăcat de costumele de paraşutişti şi şi-au pus bonetele care

se potriveau cu modelul de camuflaj al costumelor lor uşoare de luptă pe care le purtau pe dedesubt.

În timp ce Craddock şi McMasters au ascuns echipamentul A.I.D.J. În lăstărişul dens, Gannon a scos din rucsac antena radio prin satelit şi a fixat-o pentru primul său raport.

— ”Vînătorul de noapte”, a şoptit în aparatul de radio portabil, ceea ce însemna că infiltrarea a fost încununată de succes, fără pagube sau pierderi.

Preluat de un satelit de comunicaţii, mesajul a fost recepţionat aproape instantaneu de comandantul Forţelor Delta şi de statul său major la Centrul do Operaţiuni Tactice de la cartierul general al Forţelor Delta. S-a mai auzit la bordul avionului C-141. Echipajul, care depusese la dosar, în La Paz un plan de zbor inexact, acum va raporta o problemă falsă de întreţinere, ce anula planul de zbor şi se va întoarce în Panama cu grupa C&S de sprijin.

La zece secunde după raportul iniţial, Gannon a auzit răspunsul codificat pe care îl aştepta de la cartierul general al Forţelor Delta. Doar un singur cuvînt: „Avalanşă”, confirmau raportul şi comunicau că nu erau modificări în planul de acţiune. Strîngînd antena şi punînd-o înapoi în rucsac, Gannon a fixat direcţia şi şi-a dus grupa cît mai departe de pistă, în direcţia taberei.

În lumina palidă a lunii arătau ca nişte fantome care se mişcă încet printre golurile de ceaţă care învăluiau jungla. Singurele zgomote ce se auzeau era fîşîitul costumelor şi scrîşnetul bocancilor pe cîte o rădăcină de copac ieşită în afară. Sub greutatea rucsacurilor grele se aplecau în faţă. Armele erau pregătite pentru a mătura flancurile şi zona din faţă. Înaintarea era greoaie datorită densităţii tufişurilor, din cauza cărora trebuia să facă mari devieri de la traseul pe care îl stabilise Gannon.

Creaturile nocturne, speriate de prezenţa lor, o luau la fugă, făcîndu-i pe membrii grupei să se oprească şi să asculte dacă nu exista vreun răspuns uman la zgomotele produse de animale. Deşi se deplasau încet şi atent, erau transpiraţi pînă la piele, iar mîinile le erau zgîriate şi sîngerau din cauza tufişurilor. De-abia străbătuseră cincizeci de metri de la cîmpul de aterizare cînd Gannon le-a ordonat să facă o oprire pentru a cerceta cărarea care ducea la tabără şi care se intersecta cu linia lor de marş.

Tabăra nu se vedea încă, dar, prin junglă, se strecurau uşoare zgomote pînă la marginea potecii unde staţionase grupa, ascultînd. Glasul melancolic al cuiva care acompania o ghitară ca şi zumzetul continuu al unui generator care, din cînd în cînd, era întrerupt de hohote de rîs era dovada că infiltrarea grupei decursese bine.

— Se află la cel puţin un kilometru depărtare, a şoptit Olivera în microfon. Putem face o mişcare de observare pe potecă pînă mai aproape de tabără. Nerăbdător să-şi pună la adăpost grupa şi dorind să nu piardă timp şi energie inutil, Gannon a aprobat. În timp ce Craddock şi McMasters au luat poziţii de apărare de-a lungul potecii. Gannon şi Olivera s-au deplasat repede în faţă; apoi, după o scurtă distanţă, s-au oprit pentru a-i acoperi pe Craddock şi McMasters, care înaintau. Grupa a continuat aceeaşi mişcare pînă cînd ochelarii de vedere pe timp de noapte ai lui Gannon au zărit prima lumină a focurilor de tabără cu mult înainte de a fi vizibilă cu ochiul liber.

Avînd în raza vizuală tabăra, grupa s-a ascuns din nou şi s-a regrupat lîngă un trunchi uriaş de copac căzut peste potecă, a cărui coroană rămăsese încă în aer rezemată de ramurile groase şi lianele încîlcite, ceea ce permitea să se poată trece pe dedesubt. La 25 de metri în junglă, la baza trunchiului, se vedea o groapă mare în care fusese înfiptă rădăcina. Din pămîntul fetid, precum nişte aripioare de rachetă, se înălţau rămăşiţe din rădăcinile arborelui. Fulgerele sau eroziunea făcuseră, să se mai prăbuşească şi alţi copaci, deschizîndu-se, astfel, mici breşe către cerul întunecat. Suficient de departe de potecă şi înconjurată de un hăţiş de trunchiuri de copaci şi tufişuri dese se găsea o fîntînă ascunsă, un loc simplu de identificat, care va servi drept punct de adunare. Gannon şi-a instruit grupa să-şi ascundă rucsacurile în groapa de sub rădăcinile arborelui, apoi şi a condus oamenii, fără încărcături, să cerceteze tabăra şi să-şi aleagă locurile în care se vor ascunde – pentru supraveghere, înainte de apariţia luminii zilei.

La 1 300 de kilometri nord-nord-est de tabăra din junglă, avionul C-141 care transporta batalionul de asalt din Forţele Delta ca şi grupa de sprijin de la Fort Bragg ateriza la baza forţelor aeriene „Howard” din Panama. Două autobuze albastru-închis ale forţelor aeriene, cu ferestre camuflate, aşteptau sosirea lor şi au tras în spatele avionului chiar cînd

uşile s-au deschis şi s-a coborît rampa la sol. Batalionul a coborît repede, şi-a transferat echipamentul şi s-a îmbarcat în autobuze. Şoferii nu ştiau nimic de misiunea ultrasecretă, şi, de fapt, nici comandantul, căruia i s-a spus că sosirea oamenilor făcea parte dintr-un exerciţiu secret de pregătire a Forţelor Speciale.

În interiorul bazei, într-un loc izolat şi bine asigurat, autobuzele au oprit în faţa unui hangar gol, unde oamenii şi-au coborît echipamentul, au închis imensele uşi şi si-au ascuns activităţile de restul bazei. În afara hangarului, bine camuflate, se aflau cele trei elicoptere „Pave Low” care fuseseră aduse de la batalionul 20 de Operaţiuni Speciale de la Hurlburt Field, din Florida. Echipajele celor trei elicoptere care vor transporta pe calea aerului batalionul de asalt, intraseră în rîndul personalului Forţelor Delta.

Comandantul batalionului a aşteptat să se fixeze pupitrul pentru comunicaţii în spatele hangarului. În decurs de cîteva minute manipulau radiourile, stabilind legăturile atît cu cartierul general al Forţelor Delta de la Fort Bragg cît şi cu grupa lui Gannon din Peru.

Trei membri din grupa avansată, care sosiseră cu primul C-141 şi-au făcut apariţia cu sandvişuri şi cafea fierbinte pentru oamenii din batalion.

Grupul de sprijin de informaţii se agita, fixînd planşe pe care puneau fotografii obţinute prin satelit, diagrame şi hărţi, cărora le vor adăuga detaliile esenţiale ale aşezării taberei, atunci cînd le vor fi transmise de Gannon şi oamenii săi.

— A sosit ceva de cînd am aterizat? a întrebat comandantul de batalion pe cei care manipulau radioul prin satelit.

— Nimic, şefu’, a răspuns tînărul sergent. De-acum trebuie să fie la sol de cîtva timp. În ultima transmisie spunea că îşi pregătesc locurile unde să se ascundă.

— Să mă anunţi imediat ce iau legătura cu noi.

— E-n regulă, şefu’.

Interesul principal al comandantului de batalion era verificarea prezenţei lui Sincavage în tabără. Dacă agentul C.I.A. fusese compromis, ceea ce acum părea probabil, Sincavage putea presupune că este vînat, şi un om cu pregătirea şi experienţa sa ar fi capabil să dispară în neantul lumii ilegale, acoperite, fără nici o urmă.

24

Încet-încet lumina slabă a dimineţii se întindea la orizont precum o briză rătăcitoare ce bătea din Anzi, împrăştiind ceaţa de la sol care învăluia tabăra din junglă într-o negură rece. Primii care s-au agitat au fost doi bătrîni *campesinos*, care s-au sculat devreme să aprindă focul pentru pregătirea micului dejun. În timp ce primele raze de soare cădeau pe pămînt, s-a înteţit şi zgomotul junglei – zgomot care se va diminua în arşiţa de la miezul zilei pînă la linişte. Unul cîte unul, luptătorii de gherilă, aflaţi în dormitoarele deschise pe laterale, au coborît din hamacuri şi s-au îndreptat spre baie. Majoritatea nu s-au deranjat să folosească toaletele cu apă curentă din interior, ci pur şi simplu s-au uşurat la marginea junglei.

Gannon şi-a făcut rapid scurte notiţe cu privire la numărul oamenilor şi locurilor unde se aflau armele, în timp ce urmărea cum tabăra se trezeşte la viaţă. Cu două ore înainte de venirea zorilor îşi alesese o ascunzătoare într-o buturugă camuflată de un tufiş dens în spatele şopronului pentru comunicaţii. Din locul unde se afla ascuns, într-o adîncitură de pămînt, avea o vedere excelentă a părţii centrale a taberei şi era destul de aproape de şopronul pentru comunicaţii ca să audă ceea ce se întîmplă înăuntru. Plasa de un metru pe un metru jumătate pe care o scosese din raniţă şi o desfăşurase pentru a o pune deasupra adîncziturii de pămînt era camuflată foarte ingenios, cu iarba şi vegetaţia pe care o adunase de la o oarecare distanţă de tabără. Îl acoperea complet, lăsînd numai un spaţiu de 15 om deasupra capului, atunci cînd sta în poziţia culcat trăgînd cu ochiul în tabără. Ca o măsură suplimentară de precauţie, deasupra costumului de luptă purta o pelerină Gilley – căreia îi pusese o pînză groasă de sac şi o împletitură de camuflaj în culorile junglei. Era aproape de neindentificat în raport cu mediul înconjurător.

Cinci metri mai departe, aproape în spatele lui Gannon şi tot aşa de bine ascuns, sergentul major Joe Olivera îşi alesese ascunzătoarea pentru a-i servi în două scopuri: pentru a-şi asigura acoperirea şi pentru a putea transmite la cartierul generai şi batalionul din Panama rapoartele primite prin radioul intergrupă de la ceilalţi membri ai grupei.

Deşi era contrar principiilor operaţiunii de a fixa posturi cu un singur om, Gannon trebui să-i despartă pe Craddock şi

McMasters, pentru a acoperi atît partea din tabără care se ocupa cu prelucrarea cocainei cît şi celălalt capăt, unde se afla un grup de colibe şi o pistă de obstacole lîngă luminiş şi care va servi ca zonă de aterizare pentru batalionul de asalt. Înainte de zorii zilei, McMasters terminase de săpat ascunzătoarea sa nu prea adâncă şi de cărat pămîntul scos în junglă. Ascuns la cinci-şase metri de poteca ce trecea prin faţa grupului de colibe acoperite cu stuf, el putea totuşi, observa luminişul, deşi se afla la 450 metri depărtare şi nu era în cîmpul său vizual. Înainte de a se tîrî în ascunzătoare, montase şi ascunsese o mică cameră video acţionată de baterii chiar vizavi de terenul de obstacole. Echipată cu un emiţător de joasă frecvenţă, camera îşi transmitea semnalul la locul unde McMasters vedea imaginea în alb-negru pe ecranul de şase centimetri al unui monitor tip „Sony Video Watchman”. Lentilele cu unghi larg ale camerei de luat vederi şi posibilitatea să o comande de la distanţă, îi dădea posibilitatea să controleze întregul luminiş.

Craddock a fost primul care a intervenit prin radio, raportînd despre activitatea porţiunii din tabără unde se făcea prelucrarea cocainei.

— Pînă acum sînt 43, a şoptit în microfonul activat de voce, după ce oamenii şi-au terminat micul dejun şi au început să sosească.

— Toţi sînt neînarmaţi. Pe perimetru nu este organizată apărarea. Pur şi simplu este o zonă de lucru neprotejată, fără adăposturi de dormit. Judecînd după ceea ce am observat înainte de zorii zilei, lămpile de încălzit din şoproanele de uscare sînt lăsate aprinse, dar zona este pustie după orele de lucru.

Din poziţia sa din spatele şopronului pentru comunicaţii, Gannon a observat un bărbat scund şi blond, în care l-a recunoscut pe australianul din fotografiile pe care i le arătase C.I.A. la instructaje. Mergînd prin tabără, folosind un ton morocănos şi autoritar, mercenarul îndesat i-a strîns pe cei 50 de luptători de gherilă. După ce şi-au luat armele de unde erau aşezate în piramidă, i-a adunat într-un fel de formaţie militară, asigurîndu-i astfel lui Gannon un prilej perfect pentru o numărătoare exactă a fiecărui grup terorist.

Gannon şi-a continuat supravegherea şi şi-a notat în minte, în timp ce teroriştii formau patrule de cinci oameni şi se îndreptau în afara taberei spre poteca muntoasă care ducea în direcţia

unui sat din valea îndepărtată. Australianul i-a condus pe ceilalţi 25 de terorişti de-a lungul cărării către pista de avion. Judecînd după comenzile date, pe care Gannon le-a auzit venind din direcţia aceea puţin mai tîrziu, a conchis că aveau o şedinţă de pregătire pe tema ambuscadei şi a exerciţiilor de contraacţiune rapidă.

McMasters, spre deosebire de colegii săi de grupă, care reuşiseră să se relaxeze şi să prindă cîteva ore de somn înainte de a pleca de la Fort Bragg şi apoi înainte de a pleca din Panama, moţăise foarte puţin în ultimele 48 de ore. Obosit şi ameţit, a căscat, apoi a încercat să-şi schimbe poziţia într-un a mai confortabilă, în timp ce-şi asculta colegii care raportau lui Gannon ce au observat.

Un scîrţîit înfundat l-a făcut să-şi îndrepte atenţia în direcţia colibei care se afla în faţa sa. S-a deschis, o uşă, doi oameni au păşit pe poteca ce mergea de-a lungul junglei. Cîteva clipe mai tîrziu dintr-o altă colibă au ieşit două femei, cărora li s-au alăturat doi bărbaţi din coliba cea mai îndepărtată de poziţia sa. Toţi erau latino-americani, îmbrăcaţi în costume de camuflaj cu eşarfe legate în jurul capului. Erau înarmaţi cu automate MAC-10, cu excepţia unei femei şi a bărbatului mai înalt, care duceau lansatoare portabile de rachete pe care McMasters le-a recunoscut a fi „Armbrust”-uri de producţie germană. Deşi neghidate, în mîinile cuiva care ştia cum să le mînuiască, rachetele puternice antiblindaj constituiau o ameninţare serioasă pentru elicopterele „Pave-Low”, o ameninţare pe care McMasters ştia că va trebui lichidată imediat ce se va declanşa atacul.

Atenţia lui era încă îndreptată asupra celor şase terorişti, cînd s-a deschis uşa colibei celei mai apropiate de cărarea care ducea la pista cu obstacole. Cînd a văzut faţa omului care a apărut. McMasters a zîmbit şi si-a strîns pumnii într-o victorie tăcută. Înalt şi blond, cu trăsături dăltuite şi privire dură, se potrivea de minune cu felul în care artistul reuşise să facă portretul omului care era „obiectivul” operaţiunii lor. McMasters era gata să şoptească în microfon şi să confirme prezenţa lui Sincavage în tabără. A simţit însă o greutate în gleznă.

Întorcînd capul, precaut pentru a nu face zgomot, s-a uitat la picioare şi a respirat adînc şi îngrozit; numai pregătirea şi

disciplina deosebită nu i-au permis să scoată un ţipăt care să îngheţe sîngele în vine.

— Ah, fir-ar al dracului... ahhh! vocea era o şoaptă răguşită, dar a fost purtată de microfonul foarte sensibil la toţi ceilalţi membri ai grupei.

— Ascunsul numărul patru, tu eşti? a spus Gannon, folosind codul care desemna pe fiecare dintre ei. Neprimind nici un răspuns, a încercat din nou: Ascunsul patru, sînt ascunsul unu. Răspunde!

— Nu pot vorbi acum, şefu' urmat de un zgomot gutural slab, a fost singurul sunet pe care McMasters l-a putut scoate la auzul vocii lui Gannon care îi şoptea în cască.

Tîrîndu-se pe deasupra ghetelor lui McMasters, pe jumătate înăuntru şi jumătate în afara tranşeului unde sta ascuns sub un acoperiş ţesut din iarbă şi tufişuri, era un şarpe enorm, de culoare verde-închis – un Anaconda tot aşa de gros ca braţul său. Limba îi ieşea şi intra din capul în formă de pală de mărimea unei mîini de om, adulmecîndu-şi prada în timp ce partea din spate a corpului s-a rostogolit cu un zgomot surd în groapa nu prea adîncă şi a căzut pe gleznele lui McMasters, ţintuindu-le la pămînt. Avînd o lungime de mai bine de doi metri jumătate şi cîntărind cu mult peste 150 de kilograme, puternica reptilă a început să se înfăşoare în jurul părţii inferioare a picioarelor lui McMasters, greutatea zdrobitoare trimiţîndu-i în tot trupul nişte dureri ascuţite. McMasters a îngheţat în poziţia în care se afla, o reacţie care a făcut ca această creatură înfricoşătoare să se încolăcească rapid, aşa cum ar face cu o pradă care ar încerca să scape.

Ochii lui McMasters erau măriţi de groază. Baioneta se afla în teaca înfăşurată în jurul gambei piciorului drept, acum acoperit de şarpe. Orice mişcare bruscă sau luptă din partea sa ar fi fost auzită de Sincavage şi grupa de luptători de gherilă care sta în picioare, la 5–6 în în faţa colibelor, Să stai nemişcat, sub imperiul groaznicului ucigaş necesita voinţă şi sînge rece, pe care McMasters nu ştia că le avea pînă în momentul acela.

Ochii soldatului îngrozit din Forţele Delta se mutau de la Sincavage la şarpe şi înapoi, în timp ce iute dar calm a deschis clapa rucsacului care se găsea în tranşeu lîngă capul său, băgînd mîna înăuntru, a simţit mînerul pistolului „Bereta" de 9 mm cu amortizor, pe care fiecare membru din grupă şi-l luase

cu el, şi i-a tras piedica în momentul în care l-a scos afară. O parte a corpului şarpelui se încolăcise complet în jurul părţii de jos a picioarelor sale, pînă la genunchi. Capul se mişca ritmic înainte şi înapoi, scoţînd rapid limba. Durerea şi greutatea din picioare era teribila, şi lui McMasters îi era teamă că va ţipa fără sa vrea.

O altă privire ieşită din minţi spre colibe şi a văzut că Sincavage şi tinerii luptători de gherilă se pregăteau să plece. Dar erau suficient de aproape să audă zgomotul împuşcăturii pistolului cu amortizor, dacă ar trage. Secundele păreau o veşnicie, în timp ce durerea şi greutatea creşteau cu fiecare clipă. Tocmai cînd McMasters ajunsese la punctul cînd nu mai putea suporta. Sincavage şi grupa sa au pornit pe potecă spre pista ca obstacole. Vocile lor, tîrşîitul ghetelor, zgomotul echipamentului pe care îl duceau era tot ceea ce îşi dorea McMasters. Ţinînd vîrful amortizorului numai la cîţiva milimetri de capul şarpelui, a apăsat de două ori pe trăgaci. Ambele cartuşe au pătruns prin unul din ochii întunecaţi care nu clipeau ai creaturii făcînd-o, pentru o clipă, să tremure, apoi să cadă lată la pămînt. Presiunea exercitată pe partea inferioară a trupului lui McMasters s-a micşorat treptat, iar încolăcirile îşi reduceau strînsoarea mortală.

Imediat McMasters s-a uitat în direcţia unde îl văzuse ultima dată pe Sincavage şi grupa sa. Se mişcau încet pe potecă către luminiş, fără să-şi dea seama de lupta pe viaţă şi pe moarte ce avusese loc la numai 5–6 metri de locul unde stătuseră.

Soldatul, care mai era încă înfricoşat, sta nemişcat, respirînd adînc şi luptîndu-se să-şi recapete controlul asupra corpului său, care tremura încă cînd Gannon a şoptit din nou în cască:

— Ascunsul numărul patru. Raportează!

McMasters a mai respirat o dată adînc pentru a-şi regla vocea şi a spus:

— Sînt numărul patru. L-am indentificat pe „Vipera”. Tocmai a părăsit zona mea în direcţia luminişului. Cu el erau şase luptători de gherilă. Doi din ei cu lansatoare de rachete.

— Eşti sigur că era „Vipera”? a întrebat Gannon. Gîndul că Sincavage era atît de aproape de el i-a stîrnit din nou vechea duşmănie.

— Categoric!

— Eşti bine.? a întrebat Gannon, descoperind tremurul din vocea tînărului oştean.

După o pauză, McMasters a spus:

— Sînt bine, şefu' dar mă voi simţi şi mai bine după ce îmi voi descolăci nenorocitul ăsta de şarpe de pe picioare.

Gannon nu a dat nici o replică, dar McMasters a auzit rîsul înfundat al acestuia în cască, însoţit de sunete asemănătoare din partea lui Olivera şi Craddock.

În timp ce ziua se scurgea, Gannon, McMasters şi Craddock continuau să observe şi să transmită ce vedeau, printr-un şir neîntrerupt de rapoarte şoptite, lui Olivera. S-au concentrat asupra numărului de oameni din tabără, a tipurilor şi a numărului de arme, a activităţilor de pază, a potecilor şi posibililor lideri şi activităţile lor. McMasters a venit cu o informaţie deosebit de importantă pentru batalionul de asalt. Folosind monitorul video pentru a observa luminişul care va servi ca zonă de aterizare pentru asalt, a tras concluzia, din activităţile desfăşurate de Sincavage şi grupa sa, că zona nu era minată aşa cum se crezuse anterior. O altă observaţie făcută în timp ce urmărea grupa de luptători de gherilă care repeta un atac simulat asupra unei coloane de maşini, l-a făcut să remarce pe tînăra cu lansatorul de rachete ca prima lui ţintă atunci cînd va veni timpul – precizia ei era de admirat, chiar şi: de unul ca McMasters, care era expert în această armă.

Desemnînd colţul acela de cîmp de aterizare drept punct important de pornire – un loc vizibil pe fotografiile din satelit – Olivera a început să treacă pe hartă poziţiile tuturor clădirilor din tabără, în timp ce membrii grupei i le raportau. A făcut o scurtă descriere a fiecărei clădiri şi părţi ale taberei, inclusiv scopul căruia îi erau destinate, şi a fiecărui locuitor care era observat. S-a folosit şi de o desemnare alfa-numerică, un sistem care va permite grupei de sprijin în domeniul informaţiilor din hangarul din Panama schiţarea întregii tabere pentru batalionul de atac. Olivera a terminat hărţile şi şi-a organizat notiţele, apoi şi-a început transmisia prin indicarea locului precis al fiecărui membru al grupei – o măsură de precauţie care, în starea de confuzie din timpul luptei, ar face ca batalionul să ştie precis unde se află grupa de C/O.

— Poziţia numărului unu: 225°, 1 780 m de la zona de infiltrare-aterizare. Cu faţa spre posibilul post de comandă, locul

de comunicaţii şi zona de locuit... Pauză. Poziţia numărului doi faţă de numărul unu: 175°, 10 m..., a continuat pînă ce a schiţat toate ascunzătorile, iar după aceea folosind coduri similare scurte, a descris amplasamentul taberei.

— Clădire unu alfa, faţă de numărul unu, 318°, 5 m clădirea pentru comunicaţii, trei metri pe trei. Uşa spre nord. Generatorul la 10 m în junglă, colţul nord-vestic... Pauză... Clădirea unu bravo, fată de numărul unu, 355°, 30 m. Zonă de locuit. Cinci metri pe cinci, orientată est-vest. Deschisă pe toate părţile. O lampă în colţul nord-vestic... Pauză.

În interiorul hangarului de la baza forţelor aeriene „Howard", din Panama, se forma o imagine completă a taberei. Cît. timp continuau să sosească informaţii de la grupa C/O, pe tot parcursul zilei, grupa de sprijin în domeniul informaţiilor completa hărţile şi fotografiile făcute din satelit.

Comandantul batalionului a studiat harta la scară mare pe care fuseseră trecute informaţiile. Odată verificată prezenţa lui Sincavage şi după ce a stabilit că atacul se va da pe acoperişul colibei unde locuia acesta, şi-a întipărit în minte locul exact al amplasamentului şi şi-a format o imagine mintală a traseului pe care îl va urma de la zona de aterizare pentru a ajunge la colibă. Dacă Sincavage s-ar afla înăuntru la ora atacului, McMasters trebuia să-l ţină pe loc timp de 15–20 de secunde, ca el şi cei trei oameni din grupa sa ce urmau să-l prindă să poată ajunge dincolo din luminiş, Grupa de sprijin, ce îl însoţea, va neutraliza pe cei şase membri ai grupei de luptători de gherilă, timp în care el şi oamenii lui vor pune mîna pe Sincavage. Dacă nu va fi în colibă, planul va fi adoptat conform informaţiilor lui Gannon privind locul unde se află Sincavage, informaţii furnizate chiar înainte de sosirea batalionului.

Comandantul batalionului nu avea nici o iluzie cu privire la dificultatea sarcinii ce-i revenea. Omul cu care avea de-a face era bine pregătit şi avea o experienţă îndelungată. Supravieţuise multiplelor tururi de luptă în Vietnam şi misiunilor care se învecinau cu sinuciderea.

Unui din ultimele rapoarte ale lui McMasters, pe care îl primise cu cîteva clipe mai înainte, după observarea unei şedinţe de pregătire în aer liber lîngă colibe, în mod intenţionat, i-a adus aminte comandantului de acest fapt. McMasters a descris

instrucţiunile pe care le da Sincavage elevilor săi privind arta subtilă a scoaterii din circulaţie a limuzinei-ţintă şi tactica unui atac rapid asupra unei coloane de maşini. Comentariul făcut de McMasters a fost că „tipul îşi cunoaşte meseria”.

La 13:20 s-a terminat instructajul final, oamenii din batalionul C din Forţele Delta şi-au încărcat echipamentul şi s-au îmbarcat în elicopterele care îi aşteptau. La 13:30, impresionantele elicoptere „Pave Low” se agitau pe trenurile lor de aterizare, nerăbdătoare să se ridice în aer, timp în care motoarele puternice cu reacţie urlau. Primele două elicoptere care urmau să se înalţe duceau fiecare în parte cîte 23 de luptători din Forţele Delta. Cel de-al treilea „Pave Low” era de rezervă, pentru cazul în care vreunul din celelalte ar avea probleme mecanice sau s-ar prăbuşi. Ridicîndu-se precum nişte păsări mari preistorice, cele trei elicoptere, cîştigînd viteză şi altitudine, s-au întors şi s-au îndreptat spre sud peste apa albastră scînteietoare a Golfului Panama.

25

9 octombrie, orele 23:00

Lipsa de somn şi imobilitatea din locul îngust al ascunzătorii au început să-şi pună amprenta asupra lui Olivera. Numai rapoartele şoptite ale colegilor săi de grupă l-au făcut să nu adoarmă profund. Tocmai cînd era să aţipească din nou, în casca radioului prin satelit a venit sunetul scurt al unui aparat de codificare; casca îl acoperea o ureche, în timp ce pe cealaltă ureche avea o cască care îl punea în legătură cu ceilalţi membri ai grupei. Vocea familiară care s-a auzit l-a scos brusc din letargie şi i-a pus în circulaţie, prin întregul organism, adrenalina.

— 30 de minute! Era vocea comandantului de batalion din Forţele Delta de la bordul elicopterului. Ceva de ultimă oră cu privire la poziţia „Viperei”?

— Aşteptaţi, unu! a spus Olivera şi l-a contactat pe McMasters prin radioul intergrupă.

— ”Vipera” este în colibă, a replicat în şoaptă McMasters uitîndu-se să vadă dacă, în interior, mai ardea lumina. Lumina este încă aprinsă. Cu un sfert de oră mai devreme îi urmărise pe cei şase tineri luptători de gherilă revenind din partea centrală a taberei, după o zi lungă de pregătire dură. Au intrat în colibele lor, ne mai aprinzîndu-şi lămpile şi nu se mişcaseră de atunci. Se pare că ceilalţi s-au culcat. Lămpile sînt stinse.

Olivera a trimis poziţia „Viperei” şi informaţiile cu privire la grupa de luptători de gherilă comandantului de batalion de la bordul elicopterului „Pave Low”.

— Terminat cu asta! a replicat comandantul de batalion. Te voi contacta din nou peste 20 de minute.

Gannon nu-i pierduse din ochi pe ceilalţi oameni din partea centrală a taberei. Majoritatea *campesinos* neînarmaţi, care lucrau la locul de preparare a cocainei, dormeau în hamacele lor. Nu mai erau de interes imediat pentru Gannon, care s-a concentrat asupra celor cincizeci de luptători de gherilă de sub comanda mercenarului australian. Zece dintre aceştia stăteau în grupuri mici în jurul a două focuri, departe de tabără, lîngă zona bucătăriei, patru jucau cărţi, la o masă, la lumina unei lanterne. A mai numărat douăzeci şi trei trîndăvind în dormitorul lor deschis pe laterală, fumînd sau trecînd din mînă în mînă sticle de rom şi relaxîndu-se în hamace. Cîntecele de jale ale unui

cîntăreţ pe care grupa îl auzise noaptea trecută îi distra pe alţi patru, iar cei nouă luptători pe care îi văzuse că intraseră în teatrul pornografic improvizat mai erau încă înăuntru, ţipînd şi rîzînd, şi, după sunetul vocii lor, îmbătîndu-se în timp ce îşi satisfăceau poftele.

Luptătorii din jurul dormitorului erau singurii în apropierea armelor. Ceilalţi îşi lăsaseră AK-47 aşezate în piramidă lîngă hamace, unde le-au pus după ce s-au reîntors de la exerciţiile de pregătire şi din patrulare, lipsa unei paze a taberei lăsa mai bine de jumătate din forţele de gherilă în situaţia de a nu-şi putea recupera armele rapid şi a organiza apărarea între momentul în care ar auzi elicopterele şi timpul scurt care le-ar trebui forţelor de asalt să ajungă la ei. Era o situaţie care, împreună cu întunericul şi cu elementul surpriză, ar înclina balanţa în favoarea lui Gannon şi Olivera, dîndu-le posibilitatea să-şi concentreze focul într-o zonă limitată. Bazîndu-se pe informaţiile din noaptea trecută, generatoarele taberei funcţionau pînă la miezul nopţii, şi asta le-ar mai da încă o şansă. Zgomotul făcut de generatoare ar acoperi pe cel al elicopterelor pînă ce se vor înălţa deasupra dealului din capătul îndepărtat al zonei de aterizare şi vor coborî în luminiş.

Gannon îl pierduse din vedere pe Anderson, mercenarul australian, pe care îl codificase „Gunslinger”, şi l-a întrebat pe Olivera dacă îi ştia poziţia.

— Se îndrepta spre numărul trei cînd l-am văzut ultima oară, a răspuns Olivera.

Prin radioul intergrupei a venit vocea lui Craddock. El era încă în ascunzătoarea sa din zona prelucrării drogurilor, chiar dacă aceasta fusese părăsită curînd după apusul soarelui.

— ”Gunslinger” tocmai a trecut pe lîngă mine, deplasîndu-se spre numărul patru.

— L-am văzut, a şoptit la rîndul lui McMasters. cînd Anderson a apărut pe poteca ce se învecina cu barăcile. Se îndreaptă spre luminiş. Are un AK-47 cu el.

Odată cu apropierea orei de atac, Olivera şi-a scuturat starea de somnolenţă care îl cuprindea şi a devenit mai atent şi tensionat, cînd, din nou, a auzit vocea comandantului de batalion în cască.

— Au trecut douăzeci de minute. Ceva noutăţi?

După ce s-a consultat cu McMasters, Olivera a răspuns:

— Nici o schimbare în ceea ce îl priveşte pe „Vipera”. „Gunslinger” este pe undeva în imediata apropiere a zonei dumneavoastră de aterizare. Voi verifica poziţia şi voi raporta.

— Terminat, a spus comandantul de batalion. Verifică şi raportează despre „Gunslinger”.

Ştiind elicopterele la numai douăzeci de minute de tabără, Gannon a început să-şi mute oamenii din ascunzători şi să-i plaseze pe poziţia de atac. Îl văzuse pe Sincavage de trei ori în cursul zilei, în timp ce mergea prin tabără cu elevii, o dată nu mai departe de şase metri de locul unde era ascunzătoarea lui. Gannon a fost deranjat de intensitatea cu care emoţiile a mai bine de două decenii îl cuprinseseră la vederea lui Sincavage şi de cît de vii îi erau amintirile legate de Tiu şi fiul ei şi de trupurile lor sîngerînde, ciuruite de gloanţe, în timp ce pe faţa asasinului nu se citea nici o emoţie, arătînd ca şi cînd ar fi împuşcat două veveriţe.

Avea aceeaşi înfăţişare rece, detaşată şi, din adîncul fiinţei sale, Gannon dorea să schimbe ascunzătoarea sa cu cea a lui McMasters şi, el însuşi, să acopere deplasările lui Sincavage pînă la sosirea batalionului de asalt, nedorind să rişte să-l piardă în confuzia infiltrării batalionului şi atacului asupra taberei. La un nivel şi mai visceral, voia să vadă cum va arăta faţa lui Sincavage atunci cînd îl va tîrî în junglă, şi îi va pune mîinile în cătuşe la spate şi îl va arunca la bordul unui elicopter. Dar schimbarea locului cu McMasters implica pericolul descoperirii şi posibilitatea aducerii unor forţe de gherilă mult mai mari ca număr, fără a avea batalionul care să-i sprijine. Răspunderea sa principală, alături de Olivera, era aceea de a ţine pe loc luptătorii de gherilă din momentul cînd îi alertează primele zgomote ale elicopterelor de atacul iminent ce urma, pînă cînd soldaţii din Forţele Delta vor ajunge în partea centrală a taberei. Concentrîndu-se asupra misiunii sale, şi-a alungat gîndurile de la o confruntare directă cu Sincavage.

— Numărul patru, apropie-te de baraca „Viperei”, i-a şoptit lui McMasters prin radioul intergrupei. Cu orice preţ, să stai în apropierea lui. Numărul trei, treci lîngă marginea zonei de aterizare şi raportează poziţia şi activităţile desfăşurate de „Gunslinger”, i-a spus lui Craddock.

Părăsindu-şi ascunzătoarea şi adăpostindu-se la marginea junglei lîngă baraca de comunicaţii, Gannon l-a direcţionat pe

Olivera spre o poziţie din flancul lui drept, la cîţiva metri de teatrul pornografic, unde a fixat radioul şi a reorientat antena pentru radioul de comunicaţii prin satelit.

— De îndată ce auzim elicopterele, să ai grijă de cei care gîfîie şi oftează la film, i-a zis lui Olivera. Voi arunca în aer baraca de comunicaţii. În momentul în care batalionul atinge pămîntul, ne concentrăm asupra dormitorului teroriştilor şi-l doborîm pe cel care acţionează ca lider.

Prin radio s-a auzit vocea lui McMasters.

— Se mişcă „Vipera”.

Fiind în afara ascunzătorii sale, McMasters s-a adăpostit în spatele unui copac imens de la marginea junglei, imediat în faţa colibei lui Sincavage. Cînd Sincavage a păşit pe potecă chiar în faţa lui, nu mai departe de doi-trei metri, era aşa de aproape încît McMasters l-ar fi putut uşor omorî cu „Beretta” sa cu amortizor, dar ţinînd cont că ordinele sunau să-l prindă viu, a rămas liniştit, urmărind şi aşteptînd. Orice încercare eşuată de a-l prinde în acest moment alerta întreaga tabără de prezenţa grupei şi punea în pericol sosirea batalionului.

Sincavage s-a oprit să-şi aprindă o ţigară, apoi a luat-o pe potecă spre luminişul unde forţa de asalt va ateriza în curînd. McMasters a observat pistolul automat PPK vîrît la brîu, dar atenţia i-a fost atrasă de lanterna şi geanta de voiaj pe care le căra. Mai devreme, în cursul zilei, mai văzuse geanta aceea, atunci cînd Sincavage a petrecut o oră trăgînd la ţintă cu arma de elită pe care o ducea în ea.

— Are cu el „Magnum”-ul de 7 mm, a şoptit McMasters în microfon atunci cînd Sincavage nu a mai putut auzi. Şi o lanternă.

— Al dracului! exclamă Gannon. Se duce să tragă pe timp de noapte.

— Ce oră potrivită! a spus McMasters, în timp ce îl urmărea pe Sincavage continuînd să meargă de-a lungul potecii şi dispărînd.

Prin radio s-a auzit vocea lui Craddock, care era aşa de joasă că era aproape imperceptibilă.

— Mi-a apărut mie la vedere. A intrat în luminiş şi merge pe lîngă lizieră; se îndreaptă spre trecerea pe care a folosit-o înainte.

— ”Gunslinger” unde este? a întrebat Gannon.

Craddock s-a uitat, spre locul unde sta Anderson pe un bolovan plat, în luminiş, care se vedea clar în lumina lunii.

— Mai este încă aici, fumează şi priveşte stelele.

— Încă zece minute, l-a auzit Olivera pe comandantul de batalion spunînd în cască. „Vipera” are aceeaşi poziţie?

— Se mişcă, a spus Olivera şi a ascultat din nou la conversaţia dintre membrii echipei în casca sa.

— Numărul patru, i-a spus Gannon lui McMasters. Stai cu „Vipera”. Să aibă mult spaţiu, dar să fii atent la el. Numărul trei, i-a transmis lui Craddock, rămîi cu „Gunslinger”.

— Numărul patru este cu „Vipera”, a răspuns Olivera comandantului de batalion de pe elicopterul „Pave Low”. Vă vom ţine la curent. Numărul trei raportează că transponderul este plasat şi transmite.

— Transponderul funcţionează, a confirmat comandantul de batalion.

Minitransponderul pe care Craddock îl plasase la liziera luminişului emitea un semnal pe care elicopterele „Pave Low” îl primeau şi le conducea direct la zona de aterizare. Echipamentul sofisticat de navigaţie de la bordul elicopterelor era suficient de exact ca să-i ducă pînă la şapte-opt metri de luminiş, dar militarii din Forţele Delta erau credincioşi unor sisteme clasice.

În elicopterele „Pave Low” de transport, batalionul de asalt al Forţelor Delta s-au ridicat din poziţia întins pe care şi-o luaseră în timp ce au încercat să se odihnească în timpul zborului lung din Panama. S-au aşezat unul în spatele celuilalt pe podea în ordinea în care vor ieşi din elicopter.

La tabăra din junglă, Olivera a repetat avertismentul adresat colegilor săi timp de zece minute, făcîndu-l pe McMasters să înjure încet, în timp ce se deplasa precaut pe marginea potecii în direcţia în care dispăruse „Vipera”.

Sincavage l-a observat cu colţul ochiului pe Anderson cînd a intrat în luminiş, dar nu a făcut nimic ca să-şi trădeze prezenţa. De la început nu-i plăcuse lăudărosul cu gură-spartă şi gata oricînd să-ţi întindă mîna şi era deranjat de modul său perfid de a găsi scuze cusute cu aţă albă pentru a motiva faptul că urmărea şedinţele sale de pregătire. De vreo două ori se gîndise chiar să-l omoare din greşeală, de teamă de a nu informa o a

treia parte, dar nu era sigur de loialitatea celor cincizeci de luptători de gherilă de sub comanda sa şi s-a răzgîndit.

S-a oprit în faţa valului de pămînt al poligonului de trageri din capătul celălalt al luminişului, a scos din geantă o ţintă rulată reprezentînd silueta unei persoane şi a fixat-o de panoul de placaj. La o distantă oarecare a fixat lanterna pînă ce fascicolul de lumină s-a oprit pe ţintă într-un unghi care o lumina numai parţial. După ce s-a retras pentru a observa efectul, a traversat pînă la limita copacilor unde o potecă îngustă urca pe coasta unui deal către un grup de stînci care da spre valul de pămînt al poligonului, la o distanţă de nouăzeci-o suta de metri.

McMasters a ajuns la luminiş tocmai la timp pentru a-l vedea pe Sincavage dispărînd în întunericul adînc de la liziera junglei. Avînd ochelari de vedere pe timp de noapte, a dat de urma unei licăriri de lumină ce venea de la lanterna tip stilou pe care Sincavage o folosea pentru a găsi drumul pe poteca obscură. L-a văzut şi pe Anderson în stînga sa şi nu putea să se avînte mai departe în luminiş fără să intre în unghiul său de vedere. Se uită, la dreapta, la jungla aproape impenetrabilă, ce urca în sus, pe deal, în direcţia în care mergea Sincavage. Deplasarea sa peste terenul frămîntat ar fi extrem de grea şi lentă, fiindu-i aproape imposibil să ţină pasul cu Sincavage, dacă nu ar folosi aceeaşi potecă.

Şocat de turnura neaşteptată a evenimentelor, s-a retras sub acoperirea junglei şi a şoptit în microfon:

— Numărul trei, numărul trei! Sînt numărul patru. Trebuie să-l scoţi pe „Gunslinger” afară acum. Dacă nu, voi pierde contactul cu „Vipera”.

— Care este situaţia? a intervenit Gannon.

— Mai avem... Ce? Şapte minute? a spus McMasters în timp ce-a privit cadranul luminos al ceasului. „Vipera” este pe ridicătură, departe de zgomotul din tabără. O să audă elicopterele, şi nu îl am în raza mea vizuală.

Gannon s-a hotărît, răspunzînd imediat.

— Numărul trei, elimină-l pe „Gunslinger”, în aşa fel ca numărul patru să se apropie de „Vipera”.

— Îl vrei mort? îl întrebă.

— Orice merge.

Craddock şi-a scos rucsacul şi l-a rezemat de un copac. Ridicînd piedica de siguranţă a pistolului său cu amortizor, s-a

dus la marginea luminişului. Anderson fuma o altă ţigară, stînd cu spatele la omul care începuse să îl vîneze.

McMasters urmărea impacientat de la marginea cărării, mutîndu-şi privirea de la Anderson la terenul abrupt din dreapta sa. După luminiţa lanternei-stilou a lui Sincavage, McMasters şi-a dat seama că ajunsese pe creasta dealului şi se îndrepta spre grupul de stînci. Peste cîteva clipe Anderson va fi sub el, la stînga, şi în raza sa de vedere.

O pală de vînt a făcut să foşnească frunzele copacilor din jurul luminişului, ajutîndu-l pe Craddock să-şi acopere apropierea precaută prin iarba pînă la genunchi. Ridicîndu-se din poziţia ghemuit în spatele mercenarului, care nu bănuia nimic, s-a apropiat rapid de Anderson şi l-a lovit în ceafă cu mînerul pistolului.

Anderson a icnit, expirînd puternic, apoi s-a prăbuşit. Craddock l-a apucat de sub braţ şi l-a tîrît în junglă, unde i-a pus o bandă adezivă peste gură şi i-a prins mîinile la spate cu cătuşe „Velcro” pe care le-a scos din rucsac.

În momentul în care McMasters l-a văzut pe Anderson prăbuşit, a început să urce pe poteca din junglă în – urmărirea lui Sincavage. Ochelarii cu vedere pe timp de noapte îi luminau calea şi curînd s-a apropiat de el.

Sincavage stătuse în poziţia culcat pe grupul de stînci, reglîndu-şi luneta de la arma de elită, cînd i-a ajuns la urechi un zgomot care venea din vale. A rămas nemişcat mai mult timp, apoi, punîndu-şi ochiul la lunetă, a îndreptat încet, arma în direcţia de unde auzise zgomotul. I s-a părut că, pur şi simplu, era Anderson care îşi dregea vocea. Trupul i s-a încordat însă cînd, la lumina lunii, la cincisprezece metri sub el, la marginea luminişului, a văzut trupul mercenarului, de la genunchi în jos, în timp ce era tîrît în junglă.

Instinctul şi experienţa i-au spus că un atac asupra taberei era iminent. Cîteva momente mai tîrziu, un zgomot uşor, îndepărtat, a contribuit la întărirea concluziei sale. Era un zgomot, care nu putea fi confundat, care constituia o parte permanentă din amintirile celor care serviseră în luptele din Vietnam, inconfundabil pe tot parcursul vieţii lor. A dispărut, pierzîndu-se pe aripile vîntului care se învolbura şi îşi schimba direcţia în timp ce bătea pe deasupra grupului de stînci. Apoi a revenit. Un

elicopter... nu, mai multe. Huruitul devenea din ce în ce mai puternic cu fiece clipă ce trecea.

Sincavage a demontat repede arma de elită şi a pus-o înapoi în sacoşă. Acum ochii lui cercetau cu atenţie împrejurimile. Pe potecă, se apropia cineva. Aruncîndu-şi geanta pe umăr, s-a strecurat printre grupul de stînci şi junglă, pentru acoperire, unde şi-a înşurubat amortizorul la ţeava „Walther"-ului şi s-a ridicat în genunchi pentru a se uita înapoi în direcţia potecii.

Cînd McMasters s-a apropiat de creasta dealului a încetinit urcarea pentru că îi era teamă că va fi auzit. S-a oprit chiar în faţa zonei descoperite şi a observat grupul de stînci prin ochelarii săi cu vedere pe timp de noapte. Nu era nici urmă de „Vipera".

— Numărul unu, aici numărul patru, a şoptit în microfon McMasters. L-am pierdut. Şi cred că se îndreaptă spre noi.

— La dracu'! a murmurat Gannon. Du-te după el! Repede!

Olivera a retransmis imediat ultimele evoluţii, prin radioul de comunicaţii prin satelit, comandantului de batalion de la bordul lui „Pave Low".

— Încă două minute, a răspuns comandantul de batalion. Zona de debarcare este sigură?

— Categoric! a spus Olivera după ce Craddock a răspuns la întrebare, şi a adăugat: „Gunslinger" este scos din joc. Nu luaţi în considerare lumina lanternei de la capătul estic al luminişului.

Prin radioul intergrupei s-a auzit vocea supărată şi severă a lui Gannon.

— Numărul trei! i-a spus lui Craddock. Părăseşte zona de debarcare şi acoperă barăcile luptătorilor de gherilă. Numărul patru, continuă urmărirea „Viperei".

McMasters a înaintat încet spre grupul de stînci, dar rămînînd sub acoperirea junglei. Două dintre elicoptere se vedeau acum la orizont prin ochelarii săi, apărînd şi dispărînd, după cum urmau formele terenului. Cel de-al treilea „Pave Low", care acţiona ca elicopter de schimb, se desprinsese din formaţie, pentru a orbita la o anumită distanţă. Va rămîne acolo pe întreaga durată a misiunii, gata să răspundă la eventualitatea unei probleme de ordin mecanic, sau va desfăşura activităţi de cercetare şi salvare, dacă elicopterele de asalt s-ar prăbuşi.

— Văd elicopterele, a spus McMasters. Sînt la un minut.

Elicopterele nu erau suficient de aproape pentru a fi auzite pe fundalul zgomotului părţii principale a taberei. Gannon a apreciat că vor mai trece patruzeci de secunde pînă cînd imensele elicoptere, care folosesc radarul de urmărire a terenului pentru a zbura razant cu solul, se vor înălţa deasupra dealurilor de la capătul îndepărtat al luminişului, motoarele lor puternice spărgînd tăcerea nopţii şi făcînd tabăra să înceapă o activitate febrilă. El şi Olivera puseseră cîte două grenade de mînă pe laterale şi aşteptau să le ajungă zgomotul motoarelor.

Sincavage l-a observat pe McMasters mişcîndu-se încet spre grupul de stînci. Avea posibilitatea de a-l împuşca cu „Walther”-ul său cu amortizor, dar neştiind dacă era doar un om sau o grupă care îl urmărea, şi fiind sigur că sînt înarmaţi cu automate, a lăsat această ocazie să treacă. Ascunzîndu-se, s-a strecurat mai adînc în junglă, unde a făcut un ocol spre poteca care continua pe cealaltă coastă a dealului şi ieşea lîngă coliba sa.

McMasters era pe punctul de a se întoarce în luminiş, fiindu-i teamă că îl va pierde pe Sincavage în junglă, în momentul în care ochelarii săi cu vedere pe timp de noapte au prins din nou luminiţa lanternei-stilou pe coasta cealaltă a dealului Se mişca permanent în jos, în direcţia taberei.

— Numărul unu, aici numărul patru! a spus McMasters în microfon. Îl am pe „Vipera” din nou în cîmpul de observaţie.

— Nu îl mai pierde din nou! a zis Gannon. Dacă poţi, răneşte-l şi adu-l jos.

— Înţeles, şefu’!

McMasters a luat-o repede înapoi pe poteca pe care o folosise cînd a urcat dealul şi a descoperit că se ramificase şi continua de cealaltă parte. Acum, că Sincavage ştia de existenta sa, nu mai era cazul să se ascundă şi s-a deplasat repede, ţinînd sub observaţie lumina lanternei-stilou.

Zgomotul din ce în ce mai puternic al elicopterelor care se apropiau a crescut pînă s-a transformat într-un bubuit, deoarece puternicele motoare cu turbine tunau şi huruiau, izbindu-se de dealurile înconjurătoare şi rostogolindu-se în întreaga tabără. Apărînd ca nişte aberaţii mortale pe cerul nopţii, elicopterele „Pave Low” s-au ridicat rapid peste ultimul deal, pentru a lumina şi zbura la zece metri deasupra zonei de debarcare cu iarbă şi bolovani. De pe rampa din spate s-au aruncat frînghii de

coborîre şi o alta pe uşa din faţa. În cîteva sutimi de secundă, cei douăzeci şi trei de oameni de la bordul fiecărui „Pave Low” şi-au dat drumul pe frînghia împletită, mai mulţi în acelaşi timp, prinzîndu-le cu mîinile înmănuşate şi între genunchi şi picioare. Opt secunde mai tîrziu, toţi cei patruzeci şi şase de soldaţi ai Forţelor Delta erau pe pămînt, ieşind din luminiş, cu armele pregătite de tras. Putînd comunica prin radioul intergrupă cu membrii grupei de C/O, i-au auzit raportând soldaţilor care alergau locul exact unde se află, ca să nu fie loviţi de focul acestora.

În partea principală a taberei domnea confuzia şi groaza. Odată cu sosirea elicopterelor, Gannon şi Olivera aruncaseră două grenade de fragmentare în coliba unde se afla radioul şi teatrul pornografic. Luptătorii de gherilă din interior au fost instantaneu omorîţi. Structurile din bambus şi acoperişul au luat foc şi au ars repede, trimiţînd în noapte scîntei.

Doi din luptătorii de gherilă care stăteau la unul din focurile de tabără au sărit în picioare şi au început să dea ordine celor din jurul dormitorului, răsplata a fost identificarea şi uciderea lor cu două împuşcături exacte de către Gannon, cu ajutorul armei sale CAR-15. Olivera a mai aruncat două grenade într-un grup de luptători de gherilă, apoi a secerat zona cu o rafală de mitralieră.

Echipajele elicopterelor au contribuit şi ele la haos. Soldaţii Forţelor Delta fiind acum la sol, cele două elicoptere „Pave Low” s-au îndreptat spre cele două laturi ale taberei, aruncînd simulatoare de mitralieră. Dispozitivele pirotehnice cu explozie întîrziată, care simulau focul de mitralieră, punctau cu explozii întîmplătoare care spintecau aerul cu forţa unor explozii de grenade. Luptătorii de gherilă, care fugiseră în junglă pentru a scăpa de atacul iniţial, se întorceau şi fugeau înapoi, crezînd că tabăra era încercuită din toate părţile şi că erau prinşi într-un foc încrucişat.

Primele trupe de asalt ale Forţelor Delta care au ajuns în partea principală a taberei s-au împrăştiat pentru a încercui pe luptătorii de gherilă rămaşi, care îşi reveniseră după şocul iniţial pînă acolo încît răspundeau prin foc din micile puncte de rezistenţă din junglă. Muncitorii neînarmaţi fugeau în toate direcţiile, agitîndu-şi braţele pentru a arăta că ei nu au arme,

sau, pur şi simplu, se întindeau pe pământ, rugîndu-se de atacatorii nevăzuţi să nu-i împuşte.

McMasters a ajuns în capătul de jos al potecii lîngă barăci şi a văzut patru oameni din batalionul de atac răsucindu-se şi îndreptîndu-şi armele spre el. Pe potecă zăceau cadavrele celor şase luptători de gherilă ai lui Sincavage. Fuseseră seceraţi de Craddock în momentul în care au luat-o la fugă din barăci la auzul elicopterelor.

— Numărul patru pe potecă la barăci! a strigat în microfon, declinîndu-şi identitatea cu o clipă înainte ca soldaţii din Forţele Delta să tragă în el.

Imediat cei patru oameni şi-au coborît armele şi au plecat, îndreptîndu-se spre locul unde poteca de munte, care ducea la satul îndepărtat, intra în tabără; misiunea lor era de a arunca în aer orice vehicul care ar încerca să aducă întăriri. Unul din oameni era înarmat cu un lansator de rachete antitanc AT-4 de producţie suedeză.

McMasters l-a văzut pe Craddock zăcînd pe marginea potecii; un medic al batalionului era în genunchi lîngă el.

— E rău?

— O rană la umăr, a răspuns medicul. Totul va fi bine.

Confruntarea îl făcuse pe McMasters să piardă secunde preţioase în urmărirea lui Sincavage. A continuat să meargă pe potecă, cercetînd jungla cu ochelarii cu vedere pe timp de noapte. Luminiţa lanternei-stilou dispăruse. Luminile exploziilor ce veneau de la simulatoarele de luptă făcea imposibilă urmărirea luminii de control a lui Sincavage. Dar McMasters a continuat cercetarea, mişcîndu-şi capul încet încolo şi încoace, scrutînd adîncurile junglei, sperînd că ochelarii ar prinde o scurtă licărire a luminii mişcătoare, care să dezvăluie poziţia lui Sincavage. Dar nu era nimic. Strălucirea flăcărilor rare cuprinseseră clădirile taberei şi focurile intermitente de puşcă din lupta care se ducea în partea principală a taberei îşi puneau pecetea negativă pe cercetarea sa. Îl pierduse.

Gannon pierduse contactul radio cu McMasters cînd acesta a coborît pe cealaltă parte a dealului în urmărirea lui Sincavage. Batalionul de asalt avea sub control partea principală a taberei, şi Gannon, luîndu-l pe Olivera cu el, şi-a părăsit poziţia, anunţînd prin radioul intergrupă că se deplasează în direcţia barăcilor. L-a condus apoi pe Olivera, care luase unul din lansatoarele de

rachete ale luptătorilor de gherilă morţi, în direcţia părţii principale a taberei, oprindu-se pe potecă cînd l-a auzit pe McMasters spunînd celor patru soldaţi ai Forţelor Delta cine este.

— Numărul patru. Ce poziţie ai? l-a întrebat prin radio.

— Partea de sud a taberei principale, a spus McMasters. Patruzeci de metri în junglă, de la barăci.

— Ai „Vipera” la vedere?

— Nu. L-am pierdut, a spus McMasters. Se deplasează spre vest, în direcţia pistei de aterizare.

— Ar putea fi un avion acolo, a spus Gannon. Am văzut ceva în timpul infiltrării noastre. Nu am avat cum să controlez.

Soldatul din Forţele Delta care avea misiunea să răspundă de mercenarul australian. Îşi revenise, şi a auzit conversaţia în cască. Întorcîndu-se spre Anderson, i-a rupt banda adezivă de pe gură şi l-a întrebat:

— Este ascuns vreun avion pe pistă?

Anderson a ezitat, apoi a dat din umeri:

— Bastard arogant, eşti un nimic pentru mine. La capătul sudic al pistei este un avion cu două motoare turbopropulsoare. Are benzină şi tot ce îi trebuie. Gata de plecare.

Soldatul a transmis informaţia prin radio.

— Numărul patru, a spus Gannon. Îl vom lua de aici.

În timp ce s-a apropiat de partea centrală a taberei, Gannon şi-a anunţat prezenţa soldaţilor care înconjurau zona, alertîndu-i că el şi Olivera se vor deplasa traversînd partea sudică a taberei, spre drumeagul ce duce la pistă. Intensitatea focului din tabără se redusese la numai cîteva rafale trase de un grup de şapte luptători ascunşi în zona bucătăriei. Cîţiva oameni din tabără au aruncat armele şi au fugit în junglă, atunci cînd soldaţii din Forţele Delta, care se apropiau de ei, au tras un baraj nimicitor de acoperire a lui Gannon şi Olivera.

Sincavage a ajuns la pistă în momentul în care în tabără a izbucnit rafala de foc prelungit. A alergat la hangarul improvizat prin tăierea arboretului de la capătul pistei şi s-a urcat în carlinga avionului MU-2. A răsuflat uşurat cînd motoarele turbopropulsoare au pornit din prima încercare. Mergînd pe pistă spre capătul sudic extrem, la marginea rîpei abrupte, a pivotat avionul, ţinîndu-l pe loc cu ajutorul frînelor, în timp ce treptat-treptat l-a băgat în plină viteză.

Gannon şi Olivera erau numai la treizeci-patruzeci de metri de pistă cînd au auzit zgomotul ascuţit al turbopropulsoarelor.

— ”Pave Low” unu! Aici numărul unu. Urmăriţi frecvenţa intergrupă? a spus Gannon în microfon.

— Da numărul unu, controlez, a răspuns pilotul elicopterului.

— Întrerupe şi deplasează-te pe poziţia de blocare a pistei! Imediat!

— Înţeles! a răspuns pilotul.

Imensul elicopter a răspuns repede, dar era prea tîrziu. Gannon şi Olivera au ajuns în momentul în care avionul alerga pe pista de decolare. Sincavage a ţinut roţile pe pămînt pînă în ultimul moment, apoi a tras de manşă şi s-a înălţat în noapte, lansat de capătul pistei ca un avion de vînătoare catapultat de pe un portavion.

În disperare, Gannon a înşfăcat lansatorul de rachete de la Olivera, l-a pus la umăr şi a ochit.

— Hei, şefule, a zis Olivera, îl vor viu.

— Chemarea judecăţii, a fost tot ceea ce a spus Gannon şi a tras.

Racheta neghidată a ţîşnit din lansator, apropiindu-se rapid de coada avionului. Dar fără un sistem intern de ghidare, era un gest inutil şi fără nici o speranţă. Racheta a trecut pe lîngă stabilizatorul vertical al avionului şi s-a lovit de suprafaţa rocii dealului de la capătul pistei.

Undele de şoc ale exploziei s-au răsfrînt în afară şi au înclinat avionul care se depărta. Sincavage a văzut lumina scurtă în vizorul său periferic şi a acţionat direcţia şi eleroanele. Satisfăcut că nu se produsese nici o stricăciune, a aparaturii de control de suprafaţă, s-a concentrat asupra ridicării în aer printre vîrfurile crestate de pe ambele părţi.

Gannon a stat la marginea pistei, uitîndu-se după avionul care continua să cîştige viteză şi înălţime. Elicopterul, „Pave Low” reuşise, numai în cîteva minute, să decoleze, iar pilotul, urmînd ordinele lui Gannon, făcuse tot ce era posibil să împiedice fuga avionului. Zburînd pe deasupra pistei, a răsucit elicopterul pentru ca tunarul care deservea mini tunul de calibru 7.62, montat la uşa laterală din partea stîngă să aibă un cîmp larg de tragere spre avionul care fugea. Dar, din nou, era puţin prea tîrziu. MU-2 era în afara bătăii obuzului, iar elicopterul avea pe jumătate viteza avionului.

„Solitaire” MU-2 se înălţa constant la altitudinea de croazieră de zece mii de metri. Sincavage, din nou relaxat şi stăpîn pe sine, îşi controla instrumentele de zbor. Rezervoarele erau pline pînă la refuz, cu benzina care se afla în tabără, pentru plecarea ce urma să aibă loc a doua zi de dimineaţă. Asaltul şi pierderea grupei nu l-au tulburat aşa de mult cum s-ar fi aşteptat alţii. Luptătorii de gherilă erau importanţi pentru planul său, însă nu de o importanţă vitală. Dar noile împrejurări impuneau cu adevărat revizuirea strategiei – un plan suplimentar pe care şi-l formulă în minte chiar atunci.

Punînd avionul pe pilot automat, s-a aşezat mai confortabil în scaun şi a recapitulat evenimentele din cursul nopţii. Atacul prin surprindere asupra taberei nu era ceva care să nu fi putut fi anticipat, avînd în vedere informatorii de nivel înalt ai cartelului cocainei din guvernul peruan. Dar faptul că fusese trimisă o grupă de cercetare înainte de sosirea forţelor de asalt l-au făcut să presupună că nu era vorba de un efort mixt al Agenţiei de Luptă contra Drogurilor din S.U.A. şi al armatei peruane. A presupus că erau Forţele Delta. Ele erau singurele care ar fi putut organiza o misiune atît de repede şi cu atîta exactitate.

Gîndurile sale s-au concentrat asupra unei scurte întîlniri care avusese loc puţin după sosirea forţelor de asalt în tabără. A început să analizeze întîmplarea amănunţit, pentru a fi sigur că nu a uitat nimic. După ce coborîse versantul din spate al muntelui, înainte de a-şi continua drumul spre cîmpul de aterizare, se ascunsese în jungla de lîngă bараci; a urmărit cum au fost împuşcaţi cei şase luptători de gherilă pe care îi pregătise, în momentul în care fugeau spre potecă. Se ascunsese într-un tufiş lîngă potecă, nu departe de locul unde au căzut, în momentul în care doi atacatori au fugit din partea centrală a taberei şi s-au oprit la cîţiva centimetri de el. Cel mai înalt din cei doi îşi ridicase ochelarii prin care vedea pe timp de noapte şi îi pusese pe cap, dar faţa lui era vizibilă la lumina clădirilor care ardeau în partea centrală a taberei. A vorbit prin microfon cu cineva cu care pierduse legătura.

— Numărul patru! Numărul patru! îl mai ai la vedere pe „Vipera”? Răspunde, numărul patru! Mai vezi „Vipera”?

În acel moment, cînd a auzit folosindu-se numele său codificat, şi-a dat seama că, de fapt, el era ţinta atacului. Pur şi simplu îl

vînau. Şi erau destul de aproape, chiar foarte aproape pentru a pune capăt carierei sale, dacă nu chiar vieţii sale. În mod surprinzător, această convingere l-a însufleţit şi i-a dat un sentiment pe care rareori l-a avut după ce a venit din Vietnam. Anii care au trecut de atunci au fost plictisitori. Asasinarea pe bază de contract a unor victime care nu constituiau nici o piedică... un regim de viaţă care te poate face să-ţi pierzi forma, să devii slab şi vulnerabil, s-a gîndit. Şi în seara aceasta a fost vulnerabil.

Dar cursul neaşteptat al evenimentelor avea şi partea sa bună. Acum era forţat să acţioneze de unul singur – şi să fie clar el era cel mai bun. Îl provocau. Dacă au venit aici pentru el şi numai pentru el, atunci ei ştiu de complotul pus la cale. În parte anticipase aceasta, chiar o stimulase şi o pusese la cale. Faptul că aflaseră locul unde se ascunde o punea pe seama agentului C.I.A. pe care îl descoperise în cea de-a treia zi de la sosirea sa în tabără. Dar folosirea vechiului său nume codificat îl făcea să creadă că mai mult decît probabil îi descoperiseră şi adevăratul nume. La început, implicaţiile acestei descoperiri îl deranjară, dar gîndindu-se mai bine, a hotărît că nu există nimic care să nu poată fi parat printr-o atentă plănuire şi detaliată executare.

Şi mai era ceva. O figură pe care o avea mereu în fata ochilor. A omului care-şi ridicase ochelarii în timp ce el se afla lîngă potecă, în apropiere de barăci. Îl mai văzuse undeva. Dar unde? Arăta ca un măgar încăpăţînat. Apoi şi-a amintit. Gannon. Jack Gannon, grupa de cercetare „Cobra". Comandamentul şi Controlul de Nord, 1968–1969. Medalia de Onoare. Lumea e mică, nu-i aşa? Amintirea bătăii groaznice pe care i-a dat-o Gannon i-a revenit în minte. Drace! Ce putea lovi! Cea mai împuţită mardeală pe care a luat-o vreodată. Mi-a spart falca. Mi-a distrus şi cîteva coaste. De ce se luptase? O muiere vietnameză... şi puştiul ei. Da asta era! Agenţi ai Vietcongului. I-am împuşcat pe nenorociţii ăia laşi. Şi Gannon a vrut să mă aducă în faţa tribunalului sub acuzaţia de crimă. Doamne! Acuzat de crimă în Vietnam! Ca şi cum ar fi contat! Mă întreb dacă Gannon îşi aduce aminte de asta.

Întorcîndu-se cu faţa la lumina indicatoare de deasupra capului, a prins fasciculul flexibil de pulpana hainei şi a consultat hărţile aeronautice special însemnate de Anderson. Avionul avea o independenţă de zbor de 2 300 km, cu o rezervă de

combustibil de 45 de minute, mai mult decît este necesar pentru a ajunge la prima oprire, în drumul său spre destinaţia pe care o gîndise. Cu o viteză de 500 km pe oră, a calculat că va ajunge în zori. Renunţînd la pilotul automat, a făcut o mică întoarcere şi s-a rotit pe capcompas, punînd avionul pe o direcţie folosită de contrabandiştii de droguri în afara oraşului-staţiune Montego Bay din Jamaica.

26

Un avion cu reacţie „Gulfstream” III, aparţinînd Departamentului Apărării aştepta la baza „Howard” a forţelor aeriene din Panama, pentru a-l duce pe Gannon şi pe comandantul de batalion al Forţelor Delta la revenirea din Peru direct la Washington. Mike Maguire în calitatea sa de agent special însărcinat cu Divizia de Protecţie a preşedintelui, li se alăturase într-o sală de instruire de la nivelul inferior din aripa de vest a Casei Albe, unde au reluat detaliile raidului asupra taberei din junglă pentru secretarul Apărării, consilierul pentru probleme de securitate naţională şi şeful personalului preşedintelui. În mod deliberat, Gannon nu a menţionat încercarea de a dobori avionul lui Sincavage cu lansatorul de rachete precum şi ordinele date elicopterului „Pave Low” do a trage asupra lui.

— S-au distrus aproximativ 1 750 kg de cocaină, a spus Gannon în timp ce a făcut un rezumat al operaţiunii. Substanţele chimice folosite la prelucrare au fost şi ele aruncate în aer cu explozivi C-4, iar cocioabele de uscare şi alte clădiri în care se lucra au fost complet arse.

— Cîte victime necombatante au fost? a întrebat secretarul Apărării, avînd în vedere că, în curînd, se va vorbi de misiunea Forţelor Delta.

— Doi răniţi şi nici un mort, a răspuns comandantul de batalion. I-a tratat medicul nostru, şi ambii erau în afară de pericol şi în tratament ambulatoriu cînd am părăsit zona.

— Şi cîţi terorişti?

— Patru au fugit în junglă, a replicat Gannon. Ceilalţi au fost omorîţi în acţiune.

— Australianul pe care l-aţi prins v-a fost de vreun ajutor în stabilirea direcţiei în care s-a dus acest... Sincavage? a întrebat consilierul pentru probleme de securitate naţională.

— Nu, domnule, a răspuns Gannon, dar am luat numărul de pe coada avionului pe care l-a folosit ca să scape. L-am dat Agenţiei Vămilor şi Imigraţiei, Agenţiei de Luptă contra Drogurilor şi Gărzii de Coastă, împreună cu portretul lui Sincavage făcut de artistul nostru, aşa cum arată el astăzi.

— Crezi că va intra în America?

— Da, domnule.

— Doar nu crezi că încă mai are de gînd să realizeze atentatul la New York City? a întrebat secretarul Apărării.

A răspuns Maguire:

— Ba da, domnule!

— Doamne, Mike! spuse şeful de personal. Planul său a fost demascat, programul distrus, grupa omorîtă, şi toate astea numai cu trei zile înainte de vizita preşedintelui. Şi tu încă mai crezi că poate să recupereze timpul pierdut pentru a-şi realiza planul?

— Da, domnule. Din cele aflate despre el, cred că exact aşa se va întîmpla.

— Dar ce-aţi aflat? După felul în care arăta faţa secretarului Apărării, el găsea premisa cu tot atîtea defecte ca şi şeful personalului şi consilierul pentru probleme de securitate naţională.

Maguire i-a făcut semn lui Gannon, şoptindu-i să aducă în discuţie problemele pe care le discutaseră înainte de şedinţă.

— Am aflat o mulţime de lucruri despre trecutul său militar, şi despre ce a făcut de la întîlnirea sa cu magnaţii drogurilor de acum opt zile, a început Gannon, După cum ştiţi cu toţii, a acţionat timp de şapte ani ca agent C.I.A. Fostul ofiţer din C.I.A. care îl dirija, un om care îl ştie mai bine ca oricine, ne-a făcut dezvăluiri uimitoare cu privire la posibilităţile şi trăsăturile sale psihice.

Gannon a continuat să le explice misiunile îndeplinite de Sincavage în Vietnamul de Nord, repetînd ceea ce Martindale îi spusese despre dexteritatea acestuia în operaţiuni de derută şi în distragerea atenţiei duşmanului de la ţinta pe care intenţiona să o atace.

— Nu este tipul căruia să-i placă atacurile frontale. Repetînd cuvintele fostului său ofiţer, Sincavage este un maestru al trimiterii într-o direcţie eronată şi un însingurat. Nu cred nici cel puţin o secundă că grupa pe care o pregătea urma să fie folosită în atentatul principal contra preşedintelui. Există chiar semne că ştia că atentatul său diversionist va fi compromis. Cred că se baza pe folosirea acestui fapt în avantajul său, pentru a ne distrage atenţia de la ceea ce pune la cale cu adevărat.

— Ei bine, atunci de ce s-a mai deranjat să-i pregătească? a întrebat secretarul Apărării.

— Pentru a fi sacrificaţi ca nişte mieluşei! a spus Gannon. Ei urmau să fie pista eronată. Odată opriţi, toată lumea ar fi crezut că totul s-a sfîrşit, iar măsurile de securitate ar fi slăbit. Nimeni nu ar fi bănuit un al doilea atentat peste două zile.

— Ar fi fost opriţi, a subliniat Maguire. Atacarea coloanei prezidenţiale de maşini înseamnă atacarea puterii. Noi ne pregătim continuu tocmai pentru un astfel de scenariu. Şansele lor de succes ar fi fost nule.

— Pentru numele lui Dumnezeu, omul, în mod clar, intenţiona să folosească lansatoare de rachete! a exclamat consilierul pentru probleme de securitate. Nenorocitele alea ar fi aruncat în aer orice limuzină blindată.

— Dacă ar fi lovit-o! spuse Gannon. După cîte ştiu limuzina preşedintelui merge cu o viteză medie de optzeci de kilometri pe oră. Domnilor, eu cunosc foarte bine lansatoarele de rachete neghidate şi vă pot asigura că lovirea unei ţinte în mişcare la această viteză este aproape imposibilă. Sincavage, cu pregătirea sa, ştia asta.

— Rutele coloanei noastre oficiale nu sînt niciodată anunţate dinainte, zise Maguire. Orice atac inteligent ar trebui să aibă loc la punctele de sosire şi de plecare cînd limuzina încetineşte sau se opreşte. În cazul călătoriei la New York City, acestea se reduc la aeroport, la hotel sau la Naţiunile Unite.

— Cred că sînt trei ocazii excelente, a afirmat consilierul pentru probleme de securitate.

— Nu şi cînd aveţi în vedere măsurile intense de securitate pe care le luăm în acele locuri, a spus Maguire. Acestea au fost examinate şi dinainte pregătite de grupele noastre antemergătoare şi de poliţia locală cu mult înainte ca preşedintele să pună piciorul în oraş. Oricine încearcă să declanşeze un lansator de rachete într-un punct de sosire sau de plecare ar trebui să aibă o vedere deschisă la limuzină, ceea ce înseamnă să se afle în rîndul întîi de spectatori sau într-un punct mai înalt în mijlocul mulţimii. Grupele noastre avansate de contra-asalt sau de contrapuşcaşi de elită acordă cea mai mare atenţie tocmai acestor zone; ca urmare, ele sînt cel mai bine asigurate, cu măsuri de securitate. Nimeni nu ar fi atît de tîmpit încît să creadă că ar putea aduce un astfel de echipament neobservat, fără să mai punem la socoteală şi statul la vedere cu el pe umăr, pînă ce va ţinti şi trage.

— Tot ceea ce ştim despre om, a adăugat Gannon, ne spune că nu are de gînd să se lase omorît. Este un ucigaş profesionist care întotdeauna a lucrat de unul singur. Pregătirea şi lucrul cu o echipă, a cărei singură experienţă consta în hărţuirea unor ţărani şi împuşcarea unor oficialităţi mărunte, lipsite de apărare, din maşină sau de pe motocicletă, nu se leagă împreună. Ar fi constituit pentru el un risc clar în orice zonă.

— Un trăgător de elită solitar are cele mai bune şanse de a o scoate la capăt în cazul unui atentat la viaţa preşedintelui, a spus Maguire, dacă va putea găsi un loc care să nu fie acoperit de grupa noastră de contrapuşcaşi de elită.

— Dacă aşa stau lucrurile, nu văd care este problema, spuse consilierul pentru probleme de securitate naţională. Prevenit, înseamnă dinainte înarmat. Voi nu numai că ştiţi unde şi cum o să se încerce atentatul dar ştiţi şi ce o să faceţi în acest caz. Asta ar trebui să facă lucrurile mult mai simple.

— Cu tot respectul cuvenit, domnule, trebuie să vă aduc aminte că acest om nu este un oarecare. El este cel mai bun în profesia sa.

— Mi-e teamă că nu pot să subscriu la această teorie a invincibilităţii unui om, spuse consilierul pentru probleme de securitate naţională, ridicîndu-se de pe scaunul din capul mesei. Faceţi ceea ce credeţi că e necesar ca să-l apăraţi pe preşedinte, i-a spus lui Maguire, dar, în ceea ce mă priveşte, călătoria se va desfăşura aşa cum a fost programată.

Odată şedinţa terminată, secretarul Apărării şi consilierul pentru probleme de securitate naţională au plecat să-l informeze pe preşedinte în Biroul Oval.

Şeful de personal a mai întîrziat, spunîndu-i lui Maguire că discuţia lor nu s-a terminat încă.

— Am ceva de adăugat la cele spuse de consilierul pentru probleme de securitate naţională. Oamenii dumitale trebuie să-l apere pe preşedinte la fel cum o fac întotdeauna, nici mai mult nici mai puţin. Nu vreau nici o măsură de securitate care să schimbe impresia publică.

— Cel puţin daţi-mi voie să folosesc garajele de la subsol pentru sosirile şi plecările la O.N.U. şi la hotel.

— Nu, Mike. Ai făcut o treabă minunată. Ai fost omul numărul unu în descoperirea conspiraţiei de asasinat, încă în stadiile ei de pregătire. Acum, gata! Nu vreau să se ia măsuri de securitate

care să sară în ochi sau inoportune, care să dea impresia unui preşedinte sub stare de asediu. Nici o maşină de gunoi care să blocheze intersecţiile de-a lungul traseului coloanei oficiale sau vreo altă tactică dură, care să determine mass-media să exagereze această ameninţare inexistentă. M-am exprimat clar?

— Amînaţi călătoria cu o săptămînă, l-a implorat Maguire. Cu informaţiile pe care le avem despre Sincavage, vom putea să-l localizăm pînă atunci. Convingeţi-l pe preşedinte să meargă la Camp David, unde îi putem asigura protecţia maximă. Sau, dacă trebuie respectat un program, limitaţi apariţiile sale în public numai în interior, unde putem controla situaţia în întregime, cu foarte multe măsuri de securitate, fără a fi însă vizibile.

Şeful de personal a avut un acces de furie.

— Renunţă, Mike. Asta nu se va întîmpla! Nu poţi justifica nimic din ceea ce ceri! Nimic în afară de o bănuială.

— Ceea ce pot spune este că bănuiesc o situaţie potenţial dezastruoasă, iar dumneavoastră nu îmi daţi nici o mînă de ajutor pentru a putea acţiona.

— Discuţia a luat sfîrşit, spuse şeful de personal. Nu o să admit o tabără înarmată bazat pe presupunerea că nu ştiu care nebun ar atenta la viaţa preşedintelui. Fă-ţi datoria şi atît!

— O voi face, dacă mă veţi lăsa.

Şeful de personal s-a oprit în cadrul uşii, cu faţa roşie de furie, în timp ce l-a ţintit pe Maguire cu o privire rău-prevestitoare.

— Înainte de a te pune rău cu mine, Mike, îţi sugerez să verifici ce au păţit alţii care au făcut-o.

Maguire era conştient de inutilitatea oricărei controverse. Aşa se terminau toate confruntările cu şeful de personal: obiectivele politice aveau pentru el prioritate asupra tuturor celorlalte. Între ei era o luptă continuă şi ocazional Maguire obţinea unele mici concesii, din considerente de securitate; şi de data aceasta a făcut tot atîtea presiuni cîte îi permiteau funcţia. Şeful de personal era ultimul factor de decizie în ceea ce priveşte deplasarea preşedintelui, evenimentele la care va participa şi cum vor fi „regizate”. Orice încercare de a-i ocoli ordinele ar atrage după sine trecerea pe o funcţie mai puţin dorită, fără să fi realizat ceva şi o carieră promiţătoare distrusă.

Gannon a rămas tăcut pe timpul schimbului de cuvinte dintre cei doi. În timp ce ieşea din birou împreună cu Maguire, i-a spus:

— Aş vrea să văd treaba asta terminata odată. Îi voi spune comandantului Forţelor Delta să mă detaşeze să lucrez împreună cu tine pînă cînd îl vom localiza pe Sincavage.

— În acest moment aş aprecia orice ajutor, zise Maguire. Va încerca, Jack! Ştiu că puiul ăla de lele o să încerce.

27

Dacă cineva ar căuta un loc unde să nu poată fi găsit, ar trebui să nu se uite mai departe de Turks şi Caicos, un arhipelag format din opt insule importante şi treizeci şi două de insuliţe de coral la capătul sudic al insulelor Bahamas, nealterate de civilizaţie şi subdezvoltate, puţin cunoscute lumii exterioare, cu două excepţii: scafandrii scuba – care vin să se afunde printre recifii de coral şi printre nenumăratele epave din apele de culoarea albastrului de cobalt, unde vizibilitatea depăşeşte 60–70 m – şi traficanţii de droguri. Aflate la aproximativ jumătatea distanţei dintre Columbia şi Florida, insulele au devenit un important punct de popas şi un centru de transbordare pentru traficanţii de cocaină şi marijuana, ale căror încărcături sînt destinate pieţelor lucrative din estul S.U.A.

Numai şase din aceste insule sînt populate şi au oraşe care, în majoritatea cazurilor, sînt puţin mai mari decît nişte aşezări de cîteva sute de locuitori, care trăiesc în case viu colorate ce se înşiră de o parte şi de alta a drumurilor strîmte şi nepavate. Căruţele trase de măgari constituie un lucru obişnuit aici. South Caicos este centrul piscicol al insulelor, sursa lui primară de venit fiind – în aparenţă – producţia de scoici şi homari. În realitate, acest venit este cu mult depăşit de ceea ce cîştigă oficialităţile care închid ochii şi se fac că nu ştiu nimic despre cantităţile imense de droguri care se scurg anual prin insulă. Prezenţa masivă a traficanţilor este evidentă pentru oricine se deranjează să observe. Din aer sînt clar vizibile, în apele puţin adînci de lîngă mal, forme întunecate care nu sînt altceva decît cozile, aripile şi fuselajele avioanelor scufundate – rezultat al neatenţiei şi lipsei de experienţă a piloţilor ce transportă droguri; unii au rămas fără combustibil în ultimul moment, sau au calculat greşit altitudinea în timpul unei aterizări de noapte. Jerry Sincavage a numărat nouă astfel de epave împrăştiate de-a lungul coastei, în momentul cînd s-a apropiat de aeroport.

La sol, în timp ce rula pe pistă, pretutindeni a văzut semne care indicau activităţi de trafic. Avioane cu un singur motor, cu două motoare uşoare şi chiar de transport greu, cu mult mai multe pentru a da o explicaţie rezonabilă în legătură cu prezenţa lor pe această insulă adormită, înapoiată. Unele erau vopsite într-un gri deschis sub fuselaj şi negru deasupra, fiind greu de observat de la sol sau din aer, cînd zburau deasupra

apei. Cu puţine excepţii, toate avioanele aveau trenurile de aterizare murdare de noroi, iar motoarele şi stabilizatoarele orizontale ciupite şi îndoite în interior, din cauza pietrişului şi a rocilor de pe pistele neîngrijite. Unul, a observat. Sincavage, avea chiar numere de identificare diferite de o parte şi de alta a fuselajului.

Ceea ce era evident pentru un observator ocazional era evident şi pentru autorităţile locale. Şi Tony Bessario, care sta cu Sincavage la masă în restaurantul din aeroport, i-a explicat cum funcţionează sistemul.

— Plăteşti şi nu ai nici o problemă, a spus el. Orice persoană care este legată de această operaţiune este plătită cu vîrf şi îndesat. Vama şi Imigraţia, copoii locali şi politicienii, chiar şi tipul din turn. Dacă te grăbeşti, plăteşti şi ţi se va face rapid reîncărcarea cu combustibil, poţi pleca în douăzeci de minute. Nu plăteşti, marfa îţi va fi jefuită, iar tu, probabil, vei avea un accident tragic. Toţi jucătorii cunosc regulile, oricine are un gram de minte nu se opune sistemului, iar sistemul se face că nu vede.

Bessario, născut şi crescut în Miami, era un traficant din generaţia a doua, care învăţase toate trucurile afacerii de la tatăl său, al cărui loc de odihnă veşnică, la vîrsta de cincizeci şi şase de ani, era un mormînt cu apa la fundul unui banc de nisip din insula Andros. Implicat în contrabanda cu droguri de la vîrsta de 18 ani, Bessario lucrase în ultimii cinci ani pentru organizaţia lui Raphael Calderon. Experienţa şi vastele sale cunoştinţe în domeniul metodelor de interzicere a drogurilor de Garda de Coastă, Vamă şi Agenţia de Luptă contra Drogurilor, împreună cu un respect considerabil vizavi de iscusinţa lor îl făcuseră să nu intre la puşcărie şi nici să fie prins în dosarele suspecţilor.

Telefonul pe care îl primise în dimineaţa aceea i-a indicat să aştepte un bărbat cu numele Carlson şi să-i dea orice îi va cere. L-a întîmpinat la aeroport, gata să-l iniţieze în tainele evitării descoperirii sau a scăpării de urmăritori în cazul unui zbor ilegal în S.U.A.

— Dacă o să zbori pe deasupra coastei de est, nu o să treci mult timp neobservat, i-a spus Bessaro cînd Sincavage l-a informat ce intenţii are. Au baloane radar fixe, avioane-radar care patrulează întreaga zonă, şi apoi mai este şi radarul de la sol. Mai devreme sau mai tîrziu, tot vei fi un punct luminos pe

ecranul cuiva. Şi odată descoperit, îţi vor lua urma pe tot restul drumului şi te vor înhăţa imediat ce vei ateriza. Drumul pe care ţi-l voi propune eu este egal cu dispariţia fără urme.

— Omul tău din Lauderdale este ele încredere? l-a întrebat Sincavage.

— Dacă n-ar fi, nu ar lucra pentru mine! Va primi instrucţiuni să te aştepte zece ore după ce vei pleca de aici. Avînd în vedere că vei zbura la nivelul mării, asta înseamnă că totul va dura mai mult de şapte ore. Dacă nu vei ajunge pînă atunci, va şti că ai renunţat sau că ţi-ai schimbat planurile.

— Voi avea nevoie de o maşină, i-a zis Sincavage.

— Ai noroc. Am la îndemînă un Porsche pe care îl poţi folosi. Aparţine unui tip cu care nu ne-am înţeles. Nu va mai avea nevoie de el...

Sincavage şi-a îndreptat atenţia asupra hărţilor aeronautice împrăştiate pe masă, notîndu-şi procedeele complicate cu care Bessario îşi pierduse două ore să i le explice. După un somn de şase ore şi un duş se simţea refăcut, deşi, în mod deliberat, nu şi-a ras barba care îi crescuse timp de patru zile. Înainte de a pleca din Jamaica, el i-a telefonat lui Calderon. Magnatul columbian al drogurilor tocmai aflase de raidul asupra taberei din Peru şi a fost surprins să-i audă vocea. Informaţiile sale asupra a ceea ce se întîmplase erau inconsistente şi presupusese că Sincavage fusese fie omorît, fie capturat.

Calderon considera că s-au scăpat hăţurile din mînă şi începuse să regrete că pusese în mişcare complotul de asasinare. Chiar se gîndea să renunţe la Sincavage, permiţîndu-i să-şi păstreze cele douăzeci de milioane de dolari ca să scape de ceea ce credea că este o ameninţare pentru securitatea sa. Cei patru magnaţi ai drogurilor, izolaţi la *ranch-ul* său, s-au supărat şi mai rău de vestea că americanii au distrus laboratorul din junglă, care însemna pierderea a zeci de milioane de dolari. Pentru a menţine pacea în cadrul organizaţiei sale, Calderon nu avea altă soluţie decît de a continua ceea ce începuse, mai ales că se lămurise: omul pe care îl angajase era obsedat şi, cu sau fără consimţămîntul său, nu va renunţa.

Cînd i-a propus să amîne atentatul la viaţa preşedintelui pentru altă dată, Sincavage a replicat: „Duc lucrurile pînă la capăt”, şi a pus capăt conversaţiei telefonice.

După raidul asupra taberei şi aflarea faptului că identitatea sa era cunoscută, Sincavage şi-a dat seama că nu poate călători cu un avion comercial. Nu ştia cîte din numele sale asumate fuseseră compromise, dar trebuia să presupună că toate erau cunoscute şi dacă Serviciul Secret bănuia că era hotărît să-l omoare pe preşedinte, mai mult ca sigur că, gările, capetele de linii ale autobuzelor şi aeroporturile comerciale, din şi în jurul New York-ului, vor fi urmărite, ca şi toate punctele de intrare în ţară.

Planul său iniţial, înainte de a discuta cu Bessario, era de a zbura spre nord, de-a lungul coastei de est a Statelor Unite, în afara razei de acoperire a radarului, apoi să se întoarcă spre interior şi să aterizeze pe un mic aeroport din Pennsylvania sau New Jersey. De acolo intenţiona fie să închirieze, fie să fure o maşină, şi să ajungă la New York. Informaţiile lui Bessario impuneau o nouă modificare a planurilor sale, impunîndu-i să meargă cu maşina din Florida la New York. În lumina informaţiilor pe care i le-a trimis Calderon în legătură cu schimbarea din programul preşedintelui (alergarea în jurul rezervorului din Central Park, în dimineaţa de paisprezece), era clar că avea timp mai mult decît suficient să străbată cu maşina cei două mii de kilometri şi să ajungă în oraş în dimineaţa de 13 octombrie. Era un timp limită, dar încă îi da posibilitatea să cerceteze atît United Nations Plaza cît şi hotelul „Waldorf-Astoria” ca locuri posibile, păstrînd rezervorul din Central Park ca o alternativă în cazul în care primele două nu îi vor oferi un prilej bun. Învăţase, în anii de experienţă, că pentru a alege un loc potrivit pentru un asasinat nu erau indicate zilele dinaintea sosirii „ţintei”, ci chiar ziua evenimentului, cînd toate forţele de securitate intră în dispozitiv şi pot fi observate şi aflate punctele lor slabe.

Cînd s-a ridicat în aer cu avionul său MU-2 „Solitaire” de pe pista aeroportului „South Caicos”, tocmai se lăsa amurgul. Hărţile secţionale erau. prinse de bordul de la genunchi, împreună cu instrucţiunile lui Bessario; s-a îndreptat spre est, s-a ridicat la cinci sute de metri şi a trecut pe deasupra pasajului Insulei Turcilor, care separa cele două grupuri de insule. În mai puţin de trei ore va ajunge pe coasta Floridei şi îşi va începe jocul de-a şoarecele şi pisica la care Bessario îi spusese să se aştepte.

Filiala aeriană din Miami a Vămii Statelor Unite era înghesuită la capătul unei piste scoase din uz, într-un colţ liniştit al bazei „Homestead” a forţelor aeriene, departe de zgomotul asurzitor al avioanelor „Phantom” care decolau zilnic pentru zboruri de antrenament. Grupul de clădiri inofensive, de culoare galben-pal include un hangar, o clădire joasă din prefabricate, cunoscută sub denumirea de „cornul taurului”, care servea drept sală de operaţiuni şi mai multe camere, folosite drept birouri. Pereţii din interiorul sălii de operaţiuni sînt acoperiţi cu hărţi la scară mare ale Americii de Sud, ale Mării Caraibe lor şi ale Statelor Unite, împreună cu panouri care descriu îndatoririle de serviciu, bunurile aeriene şi informaţii privind cele mai recente arestări în domeniul drogurilor, detaliind locurile descoperite, cantităţile capturate, numărul de arestări şi tipurile de avioane. Într-o cămăruţă, mai departe de zona centrală, se află computerul secret, care poate furniza bănci de date ce conţin numele şi trecutul tuturor contrabandiştilor de droguri cunoscuţi, complicii lor şi numerele de identificare ale avioanelor lor.

Vameşii, care pilotează avioane „Citation”, elicoptere „Blackhawk” şi multe alte tipuri de avioane, sînt membri ai echipajelor de „prindeţi-i în flagrant” ale operaţiunilor de interzicere a drogurilor din America, însărcinate cu „misiunea” de urmărire, interceptare şi arestare a contrabandiştilor. În ciuda devotamentului şi calificării lor, cu numai douăzeci şi patru de piloţi şi douăsprezece avioane la dispoziţie pentru a stăvili „şuvoiul” de droguri care se scurge zilnic în Florida de Sud, ei nu sînt decît o analogie modernă a micuţului olandez cu degeţelul în şanţ – o picătură într-un ocean.

La puţin timp după orele opt, în seara de 10 octombrie, ofiţerul de serviciu din Sala de Operaţiuni a răspuns la unul din cele două telefoane roşii de pe biroul său, a ascultat timp de un minut, apoi a pus receptorul în furcă. Unul din cele două telefoane roşii era o linie directă cu turnul de control al forţelor aeriene, facilitînd acordarea imediată a aprobărilor de decolare, iar celălalt, cel pe care O.D.O. tocmai îl închisese, era o linie directă cu C3-I (Comandant, Control, Comunicaţii şi Informaţii). În Miami sud-vest, lîngă Metro Zoo, se afla Centrul pentru programul guvernului de interzicere a drogurilor în Florida de Sud, coordonînd operaţiunile dintre agenţii şi primind, printre

altele, rapoarte de la avioanele de interceptare AWACS şi de la baloanele-radar tip aerostat cu privire la avioanele ce se apropie ilegal de graniţele S.U.A.

Telefonul de la C3-I era un semnal de alarmă privind ţinte suspecte. Un avion de interceptare AWACS al forţelor aeriene de la detaşamentul de aviaţie 963-AWACS se afla în zbor, acţionînd pe un culoar între insulele Bahamas şi insulele Turks and Caicos. Interceptase o ţintă care se deplasa fără lumini de navigaţie la o înălţime de cincisprezece metri de pămînt, la cinci sute de kilometri nord de South Caicos Island. O verificare rapidă a dezvăluit faptul că avionul nu era trecut de orarul de zboruri.

Un operator radar de la C3-I – din Miami a preluat urma avionului suspect, în timp ce zbura pe deasupra insulei Caicos, dar l-a pierdut în „crestătură” – o zona unde se afla un gol în acoperirea prin radar. Radarul lui C3-I din Miami, de fapt, nu ajungea aşa departe în sud. Informaţiile privind direcţia le-a fost transmisă prin legătura de date de „Fat Albert”, un balon-radar fixat la cinci mii de metri deasupra Cudjoe Key, Florida, care asigura o acoperire sofisticată pînă la patru sute douăzeci de kilometri pe mare, detectînd ţintele suspecte care zburau sub unghiul de urmărire la înălţime al radarului aflat la sol.

Operatorul C3-I, ştiind căile traficanţilor şi cunoscînd ultimul curs şi viteza avionului, a început să calculeze unde s-ar putea să apară. Calculele s-au dovedit extrem de exacte, şi un sfert de oră mai tîrziu a receptat ţinta în timp ce traversa marginea de nord a lui Orange Cav, ţinînd direcţia spre Florida Keys. Zborul la joasă înălţime şi ruta sinuoasă a avionului-ţintă nu lăsa nici un dubiu în mintea operatorului-radar că a descoperit un „tip rău”.

În Sala de Operaţiuni a filialei aeriene a Vamei de la baza „Homestead” a forţelor aeriene, ofiţerul de serviciu a apăsat pe un buton care a declanşat, alarma în întregul complex. În cameră au încetat discuţiile, iar adrenalina circula mai repede în timp ce prin sistemul de adresare publică s-a făcut anunţul: „Lansaţi «Citation»!” Aceasta este o alarmă de luptă! „Lansaţi «Citation»!”

Echipajul de serviciu din Sala de Operaţiuni s-a deplasat la hangar, unde fostele avioane comerciale, complet modificate, erau pregătite, iar mecanicii aşteptau decuplarea blocului auxiliar de curent. Avînd la bord pilotul şi O.I.A. (ofiţerul pentru interdicţie aeriană), copilotul a tras scara şi a încuiat uşa. La

şase minute după declanşarea alarmei, reactorul alb-bleu „Citation”, rulînd cu viteza de decolare, s-a întors spre pista activă şi, cîteva clipe mai tîrziu, s-a înălţat spre cerul nopţii, înclinîndu-se într-un viraj drept pe deasupra lui Biscaye Bay. Îndreptîndu-se spre est şi rămînînd la joasă înălţime faţă de traficul aerian comercial din Miami, dincolo de ţărm, pilotul reactorului „Citation” a ridicat botul avionului şi s-a avîntat pînă la trei mii de metri, în timp ce operatorul de C3-I îi transmitea direcţia avionului suspect.

— Este o ţintă intermitentă, i-a spus operatorul-radar. Iese şi intră. Probabil că încă ţine aproape de apă.

— Este un semn sigur al unui drogat, a afirmat pilotul, şi a virat în direcţia dată.

Reactorul „Citation” era dotat cu o întreagă gamă de echipament, foarte sofisticat, de detectare electronică.

Radarul său, acelaşi radar de cercetare şi control al tirului folosit de avionul de luptă F-16, putea să detecteze o ţintă de 90 cm la o distantă de 65 de km. Sistemul de detectare a urmelor pe timp de noapte FLIR (infraroşu care priveşte înainte) transforma cu ajutorul unui repetitor imaginile termice în fotografii pe monitoarele ce se aflau atît în carlingă cît şi în consola ofiţerului de înterdicţii aeriene. Indiferent ce imagine se proiecta pe monitoare, aceasta era simultan înregistrată pe sistemul video al avionului.

În timp ce reactorul „Citation” zbura către ţintă, cu o viteză ce depăşea 960 km oră, Karen Jacoby urmărea radarul şi consola senzor de la staţia din faţă, din spatele carlingii. Indicatoarele verzi de vizare ale ecranului radarului erau luminate, iar ecranul FLIR arăta, în faţă, nori cumulus care se agitau. Înainte de a-şi termina pregătirea ca ofiţer de interdicţie aeriană, Jacoby condusese o navă a Vamei. Lucrînd împreună cu o altă femeie, înregistraseră un record impresionant de arestări. Intraseră la închisoare mai mulţi contrabandişti de sezon, care dădeau din cap a neîncredere, aflînd că cele două frumuseţi îmbrăcate în bikini care îi arestaseră erau vameşe.

În timp ce „Citation” trecea pe deasupra Florida Keys, radarul se afla pe un baleiaj cu patru bare, urmărind de la nivelul oceanului pînă la înălţimea ele 6 500 metri tot ce se întîmplă pe o distanţă de 12 km. Dintr-o dată, în mijlocul ecranului a apărut un pătrăţel verde. Jacoby a reacţionat imediat, introducînd

simbolurile pentru ţintă şi apăsînd pe trăgaci. Pătrăţelul verde s-a schimbat într-un romb.

— L-am prins! a informat prin sistemul de intercomunicaţii, şi a transmis direcţia şi distanţa pînă la ţintă, acum de numai 48 de km.

Indicatorul radarului arăta altitudinea zero, indicînd că ţinta zbura încă deasupra apei cu o viteză de 320 km/oră. A presupus corect că avionul suspect era un bimotor.

Mergînd cu o viteză de aproape 660 km oră, „Citation" a acoperit repede distanţa. Cînd radarul a arătat că ţinta se afla puţin în dreapta sa, pilotul s-a prăvălit într-un *looping* abrupt şi a redus viteza. Reactorul a căzut rapid de la trei mii de metri şi s-a fixat la acelaşi nivel cu crestele valurilor.

Imaginea avionului-ţintă, prinsă în radar, a apărut acum pe ecranul FLIR. Imediat Jacoby l-a identificat ca fiind un turbopropulsor „Mitsubishi", care zbura la 45 m deasupra suprafeţei oceanului.

Pilotul, experimentat şi suficient ele îndemînatic în zborurile la altitudine joasă, a demarat un procedeu complicat şi periculos de identificare a avionului-ţintă pe timp de noapte. Cu o mînă pe manetă şi cu cealaltă pe pîrghia de gaze, ochii săi alergînd de la imaginea FLIR la rata de apropiere de pe ecranul cadranului, s-a deplasat încet spre MU-2, ajungînd la 15–16 m, chiar dedesubt şi uşor lateral de coada acestuia. Apoi a redus şi mai mult viteza, egalînd-o pe cea a avionului-ţintă pentru a evita depăşirea lui, crezînd că pilotul lui MU-2 nu a realizat prezenta lui.

În împrejurări obişnuite, pilotul avionului-ţintă nu ar avea cum să ştie că reactorul Vamei zbura în coada sa. Dar avionul lui Sincavage era dotat cu un radar care priveşte înapoi, şi înainte şi cu un receptor de avertizare în coadă. MU-2 nu era avionul unui drogat uşor de doborît. Sincavage a devenit conştient de prezenţa reactorului „Citation" încă din momentul în care acesta s-a aşezat la acelaşi nivel în spatele său, cu şase kilometri în urmă. Receptorul de avertizare din coadă, programat să baleieze toate benzile radar ale Vamei şi Gărzii de Coastă detectase intrusul şi a declanşat un „beep", alertîndu-l pe Sincavage să pornească radarul care priveşte înapoi.

„Citation", zburînd şi el fără luminile de navigaţie pentru a evita să fie descoperit de ţinta, se apropia din ce în ce mai mult. Lumina lunii, care se reflecta din ocean, era suficientă pentru

copilot să distingă de la zece metri depărtare numărul de înmatriculare al lui MU-2. Apăsînd butonul de transmisie al radioului, a luat,legătura cu C3-I.

— Am numărul de pe „fantomă”, a spus copilotul. Sînteţi gata să îl scrieţi?

— Dă-i drumul, a venit replica de la C3-I.

— Noiembrie, patru, doi, nouă, hotel „Charlie”, a raportat copilotul şi a aşteptat ca numărul să fie trecut prin computer.

— Nu se află în sistem, a spus C3-I, după o întîrziere de mai puţin de un minut. A mai făcut o pauză, şi apoi a continuat: Se pare că pentru tipul ăsta există o alarmă specială. Serviciul Secret îl vrea arestat.

— Cu cine avem de-a face? a întrebat pilotul.

— Nici un detaliu. Numai să fie arestat şi reţinut, fi-ţi foarte, foarte prudenţi.

Pilotul voia să ceară să fie lansat un „Blackhawk” care să-l ajute. „Citation” luase urma ţintei spre destinaţia sa; „Blackhawk”-ul ar prelua-o, debarcînd grupa sa bine înarmată pentru prindere şi arestare. Înainte ca pilotul să poată să-şi adreseze cererea, C3-I a revenit în radio.

— Fiţi rezonabili! Nu avem cum să vă sprijinim.

Era ultimul lucru pe care pilotul ar fi vrut să-l audă. Fără „Blackhawk” nu aveau cum să-l aresteze pe suspect. dacă acesta nu ateriza pe un aeroport important, cu o pistă suficient de lungă pentru a putea să primească reactorul „Citation”.

— La bază se află un „Hawk” pentru întreţinere, i-a răspuns lui C3-I. Avem încă unul de rezervă. Lansaţi-l!

— După ce-aţi decolat voi s-a îndreptat şi el spre o altă ţintă. Continuaţi urmărirea ţintei pînă la destinaţie. Dacă nu puteţi ateriza odată cu el, indicaţi-ne poziţia şi noi o vom transmite, Serviciului Secret şi poliţiei locale.

Pilotul nu s-a mai deranjat să răspundă. În cazul în care nu vor fi extrem de norocoşi, ştiau că existau multe şanse ca ţinta să le scape.

Mîna invizibilă a lui Tony Bessario rămăsese nevăzută de Vama Aeriană, dar acum se simţea prezenţa ei, pentru că îi promisese lui Sincavage că îl va ajuta. Informaţia pe care o primise centrul de operaţiuni, conform căreia avionul „Blackhawk” plecase către o fîşie de pămînt îndepărtată din Everglades, venise de la unul din oamenii de legătură ai lui Bessario din Miami… „Blackhawk”

nu se afla la vînătoare de gîşte sălbatice, grupa de arestare va captura în curînd nişte contrabandişti de droguri, care făceau acest lucru pentru prima dată şi care zburau cu un „Piper Aztec”, încărcat cu trei sute de kilograme do cocaină din South Caicos. Făcuseră o mare greşeală în dimineaţa aceea, refuzînd să plătească unei oficialităţi din Caicos un onorariu pe care îl considerau exorbitant. Bessario fusese foarte bucuros să ajute acea oficialitate în dorinţa sa de a le aplica infractorilor o pedeapsă exemplară.

Sincavage se îndrepta spre nord prin Florida Keys, zburînd în continuare la nivelul oceanului la mai puţin de treizeci de metri deasupra valurilor, în timp ce îşi continua cursul spre Miami.

La C3-I operatorul radarului urmărea cum „Citation” venea în urma lui MU-2. Se îndreptau direct către spaţiul aerian foarte aglomerat, folosit do avioanele comerciale care aterizau şi decolau la aeroportul internaţional din Miami. Codul clasificat pe care transponderul de pe „Citation” l-a transmis Centrului de Control al Traficului Aerian din Miami comunica că era angajat într-un zbor tactic în urmărirea pasionantă a unui contrabandist.

Orice avion al vamei care transmitea acest cod şi care folosea semnalul de apel corect era exceptat de la regulile F.A.A. (Federaţia Americană Aeriană), permiţîndui-se să zboare sub altitudinile stabilite, fără luminile de navigaţie, să încalce zonele de control ale terminalului şi să ignore limitele de viteză aeriană în zonele aglomerate.

— Sînteţi pe punctul de a vă intersecta cu avioanele grele, i-a avertizat operatorul radarului, în timp ce „Citation” a pătruns în zona de control a terminalului.

— Vom rămîne sub ele, a răspuns pilotul şi şi-a îndreptat din nou atenţia asupra vînătorii pe viaţă şi pe moarte.

Sincavage a cîştigat altitudine cînd a ajuns deasupra fortului Lauderdale traversînd plaja la două sute cincizeci de metri. A controlat radarul-cu-privire-înapoi şi a văzut că „Citation” rămăsese în urmă, ţinîndu-se la cîteva sute de metri în spatele său. După ce a trecut în revistă ce vor presupune următoarele minute de zbor, a redus puterea, şi-a coborît trenul de aterizare şi s-a apropiat de aeroportul internaţional din Fort Lauderdale.

— Şi-a coborît trenul de aterizare, a spus Jacoby de la consola din spate, unde sta aplecată peste ecranul FLIR. Ochii îi erau

fixaţi pe imaginea verde a lui MU-2, în timp ce reducea viteza. Pare că norocul ţine cu noi. Aterizează.

Sincavage, aflat pe frecvenţa turnului de control, a ignorat comentariile operatorului adresate avionului necunoscut de a se identifica şi de a părăsi zona. S-a înclinat pe direcţia vîntului după cum indica manşa de vînt şi a verificat din nou poziţia lui „Citation” pe ecranul radarului. Împingînd manşa avionului, a făcut o coborîre rapidă la o sută cincizeci de metri şi a trecut peste pista activă, spre consternarea operatorului turnului care, ieşit din minţi, cerea unui turbopropulsor comercial, care pleca, să-şi întrerupă decolarea.

Manevra neaşteptată îl luase prin surprindere pe pilotul lui „Citation” şi pe ofiţerul pentru interdicţie aeriană.

— Rahat! a exclamat Jacoby. A dispărut de pe ecranul FLIR şi acum acesta este plin cu o mulţime de ţinte; peste tot este trafic.

— Trebuie că a fost tot timpul cu noi, a spus dezgustat pilotul. Nenorocitul a avut probabil o cutie albastră!

Sincavage a coborît pînă la cincizeci de metri şi a început să facă manevre rapide pentru schimbarea direcţiei, care făceau parte din seriile complicate de exerciţii pe care le repetase asiduu cu Bessario.

La bordul lui „Citation”, Jacoby a prins o imagine fugară a lui MU-2 pe ecranul FLIR, apoi a pierdut-o, întrucît a făcut un viraj de 90°. La o distanţă mai mică de un sfert de kilometru acoperirea radarului lui „Citation” era extrem de limitată, făcînd posibil ca o ţintă care se apropia să distrugă broasca radarului, prin producerea unor modificări bruşte de direcţie, care îl scoteau din conul îngust de acoperire.

Virajul de 90° al lui Sincavage l-a propulsat deasupra traseului I-95-nord, la o altitudine de treizeci de metri. Silueta avionului negru putea fi, din cînd în cînd, văzută pe fundalul a sute de faruri de automobile de-a lungul autostrăzii interstatale.

Inima lui Jacoby s-a făcut cît un purice atunci cînd ţinta a continuat să facă modificări rapide de direcţie. Pilotul reuşise să se menţină după el prin majoritatea virajelor, dar cu prilejul ultimei manevre l-a pierdut atît pe radar cît şi pe FLIR. După ce ţinta a distrus broasca, radarul a trecut pe funcţionare automată, dar era o cauză pierdută. Prindea tot traficul, extrem de dens, din zonele fortului Lauderdale.

Ecranul strălucea de posibile ţinte, iar Jacoby acţiona febril butoanele de control, respingînd o imagine şi mutîndu-se la alta, cînd viteza şi altitudinea nu se potriveau cu acelea ale lui MU-2. Căutarea ei împiedicată de efectul provocat de gardurile ce se aflau de-a lungul autostrăzii – unul din defectele radarului F-16.

După ce a pierdut contactul vizual cu ţinta, pilotul a făcut o serie de viraje. Atît el cît şi copilotul au baleiat solul, căutînd o umbră mişcătoare care să treacă pe lîngă ei, ceea ce le-ar fi dezvăluit prezenţa unei ţinte care fuge. Sub ei, spre est, se aflau luminile fortului Lauderdale, spre vest, nişele întunecate ale Everglades-ului întinse spre orizont. Ţinta nu se mai vedea.

La o sută cincizeci de metri deasupra mahalalelor vestice ale ţinutului Broward, Sincavage a băgat mîna în sacoşa de voiaj ce se afla pe locul din dreapta. Şi-a scos ochelarii de vedere pe timp de noapte de care îi făcuse rost Bessario şi i-a pus la ochi. Sub el, solul întunecat şi inaccesibil s-a luminat în mod evident. Fixîndu-şi radioul pe frecvenţa pe care i se spusese să o folosească a păsat pe butonul pentru microfon şi a murmurat o frază codificată:

— Nicovală, nicovală! Aici ciocanul! a spus, apoi a repetat: Nicovală, aici ciocanul! Mă auzi? S-au auzit două ţăcănituri în casca pe care Sincavage o avea pe cap. Persoana care era la sol apăsase pe buton de două ori, pentru a-i spune că mesajul fusese recepţionat.

Indicatorul VOR de la bord a confirmat că Sincavage se afla acolo unde trebuie, la o anumită distanţă, la stînga şi la dreapta, în faţă, a putut vedea punctele de referinţă vizuală care i-au confirmat poziţia. În timp ce a făcut un viraj uşor spre dreapta, căutînd cu privirea solul acolo unde cu cîteva minute mai înainte nu era decît întunericul, au apărut nişte lumini. Luminiţele înfraroşii, invizibile pentru cei care nu au aparatură optică de vedere pe timp de noapte, sclipeau din treizeci în treizeci de secunde şi erau aranjate sub forma unei săgeţi; ele indicau direcţia vîntului. Pista clandestină de abia avea 8–900 de metri lungime, dar pentru MU-2, care putea decola şi ateriza pe o porţiune scurtă, era mai mult decît suficientă.

Sincavage a făcut un ultim viraj lung şi a atins solul, cu o aterizare aproape perfectă, în punctul unde începeau luminile pistei în infraroşu. Luminile pîlpîiau uşor, în timp ce el rula spre

oprire. Şi-a scos ochelarii de vedere pe timp de noapte şi a urmărit un crîmpei de lumină de la sol ce a apărut şi treptat s-a mărit în sus, tot aşa cum o uşă este ridicată electronic, dezvăluind la capătul aeroportului interiorul spaţios al unui depozit care servea drept hangar. Un Porche-coupé, acum vizibil în lumina hambarului, era parcat în afara unei uşi de acces în clădire. Aici stătea un om care îi făcea semn să înainteze. Băgînd viteză, a rulat în interior şi uşa s-a închis în spatele său.

28

Apartamentul prezidenţial de la „Waldorf-Astoria”, care dă spre renumitul Park Avenue din New York City se află la etajul treizeci şi cinci în Waldorf Towers. Este o parte a clădirii cu intrare separată, care se pretează la măsurile de securitate necesare pentru protecţia demnitarilor aflaţi în vizită. În ultimele şase zile, activitatea din clădirea, de obicei liniştită, se intensificase, întrucît o echipă avansată a Serviciului Secret făcea pregătiri pentru sosirea preşedintelui, fixată pentru după-amiaza zilei de 13 octombrie.

Fiecare cameră de la etajul treizeci şi cinci, ca şi cele de la etajele inferior şi superior, fusese blocată şi rezervată pentru agenţii Serviciului Secret – camerele trebuiau să rămînă încuiate şi neocupate pe timpul vizitei preşedintelui. Agenţii luaseră măsuri deosebite de securitate, care făceau ca orice încercare de a se ajunge la apartamentul prezidenţial să fie virtual imposibilă. Unul din lifturile din holul hotelului, rezervat numai pentru preşedinte, a fost modificat pentru a opri numai la etajul treizeci şi cinci. Chiar şi membrii personalului. Casei Albe, dacă nu îl însoţeau pe şeful Executivului, la cererea sa expresă, trebuiau să folosească celălalt lift sau să treacă prin punctele de control ale Serviciului Secret şi să folosească scările.

Pînă la prînz, în ziua de 12 octombrie, cu mult înainte de sosirea preşedintelui toate camerele, de la etajul treizeci şi patru la treizeci şi şase inclusiv, fuseseră controlate tehnic de către personalul Diviziei de Securitate Tehnică, apoi sigilate şi asigurate cu posturi de securitate. Celelalte camere, încăperile în care se păstrau materiale pentru întreţinerea hotelului, ungherele şi alte ascunzişuri fuseseră verificate pentru a se depista eventualele substanţe explozive, urme de radiaţii sau aparatură electronică de ascultare. Un agent păzea uşa de la apartamentul prezidenţial, alţii erau postaţi la fiecare capăt al coridorului şi la ieşirile din lift, la toate cele trei etaje şi din hol.

Securitatea la vedere din perimetrul interior era suficient de puternică, la fel ca şi vîrful unui aisberg, ceea ce rămîne nevăzut, este cel mai extraordinar. Cu puţin timp înainte de sosirea preşedintelui, scările care duc la etajul treizeci şi cinci vor fi asigurate din punct de vedere al securităţii atît de agenţi ai Serviciului Secret cît şi de poliţişti din Divizia de Operaţiuni Speciale din New York City. Într-o cameră alăturată, un

apartament mai mic aflat lîngă apartamentul preşedintelui, s-a instalat grupa de contraatac, formată din cinci oameni înarmaţi cu arme automate şi purtînd veste tactice şi armuri de corp la vedere, care era gata să răspundă, într-o clipă, oricărei încălcări a perimetrului interior, să-l acopere şi să-l evacueze pe preşedinte.

În împrejurări obişnuite, în calitatea sa de agent special însărcinat cu Divizia de Protecţie a preşedintelui, Mike Maguire l-ar fi însoţit pe preşedinte în „Air Force One" şi ar fi călătorit împreună în coloana de maşini. Dar pentru Maguire această călătorie era departe de a fi obişnuită, şi după ce l-a numit pe adjunctul său să răspundă de Casa Albă, el şi Gannon au plecat la New York cu două zile mai devreme pentru a supraveghea şi inspecta măsurile de securitate ce se luau pentru vizita preşedintelui.

Cu patruzeci şi opt de ore în urmă, Maguire aflase de descoperirea avionului lui Sincavage şi apoi de dispariţia acestuia deasupra fortului Lauderdale, dar de atunci nu se mai ştia nimic. La cererea sa, Divizia de Informaţii începuse o vînătoare care acoperea coasta de est a Statelor Unite. S-a dat alarmă de urmărire către toate filialele Serviciului Secret, însoţită de instrucţiuni de a da copii ale portretului lui Sincavage tuturor agenţilor de poliţie locali şi federali, din Florida pînă la New York, acoperind întreaga rută de deplasare a acestuia. În decurs de cîteva ore, agenţii Serviciului Secret au examinat fiecare agenţie de închiriere de maşini din zona fortului Lauderdale, dar nimeni nu-l văzuse pe omul din fotografie. S-au raportat biroului local al Serviciului Secret din Miami toate numerele de înmatriculare şi datele fiecărei maşini furată sau raportată ca dispărută din ţinutul Broward, Florida, în ultimele 24 de ore, după ce „Citation" îi pierduse urma lui MU-2. Aceste informaţii au fost introduse după aceea în banca de date a computerului Centrului Naţional de Informaţii pentru Infracţiuni, la care au acces agenţiile care aplică legile, şi însemnate cu un asterisc – care evidenţia interesul deosebit al Serviciului Secret, din motive de securitate naţională. Poliţiile locale au primit misiunea să urmărească toate autobuzele, gările şi aeroporturile din zona New York City, deşi Maguire se îndoia că Sincavage va folosi vreun mijloc public de transport. S-a făcut tot ce s-a putut pentru a-l găsi. Maguire, cu ajutorul lui Gannon, îşi concentra

acum eforturile pentru eventualitatea în care Sincavage va ajunge în oraş şi va încerca să-l asasineze pe preşedinte.

Adjunctul şefului de personal, care sosise la New York cu o zi mai înainte, pentru a se pune de acord cu ordinea de zi a dineului care avea drept scop colectarea de fonduri şi cu preşedintele comitetului gazdă, era singura „ureche” care îl compătimea pe Maguire din întregul personal al preşedintelui. Acest politician abil era pe deplin conştient de diversele căi prin care se dublaseră, măsurile de securitate, dar, considerînd că se încadrau în limitele instrucţiunilor şefului de personal, nu a întreprins nimic care să compromită eforturile lui Maguire. Faptul că securitatea fusese întărită îi era clar, datorită experienţei sale din trecut, dar Maguire fusese suficient de atent să aranjeze lucrurile în aşa fel încît acestea să nu fie făcute cunoscute presei sau publicului. Prima lor confruntare a avut loc pe data de 12 Octombrie, cînd s-au întîlnit pe coridor, seara tîrziu.

La sosirea avionului „Air Force One”, la orele 13:30, în ziua de 13 octombrie, pe aeroportul „La Guardia”, terminalul marin al aeroportului, era prevăzut ca preşedintele să meargă direct la O.N.U., unde se va adresa Adunării Generale. De acolo, va pleca la hotel, unde, în aceeaşi seară, va lua parte la dineul pentru colectare de fonduri, sponsorizat de Comitetul Naţional Republican. A doua zi de dimineaţă, după alergarea prin Central Park, preşedintele se va reîntoarce la aeroport, pe un alt traseu decît cel folosit la sosire. Itinerariile coloanei de maşini erau pregătite pînă în cele mai mici amănunte, acordîndu-se atenţie specială evitării zonelor unde se ştia că traficul este foarte intens. Maguire făcuse o modificare semnificativă a procedeelor folosite de obicei în vizitele făcute la New York, iar adjunctul şefului de personal a observat aceasta şi nu a fost de acord cu ceea ce a văzut.

— M-am uitat pe traseele propuse pentru coloana de maşini, i-a spus el lui Maguire. Întrucît nu sînt difuzate dinainte, putem renunţa la controlul complet al intersecţiilor. În trecut, ne opream la semafoare fără a atrage atenţia şi, în felul acesta, evitam să mai adăugăm alte probleme fierbinţi, endemice pentru acest oraş.

— Haideţi să le vedem, a spus Maguire. Le-am elaborat împreună cu poliţia. Ei ne pot da poliţişti pe motociclete din

Divizia de Operaţiuni Speciale pentru a bloca fiecare intersecţie de-a lungul traseului, atunci cînd coloana de maşini se va apropia şi va trece prin intersecţie, apoi vor alerga în faţă şi o vor asigura pe următoarea.

Blocările de circulaţie vor fi minime. Nici o intersecţie nu va fi blocată mai mult de cîteva minute, astfel putem menţine o viteză de deplasare care să asigure siguranţa preşedintelui.

— Ai inclus în coloana de maşini un transportor blindat? a întrebat adjunctul şefului de personal.

— Acela a fost inclus la cererea Diviziei de Operaţiuni Speciale, s-a scuzat Maguire. L-au folosit şi altă dată. Se simt mai bine dacă este prezentă şi una din grupele lor.

— Nu le-ai spus de Sincavage, nu-i aşa?

— Nici un cuvînt, a replicat Maguire. Dar nu sînt proşti. Le-am cerut de două ori mai mulţi oameni de sprijin decît la alte vizite. Simt că se coace ceva.

— Nu este prea prudent, Mike. Dacă bănuiesc că eşti în alertă din cauza unui posibil atentat, presa mai mult ca sigur o să afle. Cum ai justificat cererea pentru suplimentarea de oameni?

— Nu a trebuit. Nu mi-a cerut nimeni să o fac, spuse Maguire. Poliţia din New York City este ultima care ar întreba de ce oamenii devin mai nervoşi în Big Apple[2]. Unul din detectivii cu care am lucrat mi-a spus că New York-ul conduce în clasamentul oraşelor din lume în ceea ce priveşte numărul de oameni în jurul cărora nu ar trebui să se facă o agitaţie prea mare.

Adjunctul şefului de personal a chicotit şi a dat din cap.

— Nu le voi da nici un argument. Te voi sprijini în această treabă. Mike, dar mergi pe un drum alunecos. Instrucţiunile tale erau clare: fără o tactică prea „înarmată”. Ţine minte asta! ai spus. Forţele Delta unde îşi găsesc locul în această acţiune?

— Sincavage pregătea o grupă de terorişti în tabăra din junglă, a răspuns Gannon. Am fost însărcinat să fiu ofiţer de legătură cu Serviciul Secret, pentru a afla dacă mai există încă o ameninţare teroristă. Era cel mai bun motiv pe care comandantul de batalion l-a putut oferi pentru a justifica cererea lui Gannon de a fi detaşat temporar să lucreze cu Maguire.

— Îhî! Bine! a fost ceea ce adjunctul şefului de personal a spus drept răspuns şi a plecat la o şedinţă într-o altă aripă a hotelului.

---

[2] Big Apple este denumirea oraşului New York (n.t.)

De fapt, Gannon lucra de îndeaproape cu Maguire, dovedindu-se de nepreţuit în plasarea grupelor de contra-trăgători de elită. Cu anii săi de experienţă în munca cu trăgătorii de elită din Forţele Delta şi în planificarea operaţiunilor, el putea indica dintr-o privire locurile de supraveghere cele mai avantajoase dintr-o zonă dată. Maguire mărise numărul grupelor pentru cele două locuri deschise – Naţiunile Unite şi „Waldorf-Astoria” – de la trei grupe cu doi oameni la zece grupe cu trei oameni pentru fiecare loc. Gannon alesese posturi de observaţie care acopereau orice unghi de foc, la aeroport, la intrarea în hotel, la ferestrele de la apartamentul prezidenţial şi la punctul de sosire al coloanei de maşini la O.N.U. Orice clădire de peste douăzeci de etaje avea repartizate două grupe – una plasată pe acoperiş, iar cea de-a doua într-o cameră la jumătatea clădirii, pentru a putea să acopere o zonă pe care prima nu avea posibilitatea să o cuprindă datorită poziţiei ei. La propunerea lui Gannon, mărimea zonei asigurate a crescut şi ea. În mod normal, grupele de contra-trăgători de elită ale Serviciului Secret asigură o zonă de pînă la o mie de metri în jurul fiecărui loc unde are loc un eveniment sau în jurul oricărui punct de sosire sau de plecare. Gannon extinsese această zonă la două mii de metri – o distanţă de tragere extrem de dificilă, chiar şi pentru cel mai experimentat trăgător de elită, totuşi în limita posibilităţilor.

Cei doi aşteptau liftul care să-i ducă în hol, Gannon şi-a aruncat privirea într-un caiet de notiţe pe care îl avea la el.

— Încă nu am verificat rezervorul din Central Park, spuse.

— Este o deplasare în afara programului. Numai oamenii noştri şi cei din personalul preşedintelui ştiu despre acest lucru, replică Maguire. Am dublat grupa de pază pe timpul alergării, iar poliţiştii vor mări numărul patrulelor călare şi vor avea şi un elicopter în aer.

— Nu vrei nici o grupă de contra-trăgători de elită să acopere parcul?

— Preşedintele va părăsi oraşul într-o oră. Aş fi mult mai sigur cu oamenii ăştia în dispozitiv la aeroport şi hotel – locuri cunoscute publicului.

— Preşedintele pleacă direct la Casa Albă?

— Nu. Mai întîi în Atlanta, pentru a se adresa convenţiei American Broadcasting Association, în aceeaşi după-amiază,

apoi va merge la Houston pentru a ţine o cuvîntare la N.A.S.A., a doua zi, după care în aceeaşi seară va sosi la Washington pentru a petrece patru zile la Camp David, ca să pregătească vizita primului-ministru al Marii Britanii.

— S-a anunţat presei vreuna din aceste vizite?

— Nu încă.

Gannon a observat din nou neliniştea lui Maguire, pe care o arătase continuu de la sosirea lor în New York.

— Îl vom prinde, Mike, pe nenorocitul ăsta. Vom pune noi mîna pe el!

— Mă tot gîndesc la istorioara care li se spune tuturor celor care încep prima zi de pregătire în Divizia de Protecţie a preşedintelui, zise Maguire. La ora 1:30, în după-amiaza zilei de 22 noiembrie 1963, John Kennedy era în viaţă şi bine-mersi, mergînd pe Strada Elm, cred. Un poliţist din Dallas, aflat cu aproximativ 8–900 de metri în faţa coloanei oficiale de maşini, l-a văzut pe Lee Harvey Oswald la o fereastră, cu o puşcă în poziţie de tragere şi a crezut că este un agent al Serviciului Secret. Din această cauză s-a schimbat istoria, pentru că nu a spus nimic, pentru că nu a oprit coloana de maşini. Nu se poate numi ghinion sau destin dumnezeiesc, ci un eşec uman. O prostie omenească monumentală. Ori de cîte ori organizezi o vizită prezidenţială, indiferent cît de atent eşti şi cît de complet vrei să o acoperi, cineva se poate să nu primească mesajul.

— Cele mai bune planuri… a spus Gannon.

— Da. Şi, Jack, nu uita! Este un joc cu moartea. Poţi să ratezi un caz de contrafacere şi falsificare, dar să ratezi protejarea preşedintelui S.U.A., înseamnă, pe lîngă tragedia omului care moare, riscul destabilizării întregii lumi occidentale. Se termină prin a se scrie treizeci şi două de volume despre cum ai ratat totul. Aşa că mai bine acordă-i 100% atenţie acum şi nu mai glumi. Nu mă înfăşor în steagul S.U.A., dar îmi iubesc ţara şi slujba. Drace! m-a costat căsătoria şi dragostea unei femei deosebite. Nu simt nimic, dacă nu sînt devotat. Iar eu cred că protecţia preşedintelui Statelor Unite merită acest lucru. Aşa că ajută-mă să creăm acest „organism” imens din nimic şi, atunci cînd preşedintele va sosi, acesta va fi mare şi complicat, şi va cuprinde o mulţime de oameni. Este conectat prin radio, prin telefon, transportat cu bărci, maşini, elicoptere, avioane; este un organism care are o viaţă a lui însuşi. Şi trebuie să fie

complicat întreţesut, ca o tapiserie superbă. Dar, indiferent cît de strîns o ţeşi, în orice moment cea mai mică neatenţie, de o miime de secundă, poate să producă chiar în faţa ochilor tăi o tragedie cu consecinţe dezastruoase.

— Şi operaţiunile Forţelor Delta sînt asemănătoare, a zis Gannon. Nu poţi face altceva decît cea ce ştii cel mai bine, să dai tot ce ai şi să speri că este perfect.

— Şi chiar şi atunci, suficient de bun nu înseamnă perfect, a zis Maguire. Şi nici perfecţiunea nu este suficient de bună Am fost acolo cînd a fost împuşcat Reagan, ştii?

— Ştiu, a confirmat Gannon.

— Şase cartuşe trase în opt secunde de un tip care nu era un trăgător deosebit. În măi puţin de două secunde patru oameni au fost răniţi. Şi fiecare îşi făcea datoria cu vîrf şi îndesat. Nici unul nu trăgea la fit şi noi am acţionat prompt, cum fusesem pregătiţi să reacţionăm într-o astfel de situaţie. Doamne, Dumnezeule! Niciodată în viaţa mea nu m-am simţit aşa lipsit de valoare. Şi acum văd acea şuviţă de sînge înspumat ce se scurgea din gura preşedintelui, care se afla pe bancheta limuzinei, şi îmi amintesc cum ne rugam să ajungem la timp la spital pentru a-l salva.

Maguire a făcut o pauză, alungînd din memorie această imagine, apoi spuse:

— Nu ştiu, poate îi acord lui Sincavage mult prea multă şansă. Dacă aş fi în locul lui, m-aş da la fund pînă cînd se vor mai linişti lucrurile. Trebuie să ştie că îl vînăm.

— Poate tocmai de aceea nici nu îşi va anula acţiunea, a spus Gannon. Nu, instinctele tale sînt corecte. Se află pe undeva pe aici, Mike. Şi acum se îndreaptă spre noi. Dar îl vom prinde. Într-un fel sau altul, îl vom prinde!

Frunzişul copacilor din Munţii Pocono din Pennsylvania era colorat la maximum. În soarele tîrziu al după-amiezii culorile toamnei, roşu-auriu şi chihlimbariu, accentuate de porţiuni întinse de un verde intens, străluceau de-a lungul peisajului ce se întindea cît vedeai cu ochii. Spre vest şi nord se întindea centrul regiunii antracitului, singurul loc la care Jerry Sincavage se gîndea ca la un cămin, dacă se gîndea la vreun loc în felul acesta. Crescut în diverse cămine adoptive din zona Wilkes-Barre şi Scranton, el îşi petrecuse verile anilor copilăriei făcînd

diverse munci mărunte în staţiunile presărate în munţii de la sud de cele două oraşe. Înainte de a pleca la New York, cele două scurte vacanţe pe care le-a petrecut la Lake Harmony l-au mai redus pe aceste meleaguri.

Condusese maşina timp de unsprezece ore după ce a plecat de la fortul Lauderdale, oprindu-se numai pentru a lua benzină şi pentru un scurt somn, în maşină, într-o zonă de agrement, în Virginia, departe de autostrada I-95, înainte de a-şi continua drumul spre Pennsylvania. Detectoarele radar din faţa şi din spatele maşinii Porsche îl avertizaseră, cel puţin de şase ori, de capcanele de limită de viteză şi de apropierea poliţiştilor, permiţîndu-i, în felul acesta, să ruleze, tot timpul acestei, lungi şi obositoare călătorii, cu o viteză medie de o sută zece kilometri, pe oră.

La ora 9 seara, în ziua de 11 octombrie a ajuns la Lake Harmony, a tras la „Split Rock Lodge" şi a dormit pînă tîrziu a doua zi. După o alergare de opt kilometri şi un înot fortifiant în apele reci şi întunecate ale lacului, a zăbovit la micul dejun mai mult ca de obicei, ordonîndu-şi gîndurile. Regiunea staţiunilor era în afara sezonului, iar oamenii nu se vor întoarce pînă ce nu vor cădea zăpezile lui decembrie şi se vor deschide pîrtiile de pe munţii învecinaţi. Nu s-a gîndit că ar putea fi recunoscut, singurii oameni pe care i-a cunoscut în timpul acelor ani ai copilăriei erau puştani ca el, pe care i-a uitat de mult, şi care făceau aceleaşi treburi de servitori, avînd, astfel, şansa de a-şi petrece vara departe de casă.

Zona nu mai era aşa cum şi-o amintea el, dar trecuseră douăzeci şi şase de ani de cînd lucrase aici ca spălător de vase în bucătăria barului care deservea plaja şi bazinul de înot din faţa cabanei. Vechea cabană rustică „Split Rock", distrusă de foc acum douăzeci de ani, după cum îi spusese recepţionerul, fusese înlocuită cu o clădire modernă, care se asemăna cu sute de alte hoteluri din staţiunile de odihnă din întreaga ţară. Acolo unde înainte fuseseră kilometri în şir de poteci naturale şi cărări ce şerpuiau prin codri adînci, acum erau străzi, se construiseră nenumărate căsuţe cochete pentru week-end-uri: nu făcuseră nimic altceva decît să distrugă farmecul pădurii din acele locuri. Dar munţii încă mai existau, iar aerul rece, proaspăt de toamnă era ca o alinare binevenită după umiditatea junglei peruane.

După micul dejun, a telefonat pentru a verifica numărul legăturii sale din New York City şi la o a doua încercare a dat de un bărbat cu un pronunţat accent spaniol. Omul nu avea să-i transmită nici o informaţie nouă şi Sincavage i-a spus că va telefona a doua zi de dimineaţă şi, apoi, mai tîrziu în aceeaşi noapte, pentru a vedea care sînt ultimele ştiri. După o plimbare lejeră în jurul terenurilor staţiunii, recunoscînd puţin din ceea ce îşi amintea din serile petrecute aici, a servit prînzul pe terasa care da spre lac şi a studiat hărţile străzilor New York-ului, acordînd o atenţie deosebită unei hărţi la scară mare a lui Central Park.

Cînd s-a dus cu maşina la Hickory Run Park, un teren de camping şi o zonă de picnic, care acum era închisă şi părăsită, era după-amiaza tîrziu. A ieşit de pe drumul principal şi a luat-o pe un drum cu pietriş care şerpuia printre nişte stive de lemne. A mers pe el pînă la capăt, unde se afla un cîmp plin de iarbă, ce servea drept loc de. campare pe timp de vară. Avînd Porsche-ul parcat, pentru a nu putea fi văzut de cineva care ar merge cu maşina prin parc, şi-a luat geanta de voiaj şi a mers pînă la un panou pe care erau trecute regulile campării şi care era fixat în cuie de un copac. După ce a prins în pioneze o ţintă pe panou şi după ce a măsurat o distanţă de patru sute de metri, şi-a scos arma de elită din geanta de voiaj şi a montat-o. După ce i-a fixat luneta, s-a aşezat, culcat, pe iarba care mirosea a toamnă şi a luat pentru ultima dată ţinta prin lunetă.

Cartuşele speciale pe care i le-a dat australianul s-au dovedit satisfăcătoare în tragerea la ţintă pe care o făcuse în tabăra din junglă, dar el voia să le testeze încă o dată înainte de a trece la folosirea lor. Cu cîţiva ani în urmă, încercase prima generaţie de muniţie pusă atunci în circulaţie, care însă era foarte inexactă la distanţe care depăşeau o sută de metri. Versiunea îmbunătăţită, pe care i-a dat-o Anderson, se potrivea muniţiei unei ţevi de puşcă cu ghinturi considerabil mai rapide decît cele ale unui „Magnum” de 7 mm standard; cartuşele nu mai deviau în timpul zborului, ca primele, neajuns care diminua în mod serios precizia şi puterea de ucidere la impact. Cartuşele unice aveau un sistem de suprimare a zgomotului. Emiţîndu-se un zgomot nu mai mare decît pocnetul degetelor, se elimina necesitatea unui amortizor extrem de lung care, în mod normal, trebuia ataşat la capătul ţevii armei. K.G.B.-ul elaborase muniţie specială pentru

departamentul lor de asasinate, urmărind un singur scop: lichidarea cu pagube minime.

Sincavage a scos trei cartuşe din trei buzunare de plastic, în care erau împachetate, şi a armat. S-a aşezat pe o platformă, a luat linia de ochire şi a acţionat asupra piedicii armei, cu viteza şi calmul unui trăgător de elită, trăgînd toate cele trei cartuşe foarte repede, unul după altul. Prin binoclu, a văzut că toate trei intraseră în centrul ţintei grupate într-un diametru aproximativ cît circumferinţa unei monede de douăzeci şi cinci de cenţi.

Mulţumit de rezultat, a demontat arma, a pus-o înapoi în geanta de voiaj şi s-a întins pe iarbă. A zăbovit puţin, bucurîndu-se de parfumul toamnei şi de briza răcoroasă a serii ce adia peste cîmpie, în timp ce soarele se lăsa încet la orizont şi dispărea în spatele munţilor.

Poliţistul Stanley Badowski, din poliţia statului Pennsylvania, se afla într-un schimb de opt ore cînd a traversat Hickory Run State Park pentru a ajunge la drumul 903, care îl ducea în zona lacului Harmony pe care urma să o controleze. Timpul se scurgea încet în munţi în acest anotimp. Beţivii nebuni ai sezonului de schi nu îşi vor face apariţia mai devreme de două luni, iar copiii nesăbuiţi din timpul verii nu vor mai veni pînă la anul viitor. Numai cei „cărunţi”, după cum îi numea el, veneau cu zecile în week-end-uri – admiratori de natură în vîrstă, care conduceau al dracului de încet şi nesigur, încît puneau în pericol circulaţia. Nu întocmise nici un proces verbal de depăşire a vitezei de două zile şi era extrem de plictisit de perspectiva de a şofa încă cinci ore. Acest lucru a fost valabil pînă în momentul în care maşina neagră, marca Porsche, cu număr de înmatriculare de Florida, a ieşit rapid de pe un drum lateral pe la jumătatea parcului, aruncînd pietriş în urma sa.

Sincavage a văzut maşina de patrulă a poliţiei în acelaşi moment în care detectorul-radar din spate i-a ţiuit în urechi. A privit vitezometrul în timp ce motorul de 320 HP al Porsche-ului adusese maşina la 136 km/oră. Era prea tîrziu ca să mai încetinească înainte ca radarul poliţistului să înregistreze viteza. A evaluat rapid situaţia. Era aproape întuneric, drumul era părăsit, iar în interiorul parcului nu se aflau case. S-a uitat în oglinda retrovizoare chiar în momentul în care poliţistul a dat drumul la lumini şi la sirenă şi a pornit urmărirea. Sincavage a

încetinit şi a tras pe dreapta, în locul unde un drum cu pietriş ducea spre alt teren de campare.

Badowski şi-a oprit maşina chiar în spatele Porsche-ului a stins luminile şi a oprit sirena, lăsînd motorul să meargă şi luminile de avertizare de pericol luminînd puternic în amurgul ce se lăsa. Crezînd că are de-a face cu cineva care a încălcat doar regulile de circulaţie, Badowski nu şi-a propus să facă o verificare a Porsche-ului, transmiţînd numărul de înmatriculare operatorului de comunicaţii de la sediul central. Şi-a notat numărul în caietul său prins de bordul maşinii deasupra frunţii tipului din fotografia posterului Serviciului Secret, care îi fusese dată la începutul schimbului. Probabil era vreun „deştept", s-a gîndit privind Porsche-ul şi a zîmbit în sinea sa în timp ce şi-a tras afară trupul prea mare şi burta imensă. Ei bine. prietene, tocmai sînt dispus pentru tine. Şi îţi va ieşi pe nas. Intrare ilegală pe un domeniu, conducere cu peste 60 km/oră peste limita de viteză afişată în interiorul parcului şi conducere neglijentă... cred că ţi-e de ajuns! Îi ura pe „deştepţii" ăştia bogaţi care îşi puteau permite să cheltuie pentru o maşină cît cîştigă el în trei ani. Şi niciodată nu a dat greş; ştia să distingă maşinile sport scumpe, în special pe cele străine şi le examina minuţios.

După ce a coborît geamul de pe partea şoferului şi şi-a strecurat „Walther"-ul PPK cu amortizor la brîu, Sincavage a rămas la volan. S-a uitat prin oglinda laterală la poliţistul supraponderal care se uita pe furiş din spatele volanului maşinii sale şi care apoi s-a îndreptat pe jos spre el, cu un mers arogant, puteai jura că era rezultatul unui curs pe care toţi poliţiştii trebuie să-l treacă înainte de a absolvi şi de a li se elibera insignele şi nelipsiţii ochelari de soare.

Badowski s-a apropiat de fereastra de pe partea şoferului şi s-a aplecat să cerceteze interiorul maşinii, mirosul de piele i-a umplut nările, iritîndu-l şi mai mult în subconştient. Detectori-radar, a observat. În Pennsylvania aceştia erau ilegali şi asta justifica o altă citaţie.

— Crezi că legile sînt făcute pentru toată lumea, cu excepţia ta?

— E greu să nu conduci cu viteză o astfel de maşină, i-a spus Sincavage, încercînd un ton prietenesc pentru a-l dezarma pe poliţistul cel morocănos.

— E greu şi să nu pătrunzi ilegal pe o proprietate, nu? Permisul de conducere şi certificatul de înmatriculare, i-a comandat Badowski.

Sincavage a văzut ridurile de pe fruntea poliţistului şi ochii i s-au micşorat şi mai mult cînd s-a aplecat să-l privească direct în faţă. În timp ce imaginea din portretul celui urmărit i-a trecut prin minte, Badowski a făcut o mică pauză – barba ţepoasă nu putea ascunde trăsăturile individului. În acelaşi moment şi-a dus mîna la pistolul din partea dreaptă. Şi-a scos rapid revolverul din toc şi l-a îndreptat spre capul lui Sincavage.

— Afară din maşină! a strigat Badowski cu o voce autoritară, trăgîndu-se cîţiva paşi înapoi. Ţine mîinile ca să le pot vedea! Pentru prima oară în cei şapte ani de serviciu ca poliţist îşi îndreptase arma spre altceva decît ţinta din carton din poligon, fapt ce se va dovedi semnificativ în evenimentele care vor urma.

— Încet! Încet! a spus Sincavage. În timp ce a apăsat mînerul uşii şi şi-a dus mîna dreaptă la brîu ca să apuce „Walther”-ul cu amortizor. Deci în statul ăsta scoateţi arma împotriva celor care depăşesc viteza? Observaţiile lui Sincavage aveau un scop: să distragă atenţia poliţistului şi să-i încetinească timpul de reacţie prin slăbirea concentrării.

— Ieşi afară din maşină! a strigat Badowski. Acum!

— Bine, bine. Uşa Porsche-ului l-a împiedicat pe poliţist să vadă mîna lui Sincavage vîrîtă în interiorul jachetei. Acesta a ieşit din maşină şi în aceeaşi clipă a ridicat „Walther”-ul şi, fără ezitare, a tras două cartuşe în capul poliţistului surprins.

Pentru Sincavage fapta comisă cu sînge rece fusese o reacţie instinctivă, instantanee, îndeplinită inconştient şi fără emoţie. Badowski nu a avut nici o şansă, soarta fiindu-i pecetluită de o întîmplare cunoscută drept, „întîrziere” – avantajul pe care îl are o persoană obişnuită de a purta o armă de foc în faţa unui adversar care nu a fost niciodată pus în faţa unei situaţii care să-i ameninţe viaţa. Avantajul consta în puţin mai mult de o secundă sau două, dar, invariabil, acestea erau suficiente pentru a duce la moartea trăgătorului lipsit de experienţă.

Badowski a căzut ca un copac doborît. Sta întins jumătate în drum, sub capul său formîndu-se şi coagulîndu-se o băltoacă de sînge roşu-închis. Sincavage se mişcă repede; a tîrît trupul la maşină, ridicîndu-l pe bancheta din spate. După ce s-a uitat

într-o parte şi alta a drumului, care era încă pustiu, s-a urcat la volan şi a condus maşina poliţistului pe drumul lateral cu pietriş. În momentul în care a izbit puternic lanţul care bloca intrarea, a rupt doi stâlpi. Într-un punct, acolo unde drumul făcea o curbă ascuţită la dreapta, a pus o frînă bruscă, alunecînd mai mulţi metri, ascuns de pădure şi complet în afara razei vizuale, din drumul principal prin parc. Clama care prindea posterul cu persoana urmărită a căzut cu faţa în jos şi nu a fost observat de Sincavage cînd a oprit motorul şi luminile în caz de pericol şi a alergat înapoi, la locul unde îşi lăsase Porsche-ul.

S-a urcat înapoi în maşină şi a stat calm la marginea drumului, analizînd situaţia. Era ora şapte şi jumătate şi era aproape întuneric complet. New York City se afla la două ore depărtare. I-ar lua aproximativ patruzeci şi cinci de minute să ajungă la graniţa statului New Jersey, la Delaware Water Gap. Exista şansa ca poliţistul mort să nu poată fi găsit pînă atunci sau înainte de a ajunge în oraş. Dar nu considera acest lucru ca ceva sigur. Fusese ceva neobişnuit în întîrzierea cu care poliţistul şi-a scos arma, şi Sincavage o punea pe seama faptului că a vrut să cîntărească situaţia înainte de a răspunde folosindu-se de forţă. Mina omului părea să arate că îl recunoscuse, dar Sincavage s-a gîndit că mai mult decît probabil acesta transmisese prin radio numărul de înmatriculare al Porsche-ului înainte de a-l trage pe dreapta şi că maşina pe care i-a dat-o traficantul de droguri era, dintr-un motiv sau altul, introdusă în sistemul naţional de computere al agenţiilor ca fiind furată. Dacă lucrurile stau aşa, fără un răspuns imediat al poliţistului care a cerut verificarea şi fiind imposibil să iei legătura cu el prin radio, în curînd vor începe să-l caute.

Sincavage a analizat din nou reacţia sa iniţială, aceea de a pleca imediat la New York, profitînd de şansa că ar putea intra în oraş şi ar părăsi maşina înainte să fie descoperit cadavrul. Dar pe parcursul acţiunii, care nu ispitea firea sa prudentă, erau nimicuri inerente, principalul fiind conducerea unei maşini cu un risc mare de recunoaştere, care ar putea fi uşor interceptată la cabană. O altă posibilitate era să abandoneze Porsche-ul la cabană şi să fure o maşină din parcare, dar şi aceasta avea inconvenientul că ducea la pierdere de timp. Ca să nu se observe lipsa maşinii, însemna să găsească una care aparţinea fie unei persoane care lucrează noaptea la cabană fie unui

oaspete care s-a retras devreme la culcare. Obişnuit să acţioneze sub presiune şi rezistînd tentaţiei de a acţiona sub impulsul momentului, şi-a aprins calm o ţigară atunci cînd „soluţia” problemei i-a apărut în oglinda retrovizoare a Porsche-ului său.

Jake Pavlik, vînzător în cadrul unei companii de aprovizionare a barurilor şi restaurantelor din oraşul din apropiere, Stroudsburg, Pennsylvania, obişnuia să scurteze drumul prin parc cînd se grăbea să ajungă acasă la sfîrşitul unei zile lungi de muncă. Mai trebuia să se oprească la un mic han lîngă Lake Harmony. Niciodată nu făcea o comandă mare, dar proprietarul şi soţia sa erau nişte oameni drăguţi şi întotdeauna îi dau gratis o bere sau două. O oprire de douăzeci de minute şi pe urmă se va îndrepta spre casă.

Cînd a luat o curbă, farurile au prins în lumina lor Porsche-ul de la marginea drumului. Era maşina visurilor sale. Un 928 S, care valora optzeci de mii de dolari. Ar da orice să aibă şi el una. Poate într-o zi... Dar mult mai probabil, nu. Nu, atîta timp cît era blocat într-o slujbă cu cîştiguri limitate şi cu un copil peste cîteva luni. Dar, oricum, toată lumea trebuie să aibă un vis. A încetinit în momentul în care a văzut că din maşină coboară un bărbat înalt şi slab şi îşi agită braţele. Ce dracu! Doar nu îl poate lăsa în pană pe timpul nopţii în parc. Numere de Florida. Sărmanul! probabil nici nu ştie unde se găseşte.

— Am crezut că maşinile Porsche nu se strică niciodată, a spus el cînd a oprit lîngă locul unde sta bărbatul zîmbind.

— Şi ai avut o impresie corectă! a spus Sincavage sărind în maşină pe „locul mortului”, punîndu-şi geanta de voiaj în spate, înainte ca Bunul Samaritean, lipsit de noroc, să-şi dea seama ce se întîmplă.

— Hai, dă-i drumul! i-a spus Sincavage şi i-a implantat vîrful amortizorului în coastele şoferului înspăimântat.

Pavlik a făcut ceea ce i s-a spus, aproape ieşind de pe carosabilul drumului, înainte de a-şi stăpîni panica care îl cuprinsese.

După o oră şi cincisprezece minute, la volanul unui Ford Taunus de culoare albastră, Sincavage a trecut în New Jersey şi s-a înscris pe şoseaua ce se îndrepta spre nord. Atenţia i s-a îndreptat spre ceea ce îl aştepta şi nu s-a mai gîndit la vînzător,

care a vorbit tot timpul şi l-a implorat pînă în momentul cînd l-a împuşcat în ceafă şi l-a rostogolit într-un canal de scurgere de pe un drum secundar lîngă Pocono Raceway.

29

Telefonul din camera de la etajul treizeci şi patru al hotelului „Waldorf-Astoria” sunase o singură data înainte ca Maguire să sară în picioare şi să apuce receptorul de pe noptieră. Şi-a scuturat somnul şi picioarele pe marginea patului, ascultînd vocea agentului de serviciu din schimbul de noapte de la sediul central al Diviziei de Informaţii care îi citea raportul poliţiei din Pennsylvania.

— Porsche-ul era înmatriculat pe numele unui cunoscut afacerist de droguri, Carlos Bonnilla din fort Lauderdale, Florida, i-a spus agentul de serviciu. Cei din departamentul şerifului din ţinutul Broward au găsit cadavrul plutind pe canalul interior, împuşcat de două ori în ceafă cu un 22, stil execuţie.

— Cînd a fost găsit trupul poliţistului? a întrebat Maguire.

— Azi-noapte la orele 21:15. Era mort de două ore.

— Unde este Lake Harmony?

— În partea nord-estică a statului, în Munţii Pocono.

Numai la cîteva ore de New York, a calculat repede Maguire, aprinzînd lumina pentru a se uita ia ceas. Era ora trei dimineaţa.

— Cum a fost omorît?

A urmat o pauză, timp în care agentul de serviciu şi-a consultat notiţele.

— Împuşcat în frunte cu două cartuşe. La locul faptei au găsit două tuburi, ambele de calibru 0.38. Nu avem încă rezultatele de la autopsie.

— Au găsit ceva în Porsche care să le dezvăluie amănunte în legătură cu şoferul?

— Nimic. Nişte învelişuri de bomboane, un pachet gol de ţigări pe podea şi nişte hărţi rutiere. Însă au reuşit să ridice nişte amprente digitale.

— Nu vor folosi la nimic. Vreau să verifici la poliţia din Pennsylvania. Vorbeşte cu ofiţerul de la Investigaţii şi află dacă au fost anunţaţi de furtul vreunei maşini din zona imediată a omorului de azi-noapte.

— Am verificat deja. Nici una pe o rază de cincizeci de kilometri, a răspuns agentul de serviciu. Dar au un caz care poate avea legătură cu incidentul. Azi-noapte, în jurul orei 23:10, o femeie din Stroudsburg – asta este la aproximativ şaizeci de kilometri de locul unde a fost împuşcat poliţistul – a anunţat că îi lipseşte soţul. A telefonat la poliţie pentru a se

interesa – dacă avusese loc vreun accident. Trebuia să vină acasă în jurul orei 20:00. Era vînzător şi îşi desfăşura activitatea în zona Munţilor Pocono. Nu l-au localizat încă, dar am numărul de înmatriculare şi descrierea maşinii pe care o conducea.

Maguire a luat un stilou şi un carneţel de pe noptieră şi a transcris informaţia pentru a o da mai departe politiei din New York City.

— Crezi că e tipul pe care îl căutaţi? a întrebat agentul de serviciu.

— S-ar putea. Fii atent în continuare şi informează-mă dacă poliţiştii din Pennsylvania mai au şi altceva, i-a indicat Maguire şi a pus receptorul în furcă, după ce i-a mulţumit pentru telefon.

A ridicat receptorul pentru a chema camera lui Gannon, dar s-a hotărât să-l lase să doarmă. Nu puteau face nimic la ora trei dimineaţa. A telefonat în schimb acasă la căpitanul poliţiei din New York, ofiţerul său de legătură, şi i-a transmis numărul de înmatriculare şi descrierea maşinii vînzătorului dispărut, cerîndu-i ca informaţia să fie comunicată imediat tuturor secţiilor de poliţie din oraş.

Stînd culcat pe pat, şi-a ridicat pernele sub cap şi a privit în gol, la tavan, analizînd o dată şi încă o dată nenumăratele detalii ce trebuie să fie reanalizate înainte de sosirea preşedintelui. Era sigur că făcea tot ceea ce e omeneşte posibil să asigure siguranţa acestuia, avînd în vedere restricţiile impuse de şeful de personal, dar lecţiile învăţate de la alţii care gîndeau la fel, însă au primit o lovitură dezastruoasă atunci cînd se aşteptau cel mai puţin, nu i-au părăsit gîndurile.

Măsurile de securitate erau extraordinare, depăşind cu mult pe cele pe care le luase altă dată, iar în cazul în care Sincavage nu va încerca un atentat de aproape, ceea ce ar duce la propria lui moarte sau la prinderea în timpul acţiunii, şansele de succes erau efectiv inexistente. Tot ceea ce aflase despre om arăta că avea instincte bine dezvoltate de autoapărare şi nu era tipul care să renunţe la propria viaţă pentru a îndeplini un contract. Era un profesionist, probabil unul din cei mai buni din lume. Trebuia să ştie că conspiraţia fusese descoperită şi că era vînat, şi, cu toate acestea, nu făcuse ceea ce orice profesionist ar fi făcut: să amîne pentru mai tîrziu, cînd măsurile de securitate s-ar fi redus şi rutina ar fi revenit la normal. Poate o fi făcut asta, s-a gîndit Maguire. Poate era stresul slujbei, care l-a ajuns,

făcîndu-l să apeleze la scenarii nesigure. Probabil că era epuizat, se întîmplase şi altora.

Nemaiputînd să doarmă, a tras un scaun lîngă fereastră a dat la o parte draperiile şi a privit conturul zgîrienorilor din Manhattan, luminaţi ca ziua. Acelaşi nod din capul pieptului pe care îl simţise şi atunci cînd a aflat de fuga lui Sincavage din tabăra din junglă îi spunea din nou că nu se lupta cu morile de vînt, că omul pe care îl vîna era aici, în oraş, aşteptînd şi elaborînd planuri.

La ora cinci dimineaţa, New York City este ca un luptător epuizat care se reface după o nouă repriză brutală cu furiile neîncetate ale zilei. Maşinile se mişcau încet pe bulevardele aproape goale, eliberate de terorizarea permanentă a şoferilor de autobuze, camioane şi taxiuri antice. Luminile din baruri şi apartamente, care rămîneau aprinse şi la orele mici din noapte, erau stinse acum, iar pe străzile întunecate zgomotele deveneau mai intense, mai suspecte. Un camion care scoate gaze de eşapament, păcănind, în timpul gălăgiei de peste zi trece neobservat, în orele din zorii zilei, pe străzile pustii păcănitul acesta răsună ca o salvă de tun, facînd pielea oamenilor nopţii ca de găină. Hoinari inofensivi şi năuciţi, care se mişcă liniştiţi prin întuneric, fiind mereu atenţi la pungaşii care îi aşteaptă în gangurile din aleile pline cu cutii de bere, prezervative, fiole sparte şi truse de port-armă: rămăşiţe ale conflictelor, disperării şi nenorocirilor.

Sincavage s-a oprit să mănînce la un popas pentru şoferii de autocamioane din New Jersey, iar la sosirea în New York a mers cu maşina în jurul oraşului, cercetînd locurile pe care şi-a pus în gînd să le viziteze în aceeaşi zi, dar mai tîrziu. Era ora cinci şi un sfert cînd şi-a tras Ford Taunus-ul albastru la bordura Străzii 42, între bulevardele 11 şi 12. În momentul în care a oprit motorul, a fost luat prin surprindere cînd uşa s-a deschis brusc şi o tînără s-a aşezat pe locul din faţă, fără să fie invitată. Era o noapte de toamnă tîrzie şi tot ce avea pe ea era o lenjerie din dantelă, care nu lăsa nimic pe seama imaginaţiei. Mîna i se plimbă cu uşurinţă pe coapsa lui Sincavage.

— Spune ce vrei şi îţi voi îndeplini dorinţa! Faţa îi era tînără, cu o urmă din inocenţa pierdută a oraşelor mici, însă vocea îi era dură, influenţată de viaţa străzii.

Sincavage a dat drumul pistolului de la brîu şi a privit adînc în ochii fetei; ştia că nu are mai mult de 17 ani.

— Hai, puişor! Te voi face să gemi, să oftezi şi să strigi „lozinci” pe care tu însuţi nu ai ştiut că le cunoşti.

Sincavage a zîmbit, a ieşit din maşină şi a aruncat cheile în poala fetei:

— Ia-o! E a ta!

— Hei, ascultă! Nu sînt hoaţă de maşini! Sînt curvă!

— Bucură-te, puştoaico! a spus Sincavage, luîndu-şi geanta de voiaj de pe bancheta din spate. Puteai să fii moartă acum!

S-a uitat înapoi şi a văzu t-o pe micuţa curviştină cum răscoleşte prin compartimentul pentru mănuşi înainte de a alerga la un telefon public de la colţul străzii; tocurile ei exagerat de înalte produceau un zgomot sacadat pe strada liniştită. Îi va telefona peştelui, care la rîndul său va telefona prietenilor, iar maşina va fi desfăcută în bucăţi pe care măturătorii de stradă le vor vinde, inclusiv numerele de înmatriculare, lăsînd în urma lor un schelet de maşină care se va alătura sutelor de maşini abandonate prin întregul oraş.

Întorcîndu-se spre Bulevardul 10, Sincavage a ajuns în dreptul unei alei întunecate; cu coada ochiului a prins o mişcare bruscă. Două umbre au devenit vînători bestiali de noapte cu intenţia de a-l lua geanta de voiaj, aruncată pe umăr. Lamele şişurilor lor au sărit, pocnind în acelaşi timp, în momentul în care au apărut pe trotuar, gata să lovească. Cînd şi-au văzut victima privindu-i cu ochi provocatori, în timp ce mîna dreaptă i-a alunecat în interiorul genţii de voiaj, cu o mişcare bruscă a mîinii cel mai înalt dintre cei doi a anulat atacul şi, liniştiţi, s-au retras în alee pentru a aştepta o pradă mai uşoară.

Sincavage nu a mai avut nici un incident înainte de a ajunge, pe Strada 59, la marginea de sud a Central Park. În timp ce urma marginea de est a parcului, mergînd spre nord, pe Bulevardul 5. gîndurile i s-au întors cu 13 ani în urmă cînd a vizitat New York-ul ultima dată, într-o misiune pentru C.I.A. Un ofiţer K.G.B., care lucra sub acoperire în cadrul misiunii sovietice de pe lîngă O.N.U., fusese punctat pentru lichidare. Sincavage nu a ştiut niciodată din ce motive, El, pur şi simplu, a dus la îndeplinire misiunea. Era pe aici prin apropiere, şi-a adus aminte în timp ce a trecut de o alee care ducea în parcul vecin cu Strada 66-Est. Era o noapte geroasă de februarie, chiar înainte

de miezul nopţii, şi ningea. Aproape că simţea şi acum fulgii umezi de nea care îi mîngîiau uşor faţa, auzea liniştea bulevardelor pustii şi vedea mantia albă ce acoperea pămîntul şi se depunea pe copacii desfrunziţi. Îl urmărise pe rusul care nu bănuia nimic de la un restaurant din Upper East Side pînă la locul unde acesta a făcut un ocol prin parc, în drumul său, înapoi, la misiunea sovietică. Îl împuşcase lîngă o statuie, oprindu-se paralizat, să urmărească căderea zăpezii de jur-împrejurul său, care se amesteca cu sîngele roşu aprins ce se scurgea din cele două orificii din cap.

Sincavage şi-a alungat reveria macabră, a părăsit trotuarul şi a intrat în parc, dinspre Strada 69-Est. Oraşul a devenit şi mai liniştit; a luat-o pe o alee, cu copaci pe ambele părţi, şi a fost înghiţit de cadrul liniştitor al pădurilor, pajiştilor şi întinderilor de apă care străluceau în lumina locuinţelor elegante ce se înălţau în jurul perimetrului parcului. Vîjîitul ocazional al unor maşini, care alergau pe bulevardele largi se prefăcea într-o şoaptă, întreruptă de zgomotul mut, provocat de capetele gurilor de acces care zăngăneau sub greutatea lor.

Ajuns la lăstărişul şi dîmburile acoperite cu iarbă dintr-o zonă cunoscută sub numele de Ramble, oraşul părea că dispare cu totul. S-a oprit, în întuneric, sub un stîlp de lumină ca să i se obişnuiască ochii cu împrejurimile şi a auzit mişcarea ce venea de undeva din stînga, a unui om care tuşea. A rămas nemişcat, ascultînd şi veghind. La marginea unor tufişuri, o grămadă de zdrenţe s-a mişcat şi a oftat, după care iar a rămas nemişcată. În zona aceea a mai numărat încă patru siluete nefericite de oameni lipsiţi de adăpost, stînd ghemuiţi, adînciţi într-un somn cu întreruperi. A auzit din nou tusea aceea ascuţită şi s-a îndreptat spre o bancă din parc prin întunericul adînc. S-a uitat la figura încovrigată în poziţia copilului din burta mamei, cu o pătură împuţită trasă peste cap.

Un capăt al unei aţe subţiri era legat de încheietura mîinii, iar celălalt era înnodat în jurul mînerului unui cărucior de cumpărături, care era ticsit cu o grămadă de gunoi adunat din pubelele oraşului. S-a aplecat şi i-a tras pătura de pe faţă.

Harry Duncan s-a trezit, tresărind.

— Nu mă lovi! Te rog, nu mă lovi! a ţipat, acoperindu-şi faţa cu mîinile şi încovrigîndu-se şi mai mult.

— Stai! Nu te speria! Nu o să te lovesc! i-a zis Sincavage. Vreau să-ţi fac o propunere.

— Of, Doamne! a spus uşurat Duncan. Eu nu mi-s băgat în astfel de treburi. Hai, lasă-mă în durerea mea, eu nu sîcîi pe nime'!

— O propunere de afaceri, a zis Sincavage, în timp ce la nas i-a ajuns o duhoare de vin prost şi o putoare corporală. A scos un teanc de bancnote de douăzeci de dolari din buzunar şi a tras una afară. Poftim una! Hai să discutăm!

Duncan s-a ridicat în şezut şi s-a uitat suspicios cînd la Sincavage cînd la bacnota de douăzeci, pe care repede şi-a vîrît-o în buzunarul pantalonilor.

— Să discutăm despre ce?

— Cît îţi dau pe haină?

Duncan s-a uitat la paltonul lung, zdrenţuit şi jegos pe care îl purta peste două jachete.

— Şaizeci de dolari! a zis Sincavage. Şi încă douăzeci pentru pălăria asta caraghioasă! Era o pălărie cu boruri înguste, care părea că fusese tocată de nişte mici animale.

Duncan s-a gîndit o clipă.

— O sută de mardei pentru ambele! spuse, forţîndu-se să zîmbească, ceea ce i-a dezvăluit dinţii pătaţi şi stricaţi.

Sincavage de-abia s-a abţinut să nu rîdă.

— Bine, fie, o sută. Dă-mi-le!

Singurul motiv pentru care nu omorîse această fiinţă patetică ce sta în faţa sa se datora unei rare compasiuni pe care a avut-o încă de mic pentru dezmoşteniţii soartei. Existau cu sutele în regiunea Pennsylvania. cînd se închideau minele şi nu aveau nici un alt loc unde să meargă în afară de crîşme şi parcuri. Unul din taţii săi vitregi, un om care îl tratase frumos, sfîrşise tot aşa, strigîndu-i, într-o noapte în timpul unei crize alcoolice, că nu îşi mai putea permite să-l întreţină.

Duncan şi-a scos paltonul şi l-a urmărit pe Sincavage în timp ce l-a îmbrăcat.

— Pică bine! a zis, dîndu-i pălăria. Poart-o într-o parte! Îţi dă înfăţişarea aia de Rocky. Oamenii se vor gîndi de două ori înainte de a se lua de tine.

Sincavage şi-a pus pe cap pălăria soioasă într-o parte şi a rîs uşor în sinea lui cînd s-a uitat la conţinutul căruciorului de cumpărături.

Nimeni nu lasă să treacă o ocazie pe lîngă el, şi gîndindu-se la proviziile de vin pe care şi le-ar putea face, Duncan a băgat mîna în cărucior şi a scos un sveter gros de lînă, care era pătat şi rupt.

— Asta s-ar potrivi bine cu paltonul, ştiţi matale?

— Încă un sutar pentru cărucior cu tot ce este în el! a zis Sincavage.

— Vai, nu ştiu! a zis Duncan. În cărucior sînt nişte lucruri destul de bune. Şi căruciorul e bun, puţin ruginit, dar…

— Nu forţa norocul! Vocea lui Sincavage devenise dură şi ameninţătoare.

Harry Duncan supravieţuise aceşti trei ani pe străzile New York-ului, parţial şi datorită capacităţii sale de a cunoaşte oamenii şi intenţiile lor. Ceea ce a citit în ochii străinului i-a spus că era pe cale să piardă totul.

— Un alt sutar îi bun. Nici o problemă.

Sincavage a dat banii şi a dezlegat sfoara de la mînerul căruciorului. Şi-a îngropat geanta de voiaj sub un strat de ziare şi haine jerpelite şi s-a întors încet pe alee, împingînd căruciorul.

— Dacă îţi mai trebuie şi altceva, îţi pot, procura eu, a strigat Duncan după el, dar deoarece binefăcătorul său dispăruse în spatele unei ridicături împădurite, nu a primit nici un răspuns.

A fi fără clasă la New York înseamnă a fi invizibil. Cînd Jerry Sincavage a ieşit din parc în Bulevardul 5, pe Strada 79, el a devenit invizibil pentru milioanele de oameni care se înghesuiau în fiecare zi pe străzile marelui oraş. Putea zăbovi pe o alee sau în pragul unei uşi sau la orice colţ de stradă fără a atrage atenţia. Comportamentul său, indiferent cît de ciudat ar fi fost, trecea neobservat, ochii trecătorilor se abăteau, printr-un efort conştient, pentru a-l evita şi a-i nega existenţa.

De sub pălărie, şi-a tras pe frunte şi în jurul urechilor cîteva şuviţe groase de păr. Mergea încet de-a lungul zidului din gresie ce înconjura parcul, imitînd un mers tîrşîit, cu privirea îndreptată în jos şi poziţia corpului caracteristică omului descurajat, bătut de soartă; toate acestea, împreună cu barba nerasă de cîteva zile, căruciorul de cumpărături şi hainele nou achiziţionate îl făceau de nedistins în mijlocul celorlalţi numeroşi condamnaţi la inexistenţă. S-a oprit să se orienteze şi apoi s-a îndreptat spre nord, în timp ce la orizont apăreau primele semne ale luminii zorilor.

30

Numărul celor adunaţi în spatele baricadelor poliţiei de la O.N.U. Începuse să crească odată cu apropierea orei de sosire a preşedintelui. La ora două, cînd coloana de maşini mai avea douăzeci de minute pînă la destinaţie, forţele de securitate se aflau în dispozitive de mai bine de o oră. punînd în practică ceea ce agenţii din grupa avansată a Serviciului Secret, însărcinaţi cu U.N.Plaza, plănuiseră timp de o săptămînă. Urmînd instrucţiunile lui Maguire şi Gannon şi cu ajutorul ofiţerilor din poliţia New York-ului care lucrau cu ei, împînziseră zona cu personal plasat strategic, fără a face evidente publicului sau presei măsurile suplimentare de securitate.

Fiecare casă aflată cu faţa spre U.N. Plaza fusese supravegheată, ca şi alte „clădiri pretabile la atentat", pînă la o distanţă de o mie de metri; erau clădiri ale căror ferestre şi acoperişuri aveau vedere liberă către punctul de sosire şi plecare al preşedintelui, aflat pe aleea ovală din faţa clădirii Secretariatului O.N.U. Grupele avansate de contra-trăgători de elită scotociseră pe fiecare în parte, împreună cu administratorii acestora, controlînd acoperişurile, pentru a descoperi orice loc unde s-ar putea ascunde un trăgător de elită, apoi etaj cu etaj, pentru a vedea care ferestre erau închise şi care nu, în ce direcţie se deschid şi dacă existau camere sau birouri neocupate.

Avînd în vedere sarcina periculoasă de localizare, identificare şi neutralizare a trăgătorilor de elită, în grupele de contra-trăgători din Serviciul Secret erau incluşi cei mai buni profesionişti din lume. Armele de tip „Magnum" J.A.R. de 7 mm – care, în limbajul lor, erau cunoscute drept „Just Another Rifle" iniţialele însemnînd, „doar o altă armă" – cu care erau dotaţi aveau aparate cu aer şi cronograf, care după fiecare sută de cartuşe trase controla dacă există semne de deteriorare a ţevii, şi traiectorii balistice computerizate, presiune barometrică şi temperatură reglabile, asigurînd precizia primului cartuş, în orice loc din lume. Stabilindu-se că o anume persoană constituie o ameninţare iminentă la viaţa preşedintelui S.U.A., grupele acestea sînt mai mult decît capabile să îndepărteze acea ameninţare într-o clipă.

Celor zece grupe formate din cîte trei contra-trăgători de elită li s-a dat misiunea să observe „clădirile pretabile la atentat" din

jurul O.N.U., după care fiecare şi-a întocmit harta clădirilor din zona lor de responsabilitate, schiţîndu-şi distanţele cu ajutorul telemetriştilor şi descriindu-le. Cu o oră înainte de sosirea preşedintelui, folosind binoclurile şi lunetele de localizare, fixate pe trepiede în puncte avantajoase mai înalte, grupele au început procesul continuu de baleiere, căutînd ferestre care nu trebuiau să fie deschise, persoane sau obiecte suspecte pe acoperişuri unde, în timpul primei scotociri, nu erau. Un om din fiecare grupă era primul trăgător de elită, altul primul observator, cel de-al treilea, folosind binoclul, făcea scurte cercetări asupra clădirilor, urmate de un control detaliat al fiecărei ferestre, de la toate etajele. Toţi trei erau la fel de pregătiţi şi îşi schimbau poziţiile pentru a evita oboseala ochilor, oboseală care apare după perioade îndelungate de lucru cu aparatura optică de mare putere. Într-o maşină fără însemne, în imediata zonă a unei „clădiri pretabile la atentat”, se afla o grupă de răspuns pentru fiecare grupă de contra-trăgători de elită, care era formată dintr-un agent al Serviciului Secret şi un poliţist în civil din poliţia New York-ului, gata să răspundă la orice susceptibilitate detectată de dispozitivele de pe acoperiş.

Zburînd în cerc, la circa 30–40 de metri deasupra scenei acesteia bine regizate, la bordul lui „Huntsman”, elicopterul pentru observaţii al Serviciului Secret, Gannon şi Maguire urmăreau înaintarea coloanei de maşini, fiind atenţi la vehiculele suspecte sau la blocarea neaşteptată a traficului de-a lungul itinerarului.

În timp ce coloana de maşini se apropia de zona U.N. Plaza, gîndurile lui Maguire s-au îndreptat la scena pe care se va desfăşura totul, la nivelul străzii. Agenţii care lucrau în perimetrele interioare, intermediare şi exterioare, în punctele de sosire şi plecare a preşedintelui, erau instruiţi numai pentru zona lor de operaţiuni de protecţie: Atacul asupra Pionului Principal. În momentul în care preşedintele va părăsi maşina, doi agenţi vor conduce formaţia din jurul său cînd se deplasează pe lîngă mulţimea de dincolo de baricadă. Alţi doi vor merge imediat în faţă, în timp ce alţi doi, umăr lîngă umăr, vor fi în spatele său. Mai departe, în urmă, încă doi agenţi vor asigura spatele formaţiei tip cutie înarmaţi cu automate „Uzi”, ascunse într-un sac negru de nailon, purtat pe umăr; chinga de umăr a sacului fiind, de fapt, banduliera pentru „Uzi”.

Toţi erau profesionişti în supravegherea mulţimii, pregătiţi să reacţioneze la orice atac la adresa preşedintelui venit din partea unui singur asasin sau din partea unui grup terorist. O parte din arta lor este intuitivă, dar este o intuiţie învăţată. Cercetînd continuu mulţimile, ei erau pregătiţi să studieze feţele, poziţia corpului şi mîinile; fiecare gest răspundea de evaluarea posibilei situaţii ostile din aria sa de observaţie – ochelarii-oglindă serveau să le acopere ochii şi nu erau un capriciu, permiţîndu-i unui agent să studieze un individ fără a trăda ţinta atenţiei sale.

Maguire organizase formaţiunea din jurul preşedintelui de nenumărate ori şi era pe deplin conştient de povara enormă a vigilenţei continue ce li se pretindea agenţilor, avînd în vedere misiunea critică pe care aceştia o aveau. Se observă vreo grimasă pe feţele zîmbitoare care aşteaptă? Sau mişcări nervoase ale capului, priviri tăioase îndreptate asupra preşedintelui care se apropie? Un palton purtat atunci cînd nu era cazul sau o umbrelă strînsă pe o zi însorită? Se mişcă cineva prin mulţimea, de altfel, statică, căutînd poate cea mai bună linie de ochire? Este cineva cu un braţ bandajat şi în eşarfă, sau care duce o geantă diplomat sau un tub cu planuri pe hîrtie de calc, toate locuri bune de ascuns o armă sau un mecanism exploziv? Vreo mişcare bruscă a braţelor? Şi mîinile – ochiul antrenat al agenţilor care acţionează în „formaţiunea cutie” din jurul preşedintelui se mişcă neîncetat în primele rînduri ale doritorilor de bine. Cineva cu mîinile în buzunare atrage imediat atenţia. Fără nici un cuvînt, fără prea mult contact vizual, mîna nevăzută este strînsă în buzunar de un agent pentru a fi sigur că este goală, apoi este brusc trasă afară, după care agentul îşi vede de drum înainte ca privitorul să-şi fi dat seama ce se întîmplase.

Maguire îşi lua întotdeauna măsuri speciale de precauţie atunci cînd existau ameninţări declarate în mod public din partea grupărilor sau teroriştilor din Orientul Apropiat. Agenţilor săi le punea la dispoziţie fotografii ale membrilor cunoscuţi ai acestor grupări, cu mult înainte, şi îi instruia să acorde o atenţie deosebită persoanelor etnice de acelaşi fel vizibile în mulţime. Ordinul său permanent era ca nici o situaţie de ameninţare să nu fie tratată cu uşurinţă, indiferent cît de improbabilă şi inofensivă ar părea la prima vedere. Fotografii erau întotdeauna foarte bine verificaţi; un unghi bun al aparatului de fotografiat

este, de asemenea, şi un bun unghi de tragere, iar tocul aparatului asigură o excelentă ascunzătoare pentru. un pistol. Şi nu există nici un fel de şovinism sau discriminare. Atît femeilor cît şi copiilor li se acordă aceeaşi atenţie.

Reacţia agenţilor la orice ameninţare potenţială este gradată. Dacă un suspect nu putea fi ajuns de agent în imediata apropiere a preşedintelui, acesta, vorbind la microfonul din mîneca bluzei sale, indică unui alt membru al grupei de informaţii, care acţionează în perimetrul din mijloc, să se îndrepte spre suspect, în timp ce agenţii din „formaţiunea cutie" se aranjează în aşa fel încît să fie între preşedinte şi posibila ameninţare. Cînd agentul se confruntă „în imediata apropiere" cu un atacant înarmat şi nu are nici timp şi nici loc să-şi scoată arma, atunci intră în acţiune pregătirea sa continuă şi repetată. Avînd pe el, pentru protecţie, pe sub cămaşă, vesta anti-glonţ, se duce agresiv după atacant, interpunîndu-se între armă şi preşedinte – o reacţie complet nenaturală în faţa focului unei arme, cînd instinctul cel mai puternic ar fi să se lase în jos. Un agent nu îşi scoate arma pînă cînd nu este evident că are loc un atac. Maguire învăţase dintr-o experienţă amară că o mulţime în panică era ea însăşi o ameninţare. Dar, în momentul în care un suspect scoate o armă, aceasta nu mai este o potenţială ameninţare, el este o ţintă ce trebuie doborîtă imediat. Se face orice efort pentru a nu pune în primejdie vieţile spectatorilor nevinovaţi, dar prioritatea cea mai mare o constituie eliminarea ameninţării, acoperirea şi evacuarea preşedintelui.

Gardul de securitate şi posturile de gardă care încercuiseră intrarea din zona clădirii Secretariatului O.N.U. i-au făcut, într-un fel, lui Maguire misiunea mai uşoară, decît dacă ar fi fost într-o zonă cu mai puţine restricţii, permiţîndu-i să exercite un control sever asupra oamenilor din imediata apropiere a preşedintelui. Ordonase o zonă separată, în interiorul porţii de securitate, închisă pentru presă, echipele de televiziune, demnitarii veniţi să-l întîmpine pe preşedinte şi personalul lor. Delegaţii şi angajaţii O.N.U. erau conduşi în jurul zonei, iar celor admişi în interior li se făcea un control complet, indiferent cît de bine-cunoscuţi erau, şi li se dădeau insigne pe care le prindeau la rever, care puteau fi recunoscute dintr-o privire. Deoarece preşedintele trebuia să sosească în scurt timp, în spatele

baricadelor se strînsese o mulţime imensă de oameni, dar totul era în ordine şi sub control, spre satisfacţia lui Maguire.

— Ne îndreptăm pe Bulevardul 2, spre Strada 42-Est, a spus prin radio pilotul elicopterului, transmiţînd locul coloanei de maşini personalului de la sol. Timpul de sosire: trei minute.

Maguire şi Gannon, stînd în spatele elicopterului şi purtînd căşti, controlau frecvenţa Serviciului Secret cînd, prin radio, s-a auzit o voce precipitată, care s-a identificat drept „Hercule”, numele codificat al grupelor de contra-trăgători de elită. Îşi chema grupa sa de răspuns, aflată în stradă în apropierea postului de observaţie ce se afla sus, pe acoperişul clădirii Adunării Generale a O.N.U.

— ”Hercule” 4 către grupa de răspuns 4! chema vocea. Bărbat la o fereastră cu un obiect neidentificat. S-ar putea o puşcă. Etajul 14 al blocului din U.N.Plaza. Clădirea B, a adăugat el, indicînd care din cele două blocuri turn era. A treia fereastră din partea de est.

— Grupa de răspuns 4! Sîntem pe drum, a comunicat fără întîrziere agentul Serviciului Secret şi, împreună cu ofiţerul de poliţie cu care lucra a sărit din maşină şi a alergat de pe trotuar în clădire.

Pilotul elicopterului, neavînd nevoie de alte instrucţiuni cu privire la ceea ce să facă, s-a desprins imediat din supravegherea sa aeriană. Înclinîndu-se într-un viraj drept, a schimbat direcţia pe deasupra lui East River şi s-a îndreptat spre blocul de locuinţe. A coborît la o altitudine care îl punea la acelaşi nivel cu fereastra deschisă de la etajul 14, cu intenţia de a-i distrage atenţia trăgătorului suspect şi a-i bloca vederea spre punctul de sosire al coloanei de maşini.

— Nu poate fi Sincavage, a spus Gannon, numărînd etajele şi localizînd fereastra. Nu s-ar arăta înainte de a trage.

Ochii lui Maguire erau şi ei atent îndreptaţi spre aceeaşi fereastră, în timp ce vorbea în microfonul ataşat căştilor.

— Încetiniţi coloana de maşini! a ordonat. Fiţi pregătiţi să înconjuraţi blocul!

Pilotul a aşezat cu măiestrie elicopterul vizavi de fereastră, zburînd periculos de aproape de clădire. O figură s-a tras speriată înapoi, lăsînd să-i cadă ceva din mînă. Grupa de răspuns a ieşit din lift alergînd şi a dat buzna în apartament.

— Totul clar! a raportat agentul Serviciului Secret, cînd a apărut la fereastră după cîteva clipe. Era un puşti cu un teleobiectiv lung, ataşat la camera video.

Maguire a transmis prin radio la coloana de maşini să-şi continue drumul, iar elicopterul s-a ridicat din nou, zburînd pe deasupra lui East River, în timp ce limuzina preşedintelui intra pe Bulevardul 1.

Gannon şi Maguire au schimbat o privire. Pe chipul niciunuia nu se vedea vreun semn de uşurare.

Omul pe care îl urmăreau trebuia încă avut în vedere.

La patruzeci şi opt de blocuri la nord de U.N.Plaza, Jerry Sincavage sta pe o bancă din parc, lîngă treptele care duceau la pista din jurul rezervorului lui Central Park. Îşi petrecuse dimineaţa cercetînd zona cu faţa spre întinderea de 1,5–2 km a pistei, care trecea prin dreptul coloanelor şi balustradei de marmură a intrării pe Engineer's Gate către rezervor din Bulevardul 5 şi Strada 19. După ce a studiat harta străzilor, a stabilit că zona era locul cel mai sigur de unde îşi va începe preşedintele alergarea. Plasarea sa faţă de hotelul „Waldorf-Astoria" o făcea cea mai convenabilă şi logică alegere.

Peste stradă, cu un bloc mai departe de locul unde sta şi direct în spatele Muzeului Guggenheim de la colţul Străzii 89, pe un şantier de construcţii se ridicaseră 12 etaje ale unei clădiri care da cu faţa spre rezervor şi o parte a pistei. Îşi punctase locul potenţial, la mai puţin de cîteva minute de la sosire în dimineaţa aceea, şi a trebuit să zîmbească de bafta sa. Clădirea era în stadiul de început, constînd mai mult din bare metalice şi duşumea de scîndură. Elevatorul, stil cuşcă, era încuiat, dar o serie de scări din structura blocului asigurau accesul la fiecare etaj.

La lumina zorilor, urcase pînă la etajul al unsprezecelea, unde a găsit o ascunzătoare care îl făcea să nu-şi mai dorească nimic. Pe duşumea erau împrăştiate grămezi de materiale de construcţie, acoperite cu folii de nailon pentru a le proteja de vitregiile vremii. Oricine ar fi stat sub una din folii, înconjurat de grămezile de materiale, nu putea fi văzut de sus sau de jos. Din această poziţie perfect ascunsă, avea o vedere liberă către rezervor şi către o porţiune de şaizeci de metri din pista de alergare, care nu era acoperită privirii de ramurile copacilor de

pe margine. Distanţa de la şantierul de construcţii pînă la pistă era mai mică de o sută de metri. O ţintă uşoară pentru posibilităţile sale.

Fuga de la şantier, după asasinat, ar fi numai o problemă de timp. Frînghia pe care o avea în geanta de voiaj era destul de lungă ca să-i permită să coboare rapid pe aleea din spatele muzeului, ultimii doi metri, dîndu-şi drumul la pămînt. Şi-a fixat frînghia şi a făcut trei coborîri de încercare, ajungînd, de fiecare dată, în spatele aleii în puţin mai mult de douăsprezece secunde. Forma conică a structurii de pe Muzeul Guggenheim acoperea primele cinci etaje ale clădirii în construcţie de privirile oricui se afla jos pe pămînt, în partea dinspre Bulevardul 5, reducînd timpul său de expunere, din momentul în care îşi părăsea ascunzătoarea, la mai puţin de şase secunde. Fără zgomotul împuşcăturii, care să-i ajute să stabilească locul unde se află, lor le va lua cel puţin treizeci de secunde ca să determine traiectoria glonţului şi să înceapă „să inunde” zona cu personal de securitate.

Aleea de dedesubtul construcţiei ducea la muzeu şi ieşea în Strada 88, unde, în dezordinea ce urmează după asasinat, cu puţin noroc şi o planificare atentă, el va putea să treacă strada şi să dispară în parc. După strîngerea frînghiei şi punerea ei în geanta de voiaj, Sincavage a coborît şi a reconstituit posibilele căi de fugă din alee în parc. Faptul că traficul de maşini şi trecători de pe Strada 88 şi Bulevardul 5 din faţa parcului se intensifică foarte mult pînă la ora şase şi jumătate dimineaţa nu a fost pierdut din vedere de Sincavage, se va dovedi folositor în a-i asigura un „ecran” pentru a-l ajuta să fugă.

La ora şapte, s-a oprit pe banca de pe partea cealaltă a parcului pentru a observa activităţile de dimineaţă din zona imediată şi a băgat de seamă că echipele de constructori nu îşi începeau munca înainte de ora opt şi jumătate, cu nouăzeci de minute mai tîrziu decît ora la care era planificată alergarea preşedintelui. La orele nouă şi un sfert, trei maşini ale Serviciului Secret şi două ale Departamentului de Poliţie din New York City au tras în parcarea de lîngă intrarea la rezervor. Sincavage nu putea crede ce noroc avusese. Doi dintre agenţi au stat doar la cîţiva metri de el, pe palierul scărilor de marmură, discutând despre locul unde va parca maşina prezidenţială şi restul maşinilor din coloană şi pe unde vor intra şi ieşi de pe pistă

preşedintele şi garda de corp desemnată să alerge cu el. Toate aceste puncte erau pe linia de ochire a ascunzătorii pe care şi-o alesese în şantierul de construcţii. Un alt agent s-a apropiat şi a indicat locul pe care îl alesese ca să plaseze vehiculul grupei de contraatac, care avea cinci agenţi înarmaţi cu puşti şi pistoale. Sincavage, auzind aproape întreaga discuţie, şi-a dat seama că vehiculul va fi parcat sub pomi, şi nu va avea o vedere liberă a şantierului, fiind foarte puţin probabil că-l vor vedea, fie chiar şi pentru o miime de secundă, înainte de a dispărea în spatele zidului muzeului.

Nici unul dintre agenţi nu i-a aruncat mai mult de o privire omului nebărbierit şi zdrenţăros care sta pe o bancă, căutînd, în aparenţă, ceva în adunătura aia de gunoi din căruciorul de cumpărături. Pe la ora zece şi jumătate, după ce au mers de jur-împrejurul rezervorului şi au ales posturile fixe de observare în locuri strategice, au plecat. Absenţa oricăror trupe de contra-trăgători de elită care să supravegheze clădirile şi acoperişurile acestora din zonă era ultima informaţie care îi trebuia lui Sincavage pentru a se simţi liniştit în ceea ce priveşte şantierul pe care îl alesese.

La puţin timp după ce agenţii Serviciului Secret şi de poliţie au plecat, a ieşit şi el din parc, împingînd căruciorul, a mers de-a lungul celor treizeci şi nouă de blocuri pînă la intersecţia Străzii 50 cu Bulevardul Lexington, unde, încet, a înconjurat blocul hotelului „Waldorf-Astoria”. A fost impresionat de ceea ce a văzut. Fiecare clădire, care prezenta un cîmp vizual probabil de tragere, era acoperită de grupuri de contra-trăgători de elită, iar securitatea la nivelul străzii din jurul intrării în clădirea Towers era astfel organizată, încît orice atentat la viaţa preşedintelui, cînd intra sau ieşea din clădire, ar fi pură sinucidere. Imediat Sincavage a înlăturat hotelul ca o posibilitate, aşa cum renunţase şi la aeroport şi la sosirea şi la plecarea de la O.N.U., fără a se deranja să le mai viziteze, bănuind că măsurile de securitate vor fi totale.

Chiar dacă Serviciul Secret nu îi ştia intenţiile şi s-ar fi luat măsuri normale de securitate, nici unul din locurile menţionate nu ar fi fost mai bun decît cel ales de el. Revenind pe şantier, a început să cerceteze diverse căi de fugă prin parc spre partea opusă, unde plănuia să iasă spre centrul Central Park West. S-a hotărît să-şi petreacă noaptea în ascunzătoarea de la etajul

unsprezece, existînd posibilitatea sosirii mai devreme a preşedintelui şi nevrînd să rateze prilejul de a intra în dispozitiv. După-amiază a stat în pădurea de lîngă marginea porţiunii de lîngă pistă, care se afla în cîmpul său vizual de tragere, din clădire. Erau foarte mulţi alergători şi a calculat timpul necesar pentru a acoperi distanţa, stabilind că şi în cazul în care preşedintele ar alerga mai repede ar avea cel puţin „o fereastră” de cincisprezece secunde, pentru a trage, înainte ca ţinta să iasă din cîmpul său vizual, fiind acoperit de ramurile lăsate ale copacilor.

Şantierul se potrivea ca o mănuşă pentru scopul pe care şi-l fixase. Avea cinci ocazii repetate: cînd va sosi preşedintele, cînd se va da jos din limuzină, cînd va urca scările spre pistă, cînd va începe să alerge şi cînd se va întoarce la limuzină. Era mai mult decît sperase.

Cînd cei doi poliţişti călare din poliţia New York-ului au părăsit poteca de mai jos de rezervorul din Central Park şi au trecut prin faţa Engineer’s Gate, continuînd să meargă în direcţia de unde poteca începea din nou şi mergea spre sud, prin parc, zgomotul ascuţit al copitelor cailor răsuna pe pavajul de piatră.

— Ai văzut geanta de voiaj de sub capul nenorocitului de acolo? a întrebat poliţistul de pe calul din faţă după ce au trecut prin faţa băncii pe care Sincavage stătea întins pe burtă.

— Da, a răspuns sergentul. Am văzut-o. Arată ca de nailon balistic. E în stare foarte bună.

— O geantă cam scumpă pentru un vagabond, nu-i aşa? Cu o scurtă zmucitură de frîu, poliţistul şi-a oprit calul şi s-a răsucit în şa să se uite înapoi.

— Zece contra unu că a şterpelit-o! Hai să-l controlăm!

— Lasă-l în pace, Santoli! Nenorocitul nu merită să stricăm pe el hîrtia unui proces-verbal.

— Ai o atitudine…, sergent!

— Ceea ce am eu este numai o jumătate de oră pînă la terminarea schimbului. Iar cel care a pierdut geanta aia, mai mult ca sigur că este un funcţionar.

Santoli a dat din umeri şi, cu o uşoară lovitură din tocurile ghetelor, a îndreptat calul pe potecă şi, mai departe, prin parc.

Sincavage şi-a luat uşor mîna de sub corp, de pe mînerul „Walther”-ului. A deschis un ochi pentru a-i urmări pe cei doi

poliţişti din unitatea de poliţie călare cotind pe poteca împădurită, apoi a aţipit, din nou cum reuşise să facă înainte ca zgomotul apropierii cailor să-l trezească.

31

Steven Whitney Bradford al III-lea îşi petrecuse aproape întreaga zi în salonul de banchete de la etajul al treilea al hotelului „Waldorf-Astoria”, supraveghind pregătirile dineului de zece mii de dolari tacîmul, în timpul căruia la orele opt în seara aceea preşedintele urma să ţină o cuvîntare. Lista de invitaţi, de o sută zece contribuabili dintre cei mai mari ai Partidului Republican, arăta ca un „who’s who” al eşalonului superior din rîndul oamenilor de afaceri şi al industriaşilor.

Bradford şi şeful său, Tom Gibson, şeful Biroului de personal al preşedintelui, puseseră în scenă toate activităţile de la început pînă la sfîrşit. Folosind lista originală a invitaţilor, puşi în ordinea importanţei lor de adjunctul şefului de personal, ei au fixat la ce masă va sta fiecare, au hotărît momentul în care se va cînta imnul, cine îl va prezenta pe preşedinte şi cînd îşi va prezenta acesta cuvîntarea şi au supravegheat ornarea estradei, aranjînd cu grijă podiumul, masa principală, camera de luat vederi şi unghiurile luminii, pentru a fi siguri că preşedintele va fi văzut şi fotografiat în lumina cea mai bună.

Măsurile de securitate, cele mai puternice pe care le văzuse Bradford vreodată pentru un eveniment într-un spaţiu închis, erau coordonate de agentul Serviciului Secret, răspunzător de sala de banchete. Petrecuseră cea mai mare parte a după-amiezii împreună cu el, hotărînd unde să plaseze magnetometrele pentru controlul invitaţilor, atunci cînd sosesc, şi discutînd aprins cu privire la planul lor ca preşedintele să intre pe la celălalt capăt al estradei şi să meargă pînă la mijlocul salonului, salutînd şi dînd mîna cu invitaţii. Compromisul făcut de Serviciul Secret era ca preşedintele să intre pe la celălalt capăt al salonului, dar au insistat ca el să stea într-o parte, lîngă perete, unde îşi puteau plasa un agent în faţă şi unul în spate, dîndu-le posibilitatea să se concentreze numai asupra oamenilor de pe o latură. Ei mai insistaseră ca deplasarea prin sala aglomerată de banchete să nu se repete atunci cînd cuvîntarea se va termina, vrînd ca preşedintele să părăsească salonul pe o uşă aflată în spatele estradei.

Bradford vizitase bucătăria hotelului cu inspectorul de la Administraţia de alimente şi droguri şi l-a ascultat pe agentul Serviciului Secret însărcinat cu măsurile de securitate în rîndul bucătarilor şi ospătarilor, dînd ultimele instrucţiuni şefului

personalului de la bucătărie. Toţi ospătarii care lucrau în salonul de banchete au primit taloane de identificare pe piept, iar celor patru angajaţi, mai de mult şi bine verificaţi, care au fost aleşi să deservească estrada şi masa preşedintelui li s-au dat insigne speciale, care îi distingea de ceilalţi. Cărucioarele cu mîncare şi tăvile urmau să fie controlate dacă au ascunse arme şi explozibili, înainte de a fi aduse în sală, iar şeful personalului de la bucătărie, care ştia totul despre angajaţii aleşi, urma să stea prin apropiere întreaga seară, pentru a se asigura că fiecare persoană care intra în sala de banchete era, într-adevăr, cea căreia i se dăduse talonul de identificare.

La puţin timp după ora patru după-amiază, preşedintele a sosit de la O.N.U. la hotel şi s-a dus direct în apartamentul său de la etajul treizeci şi cinci al hotelului. Pe la ora cinci, planificarea meticuloasă pentru banchet era terminată şi Bradford s-a îndreptat spre cameră să-şi facă un duş şi să se schimbe pentru masa de seară. Stătea pe coridor, gata să se urce într-un lift care sosise, şi din care a ieşit Tom Gibson; acesta l-a tras de-o parte pentru o discuţie particulară.

— Ceea ce îţi spun este foarte secret, i-a spus lui Bradford pe un ton cît mai confidenţial. Să nu scoţi vreun cuvînt către cineva! Adjunctul şefului de personal mi-a cerut să fac nişte aranjamente mai aparte pentru preşedinte.

Bradford a dat din cap că a înţeles că ceea ce o să audă acum nu va mai repeta nimănui. Un impuls de nerăbdare i-a readus un tic facial, care îi apăruse în cursul săptămînii trecute, şi pe care credea că, în cele din urmă, îl pusese sub control cu ajutorul valiumului. Nu voia să mai audă cine ştie ce informaţie pe care se simţea dator să o transmită mai departe, şi a început să sufere fizic numai la acest gînd.

— Te simţi bine? l-a întrebat Gibson, observînd tulburarea subordonatului său.

— Nu-i nimic! Un duş şi cîteva ore de. stat cu picioarele ridicate mă vor face bine, a spus Bradford.

— Bine, deoarece am o treabă pentru tine, a adăugat Gibson. Astăzi este aniversarea căsătoriei preşedintelui. Vrea să-i facă o surpriză primei-doamne: o vizită într-un loc în care obişnuiau să meargă înainte de a se căsători. Se pare că nu au mai fost acolo de ani de zile.

— Aici în oraş?

Gibson a dat afirmativ din cap.

— Cafeneaua „Carlyle”. Se pare că este un loc monden. Mă gîndeam că ai putea să ştii tu.

— Este pe 66 colţ cu Madison, în hotelul „Carlyle”, a spus Bradford. Un băruleţ intim. Spectacolul obişnuit îl constituie un cîntăreţ care interpretează melodii de pe Broadway şi altele obişnuite; Rodgers şi Hart, Cole Porter. Este popular în rândul celor din Upper East Side.

— Adjunctul şefului de personal mi-a spus clar că urmează să fie o seară liniştita. Un interludiu romantic, ca să zic aşa. Vreau să o aranjezi tu, însă în mod discret.

— Dar ce facem cu Serviciul Secret?

— Le dă instrucţiuni adjunctul şefului de personal. Tu şi unul din agenţii lor veţi merge acolo cu o oră înainte ca preşedintele şi prima-doamnă să plece de la hotel, să rezervaţi o masă şi să faceţi aranjamentele necesare.

— La ce oră vor sosi?

— Preşedintele vrea să plece de aici imediat după banchet, în jur de nouă şi jumătate. Fă tot ce-i posibil să obţii cea mai bună masă! a spus Gibson şi l-a bătut frăţeşte pe umăr, după care şi-a continuat drumul pe coridor şi a intrat în sala de banchete.

Adjunctul şefului de personal sta în salonul apartamentului său, uitîndu-se la Maguire. Răbdarea lui faţă de agentul special din fruntea Diviziei de Protecţie a preşedintelui scădea.

— De ce nu mi s-a spus de asta mai devreme? a întrebat Maguire.

— Deoarece preşedintele ne-a informat numai acum o oră.

— Am nevoie de timp pentru a asigura zona imediată:şi a aranja totul.

Adjunctul şefului de personal a scos flăcări pe nas.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Mike! Asta urmează să fie o deplasare fără ştirea nimănui, în afara programului. Directorul de la cafenea nici măcar nu va şti decît cu o oră înainte de sosirea preşedintelui. Nimeni nu va şti nimic dinainte, iar oamenii tăi, după intrarea lui, pot înconjura şi închide zona. Factorul risc, din punct de vedere al măsurilor de securitate, este inexistent.

— Am nevoie de cîţiva oameni acolo cu mult înainte pentru a…

— Ăsta este New York City! a izbucnit adjunctul şefului de personal, retezîndu-i vorba. Dacă apare o mulţime de agenţi ai

Serviciului Secret cu cîteva ore înainte de ora la care trebuie să sosească preşedintele, cuiva interesat nu-i trebuie nici treizeci de secunde ca să-şi dea seama ce se întîmplă şi să informeze mass-media; locul va fi invadat de cameramani şi reporteri.

— Voi avea grijă ca nici unul să nu ajungă lîngă el.

— Nu. Îl vei pune pe şeful de tură să se ocupe de asta. Deja i-am dat instrucţiuni privind modul cum să acţioneze şi ce să facă.

Datorită uzurpării autorităţii, lui Maguire i se citea clar furia pe faţă.

Adjunctul şefului de personal, din respect pentru profesionalismul şi devotamentul omului care sta în faţa lui, a adoptat un ton mai cald:

— Poţi striga „Lupul!” de multe ori, Mike, Dacă transformi o seară care are semnificaţii deosebite pentru preşedinte într-un circ cu trei inele, contra voinţei sale, iţi vei pierde orice prieten pe care îl ai pe aici. Şi dacă şeful de personal are ceva de spus despre asta, şi te asigur că va avea, vei sfîrşi prin a fi transferat în cine ştie care colţ de ţară să îţi termini cariera.

— Avînd în vedere împrejurările, îmi asum acest risc, a afirmat decis Maguire.

— Ei bine, nu vei lua tu hotărîrea. Aşa că, retragerea! Ai făcut atît tam-tam cu măsurile tale de securitate pe timpul acestei călătorii dar, după banchet, preşedintele nu mai are anunţată nici o apariţie în public. Vei avea suficient timp să îţi vînezi omul după aceea, dacă mai este pe undeva pe afară.

— Este, a zis Maguire, dar ştia că nu mai are nici un rost să continue discuţia. Nu mai ştia nimic despre investigaţiile poliţiei din Pennsylvania, iar maşina dispărută a vînzătorului nu fusese găsită în oraş. Sosirea la aeroport, apariţia la Naţiunile Unite şi sosirea la hotel se desfăşuraseră fără vreun incident, şi el nu avea nimic în afară de o bănuială, una la nivel de nod în gît, pe care să-şi bazeze argumentele pentru extinderea măsurilor de securitate deja întărite.

Adjunctul şefului de personal apreciase corect vizita tîrzie a preşedintelui la „Café Carlyle”; nu era o situaţie de un risc deosebit. Dar, cînd Maguire a plecat din apartamentul de la etajul treizeci şi patru şi i s-a alăturat lui Gannon în hol, nu se putea abţine să nu se gîndească că nu s-a terminat încă şi că Sincavage va încerca să înfăptuiască asasinatul.

Steven Whitney Bradford al III-lea a stat mult în cabina telefonică din holul hotelului; chinuindu-se în legătură cu telefonul pe care urma să-l dea. De această dată informaţia privitoare la deplasarea preşedintelui era limitată chiar la un număr şi mai mic de membri ai personalului Casei Albe şi ai agenţilor Serviciului Secret, expunîndu-se unei posibile descoperiri, dacă se înfăptuia asasinatul. Dar dîndu-şi seama că soarta lui era de mult legată de membrul acela sumbru al cartelului drogurilor din Miami, a găsit că nu ar avea altă şansă decît să joace pe mîna cu care a început. Vizita preşedintelui la „Café Carlyle” va fi cunoscută publicului mîine dimineaţă şi prefera să nu se gîndească la consecinţe, dacă nu va reuşi să transmită informaţia. I-au trebuit aproape cinci minute ca să-şi oprească mîinile din tremurat atunci cînd a format numărul de telefon.

— Vreau plata în întregime înainte de a-ţi da informaţia, i-a spus omului cu un puternic accent spaniol de la celălalt capăt al firului. Cinci kile pentru fiecare informaţie, aşa cum ai promis! în total cincisprezece kile, cu ceea ce am să-ţi spun în seara asta.

Bradford a ascultat, în timp ce omul i-a dat adresa locului de întîlnire. Urma să fie în Brooklyn, propriul teren al afaceristului de droguri, zona unde se simţea bine şi pe care o controla.

— E-n regulă! Bradford nu cunoştea acea parte a oraşului unde urma să aibă loc schimbul, dar nu era să se tîrguiască, atîta timp cît i se plătea totul şi putea să pună capăt celei mai disperate perioade din viaţa sa. Voi fi acolo la nouă, a spus, şi a închis telefonul.

A mai dat un telefon la un prieten de facultate care acum era agent de schimb în Wall Street, în legătură cu o mică afacere cu cocaină. Mînuirea unei cantităţi aşa de mari de cocaină îl făcea nervos. Într-o zi, cînd venise la New York, se întîlniseră şi serviseră masa împreună şi au aranjat să-i vîndă anticipat zece kilograme de cocaină, sub preţul pieţii, ceea ce i-ar aduce trei sute de mii de dolari. Prietenul său, agentul, a fost încîntat să afle de încă cinci kilograme şi a fost de acord să-i plătească suma iniţială, plus încă o sută cincizeci de mii în cecuri la purtător şi garanţii pe care Bradford le putea ridica, în aceeaşi noapte, din apartamentul său din Sutton Place South.

Bradford s-a uitat la ceas în momentul în care a ieşit din cabina telefonică şi a străbătut holul spre ieşirea hotelului care da în Park Avenue. Era şapte şi jumătate, îşi fixase întîlnirea cu agentul Serviciului Secret la „Café Carlyle” la ora opt. Discuţiile cu directorul cafenelei nu-i vor lua mai mult de un sfert de oră, rămînîndu-i timp suficient să ajungă în Brooklyn la întâlnire. Urcîndu-se într-un taxi în faţa hotelului, a înghiţit un valium şi s-a lăsat în scaun, propunîndu-şi ca, în cazul în care trece cu bine peste noaptea asta, se va retrage din afacerile cu droguri şi niciodată nu se va mai pune în situaţia ca alţii să-i controleze viaţa.

32

La patru ani după absolvirea academiei, Mike Hagen era tipul poliţistului irlandez. Sub înfăţişarea, de copil cu ochi albaştri, ştrengăreşti şi zîmbetul său strîmb mocnea un temperament arzător. Puterea sa fizică era ieşită din comun pentru dimensiunile sale. Avea puţin peste un metru şaizeci şi cinci înălţime, şi şaptezeci şi două de kilograme şi boxa bine cu ambele mîini. Un croşeu de stînga, un upercut de dreapta, chiar şi o scurtă puternică i-a trimis pe mulţi adversari la pămînt, buimăciţi şi înfrînţi. Fisa sa tehnică, în calitate de boxer amator la categoria mijlocie, în echipa de box a Asociaţiei Generale a Poliţiştilor de Patrulă (A.B.P.P.) indica douăzeci şi trei de victorii şi o înfrângere. Toate victoriile erau prin knock-out, înainte de limită. Singura înfrîngere se datora unui sergent de origine hispanică din echipa A.B.P.P. din Chicago care, conştient de reputaţia sa de puncheur puternic, l-a lovit în prima repriză în ochi şi, profitînd că vederea i-a fost afectată, l-a atacat tot timpul, fugind de lupta corp la corp. Victoria care i-a plăcut cel mai mult lui Hagen fusese cea obţinută într-un meci internaţional. Pusese la pămînt un component al echipei Irlandei, un tînăr protestant, în primele patruzeci şi şapte de secunde ale primei reprize. Mama lui Hagen, o catolică fervent㠄 care plecase numai de o generaţie din Irlanda, îi spusese că numai faptele bune îi vor asigura înălţarea în rai.

Hagen lucra în cadrul secţiei 70 din Brooklyn, la Brigada Anticrimă, misiune ce se potrivea personalităţii sale, permiţîndu-i mai multă independenţă şi iniţiativă personală. Aceasta mai însemna că nu trebuia să umble în „straie de popă”, aşa cum era poreclită uniforma de cei din serviciu, aşa că purta haine civile, patrulînd într-o maşină fără însemne. Prietenul şi partenerul său, Tommy Delesandro, cu un an mai mare şi cu cîţiva centimetri mai înalt ca el, era un tip musculos, numai fibră, de aproape o sută de kilograme. Dacă vreun suspect pe care îl îmbrâncea sau aresta se dovedea a fi un bun luptător contra poliţiştilor, Delesandro, pur şi simplu, se lua cu el la trîntă, îl punea, la pămînt şi se aşeza deasupra sa în timp ce îi punea, cătuşele.

„Nu mă obosesc şi nici nu mă dor pumnii”, obişnuia să-i spună lui Hagen, care niciodată nu o căuta cu lumînarea, dar şi atunci cînd îi apărea un *sparring partner* pe neaşteptate, indiferent de

dimensiunile sale, întotdeauna binecuvînta prilejul pentru a-şi demonstra calităţile.

Duri şi autoritari, dar fără a abuza, Hagen şi Delesandro erau buni poliţişti. Poliţişti din generaţia a doua, care îşi iubeau profesia şi acceptau răspunderile şi pericolele acesteia. În această săptămînă, lucrau de noapte, de la şase seara pînă la două noaptea. Era tura pe care o preferau. Se întîmplau mai multe în timpul acestor ore. Creaturile nopţii, ieşind, în forţă, stăteau la pîndă în umbră, făcînd comerţ cu droguri, jefuind victime lipsite de ajutor, punând la cale spargeri în cartier, sau trăgînd unii în alţii în disputele pe care le aveau cu privire la zonele de afaceri, cu droguri.

Şi în seara aceasta era la fel, de fapt era puţin mai aglomerată decît celelalte. Deja prinseseră trei tineri negri care încercaseră să pătrundă prin acoperişul unui magazin de îmbrăcăminte, au urmărit un hoţ, pentru ca, pînă la urmă, să-l piardă prin complicatele pasaje dintr-un bloc de locuinţe, şi chemaseră o maşină alb-albastră a poliţiei să ridice un bărbat, uşor dement, care se masturba în public şi pe care Delesandro, pe drept, l-a numit „derbedeu tîmpit”. Renunţînd la obişnuinţa de a se reîntoarce la bază pentru pauza de masă şi de a lucra la haltere în sala de deasupra garajului, au servit o pizza, după ce au tras pe dreapta, pe Bulevardul Catona, de lîngă imensul teren de joc şi recreere, cunoscut sub numele de Parade Grounds.

Blocurile de locuinţe de patru şi cinci etaje de pe o parte şi de cealaltă a străzilor laterale, care duceau spre bulevard, formau odată un cartier prosper, cu familii de evrei şi italieni în căutarea visului lor american. În prezent, erau locuinţe părăsite. Aici se comiteau cele mai multe crime din oraş şi erau cunoscute în limbajul poliţiştilor din secţia 70 drept „Crack Heaven” (Paradisul drogurilor). Italienii şi evreii se mutaseră de mult în cartiere mai sigure şi prospere., părăsind zona în favoarea negrilor, a columbienilor şi a haitienilor nou-veniţi – familii de muncitori, prea săraci ca să scape de afaceriştii venali de droguri, care, acum, le stăpîneau străzile. Hagen şi Delesandro se obişnuiseră să răspundă la nenumăratele apeluri de noapte „om cu pistol” de la centrală, apeluri care, adeseori, se dovedeau a nu fi altceva decît eforturile, îngrozite şi disperate, ale oamenilor decenţi şi muncitori care locuiau în cartier de a-i

face pe poliţişti să-i alunge pe afaceriştii de droguri din holurile şi de pe scările blocurilor lor.

În timp ce, cei doi poliţişti stăteau în maşina fără însemne, pe bulevardul întunecat şi pustiu a încetat şi ploaia. Hagen a privit pe fereastră şi a dat dezgustat din cap.

— Priveşte locul ăsta? Oriunde plouă în lume, după ploaie lucrurile arată curate şi noi. Aici, arată ca şi cum un dulău uriaş a acoperit totul cu bale.

— Ai un fel de a vorbi Mike... spuse Delesandro, împăturind o bucată de pizza pe jumătate. Şi ăştia, ca toţi irlandezii sărută crucea, beau whisky, citesc poezii şi aruncă sticle.

— Nu începe, amărît de broscar şi mâncător de spagheti! i-a strigat Hagen în zeflemea, păstrînd aerul pe care şi-l luaseră pentru a alunga plictiseala şi stresul serviciului.

Ochii lui Hagen se mişcau continuu în jurul zonei maşinii în timp ce mînca. Erau ochii unui poliţist, care nu luau nimic de bun, şi s-au oprit pe o figură solitară, care se apropia dinspre Ocean Avenue, mergînd pe lîngă gardul ce înconjura Parade Grounds.

— Ia uită-te la ăsta! a spus Hagen uimit.

— Să mă uit la ce? a întrebat Delesandro, cu gura plină de pizza.

— La idiotul ăsta de aici! Unde dracu crede că se află? în Upper East Side?

Delesandro şi-a îndreptat privirea în direcţia pe care i-a arătat-o partenerul său şi a văzut un alb bine îmbrăcat trecînd pe cealaltă parte a străzii, nedîndu-şi seama de prezenţa lor printre celelalte maşini parcate lîngă bordură. Era un lucru destul de rar să vezi un alb în cartier, cu excepţia poliţiştilor, şi cu atît mai mult unul mergînd singur şi îmbrăcat aşa cum era, la ora aceasta! Era o invitaţie deschisă pentru orice răufăcător din zonă.

— Ori s-a rătăcit, ori îşi doreşte moartea, a zis Delesandro. Hai să rezolvăm problema.

Privirea lui Hagen l-a urmărit; omul s-a oprit şi a privit de jur-împrejur, apoi şi-a continuat mersul, controlînd semnele stradale de la fiecare bloc, unde Argyle Road ducea spre sud de Coton Avenue. Comportamentul lui i-a spus lui Hagen că se afla acolo pentru un anume motiv, căutînd pe cineva sau. ceva.

— Nu cred că s-a rătăcit. Hai să vedem ce are de gînd.

— Tîmpitul ar trebui să aibă pictată litera „V” pe spate, de la victimă, a afirmat Delesandro.

Un fascicul de lumină, venind de la farurile unei maşini, reflectat de oglinda laterală, i-a atras atenţia lui Hagen.

— Lasă-te mai jos! i-a spus lui Delesandro.

Cei doi poliţişti s-au afundat adînc în scaunele lor din faţă, trăgînd cu ochiul pe deasupra bordului maşinii, în timp ce un Mercedes negru, cu geamurile fumurii, a trecut şuierînd pe carosabilul umed. Maşina a oprit lîngă bărbatul pe care îl urmăreau şi care stătea, privind neliniştit de jur-împrejur, controlîndu-şi în mod repetat buzunarul de la fîş, aşa cum face un om înarmat care nu este obişnuit să poarte armă.

— Hopa! Ce avem noi aici? a spus Hagen.

Cei doi poliţişti s-au înălţat puţin în scaun pentru a observa mai bine, şi l-au văzut pe şoferul Mercedes-ului deschizînd portbagajul şi scoţînd o geantă din piele, de culoare cafeniu-roşiatică, pe care, după o scurtă discuţie, i-a dat-o bărbatului de pe trotuar. Înainte ca Hagen şi Delesandro să poată reacţiona, şoferul s-a urcat în Mercedes şi a plecat. Bărbatul care ducea geanta de mînă s-a întors şi a luat-o spre Ocean Avenue, comportarea sa nervoasă arătînd că se temea de ceva.

— Hai să verificăm! a spus Hagen.

Bărbatul cu geantă din piele s-a oprit din mers şi a băgat mîna în buzunarul fîşului în momentul în care a văzut doi bărbaţi ieşind din maşină şi apropiindu-se de el, pe cealaltă parte a străzii. Cînd Hagen a strigat la el, declinîndu-şi calitatea de ofiţer de poliţie, s-a întors şi a început să alerge în direcţia opusă. Cei doi poliţişti au alergat şi ei, Hagen întrecîndu-l repede pe omul care fugea de ei, şi, cu un brînci puternic, l-a aruncat peste lanţul care înconjura Parade Grounds. Lăsîndu-se în jos pentru a evita lovitura genţii, care era îndreptată spre capul său, Hagen a parat cu o lovitură puternică la rinichi care l-a doborî în genunchi pe adversar.

— Nu ai nici un motiv! a spus Steven Whitney Bradford al III-lea răsuflînd din greu, în timp ce se ridica în picioare.

— Hei, Tommy! i-a spus Hagen partenerului său, care înşfăcase geanta şi era pe cale să o deschidă. Avem un geniu legal aici! Spune că nu avem nici un motiv verosimil! Ce crezi de asta!

Delesandro. cînd a văzut conţinutul genţii, a scăpat un fluierat lung.

— Nu ştiu, dar aş spune că, ceea ce pare să fie o mulţime de coke (cocaină), s-ar putea să fie un motiv verosimil.

— N-am ştiut ce e înăuntru! a strigat Bradford.

Hagen l-a culcat repede şi agil la pămînt, luîndu-i din buzunarul fîşului un pistol automat, cromat, de calibrul 0.25.

— Pentru ăsta am permis! a minţit Bradford.

— Nu asta-i problema, amice! Ai dreptul să nu vorbeşti... a început să-i spună Hagen, în timp ce l-a întors cu faţa la gard şi i-a pus cătuşele.

— Totul nu-i decît o greşeală! a spus Bradford, cu lacrimi în ochi, muindu-i-se picioarele, în timp ce Hagen l-a escortat la maşina de poliţie fără însemne şi l-a împins înăuntru pe bancheta din spate.

33

În acelaşi moment în care Steven Whitney Bradford al III-lea era închis într-o celulă de la etajul întîi al secţiei 70 din Lawrence Avenue nr. 154 din Brooklyn, Jerry Sincavage punea în furcă telefonul din cabina de la colţul nord-estic al Străzii 88, la intersecţia cu Madison Avenue din Manhattan.

Ultimul telefon dat legăturii sale din New York înainte de a se urca la etajul unsprezece al clădirii din şantierul de construcţii unde intenţiona să-şi petreacă noaptea, a dat rezultate neaşteptate. „Café Carlyle", conform spuselor legăturii sale, se afla cu numai douăsprezece blocuri mai la sud de locul său actual. Vizita liniştită a preşedintelui putea fi bine-venită pentru el. Dacă i-ar fi apărut şansa de a trage atunci, ar fi avut şi avantajul întunericului, iar parcul era numai la un bloc depărtare. Şi din nou, ca şi în cazul alergării de la rezervor, preşedintele nu-şi va purta vesta antiglonţ, nu cel puţin pentru o seară liniştită petrecută cu soţia, într-un loc unde nu se afla nici un picior de spectator. Dar, chiar dacă nu va găsi un loc potrivit de a se ascunde şi a vedea pe unde intră şi iese din clădire ţinta sa, va avea ocazia să observe măsurile de securitate pe care le practică Serviciul Secret în cazul unei deplasări de mică anvergură, în afara programului, dîndu-i posibilitatea să facă orice modificare în planurile sale de a doua zi de dimineaţă.

Era ora zece fără un sfert cînd Sincavage a traversat partea vestică a bulevardului şi s-a îndreptat spre – nord, cu privirea în jos, deoarece a adoptat din nou mersul tîrşîit, mergînd pe lîngă bordură ca şi cum căuta rigola de comori ezoterice, apreciate numai de oamenii străzii. O maşină alb-albastră a secţiei 19 a trecut pe lîngă el, răspunzînd la un telefon care a cerut ajutor medical. Cel doi ofiţeri de poliţie, în uniformă, din maşină nu l-au luat în seamă pe nenorocitul fără adăpost, care împingea un cărucior pentru cumpărături pe Madison Avenue.

Şeful de tură din Serviciul Secret, însărcinat cu securitatea vizitei preşedintelui la „Café Carlyle" a urmat îndeaproape instrucţiunile adjunctului şefului de personal. Coloana de maşini, care, de obicei, numără treisprezece-cincisprezece maşini, era formată din maşina-pilot – care era postul de comandă mobil, şi transporta doi agenţi ai Diviziei de Informaţii – din limuzina preşedintelui, în care şeful de tură sta lîngă şofer, în faţă, şi din „Half-back" furgoneta din spate care avea şapte agenţi înarmaţi

pînă în dinţi. Lăsînd o bandă îngustă deschisă pentru traficul din oraş, şeful de tură a ordonat vehiculelor să parcheze pe Strada 77, între bulevardele Madison şi Park, imediat după colţul de la intrarea în cafenea. Agenţii care rămîneau la coloana de maşini au fost instruiţi să se urce mai bine în vehicule, decît să-şi anunţe prezenţa, stînd în grupuri pe trotuar.

În interiorul cafenelei, şeful de tură şi agentul care şofase limuzina, stau la o masă de lîngă un perete îndepărtat; aveau vedere deschisă spre intrare şi spre preşedinte şi prima-doamnă, care la rîndul lor, ocupaseră o masă, în colţ, lîngă pian. Trei dintre agenţii din „Half-back” erau şi ei postaţi în interiorul clădirii. Unul era în bucătăria de lîngă salonul principal al cafenelei, iar doi – cu automatele „Uzi” ascunse în genţi de umăr – în afara salonului, în holişorul care da spre stradă, asigurînd ambele capete ale coridorului, care ducea prin sălile publice în holul principal al hotelului „Carlyle”.

La cafenea, în fiecare seară, aveau loc două spectacole; unul începea la nouă şi jumătate, altul la unsprezece şi jumătate. Alegînd spectacolul de la nouă şi jumătate, preşedintele evitase aglomeraţia de noapte, salonul era doar pe jumătate plin, în parte datorită directorului care, conform cererii şefului de tură, nu a mai primit pe nimeni care a venit după preşedinte şi prima-doamnă, explicînd că mesele pentru acest spectacol erau rezervate. Ambianţa sofisticată a salonului elegant era o reminiscenţă a unor vremuri apuse, amintind de New York-ul din anii de glorie – smochinguri şi discuţii vii. Apariţia preşedintelui şi a primei-doamne a produs la început, o agitaţie printre cei care erau deja în salon, dar mulţimea newyorkeză, obosită şi obişnuită a avea celebrităţi în mijlocul ei, s-a liniştit, totul limitîndu-se la a arunca priviri şi a face semne de recunoştinţă cuplului renumit, care sta ţinîndu-se de mînă şi zîmbind în timp ce vorbeau cu voce scăzută.

Şeful de tură, prin microfonul de la mînecă şi casca legată da miniradioul fixat la centură, a putut să controleze şi să răspundă tuturor agenţilor de sub comanda sa. Avînd totul sub control, s-a relaxat puţin, rezemîndu-se de spătarul băncii de lîngă perete pentru a asculta muzica.

Gannon şi Maguire serveau masa într-un mic restaurant de pe Bulevardul Lexington, dincolo de intrarea prin spate la „Waldorf-

Astoria”, cînd pagerul lui Maguire s-a declanşat. Folosind telefonul de la casă, a format numărul centralei cu semnal a Centrului de Comandă al Casei Albe din incinta hotelului şi a fost pus în legătură cu persoana care îl sunase şi care îl aştepta pe linie. După ce a ascultat vocea tristă a unui om pe care de-abia dacă îl ştia, s-a reîntors la masă cu o fizionomie ce exprima încurcătura în care se afla.

— Ce s-a întîmplat? a întrebat Gannon.

— Cineva din Biroul personal al preşedintelui a fost arestat. Steve Bradford.

— Ceva grav?

— Nu mi-a spus, a zis Maguire. Nu îmi imaginez de ce mi-a telefonat tocmai mie! Ne salutăm, dar niciodată nu am schimbat mai mult de două-trei cuvinte.

Spune că este urgent şi nu va discuta cu nimeni decît cu mine.

Imediat, înfăţişarea lui Maguire s-a schimbat. Şi-a adus aminte de ceva ce citise în evaluarea C.I.A. asupra informaţiilor obţinute din conversaţia înregistrată în timpul întîlnirii lui Sincavage cu magnaţii drogurilor din St. Barts. Tehnicienii audio deduseseră, din puţinele porţiuni de dialog recuperat, că aceştia aveau un informator în interior, care avea un post ce îi permitea să le dea date privitoare la modificările din programul preşedintelui înainte de a fi dezvăluite opiniei publice şi mass-media. Maguire o pusese pe seama încercării, nu neobişnuite din partea cuiva din Biroul de personal, de a-şi impresiona prietenii cu ceea ce ştia din interiorul Casei Albe. Telefonul pe care tocmai îl primise de la Bradford l-a făcut să-i îngheţe sîngele, pentru că respingerea suspiciunilor C.I.A. a început să-l urmărească din nou.

— Ţi-aminteşti ce-am spus de eşecul uman? l-a întrebat Gannon. Ei bine, cred că s-a întîmplat din nou, dar de data aceasta este vina mea.

— Ce vrei să spui?

— Îţi voi spune pe drum. Hai să mergem! a spus şi a aruncat pe masă un teanc de bani, suficienţi să acopere nu o notă de plată, ci două, în timp ce el şi Gannon au ieşit în fugă din restaurant.

Luînd una din maşinile Serviciului Secret, parcată în garajul de la subsolul hotelului, Maguire alerga pe străzile Manhattan-ului. Impulsul său iniţial a fost să cheme prin radio garda Serviciului Secret care era cu preşedintele şi să-i atragă atenţia că ar putea

exista o. problemă. Dar, dacă bănuiala era greşită – şi era numai o bănuială – se va face de rîs şi îi va crea probleme şi şefului de tură, dacă i-ar strica seara aniversară a preşedintelui.

Crescut în New York şi urmînd Colegiul Brooklyn, era familiarizat cu oraşul, dar chiar ignorînd stopurile, a ajuns la secţia 70 de poliţie după douăzeci de minute de la plecarea din garajul hotelului.

34

Holul de la intrarea în secţia 70 era plin cu tot felul de poliţişti de noapte şi infractori cu cătuşe. Maguire şi Gannon şi-au făcut loc către biroul înalt şi au atras atenţia sergentului, care tocmai terminase o discuţie aprinsă cu un avocat, ce se plîngea de tratamentul la care era supus clientul său.

— Sînt aici pentru a sta de vorbă cu Steve Bradford, a spus Maguire, arătîndu-şi legitimaţia de agent al Serviciului Secret. A fost arestat mai devreme, în seara aceasta.

Sergentul s-a uitat îndeaproape la Maguire, comparînd fotografia de pe legitimaţie cu omul din faţa sa.

— Bradford, ziceţi? şi şi-a consultat registrul cu ofiţerii care au făcut arestarea. Hagen şi Delesandro! a strigat pe deasupra gălăgiei din cameră.

— Anticrimă! a răspuns un poliţist, care sta lîngă un automat cu ţigări şi cola de lîngă perete.

— Jos, i-a spus sergentul lui Maguire, faceţi la stînga, pe hol, uşa din dreapta.

Maguire şi Gannon au coborît scările spre subsol şi au urmat indicaţiile date pînă au dat de cămăruţa unde se afla Brigada Anticrimă şi Unitatea de Luptă contra Drogurilor pe Stradă (U.L.D.S.). Uşa era deschisă, iar în interior doi poliţişti, în tricouri şi jeansi, erau aplecaţi deasupra biroului, dactilografiind. Un televizor, urcat pe un dulap cu dosare, transmitea un joc de fotbal american. Cînd a păşit în biroul înghesuit şi în dezordine, Gannon a observat, deasupra unui dulap, o mică cuşcă în care se afla o familie de şoareci-canguri.

— Dumneavoastră sînteţi Hagen şi Delesandro? a întrebat Maguire.

— Da, a spus Hagen, continuînd să dactilografieze. Dar dumneavoastră?

— Mike Maguire, de la Serviciul Secret, a răspuns Maguire, scoţîndu-şi din nou legitimaţia. Acesta este Jack Gannon. Am venit să vedem un om pe care l-aţi arestat mai devreme astă-seară. Steven Whitney Bradford.

— Al treilea, a spus zîmbind Hagen. Nu uitaţi să adăugaţi al treilea. Ascultă, Tommy, se pare că derbedeul nu se căca pe el degeaba.

Delesandro a scos un raport complet de arestare din maşina de scris şi şi-a ridicat privirea.

— Clovnul ăsta pe care l-am arestat lucrează într-adevăr pentru preşedinte?

— Biroul de personal avansat, a spus Maguire. Aş vrea să stau de vorbă cu el. Ne cam grăbim.

— Desigur, a zis Hagen. E sus în celulă. Delesandro le-a povestit lui Maguire şi lui Gannon detaliile arestări lui Bradford, în timp ce aceştia îi urmau pe cei doi poliţişti pe scări, într-o altă zonă faţă de holul principal.

— Tommy a luat numărul de înmatriculare al Mercedes-ului, a spus Hagen. Am făcut o verificare. Este înmatriculat pe numele unui anume Carlos Guizado. Un afacerist de droguri mijlociu. Columbian. Doi tipi de la noi care lucrează la brigada de droguri vor să-l priponească.

Privirea lui Maguire a întâlnit-o pe cea a lui Gannon. Imediat, cei doi şi-au dat seama de semnificaţia celor spuse de Hagen.

— Bradford a făcut vreo declaraţie? a întrebat Maguire.

— Nimic, spuse Delesandro. Vrea să vorbească cu dumneavoastră mai întâi. Ne spuneţi şi nouă ce se întâmplă?

— Nu încă, a spus Maguire.

Hagen i-a condus pe un coridor într-o cameră mai mare care era folosită pentru alinierea deţinuţilor. Celula de detenţie era mai departe, pe o lateralâ.

Bradford stătea pe bancă, cu coatele pe genunchi, uitîndu-se în podea. La vederea lui Maguire s-a ridicat în picioare.

— Trebuie să vă vorbesc imediat! a zis el, aşezîndu-se lîngă uşă.

— Şi eu! exclamă un bărbat cu privirea sălbatică, care sta în spatele lui Bradford, desfăcîndu-şi imediat fîşul de ploaie şi expunîndu-şi trupul gol puşcă.

— Încetează, nenorocitule! zise Delesandro, deschizînd celula şi ţinînd lanterna aprinsă cînd Bradford a ieşit afară.

— Avem nevoie de un loc ca să discutăm între patru ochi, ceru Maguire.

— Vom sta în hol dacă veţi avea nevoie de noi.

Bradford a intrat în camera sărăcăcios mobilată şi a căzut într-un scaun de la capătul unei măsuţe. Gannon a închis uşa în spatele lor şi s-a retras într-o parte, în timp ce Maguire s-a aşezat lîngă tînărul frămîntat, a cărui faţă exprima teamă şi nelinişte.

— Vreau cîteva garanţii, a început Bradford. Ochii i s-au îndreptat spre Maguire, vocea tremurîndu-i în timp ce vorbea.

Maguire s-a uitat la Bradford cu o privire grea şi plină de indignare.

— Îţi garantez că, înainte de a ieşi din închisoare vei fi un bătrînel, dacă nu îmi vei răspunde direct la întrebări. Ai transmis informaţii cu privire la deplasările preşedintelui necuprinse în program?

Bradford se zbătea pe scaun. Cu ochii plini de lacrimi, a evitat privirea lui Maguire.

— Răspunde, pentru Dumnezeu!

Bradford s-au uitat în podea, apoi adunîndu-şi falsul curaj pe care îl mai avea a spus:

— Vreau o garanţie de imunitate de urmărire judiciară! Nu vreau să intru la puşcărie! Dacă nu o obţin, nu am nimic de spus pînă nu vorbesc cu un avocat. Dar atunci va fi prea tîrziu ca să vă mai fie de vreun folos.

Gannon l-a surprins pînă şi pe Maguire în momentul cînd a traversat camera ca o furtună şi l-a prins cu o mînă de gît pe. Bradford, ridicîndu-l din scaun şi fixîndu-l pe perete. L-a ridicat de la podea, strîngîndu-l şi mai tare, în timp ce cu o voce joasă şi ameninţătoare i-a spus:

— Cei doi poliţişti din hol nu te pot atinge, nici Serviciul Secret nu poate, i-a spus lui Bradford, care făcuse ochii mari de teamă. Dar eu nu sînt legat de regulamentele lor şi, aşa să-mi ajute mie Dumnezeu, te voi bate pînă ce te vei căca pe tine dacă nu răspunzi la întrebări.

— Dă-mi drumul! l-a implorat Bradford. Vă rog, daţi-mi drumul!

— Jack! a strigat Maguire, dă-i drumul!

Gannon s-a calmat, furia îl făcuse să reacţioneze aşa. Îi veniseră în memorie amintirile legate de Maria Padron, de Tiu şi fiul ei şi de aerul indiferent de pe faţa lui Sincavage în timp ce sta deasupra celor două cadavre şi, atunci, şi-a pierdut firea. L-a eliberat din strînsoare şi picioarele lui Bradford au revenit pe podea.

— M-ar fi omorît! a spus Bradford plîngînd şi tremurînd tot, cînd s-a aşezat pe scaun.

— Ai spus cuiva de „Café Carlyle”? a întrebat Maguire. S-a aplecat pe deasupra mesei, avînd faţa aproape de cea a lui Bradford.

— Vă rog, am nevoie de ajutor. Nu pot merge în puşcărie. Îl urmărea pe Gannon, cu coada ochiului, şi a tresărit cînd omul care îl îngrozise îşi schimbase greutatea de pe un picior pe altul.

— Răspunde la întrebare!

Bradford a confirmat, dînd uşor din cap. Asta era tot ce îi trebuia lui Maguire. A sărit de pe scaun şi a deschis cu putere uşa.

— E al vostru. Acuzaţiile federale vor veni mai tîrziu, le-a spus el celor doi poliţişti care erau pe coridor, în timp ce el şi Gannon alergau din clădirea secţiei de poliţie spre maşina Serviciului Secret de lîngă bordură.

Curînd, după localizarea coloanei de maşini de după colţul de la intrarea în „Café Carlyle”, Sincavage a găsit poarta de fier forjat, dintre cei doi stîlpi din Strada 78-Est, neîncuiată. Dincolo de poartă, un pasaj îngust ducea în spatele casei din cărămidă, de patru etaje, cu faţa spre Madison Avenue care era înghesuită ca un sandviş între două clădiri mai înalte. O scară metalică, prinsă de zid, asigura accesul la un acoperiş cu un etaj mai jos, şi folosind frînghia cu cîrligul de prins, care avea la capete cauciuc, Sincavage şi-a aruncat geanta de voiaj pe umăr şi a escaladat cei zece metri pînă la nivelul superior. S-a ascuns în spatele cornişelor de ornament ale marginii frontale şi a traversat spre următoarea clădire, care se înălţa cu încă şase etaje mai sus decît cea pe care se afla el. Zidul, care se ridica în dreapta sa, îi ascundea vederea în direcţia cafenelei, iar acolo unde acoperişul se întâlnea cu peretele clădirii învecinate, era un ascunziş care asigura o acoperire excelentă pentru un trăgător de elită.

Vederea sa spre intrarea în cafenea avea un unghi acceptabil şi nu era blocată, cu excepţia unei mici porţiuni, unde se aflau trei arbuşti în cutii. Distanţa pe care trebuia să o parcurgă preşedintele pînă la locul unde se afla coloana de maşini parcată îi asigura mai mult timp decît avea nevoie un trăgător negrăbit, în condiţii aproape perfecte.

Sincavage şi-a scos arma din sacul de voiaj şi a montat-o cu grijă. A apreciat că, faţă de pămînt, se află la şaisprezece-şaptesprezece metri înălţime. Avînd o distanţă de aproximativ o sută de metri pînă la ţintă, căderea balistică a glonţului va fi neglijabilă şi, după cum se vedea, nu bătea vîntul.

A folosit butoanele de reglare de la lunetă pentru a fixa. Înălţimea la zero, apoi a scos capacele lentilelor de la ambele capete şi a fixat luneta la o putere de mărire de 3,5.

Stînd culcat, a ridicat arma la umăr, asigurîndu-se ca ţeava să nu treacă de marginea acoperişului. Şi-a pus ochiul la lunetă şi a ţintit trotuarul din faţa cafenelei. Zona era bine luminată şi nu existau lumini îndreptate direct spre el, care l-ar orbi cînd ar privi prin lunetă. După aceasta, a răsucit lentilele-obiectiv reglabile de cinci centimetri din faţa lunetei, pînă cînd a fost mulţumit că avea vizibilitate optimă pentru o tragere clară la ţintă.

Rostogolindu-se pe o parte şi deschizînd închizătorul, a introdus unul din cartuşele speciale în cameră, apoi a închis şi a blocat închizătorul. Şi-a strecurat încheietura mîinii stîngi în jurul bandulierei de piele şi a ridicat patul armei cu mîna dreaptă, punînd-o în interiorul muşchiului umărului. Stînd din nou întins pe burtă, s-a aranjat uşor pînă în momentul în care puşca a fost fixată normal, fără să necesite o încordare a corpului în linie directă cu intrarea în cafenea. Şi-a pus obrazul pe patul puştii, lîngă locul unde era degetul mare al mîinii drepte şi şi-a fixat ochiul în spatele lunetei. După ce a verificat dacă linia de ochire este perfectă, şi-a luat ochiul de la lunetă şi a început să respire regulat şi rar, ţinîndu-şi corpul şi mintea relaxate, în aşteptarea apariţiei ţintei sale.

35

Gannon nu s-a oprit la lumina roşie a semafoarelor întîlnite în cursa sa spre Manhattan. Aşezat lîngă el, Maguire folosea radioul din maşina Serviciului Secret pentru a contacta centrala cu semnal a Centrului de Comandă al Casei Albe de la „Waldorf-Astoria", care l-a pus în legătură cu şeful de tură de la „Café Carlyle". În timp ce Maguire vorbea, convorbirea era urmărită de toţi agenţii din coloana prezidenţială, punîndu-i în cea mai ridicată stare de alarmă.

— Ţine-i pe „Timberwolf" şi pe „Tranquility" în interior pînă la noi ordine! a ordonat Maguire, folosind numele codificate ale preşedintelui şi primei-doamne. Lucrăm la un caz fierbinte!

Şeful de tură, aflat la masa sa din coltul cafenelei, a ridicat degetul arătător pentru a-şi fixa mai bine casca radio. Se străduia să distingă mai bine vocea lui Maguire, printre sunetele pianistului, care era la jumătatea unei melodii de Cole Porter. Ridicînd braţul stîng, a vorbit încet în microfonul aflat în mînecă, neatrăgînd atenţia nimănui de la celelalte mese, toţi erau adînciţi în ascultarea concertului.

— Voi închide intrarea de pe Madison Avenue şi voi mai aduce în hol doi agenţi din „Half-back", i-a raportat lui Maguire.

— Nu, i-a zis acesta. Dacă Sincavage urmăreşte clădirea, îşi va da seama. Nu vreau să-l speriem. Păstraţi-va actualele dispozitive! îl am pe „Huntsman" în aer şi va zbura pe deasupra lui Eastern River pînă cînd îi voi ordona să intre în acţiune. Grupa de contra-asalt şi o grupă de contra-trăgători de elită sînt în drum şi vor sosi la voi dinspre Park Avenue. Toată lumea trebuie să stea departe de Madison Avenue pînă cînd vin eu.

Gannon a evitat ciocnirea cu un taxi, coborînd panta din sensul giratoriu de la clădirea Pan Am şi trecînd în viteză prin intersecţia Park Avenue cu Strada 46-Est. Opt minute mai tîrziu a încetinit, ca să intre pe Strada 77-Est, şi a oprit lîngă o maşină a Serviciului Secret, care intra în dispozitiv ca să blocheze intrarea pe strada cu un singur sens ce da în Park Avenue. Agentul l-a lăsat să treacă şi Gannon a parcat lîngă furgonetă grupei de contra-asalt, la jumătatea blocului. Grupa de contra-asalt şi cea de trăgători de elită sosiseră numai cu cîteva minute înainte şi oamenii aşteptau în maşină, aşa cum li se ordonase. Comandanţii celor două grupe de înaltă specializare

au coborît pe trotuar cînd l-au văzut pe Maguire şi Gannon ieşind din maşină şi apropiindu-se.

— Vreau să vă urcaţi pe acoperişul hotelului „Carlyle”, i-a spus Maguire comandantului grupei formate din trei contra-trăgători de elită. Folosiţi Park Avenue pentru a înconjura blocul. Îţi aduci oamenii prin intrarea din Strada 76. Luaţi personalul hotelului pentru a vă duce pe acoperiş.

— Ce căutăm? l-a întrebat comandantul.

— Probabil un trăgător de elită solitar. Dacă am dreptate, el este pe acoperişul unei clădiri ce se află la două-trei sute de metri de intrarea în cafenea.

Comandantul grupei de contra-trăgători de elită le-a făcut semn oamenilor săi, care au sărit din maşină, şi l-au urmat în fuga cea mai mare în direcţia Park Avenue.

Maguire s-a întors către comandantul grupei de contra-asalt:

— Ia-ţi trei oameni şi foloseşte aceeaşi intrare spre hotel. Sprijiniţi agenţii deja postaţi în interiorul clădirii, blocaţi coridorul care duce din holul principal în cafenea.

Comandantul grupei de contra-asalt a plecat fără nici un cuvânt cu trei din oamenii săi, înarmaţi cu arme de asalt; au dispărut în direcţia în care plecase grupa de contra-trăgători de elită.

Şeful de tură le-a dat lui Gannon şi lui Maguire mini-radiouri, pe care aceştia şi le-au prins la curea, ascunzînd firele căştilor şi microfoanele în interiorul jachetelor.

Maguire a luat un pistol automat „Sig-Sauer” de 9 mm din vehiculul grupei de contra-asalt şi i l-a dat lui Gannon.

— De îndată ce îl localizăm, zise Maguire, blocăm zona şi intrăm în acţiune.

Holul liniştit şi elegant al hotelului era gol, cu excepţia recepţionerului şi a liftierilor. Directorul adjunct, care fusese discret informat că preşedintele şi prima-doamnă erau în „Café Carlyle”, a răspuns imediat la cererea comandantului grupei de contra-trăgători de elită. La două minute după sosirea lor în faţa recepţiei, şi-a făcut apariţia un gardian din paza hotelului. Un altul a fost trimis să-l asigure pe portarul de la intrarea din Strada 76 că hotelul nu se află sub atacul celor trei oameni înarmaţi care trecuseră în fugă pe lîngă el, pentru ca la numai cîteva clipe să fie urmaţi de alţi patru cu arme de asalt.

Gardianul, un fost marinar din grupa de cercetaşi care colaborase cu trăgătorii de elită în Vietnam, era un profesionist competent şi a înţeles nevoia oamenilor pe care îi însoţea.

— Înspre ce zonă vreţi să vă uitaţi?

— Spre clădirile din Madison Avenue care au cîmp de tragere spre intrarea în cafenea.

— Vreţi pe acoperiş? l-a întrebat gardianul pe comandantul trupei de contra-trăgători de elită în timp ce urcau cu liftul. E înalt de patruzeci şi două de etaje şi este prea înghesuit. Este numai o porţiune îngustă în jurul turnului de apă.

— Ce propui?

— Mai mult de jumătate din acest hotel o constituie apartamentele private. Este unul liber la etajul douăzeci şi unu. Are o terasă mare, care dă spre Madison Avenue şi se întinde şi după colţ. Este destul de înalt ca să vedeţi în jos totul pe o distanţă de trei blocuri şi vă pune şi într-o poziţie mai apropiată de acoperişurile clădirilor din jur.

Comandantul grupei a aprobat. A ieşit fugind din lift şi l-au urmat pe gardian în apartament. Aprecierea lui era corectă; terasa avea vedere în ambele direcţii în partea vestică a lui Madison Avenue. În apropiere, la numai un bloc, Central Park era încadrat de zgîrie-nori luminaţi ca ziua, iar sub ei, se aflau acoperişurile întunecate ale magazinelor scumpe şi ale apartamentelor luxoase ce se înşirau de o parte şi de alta a bulevardului.

Cu o eficienţă dată de practică, cei trei oameni au început să-şi fixeze echipamentul. Comandantul grupei, acţionînd ca trăgătorul de elită numărul unu, şi-a scos arma din husă, în timp ce colegii săi şi-au instalat telescoapele cu vedere pe timp de noapte şi ceea ce gardianul a crezut a fi două faruri-standard.

Luminile pe care le ţineau în mînă cei doi oameni erau două reflectoare de două sute de mii de lumeni, dotate cu filtre infraroşii fixate deasupra lentilelor şi care puteau lumina o zonă de peste opt sute de metri; lumina lor puternică era vizibilă numai cînd se privea prin aparate optice cu vedere pe timp de noapte. Oricine era prins în fascicul fără aparatură optică de vedere pe timp de noapte nu avea cum să ştie că este sub urmărire.

Cei doi observatori au pus telescoapele pe trepied, în poziţie, la marginea terasei şi au deschis reflectoarele după ce le-au fixat

la adaptorii de pe laturile trepiedelor, care se vor mişca odată cu telescoapele. Ei au început să cerceteze acoperişurile de dedesubt, oprindu-se asupra oricărui obiect ce era reliefat de lumina lentilelor, colorat în verde.

Observatorul care cerceta acoperişurile din partea nordică a terasei s-a oprit şi a revenit asupra unui punct peste care tocmai trecuse. A răsucit inelul încovrigat al piesei prin care privea şi l-a pus la zero, fixîndu-l spre acoperişul unei clădiri cu patru etaje din mijlocul celui de-al doilea bloc de deasupra intrării în cafenea. Într-un colţ, în locul unde acoperişul întîlnea zidul clădirii învecinate, i-a apărut imaginea unui bărbat, care stătea în poziţia culcat, cu arma sprijinită în umăr.

— L-am prins! a strigat contra trăgătorul de elită emoţionat în radioul pe care îl ţinea în mînă. Un singur trăgător de elită. În vestul bulevardului. A răsucit repede telescopul în jos pentru a citi numele de pe arcul de dea supra intrării în clădire.

— Zece-zece-doi, Madison! Aproximativ nouăzeci de metri de nord de locul unde ne aflăm noi.

— Toată lumea rămîne în dispozitiv! a ordonat Maguire.

Făcîndu-i semn lui Gannon să-l urmeze, cei doi au fugit la capătul străzii, de unde au putut trage cu ochiul, pe după colţ, la clădire, expunîndu-şi capetele numai pentru cîteva secunde care le-au trebuit ca să-şi fixeze locul în minte.

— Între clădirile de pe Madison nu sînt alei, a spus Maguire. Trebuie să fi intrat prin spate, dintr-o stradă laterală.

— Putem merge în jurul blocului de pe Park Avenue şi să folosim Strada 79 ca să ajungem pe partea cealaltă, a propus Gannon. Atenţia lui este îndreptată spre cafenea, o putem face fără a intra în cîmpul său de vedere.

Maguire a aprobat din cap, apoi a vorbit la microfonul din mînecă:

— ”Hercule”! a zis, folosind numele grupei de contra trăgători de elită din hotelul „Carlyle”.

— O să ne apropiem prin spatele clădirii. Dacă obiectivul se mişcă, vreau să ştiu imediat.

— Înţeles a replicat comandantul de grupă.

Maguire s-a întors către ceilalţi membri ai grupei de contra-asalt, care stăteau lîngă vehiculul grupei lor.

— Dacă „Hercule” ne spune că ţinta se mişcă, la comanda mea vreau să asiguraţi imediat zona trotuarului din faţa intrării în cafenea.

În radio s-a auzit vocea şefului de tură din interiorul cafenelei.

— Să-l informez pe „Timberwolf” de situaţie?

— Numai în cazul în care este gata să plece şi noi nu am ajuns în zonă, a spus Maguire.

David Armitage şi-a trăit viaţa mai mult pentru alţii, fapt care explică de ce avea un telescop în apartamentul său de la etajul douăzeci şi unu de la intersecţia Bulevardului 5 cu Strada 76. Punctele sale de observaţie, în timpul orelor zilei, erau băncile şi aleile de dincolo de stradă, în Central Park. Pe timp de noapte, se muta în cealaltă parte a salonului şi urmărea ferestrele etajelor superioare ale hotelului „Carlyle” şi apartamentele din apropiere. Adeseori, tendinţele sale voieuristice erau satisfăcute. Astă-seară o verificare rapidă a ferestrelor hotelului „Carlyle”, care dau spre parc, l-a răsplătit. O pereche din apartamentul de la etajul douăzeci, nederanjîndu-se să tragă draperiile şi lăsînd veioza aprinsă, stăteau în pielea goală pe un pat dublu, făcîndu-şi unul altuia masaj.

Armitage urmărise această scenă cu o excitaţie din ce în ce mai mare şi pînă la urmă, cu satisfacţie, deoarece masajele erotice s-au transformat într-un scurt, dar plin de pasiune, act sexual. Căutînd alte asemenea scene, s-a uitat cu un etaj mai sus, la acelaşi nivel cu fereastra sa. Îşi mişca telescopul încet de-a lungul clădirii, cînd ceva i-a atras atenţia. Pe terasa unui apartament, pe colţ, erau doi bărbaţi care îşi fixau propriile telescoape Atunci cînd a apărut şi un al treilea, cu o puşcă în mîini, Armitage a telefonat la poliţie, spunînd ceea ce văzuse, fără a-şi spune numele.

Avînd în Upper East Side din Manhattan o parte dintre cei mai bogaţi şi mai influenţi cetăţeni, răspunsul poliţiei la astfel de apeluri este rapid şi viguros. Patru maşini de patrulă de la secţia 19, cu sirene urlînd şi girofaruri aprinse, s-au îndreptat spre hotelul „Carlyle” cîteva clipe după telefonul anonim. Două dintre ele s-au oprit, frînînd, în faţa intrării în cafenea; celelalte două au virat de pe Madison pe strada 76, acoperind intrarea principală în hotel.

Sincavage a urmărit cum au mai sosit încă două maşini albastre din direcţia lui Central Park, alăturîndu-se celorlalte, oprite la bordură în faţa cafenelei. Ofiţerii, în uniformă, au ieşit, din maşini, s-au oprit în stradă, lungindu-şi gîturile şi arătînd spre acoperişul cafenelei „Carlyle”. Pe strada laterală unde era parcată coloana de maşini, Sincavage a văzut apărînd un bărbat cu o armă M-16, care s-a uitat în direcţia poliţiştilor, după care a fugit înapoi.

— Ce dracu se întîmplă? a întrebat Maguire prin microfonul din mînecă. Auzise sirenele tocmai în momentul în care el şi Gannon ajunseseră la intersecţia lui Madison Avenue cu Strada 79 şi voiau să traverseze pe partea cealaltă.

— Poliţiştii! a replicat comandantul grupei de contra-trăgători de elită de pe terasa de sus deasupra străzii. Sînt şase maşini alb-albastre.

— Ce fac?

— Cred că ne caută pe noi, a spus comandantul.

În cafenea, şeful de tură asculta schimburile de cuvinte.

— ”Timberwolf” este în pericol?

— Nu, a venit răspunsul din partea unui agent care sta în afara uşii din interior. S-a mai auzit un „nu” de la un agent din holul principal al hotelului.

— Mai bine am acţiona! i-a spus Gannon lui Maguire şi a tras cu ochiul de după colţ spre acoperişul clădirii unde fusese văzut Sincavage.

Sincavage şi-a urmat instinctele care îi spuneau că agitaţia din stradă este legată direct de prezenţa lui şi îl punea într-un pericol iminent. Şi-a scos binoclul din geanta de voiaj şi a cercetat acoperişul şi etajele superioare ale hotelului. În timp ce se muta cu privirea încolo şi încoace la fiecare nivel, s-a oprit să studieze siluetele de pe terasa unui apartament de pe colţ de la etajul douăzeci şi unu. Se vedeau capetele şi umerii a trei bărbaţi. Doi aveau telescoape cu lumină. Ce-l de-al treilea avea o puşcă cu lunetă îndreptată direct asupra sa.

Rostogolindu-se pe o parte spre peretele de lîngă el, în afara cîmpului vizual al omului care îl ochea, Sincavage, şi-a demontat rapid arma şi a băgat-o în geantă, împreună cu binoclul. S-a

ridicat în picioare şi, stînd aplecat, a început să se tragă înapoi de la marginea acoperişului.

— Obiectivul se pune în mişcare! l-a auzit Maguire pe comandantul grupei de contra-trăgători de elită raportînd. Pot să-l împuşc?

— Nu trage! a răspuns imediat Maguire. Pe lîngă faptul că îl voia viu, nu putea justifica deschiderea focului asupra omului, pînă ce nu punea viaţa cuiva în pericol imediat.

În ciuda dorinţei sale de a muta agenţii grupei de contra-asalt, care erau în dispozitiv, la coloana de maşini pentru a acoperi partea frontală a clădirii unde fusese localizat Sincavage, şi de a trimite încă trei oameni din „Half-back" în Fifth Avenue, pentru a se apropia din direcţia cealaltă şi a acoperi cea mai posibilă rută de fugă, răspunderea sa principală rămînea securitatea preşedintelui. Avînd permanent acest lucru în minte, Maguire a ordonat agenţilor din grupa de contra-asalt să se plaseze în afara intrării în cafenea şi să informeze poliţia despre situaţie. Vorbind cu „Huntsman", care asculta pe aceeaşi frecvenţă în timp ce se rotea pe deasupra lui East River, la şapte blocuri depărtare, i-a ordonat să intre în acţiune.

Sincavage şi-a atîrnat geanta pe umăr în momentul în care a ajuns la marginea acoperişului de deasupra pasajului din jurul clădirii. Rapid, a căzut pe acoperişul nivelului inferior, strîngînd frînghia o singură dată, cu o forţă de fier, care i-a încetinit viteza de coborîre.

Maguire a ajuns în partea vestică a lui Madison Avenue, avîndu-l pe Gannon la zece metri în spatele său, pentru că se oprise la semafor. A dat colţul spre Strada 78 şi a văzut un om ieşind alergînd dintr-un pasaj, la o depărtare de cincisprezece metri de el, pe cealaltă parte a străzii. Şi-a scos arma în momentul în care Sincavage l-a văzut şi s-a întors spre el cu un pistol cu amortizor. O lovitură puternică l-a izbit în partea dreaptă a capului şi l-a azvîrlit în zidul unei clădiri, s-a încovoiat pe trotuar, buimăcit şi gata să-şi piardă cunoştinţa.

Gannon a ajuns lîngă el după cîteva secunde. S-a lăsat într-un genunchi şi a vrut să tragă în omul care fugea de rupea pămîntul, apropiindu-se de capătul blocului. O trecătoare a dat colţul şi i-a intrat în cîmpul de bătaie al armei. Nu a mai apăsat pe trăgaci de frică să nu o omoare. L-a urmărit cu privirea pe Sincavage şi a văzut cum îşi lasă umărul în jos şi doboară

femeia la pămînt, fără a încetini alergarea spre Bulevardul 5. Femeia se afla din nou în cîmpul său de ochire în timp ce se ridica de la pămînt.

— Du-te după el! Maguire era lucid, iar ochii îi erau aţintiţi asupra lui Sincavage; s-a ridicat şi s-a rezemat de zidul clădirii. Din partea dreaptă a capului i se scurgea o şuviţă de sînge, făcînd ca rana să pară mai mare decît era.

— Totul va fi bine! Glonţul m-a pişcat uşor la cap.

O maşină, care rula cu o viteză excesivă, a vrut să-l evite pe Sincavage, care ajunsese în mijlocul bulevardului; cauciucurile au scîrţîit şi frînele au scîrţîit. S-a auzit un zgomot puternic, înfundat, şi Gannon a văzut maşina izbindu-l pe Sincavage, rostogolindu-l pe aripa dreaptă din faţă, după care acesta a sărit în picioare şi a continuat să alerge.

Gannon a luat-o la fugă de pe trotuar la fel cum sare un alergător din blocstartere. A ajuns la capătul străzii în momentul în care Sincavage sărea zidul înalt de un metru şi treizeci din jurul lui Central Park şi dispărea.

Gannon şi-a ridicat mîneca la gură, continuînd să alerge pe Bulevardul 5.

— ”Huntsman”! spuse, adresîndu-se Serviciului Secret, Sincavage a intrat în parc prin Strada 78. Sînt la numai cîteva secunde în spatele lui. Vezi dacă îl poţi localiza.

„Huntsman” zbura în apropierea acoperişului clădirii ce unde tocmai plecase Sincavage. Luînd înălţime pentru a se ridica deasupra clădirilor de pe Bulevardul 5, ajunse în zona parcului; reflectoarele puternice montate sub carlingă cercetau aleile şi zonele cu iarbă din parc.

Gannon a făcut un pas mare peste zid şi a intrat într-un grup de arbuşti pentru a ieşi la o potecă ce ducea în interiorul parcului. În timp ce alerga, ochii i se plimbau cu repeziciune pe deasupra zonei din faţă. Luna lumina potecile şi zonele deschise, iar becurile electrice îi erau şi ele de ajutor, dar Gannon nu a văzut nici urmă de Sincavage. S-a oprit şi a ascultat dacă se aude zgomotul produs de o persoană care aleargă, dar nu era nimic.

— ”Huntsman”! a zis Gannon în microfon cînd şi-a ridicat privirea şi a localizat elicopterul. L-am pierdut. Îndreptaţi-vă la sud de mine la aproximativ patru sute de metri. Acoperiţi zona din faţa mea.

Gannon a văzut reflectoarele elicopterului schimbîndu-se spre direcţia unde se afla şi s-au apropiat şi mai mult atunci cînd au început să alunece pe potecă. În timp ce privirea îi fugea încolo şi încoace, a văzut pe cineva alergînd pe terenul de joacă pentru copii, spre stînga.

S-a oprit şi a urmărit bărbatul care se afunda mai adînc în parc. Reflectoarele lui „Huntsman" au luminat suficient zona pentru ca Gannon să observe că bărbatul era înalt şi purta un palton şi o pălărie soioasă cu boruri înguste şi că, pe umăr, avea ceva.

Gannon a început să-l urmărească. Omul a mai alergat puţin apoi s-a oprit, s-a întors şi a tras de două ori. În clipele acelea fierbinţi, cînd s-a ascuns în iarbă şi s-a rostogolit în genunchi în spatele unei bănci, lui Gannon nu i-au trecut prin minte că împuşcăturile nu fuseseră amortizate. A tras şi el.

— Renunţă Sincavage! a strigat fiind conştient că avertismentul nu era bun la nimic. Neluînd în seamă altă împuşcătură eşuată deoarece glonţul s-a lovit de un stîlp de lumină din apropiere, l-a văzut pe terorist aruncîndu-se la pămînt şi rostogolindu-se în spatele unui terasament şi dispărînd.

Stînd încă rezemat de clădire, gata să-şi piardă cunoştinţa, Maguire a auzit salva de împuşcături.

— Jack! eşti teafăr?

— E la pămînt! a spus Gannon prin radio şi s-a mişcat precaut, spre locul unde l-a văzut pe om căzînd, gata să tragă.

L-a văzut întins cu faţa în jos, la rădăcina unui copac, cu o geantă neagră de voiaj lîngă el, în locul unde se rostogolise pe terasament. Cînd l-a întors cu faţa în sus, i-a simţit zona plină de sînge din dreptul pieptului. Faţa îi era în umbră şi Gannon nu i-a văzut-o decît în momentul în care, la cîteva minute după aceea, „Huntsman" a coborît şi a îndreptat luminile reflectoarelor asupra corpului inert. Gannon se uita cu uimire la trăsăturile nefamiliare ale bărbatului, care de-abia dacă depăşise vîrsta majoratului, şi şi-a dat seama că persoana pe care o împuşcase nu era Sincavage.

Billy Delgato a murit nedrept în seara aceea. Tocmai jefuise un tînăr şi o tînără care stăteau pe o bancă ce da spre Conservatory Water. Ameninţînd că va împuşca fata, i-a uşurat de portmonee, ceasuri şi banii de buzunar, pe care i-a aruncat în geanta de voiaj, alături de alte bunuri, pe care le furase mai

devreme. A fugit de la locul faptei. Un bărbat, pe care l-a crezut poliţist, alerga după el. Cînd corpul său răvăşit de droguri nu l-a mai ascultat s-a oprit s-a culcat la pămînt şi a murit.

Zgomotele înăbuşite ale împuşcăturilor au trecut neobservate, sau, în mod deliberat, nu au fost luate în seamă de bărbatul prost îmbrăcat şi dezordonat, cu o geantă neagră de nailon aruncată pe umăr, cînd a ajuns în Central Park West. Ajuns în cealaltă parte a marelui bulevard, a încetinit paşii, apoi s-a oprit să se uite înapoi în direcţia parcului, înainte de a dispărea printre umbrele gardului îngust de pe Strada 68-Vest.

EPILOG

La zece kilometri vest de oraşul Thurmont, Maryland, Gannon a observat, la intrarea pe un drum murdar şi îngust, anunţul „Accesul interzis”. Maguire a încetinit pentru a vira din drumul principal în Catoctin Mountain Park şi a urmat drumul spre locul unde se termina cu o întoarcere în adîncul pădurii de castani, stejari şi hicori, ale căror frunze aveau culorile toamnei. S-a oprit în spatele a două maşini ale poliţiei, a coborît împreună cu Gannon şi au luat-o pe poteca care ducea într-o pădure deasă, lungă de o sută de metri şi care se termina cu un gard dintr-un lanţ dublu, avînd deasupra sîrmă ghimpată, care îngrădea cele şaptezeci şi două de hectare ale zonei prezidenţiale de odihnă de la Camp David.

Trecuseră patru zile de cînd Sincavage scăpase şi dispăruse fără urmă. Vînătoarea care se declanşase în întregul oraş nu a dus la nici o descoperire, aşa cum se aşteptaseră Maguire şi Gannon. Alergarea preşedintelui a fost amînată, atît pentru că ucigaşul plătit era liber, cît şi datorită modului senzaţional de acoperire de către mass-media a complotului descoperit. După întărirea măsurilor de securitate pe care le ceruse Maguire – şi de data aceasta le-a obţinut fără nici o discuţie – preşedintele a plecat la Atlanta şi Huston, revenind, după două zile, la Washington, de unde s-a retras imediat la Camp David ca să se pregătească pentru apropiata vizită a primului-ministru al Marii Britanii.

Steven Whitney Bradford al III-lea a fost pus în libertate pe cauţiune, dar nu a furnizat alte informaţii pertinente, în afară de numele celor doi afacerişti de droguri cu care fusese în legătură. Afaceriştii au negat şi, prin eforturile avocaţilor lor bine plătiţi, au fost şi ei eliberaţi pe cauţiune, pentru ca după două zile să dispară. Fusese găsit cadavrul vînzătorului din Pennsylvania, şi rapoartele balistice asupra cartuşelor recuperate din corpul acestuia, ca şi cele din corpul poliţistului, au fost considerate de Interpol ca fiind asemănătoare cu gloanţele folosite în crimele anterioare puse pe seama lui Sincavage. Dar aici se opreau toate informaţiile.

La insistenţa superiorilor săi, care îi erau recunoscători, Maguire îşi luase o săptămînă de concediu de convalescenţă, pentru a-şi reveni în urma şocului provocat de glonţul care îi ştersese capul.

Revenise la Washington, în apartamentul său din Georgetown, unde Gannon sosise cu o seară înainte ca să-şi petreacă sfîrşitul de săptămînă. Neavînd nici o idee sau metodă prin care să-l poată descoperi pe Sincavage, cei doi prieteni s-au aşezat în faţa televizorului cu ecran mare, în cuibuşorul lui Maguire, pentru a urmări meciurile de fotbal american dintre două colegii. La ora unu şi jumătate după-amiaza au primit un telefon de la Divizia de Informaţii din Serviciul Secret.

La o sută douăzeci de kilometri nord-vest de Washington, lîngă perimetrul lui Camp David, noaptea trecută, avusese loc o prăbuşire misterioasă a unui tip necunoscut de avion uşor. Locotenentul din cadrul poliţiei statului Maryland, care este însărcinat cu anchetarea cazului, telefonase la Serviciul Secret din cauza apropierii incidentului de Camp David şi a bănuielilor sale că avea legătură cu urmărirea omului care încercase să-l ucidă pe preşedinte.

Maguire acoperise distanţa, pînă la locul prăbuşirii avionului, în mai puţin de o oră. Cînd a coborît împreună cu Gannon din maşină pe poteca din pădure, medicul legist al ţinutului tocmai terminase examenul superficial al unui cadavru carbonizat, care era legat de scaunul al cărui cadru tubular din aluminiu era torsionat, arătînd ca „o căruţă” cu elice blindată montată în spate.

— Din ce a rămas nu se pot spune multe lucruri, a zis medicul legist, ridicîndu-se în picioare şi adresîndu-se lui Maguire. Rezervorul de combustibil al acestui „obiect” se pare că a explodat şi a luat foc. Din fericire pentru el, se pare că, în urma impactului, avea gîtul rupt înainte de a muri ars.

Gannon a mers încet de jur-împrejur rămăşiţelor avionului, apoi a privit în sus şi a văzut o paraşută „Ram Air” atîrnînd printre ramurile din vîrful unui copac, chiar deasupra locului prăbuşirii.

Unul din poliţişti de la locul prăbuşirii a observat punctul asupra căruia Gannon îşi îndreptase atenţia.

— Există un club de paraşutism şi planorism în aeroportul local, a spus el. Am primit o reclamaţie că azi-noapte cineva a pătruns în magazia clubului şi a furat o paraşută şi rahatul ăsta. Şi-a arătat cu degetul spre grămada de fiare. Cred că îi spun planor cu motor.

— Este un „Power Chute”, a spus Gannon, recunoscînd obiectul. Înainte de a deveni popular în rîndul paraşutiştilor

sportivi civili, Forţele Delta testaseră, acum doi ani, acest nou tip de echipament inventat de un producător britanic, care îşi vînduse investiţia Serviciului Aerian Special (S.A.S). Forţele Delta fuseseră profund impresionate de rezultatele folosirii ei în acţiunea de introducere şi scoatere, în mod ilegal, a unor oameni în şi din zone izolate.

„Căruţa" uşoară cu trei roti era dotată cu un motor 38 H.P., montat în spate, care conferea elicei suficientă putere pentru a-i imprima o viteză ce făcea să umfle, în întregime, calota paraşutei prinsă de partea de sus a cadrului. Avînd nevoie de mai puţin de douăzeci de metri pentru a se înălţa, „Power Chute" putea ridica în aer o încărcătură de aproximativ 160 kg pe orice teren, putea atinge o altitudine de trei mii de metri şi zbura cu o viteză de cincizeci de kilometri, pe o distanţă de aproape o sută de kilometri.

Avînd un raport de plutire de doi/unu, atunci cînd motorul este oprit, de la trei mii de metri, operatorul, folosind pîrghiile de conducere pentru paraşută, ar putea înainta încă cinci-şase kilometri, coborînd silenţios pe pămînt.

— Aţi spus că s-a furat şi o paraşută din acelaşi loc, nu-i aşa? a întrebat Gannon. Unde este? Gannon s-a uitat să vadă dacă rămăşiţele acesteia erau fixate de cadrul carbonizat. Nu exista aşa ceva.

— Nu ştiu, a răspuns poliţistul. Tot ceea ce am găsit se află acolo. A arătat către un loc cu iarbă, unde locotenentul împreună cu Maguire examinau articolele aranjate în ordinea găsirii lor la locul prăbuşirii.

Gannon s-a îndreptat spre locul unde locotenentul ţinea o armă cu lunetă tip „Magnum" de 7 mm, demontată, spunîndu-i lui Maguire că fusese aruncată înainte de prăbuşire şi a fost găsită la şase-şapte metri într-o sacoşă de voiaj de nailon negru împreună cu alte articole expuse în faţa lui.

— Priviţi aceste gloanţe! a spus locotenentul, în timp ce a scos unul din cartuşele speciale. Niciodată în viaţa mea nu am văzut aşa ceva.

— Pot să mă uit? a cerut Gannon, şi a luat cartuşul pentru a-l cerceta. L-a recunoscut imediat şi l-a înapoiat fără să spună o vorbă.

— Mai sînt nişte hărţi ale acestei zone şi ale oraşului Baltimore, precum şi ale oraşului New York. Cîteva articole de

îmbrăcăminte şi un pistol „Walther” PPK cu amortizor. Iată părerea mea: Cred că acest individ este tipul pe care îl căutaţi. Totul se potriveşte.

Gannon i-a făcut semn lui Maguire şi cei doi s-au retras pentru a se consfătui.

— Tu ce crezi?

— Cadavrul e carbonizat, dar, conform celor spuse de medicul legist, omul avea probabil aceeaşi înălţime şi greutate ca şi Sincavage. Iar arma este acelaşi model cu cea văzută de oamenii tăi în Peru.

— Iar eu îţi garantez că pistolul cu amortizor se va potrivi cu toate rapoartele balistice, a adăugat Gannon.

— De ce am eu senzaţia că te cam îndoieşti de toate astea?

— Noi ar trebui să presupunem că Sincavage a furat „Power Chute” cu intenţia de a se infiltra în Camp David prin oprirea motorului cu cîţiva kilometri înainte de a ajunge deasupra lui, planînd restul distanţei sub cupola paraşutei, şi aterizînd în interiorul terenului cît ţi se pare de realizabilă o asemenea presupunere?

— Mai existau şi alte locuri unde ar fi putut ateriza pe timp de noapte fără a fi văzut, a zis Maguire. Lîngă garduri sau lîngă poligonul de tabere sau terenul de tenis.

— Ce şanse ar fi avut pentru a ajunge lîngă preşedinte?

— N-ar fi avut nimic altceva de făcut decît să-şi facă rugăciunea, a zis Maguire. Camp David este unul din locurile pe care noi le considerăm cele mai sigure privind protecţia preşedintelui, atunci cînd nu este la Casa Albă. Pe perimetrul de mijloc şi în exterior există o companie de puşcaşi marini care patrulează şi ziua şi noaptea, apoi mai sînt agenţii noştri, care asigură perimetrul interior. Ar fi putut ateriza nevăzut, dar detectorii de mişcare şi alte echipamente electronice de supraveghere de pe întreaga suprafaţă l-ar fi prins deîndată ce ar fi început să se mişte.

Gannon şi-a fixat privirea pe grămada de fiare şi cadavrul carbonizat.

— Eu am zburat cu „Power Chute”, atunci cînd Forţele Delta au evaluat-o. Are doar un loc, dar poţi transporta un rănit cu tine, dacă îl legi în poală. Sau poţi să duci trupul unui mort legîndu-l în curele de scaun şi cadru şi stînd pe el.

— Ce vrei să spui?

— Trupul acela de acolo stă lateral pe scaun, fixat de el cu o curea a acestuia. Curelele de la umăr nu sînt fixate de catarame aşa cum ar fi normal.

— În timpul impactului, cataramele s-ar fi desprins, i-ar trupul s-ar fi răsucit pe o parte, tot datorită forţei impactului.

— Omul ăsta era deja mort cînd Sincavage l-a legat cu centurile. Un dispozitiv incendiar cu declanşare întîrziată, ca cel folosit pe vaporul din St. Barts, ar fi putut fi pus la rezervorul de combustibil ca să se declanşeze după prăbuşire. Ar fi putut să toarne benzină peste trup, înainte de decolare, pentru a fi şi mai sigur că va arde în aşa hal încît nu va putea fi recunoscut.

— Uiţi ceva! l-a întrerupt Maguire. Sincavage trebuia să se afle la bordul aparatului pentru a zbura pînă la locul unde s-a prăbuşit. Doar nu presupui că l-a condus în copaci.

— Unul din poliţişti mi-a spus că paraşuta a fost furată din acelaşi loc cu „Power Chute”, a zis Gannon. Ar fi putut să o conducă pînă la patru sute de metri deasupra pămîntului şi apoi să sară cu paraşuta.

— Pare cam riscant, avînd în vedere căldura degajată.

— Nu cred că e numai asta, a afirmat Gannon. Indiferent de ceea ce bănuim noi, există suficiente probe pentru a crede că acest cadavru este al lui Sincavage. Iar magnaţii drogurilor, care l-au angajat pe Sincavage, vor auzi şi ei. Vor crede că este mort, şi Sincavage va putea pleca cu cele douăzeci de milioane de dolari.

— Nu ştiu ce să zic, Jack! Era bun, dar mai devreme sau mai tîrziu oricine greşeşte. Cred că de data asta el a făcut ultima greşeală. Şi pe lîngă aceasta, nu-l cred pe Sincavage a fi tipul care să se retragă în mod voluntar.

— E prea inteligent să nu o facă! a susţinut Gannon. A terminat prin a deveni un ucigaş plătit. Nu mai are de partea sa anonimatul, pe care se baza în decursul celor nouăsprezece ani care au trecut. Ştim cine este şi orice agenţie de politie din lume are, de acum, fotografia lui. Îţi aminteşti ce a spus despre el Martindale, ofiţerul care l-a îndrumat din partea C.I.A.?

— Da. Era un maestru al derutei.

— Ei bine, da! Eu cred că maestrul şi-a încheiat cariera cu o lovitură finală de geniu!

— Dacă ai dreptate, şi încă mai trăieşte şi se retrage pentru totdeauna, a zis Maguire, atunci va fi al dracului de greu, dar nu

cu neputinţă să-l găsim. Douăzeci de milioane de dolari o să-i asigure viaţa particulară, operaţiile estetice necesare şi cooperarea oficială.

— Ei, eu îţi promit că o să-l găsesc, a spus hotărît Gannon. Mai devreme sau mai tîrziu, va face o greşeală şi, atunci, o să-l găsesc.

În ultimele două zile, blondul înalt, care îşi petrecuse nopţile într-un adăpost pentru cei lipsiţi de locuinţă în Baltimore, nu şi-a făcut apariţia la cină. Puţini dintre cei prezenţi au observat absenţa lui, iar cei care au sesizat nu-i ştiau decît prenumele şi că este un beţiv. Nimeni nu a raportat poliţiei dispariţia lui, şi niciodată, nimeni nu va şti că un străin, cu înfăţişarea asemănătoare, îl abordase pe o alee întunecată, i-a oferit o ţigară, apoi i-a sucit gîtul şi l-a înghesuit în portbagajul unei maşina furate.

Poarta de îmbarcare pentru zborul de noapte de pe aeroportul naţional din Washington spre San Juan, Puerto Rico, era aglomerată şi gălăgioasă.

Însoţitoarea de zbor de la intrarea în avion zîmbea politicoasă, în timp ce pasagerii stăteau la rînd şi îşi prezentau tichetul de îmbarcare. A fost şocată de ochii albaştri ai unui bărbat înalt, cu păr negru şi mustaţă bine aranjată, care i-a răspuns la zîmbet şi a ocupat un loc în compartimentul de clasa întîi. Avea ceva deosebit, care o atrăgea. O aură de un individualism grosolan, aşa cum l-a descris ea unei alte însoţitoare de zbor, care lucra în compartimentul de clasa întîi. Mai tîrziu, în timpul zborului, a flirtat cu el şi i-a acceptat invitaţia la masă în seara aceea, la San Juan. Observase o cicatrice în palma lui, atunci cînd a întins mîna pentru a-şi lua paharul, şi a avut confirmarea că aprecierea ei iniţială era corectă: nu era un om care dusese o viaţă liniştită, fără evenimente.